

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ

и Ерик ван Ластбейдър

ГОСПОДСТВОТО НА БОРН

продължение на трилогията

ПРОЗОРЕЦ

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ЕРИК ЛУСТБАДЕР ГОСПОДСТВОТО НА БОРН

Превод: Милена Григорова

chitanka.info

В шестата книга от поредицата Джейсън Борн тръгва по следите на терористи, чиято цел е да унищожат запасите на Америка от стратегически важните редки земни елементи, използвани за производство на високотехнологични оръжия. От колумбийските планини до Мюнхен, Кадис и Дамаск часовникът неумолимо отмерва времето до катастрофата, която ще предопредели бъдещето на Америка и ще разбие икономическата и военната ѝ мощ.

Зад всичко това стои тайната организация „Северий Домна“, чиято цел е да установи господството на исляма в света. Борис Карпов, новоназначеният шеф на руската разузнавателната служба ФСБ-2, е изправен пред труден избор — за да запази поста си, трябва да намери и да убие Борн, единствения човек, който може да предотврати плановете на терористите.

По-добре обаче да не се бяха захващали с Борн.

Защото неговото господство е неоспоримо.

*С благодарност към Сам Голд, Кен Дорф
В памет на Барбара Скидел*

ПРОЛОГ

Остров Пукет, Тайланд

Джейсън Борн си проправи път през тълпата. Триметровите тонколони от двете страни на дансинга бълваха убийствено силна музика, чийто ритъм разтърсваше тялото до най-малката клетка и ускоряваше пулса. Над подскачащите глави на танцуващите се кръстосваха разноцветните лъчи на прожекторите, преплитаха се в цветовете на северното сияние и се разпръскваха във фойерверк от комети и падащи звезди. Жената с буйната платиненоруса коса се провираше някъде пред него между кълчещите се двойки, съставени от партньори в най-различни комбинации. Борн се опита да я настигне, но бе все едно да си проправя път през мек дунапрен. Жегата бе осезаема. Палтото и косата му бяха мокри от стопилия се по тях сняг. Жената пред него ту потъваше в мрак, ту изплуваше от него като рибка, стрелкаща се по повърхността на огряно от слънцето езеро. Тя се появяваше в някакъв странен синкоп тук и там, а Борн я следваше, без да усеща пулса си под ритмичния тътен на усилвателите.

Накрая, след като се убеди, че се е запътила към тоалетната, той смени посоката, мина напърно през мелето от танцуващи тела и стигна до вратата точно когато жената се шмугна през нея. За миг отвътре го лъхна мирис на марихуана, секс и пот.

Изчака две кикотещи се млади момичета, обвити в облак от парфюм, да минат и влезе. Вътре три млади дами със сложни прически и едри подрънкващи гърдани съсредоточено шмъркаха кокаин и изобщо не го забелязаха. Борн приклезна и надникна под вратите на всички кабинки до края на редицата. Само една беше заета. Той извади глока си и завинти заглушителя на дулото. Отвори вратата с ритник, тя се блъсна в преградата и докато жената с платиненорусата коса насочваше към него малка сребърна берета, калибър 22, Борн я простреля първо в сърцето, а после и в дясното око.

Още преди главата ѝ да докосне пода, от него не беше останала и следа.

* * *

Борн отвори очи под ослепителните лъчи на тропическото слънце. Пред взора му се откри тъмносинята шир на Андаманско море. Платноходки и моторни яхти се поклащаха на котва близо до брега. Потръпна, сякаш все още се намираще в спомена си вместо на плажа Патонг в Пукет.

Къде ли се намираще онази дискотека? Кога беше застрелял жената? И коя беше тя? Жертва, посочена му от Алекс Конклин, преди да получи травмата и да се озове в Средиземно море с тежко мозъчно сътресение. Само това знаеше. Защо я бяха набелязали от „Тредстоун“? Напъгна се да събере всички късчета от спомена, но те се изсипаха през пръстите му като пясък. Спомняше си кожената яка на палтото, мократа от снега коса. Но лицето на жената? То изплуваше на пресекулки в съзнанието му заедно с отблясъците на прожекторите. За миг усети през тялото си пулса на музиката, но и той избледня като последните лъчи на залязващо слънце.

Какво беше отключило спомена?

Борн се надигна от одеялото. Докато се обръщаше, съзря силуетите на Мойра и Беренгария Морено Скидел, очертани на фона на яркосиньото небе, ослепително белите облаци и зеленикавокафявите хълмове зад тях. Мойра го беше поканила в Сонора, където Беренгария имаше estancia^[1], но той търсеше още по-голямо уединение от цивилизацията, затова се срещнаха преди три денонощия в този курорт на западното крайбрежие на Тайланд. Тук Мойра

му разказа защо е в Сонора със сестрата на починалия наркотрафикант Густаво Морено, двете го помолиха за помощ и той се съгласи. Мойра настоя, че не бива да губят време, и Борн реши да отпътува за Колумбия на следващия ден.

Обърна се на другата страна и видя жена в ниско изрязан оранжев бански да подскача сред вълните като игриво конче. Буйната ѝ платиненоруса коса искреше под лъчите на слънцето. Борн се загледа в мускулестия ѝ загорял гръб, привлечен от ехото на спомена си. Тя се извърна леко встрани и всмукна от ръчно свития джойнт. За малко острият, солен бриз се смеси със сладникавата миризма на марихуаната. После тя пусна внезапно цигарата във водата. Борн проследи погледа ѝ.

Трима полицаи вървяха по плажа. Въпреки че бяха облечени цивилно, нямаше никакво съмнение какви са. Тя помръдна, смятайки, че идват при нея, но грешеше. Търсеха него.

Без секунда колебание Борн навлезе сред вълните. Трябваше да отдалечи преследвачите си от Мойра, която щеше да се опита да му помогне, а той не искаше да я замесва. Докато се гмуркаше в прииждащата вълна, видя единия от полицаите да вдига ръка сякаш за почест. Щом изплува от водата, далеч зад линията на прибоя, установи, че е било сигнал. От двете му страни се приближаваха джетове. Освен човека зад кормилото на всеки от тях имаше по още един мъж, облечен във водолазен костюм. Отрязваха му всички пътища за бягство.

Борн заплува към „Освобождение“, малка платноходка в близост. Умът му трескаво работеше. Ако се съдеше по координацията и педантичния подход, заповедта за задържането му едва ли идваше от тайландската полиция, която не се славеше с нито едно от тези качества. Някой друг им дърпаше конците и той май се досещаше кой. Знаеше си, че вероятността „Северий Домна“ да потърси отмъщение за това, което беше причинил на тайната им организация, не е отпаднала. Само че в момента беше по-добре да отложи разсъжденията и да помисли как да се измъкне от капана и да спази обещанието си към Мойра: да се погрижи за безопасността на Беренгария.

С няколко силни замаха доплува до лодката и се прехвърли през борда. Понечи да се изправи, но внезапен дъжд от куршуми го принуди да се сниши и да припълзи до средата ѝ, използвайки навито на руло въже за защита. Джетовите се приближиха и от тях се посипа нов порой от куршуми. Лодката се разтреса и залюля и с малко помощ от негова страна се преобърна. Борн размаха театрално ръце и се преметна през борда, сякаш е улучен.

Джетовите обиколиха няколко пъти преобърнатата лодка — търсеха дали няма да изплува — и когато тялото му не изникна отникъде, водолазите на задните седалки си сложиха маските и се преметнаха странично във водата, придържайки ги с ръка.

Скрит от погледите им, Борн риташе на място с крака под преобърнатата лодка и дишаше в кухината под корпуса ѝ, но временното му спасение не трая дълго. В бистрата вода изплуваха облаци мехурчета, образувани при гмуркането на водолазите.

Борн бързо нави края на въжето около десния кнехт. Щом първият водолаз се появи под него, той се спусна надолу, увъртя го на клуп около врата му и дръпна с все сила. Мъжът пусна харпуна си, за да посрещне атаката, но Борн рязко дръпна маската му и за момент го ослепи. После докопа харпуна, извъртя се и простреля втория водолаз в гърдите.

Кървав облак се разпростря във водата, разнасян от течението. Борн знаеше, че не бива да го стигне. С изгарящи за въздух дробове той се издигна нагоре и изплува в хралупата под корпуса, но почти незабавно отново се спусна надолу, за да потърси останалия жив водолаз. Водата беше помътняла от съсирващата се кръв. Тялото на мъртвия гмуркач се носеше безжизнено с разперени ръце и сочещи към дъното плавници. Борн тъкмо се канеше да се обърне на другата страна, когато около врата му се пристегна здраво въжена клопка. Забил колената си в гърба му, другият водолаз опъваше с две ръце въжето. Опита се да сграбчи

нападателя си, но той му се изплъзна. Въпреки че здраво стискаше устни, от устата му се процеди струйка мехурчета. Въжето силно притискаше гърлото му и не му даваше възможност да изплува.

Борн овладя инстинктивния порив да се съпротивлява. Нямаше смисъл — само щеше да се изтощи и да затегне още повече въжето около шията си. Вместо това се отпусна по течението, почти като мъртвия водолаз на метър от него, и се престори, че е загубил съзнание. Нападателят му го притегли към себе си и посегна с нож към гърлото му, но Борн успя да натисне изотзад копчето за изпускане на въздуха на кислородната му бутилка. Струята изскочи под маската с такава сила, че водолазът отвори уста, а Борн дръпна тръбата на бутилката и от нея изригна облак мехури. Въжето се охлаби около врата му и като се възползва от изненадата на мъжа, той се измъкна от примката. Извърна се и се опита да го хване за ръцете, но противникът замахна с ножа към гърдите му. Борн го изби от ръката му, ала водолазът се вкопчи в него и му попречи да изплува за въздух.

Борн докопа втория мундщук на акваланга, притисна го към устата си и си пое пареща глътка въздух. Нападателят му също се опита да хване своя мундщук, но Борн му попречи. Лицето на мъжа беше преbledняло и изтощено. Той отново замахна и безуспешно се опита да пререже тръбата за въздуха или да нарани Борн. Примигна няколко пъти и превели очи, почти безжизнен. Борн посегна към ножа, ала мъжът го пусна от ръката си и оръжието се понесе надолу към бездната под тях.

Въпреки че през мундщука на Борн постъпваше достатъчно количество въздух, той знаеше, че едва ли е останал много кислород в бутилката, след като беше натиснал копчето на регулатора. Краката на водолаза все още бяха кръстосани около него и го държаха в клопка, а въжето се беше оплело около телата им като мрежа. Борн тръгна да го разплита, но изведнъж усети някакво раздвижване във водата край себе си. От дъното сякаш се надигна някаква студена вълна и го прониза. Пред погледа му се появи акула — дълга около четири метра, сребристочерна, безпогрешно поела курс към него и двамата мъртви водолази, привлечена от вкуса на кръв и битката във водата, усетила сигурните знаци, че някъде има умряла риба, с която да се нахрани, и може би дори не само една.

Борн се завъртя с усилие, повличайки мъртвото тяло на водолаза със себе си. Успя да разкопчае кислородната бутилка на другия водолаз и трупът веднага потъна надолу сред облаците от собствената си кръв. Акулата моментално смени курса и потегли след него, отвори паст и отхапа огромно парче месо от мъртвия. Беше си спечелил отсрочка, но всеки момент към пиршеството щяха да се присъединят още хищници. Трябваше да излезе от водата преди пристигането им.

Борн разкопча колана с тежестите на водолаза до себе си и като придърпа акваланга му, намести маската върху лицето си, пое дълбоко последна глътка кислород и остави бутилката да се понесе надолу — все едно, в нея вече не беше останал въздух. Двете тела, неговото и на мъртвеца, потеглиха нагоре, закопчани в зловеща прегръдка. Борн направи нов опит да разплете въжето, но краката на водолаза, обвити около тялото му, продължаваха да му пречат и нищо не беше в състояние да го освободи.

Изскочи над водата и незабавно видя единия от джетовете върху вълните право срещу себе си. Помаха с ръка. Надяваше се, че с маската няма да го познаят и ще го помислят за един от водолазите. Джетът намали и се приближи. В този момент, успял вече да се освободи от въжето, Борн го изчака да завие и се хвана за седалката отзад. Потупа водача по коляното и потеглиха. Тялото му изскочи наполовина над водата, а скоростта разхлаби мъртвата хватка на трупа. Борн заблъска с ръце краката на водолаза, чу как някаква кост изпраця и изведнъж усети, че вече нищо не го държи.

Метна се на джета и счупи врата на водача. Преди да го избута от седалката, разкопча харпуна от колана му. Мъжът на втория джет беше забелязал станалото и тъкмо завиваше, когато Борн се насочи право към него. И тук преследвачът му взе погрешно решение. Извади пистолет и стреля два пъти, но джетът подскачаше твърде много и не можа да се прицели добре, а в това време Борн се беше приближил достатъчно близо. Той замахна с харпуна, събори противника си от седалката, прехвърли се на другия джет и хвана кормилото.

Останал сам наред синята шир, Борн натисна газта.

---

[1] Ранчо, имение (исп.). — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ЕДНА СЕДМИЦА ПО-КЪСНО

— Приличаваме на пълни глупаци.

Президентът на Съединените американски щати огледа мъжете, строени пред него в Овалния кабинет. Навън светеше ярко следобедно слънце, но тук атмосферата беше толкова тежка, сякаш всеки момент ще се разрази буря.

— И как се стигна до тази жалка ситуация?

— Китайците отдавна са ни изпреварили — отвърна Кристофър Хендрикс, току-що назначен за министър на отбраната.

— Строят си собствени ядрени реактори, за да намалят производството на енергия от въглища и петрол, а сега се оказва, че освен това в момента притежават деветдесет и шест процента от световното производство на редки земни елементи.

— Редки земни елементи! — избухна президентът. — Какво, по дяволите, е това?

Шефът на Пентагона генерал Маршал пристъпи от крак на крак, видимо обезпокоен.

— Това са минерали, които...

— При цялото ми уважение, генерале — намеси се Хендрикс, — не са минерали, а химически елементи.

Майк Холмс, съветник по въпросите на националната сигурност, се обърна към Хендрикс:

— Има ли разлика, пък и на кого му пука?

— Всеки от оксидите им притежава уникални свойства — поясни Хендрикс. — Редките земни елементи са в основата на редица нови технологии, използвани при производството на електрически коли, мобилни телефони, вятърни електроцентрали, лазери, свръхпроводници, високотехнологични магнити, а също така — и вероятно това е от интерес за мнозина от тук присъстващите и по-специално за генерала — на оръжията във всички области с важно значение за отбраната и сигурността ни. Например безпилотните самолети „Хищник“ или системите с лазерно насочване от ново поколение, както и спътниковите мрежи за комуникация — всички те зависят от вноса на редки земни елементи от Китай.

— И защо досега никой не го е споменал? — ядосано попита Холмс.

Президентът хвана някакви листове от бюрото си и ги вдигна с пръсти пред себе си.

— Представям ви вещественото доказателство „А“. Шест доклада, изпратени през последните двадесет и три месеца от Крис до подчинените ви, генерале, в които е изложена информацията, с която ни запознава в момента.

Президентът обърна една от страниците към себе си и зачете от нея:

— „Някой в Пентагона знае ли, че за производството на една-единствена вятърна електроцентрала са необходими два тона оксиди от редки земни елементи, както и че всичките ни електроцентрали са внос от Китай?“

Той погледна въпросително към генерала.

— За пръв път ги виждам — упорито възрази Маршал. — Нямам никаква представа...

— Е, добре, че поне някой от подчинените ви има — прекъсна го президентът, — което означава, генерале, че шибаните ви комуникационни линии нищо не струват.

Президентът рядко употребяваше подобен език. Последва пълно мълчание.

— При всички положения — продължи той — става въпрос най-малкото за грубо пренебрегване на служебните ви задължения.

— Моля?! — примигна Маршал. — Не разбирам, какво...

— Обясни му, Крис — въздъхна президентът.

— Считано от преди пет дни, китайците орязаха квотите си за износ на редки земни елементи със седемдесет процента. Трупат запаси за собствена употреба, точно както предсказах

във втората си докладна записка преди тринадесет месеца.

— И тъй като никой не е предприел никакви действия — продължи президентът, — сега сме тотално прецакани.

— Крилатите ракети „Томахоук“, управляемите снаряди с широк обхват „Ескалибур ХМ982“, супербомбите за унищожаване на бункери ГБУ-28... — взе да изброява на пръсти Хендрикс. — Оптични прицели, уреди за нощно виждане, „МИКАД“ — многофункционалната интегрирана система за откриване на химични вещества и отрови, — кристалите на „Сан Гобан“ за откриване на радиация, сонарни и радарни датчици... — Той наклони въпросително глава. — Да продължавам ли?

Генералът го изгледа предизвикателно, но предвидливо запази злъчния отговор за себе си.

— И така... — Президентът забарабани с пръсти по бюрото.

— Как да излезем от цялата тази каша? — И без да изчака някой да му отговори, натисна копчето на уредбата пред себе си. — Кажете му да дойде.

Минута по-късно в Овалния кабинет с енергична крачка влезе нисичък, закръглен, оплешивяващ мъж. Дори и да се почувства притеснен в присъствието на толкова високопоставени лица, с нищо не се издаде. Вместо това леко се поклони с глава, сякаш се явяваше пред владетел от кралска династия.

— Господин президент, Кристофър...

— Господа, позволете да ви представя Рой Фицуилямс — с усмивка каза президентът. — Той отговаря за Индиго Ридж. Някой тук освен Крис чувал ли е за Индиго Ридж? Така си и мислех. — Той кимна с глава към мъжа. — Заповядай, Фиц.

— Разбира се, сър — услужливо кимна Фицуилямс. — През 1978 г. петролният гигант „Унокал“ купува Индиго Ридж — област в Калифорния с най-големите залежи на редки земни елементи извън Китай. Имали намерение да експлоатират находището, но по една или друга причина така и не го осъществили. През 2005 г. китайска компания прави предложение за закупуването на „Унокал“, но Конгресът спира сделката поради съображения за сигурност. — Той се покашля. — Притеснявали се за петролните рафинерии — да не попаднат в китайски ръце, — а за Индиго Ридж или редки земни елементи никой не бил чувал.

— И така сме запазили контрола над Индиго Ридж по една чиста случайност — обобщил президентът.

— Което ни води до настоящия момент — продължи Фиц.

— С ваша помощ, господин президент, и тази на господин Хендрикс основахме фирма, наречена „Ниодайм“. Тъй като са необходими огромни средства, за утре сме организирали мащабна кампания за първично публично предлагане на акции. Разбира се, тази информация в по-голямата си част е достъпна за широката публика, особено след изявлението на китайците. И съответно интересът към редките земни елементи определено е много голям. Вече сме информирали за търга водещите финансови анализатори и се надяваме, че ще започнат да предлагат акциите на „Ниодайм“ на клиентите си. Фирмата не само ще постави началото на експлоатацията на Индиго Ридж — нещо, което отдавна трябваше да е започнало, — но и ще осигури защитата на страната ни в бъдеще. — Той извади картонче с бележки от джоба си. — До момента сме идентифицирали тринадесет редки земни елементи в района, включително и особено важните тежки елементи. Да ви ги изброя ли? — Той ги погледна очаквателно. — Може би не е нужно. — Отново спря и се покашля. — А тази седмица геолозите ни съобщиха още по-хубави новини. В последните проби са намерени следи от така наречените зелени редки земни елементи. Това е откритие от огромно значение, защото дори в китайските мини не са попадали на такива.

Президентът разкърши рамене, нещо, което правеше, когато е стигнал до същината на

разисквания въпрос.

— И така, изводът е, господа, че „Ниодайм“ е в състояние да се превърне в най-важната компания в Америка, а може би — и уверявам ви, това съвсем не е преувеличено — в целия свят. — Той ги изгледа един по един. — Няма нужда да ви казвам, че охраната на Индиго Ридж е от първостепенна важност за нас както в момента, така и в близкото бъдеще. — После се обърна към Хендрикс. — Затова днес създавам свръхсекретна специална група с кодовото название „Самаряните“. Кристофър ще я оглавява. Ще поддържа връзка с всички вас и ще използва ресурсите на подчинените ви ведомства, а вие ще му оказвате пълно съдействие. — Президентът се изправи от стола си. — И тъй като залогът е сигурността на Америка и цялото ѝ бъдеще, не можем да си позволим нито една погрешна стъпка, пропуск или неразбирателство. — Той погледна в упор генерал Маршал. — Няма да търпя никакви междуведомствени войни, заговори или завист. Всеки, който укрие сведения или не предостави персонала си на разположение на „Самаряните“, ще бъде строго наказан. Считайте се за предупреждени. А сега тръгвайте и действайте.

* * *

Борис Илич Карпов счупи ръката на единия затворник и заби лакът в очната ябълка на другия. Разлетяха се пръски кръв, а главите на жертвите увиснаха безпомощно. От телата им се разнесе тежката миризма на пот и животински страх. Бяха завързани за метални столове, завинтени за циментовия под, между които имаше отвор на канализационна тръба с внушителни размери.

— Искам отново да чуя историите ви — каза Карпов. — Веднага.

Новоназначеният началник на ФСБ-2, подразделение на тайната руска милиция, основано от Виктор Черкезов като служба за борба с наркотиците и превърнало се в съперник на наследника на КГБ — официалната Федерална служба за безопасност, — прочистваше поверената му организация. Мечтаеше за това от години и сега Черкезов негласно му беше дал разрешение да го направи.

Карпов се наведе напред и удари едновременно и двамата. Обичайната процедура беше да изолира задържаните един от друг, за да не могат да съгласуват версиите си, но случаят беше различен. Той вече знаеше отговорите — Черкезов му беше казал всичко, което му бе необходимо да знае, както за платените информатори, които доносничеха на групировките и онези олигарси, останали незасегнати от наказателната операция на Кремъл срещу тях преди няколко години, така и за офицерите, които заговорничеха срещу самия Карпов.

Задържаните мълчаха, затова Карпов стана и излезе от килията. Беше сам в подземното на жълтата тухлена сграда, намираща се малко по-долу от „Лубянка“, където също както по времето на страшния Лаврентий Берия все още се помещаваше официалната ФСБ.

Карпов извади цигара и я запали, облегнат на влажната стена, потънал в мислите си за това накъде да насочи усилията на службата и как да я издигне, като спечели благоволенieto на президента Имов.

Когато огънчето опари пръстите му, пусна фасата на земята, смачка го и влезе в съседната килия при един от вече пречупилите се доносници във ФСБ-2. Карпов го вдигна на крака и го повлече към килията при другите двама. Шумът от тътрузенето накара задържаните да вдигнат глава и да погледнат новия затворник.

Без нито дума Карпов извади пистолета си и застреля мъжа в тила. Куршумът излетя през челото му и опръска другите двама с кръв и парченца мозък. Трупът се кандилна напред и се

просна в краката им.

Карпов подвикна нещо и на вратата се появиха двама пазачи. Единият носеше черен найлонов чувал, а другият — моторна резачка. Карпов му нареди да я пусне и от машината се издигна масленосиня струйка дим — пазачите се заеха с обезглавяването и разчленяването на трупа. От двете им страни затворниците не можеха да откъснат поглед от зловещата гледка. Когато всичко приключи, хората на Карпов събраха нарязаните парчета, пуснаха ги в чувала и излязоха.

— Не искаше да отговаря на въпроси. — Карпов изгледа втренчено първо единия, а после другия от задържаните. — И вие ще свършите по същия начин, освен ако... — Той остави изречението да увисне недовършено в пространството, като угаснало пламъче от полуразпален огън.

— Освен ако какво? — попита Антон, единият от задържаните.

— Млъкни! — прекъсна го рязко другият, Георгий.

— Освен ако не се примирите с неизбежното. — Карпов застана пред двамата, но всъщност говореше на Антон. — В тази организация ще има промени — независимо дали със или без вас. Разглеждайте го така: предоставен ви е уникалният шанс да заемете мястото си сред доверените ми хора и да ми засвидетелствате безграничната си преданост и доверие. В замяна получавате живота си, а може би дори и повишение. Но само ако мога да разчитам, че ще ми бъдете верни — на мен и на никой друг. Малко да се огънете и семействата ви никога повече няма да ви видят. Нито пък ще намерят телата ви, за да ги погребат и да ги оплачат. И следа няма да остане от пребиваването ви на този свят.

— Кълна ви се във вечна вярност, генерал Карпов. Можете да разчитате на мен.

— Предател! — изсъска Георгий. — На парченца ще те разкъсам.

Карпов не му обърна внимание.

— Това са само думи, Антон Фьодорович — каза той.

— Какво трябва да направя?

— Ако трябва да ви казвам — сви рамене Карпов, — се губи смисълът, нали?

Антон се замисли за момент.

— Развържете ме.

— И какво ще се случи след това?

— Ще си дойдем на думата — отвърна Антон.

— Веднага ли?

— Абсолютно.

Карпов кимна, мина зад тях и развърза ръцете и краката му. Антон стана и като внимаваше да не докосва разранените си китки, протегна дясната си ръка. Карпов го изгледа внимателно и след секунда му подаде собствения си „Макаров“ с дръжката напред.

— Застреляй го! — извика Георгий. — Него, не мен, идиот такъв!

Антон пое пистолета и стреля два пъти в лицето на другаря си.

Карпов наблюдаваше сцената, без да покаже никаква емоция.

— А сега как ще се отървем от тялото? — Думите му прозвучаха като въпрос на изпит. Финалната стъпка, кулминацията на посвещението.

Антон се замисли, преди да отговори.

— Резачката не е за него. Този тук... е за нищото. Съвсем нищото. — Той погледна към тръбата, която изглеждаше като зейналата паст на някакво чудовище. — Питам се... дали разполагате с някаква силна киселина?

* * *

Четиридесет минути по-късно, под яркото слънце и безоблачно синьото небе, Карпов, тръгнал на доклад при президента Имов, получи лаконичен есемес. „На границата“.

— Към Раменское — нареди той на шофьора си. На основното военно летище в Москва винаги го чакаше готов за излитане самолет.

При първа възможност мъжът зад волана направи обратен завой, а после настъпи педала на газта.

* * *

Карпов представи документите си на служителя от паспортния контрол на военното летище и веднага до него отнякъде изникна слабичък човек, който отначало му заприлича на младеж. Беше облечен в обикновен тъмен костюм, с евтина вратовръзка и прашни, очукани обувки. Нямаше грам тлъстина, сякаш тялото му се състоеше само от мускули. Приличаше на добре изработена машина или живо оръжие.

— Генерал Карпов. — Не му предложи да се ръкуват или някаква друга форма на запознанство. — Казвам се Зачек — представи се само с фамилията си мъжът.

— Така ли? — изненада се Карпов. — Също като Паладин?

Продълговатото изсечено лице на Зачек не издаваше нищо.

— Кой е този Паладин? — Той взе паспорта на Карпов от войника. — Придружете ме, генерале.

Обърна му гръб и понеже документите бяха у него, на Карпов не му остана нищо друго, освен да го последва въпреки вътрешното си недоволство. Зачек го поведе по недобре осветения коридор, умирисан на варено зеле и карболова киселина. Стигнаха до врата без табелка и влязоха в малка задушна стая без прозорци, в която имаше завинтена за пода маса и два сини сгъваеми стола от пластмаса. Красив меден самовар с две стъклени чаши, лъжички и малка захарница, напълнена с бучки бяла и кафява захар, допълваха странно картината.

— Моля, заповядайте — покани го да седне Зачек. — Чувствайте се като у дома си.

Карпов не обърна внимание на поканата.

— Аз съм директор на ФСБ-2.

— Знам кой сте, генерале.

— А вие кой сте, по дяволите?

Зачек извади ламинирана служебна карта от джобчето на сакото си и я отвори. Карпов се принуди да се приближи, за да надникне в нея. „Служба за външно разузнаване“. Моментално се дръпна назад. Този човек оглавяваше антитерористичното управление на СВР на Руската федерация. Всъщност ФСБ и ФСБ-2 трябваше да се занимават само с вътрешните дела, но Черкезов им бе дал правомощия да действат и в чужбина, без разрешението му да предизвика сътресения. За това ли щяха да говорят? За навлизането в територията на СВР? Карпов съжаляваше, че не беше повдигнал въпроса преди назначаването си.

— С какво мога да ви помогна? — Той нахлузи на лицето си неискрена усмивка.

— Въпросът по-скоро е с какво мога аз — или по-точно СВР — да ви бъда полезен.

— Нещо не ми се вярва.

От близкото разстояние, на което се намираха, на Карпов не му беше трудно да грабне картата на Зачек, преди той да успее да я прибере в джоба си. Развя я като бойно знаме, а в

главата му проехтя звън на шпаги.

Зачек му подаде паспорта, двамата си размениха заложниците и документът на Карпов се озова на сигурно място в джоба му.

— Трябва да си хващам самолета — каза той.

— Пилотът има инструкции да ни изчака да довършим разговора си. — Зачек отиде при самовара. — Чай?

— Не, благодаря.

Мъжът се обърна с гръб към него и си наля една чаша.

— Грешите, генерале. Това е най-хубавият черен чай „Керван“. Тази комбинация от „Улонг“, „Киймон“ и „Лапсанг-сушонг“ е известна с това, че се транспортира от чаените плантации през Монголия и Сибир точно както през 18 век, когато с кервани от камили го докарвали от Китай, Индия и Цейлон. — Зачек взе пълната стъклена чаша с крайчеца на пръстите си и като я поднесе към носа си, вдъхна дълбоко от аромата. — Студеният сух климат на снежните степи позволява на чая да поеме точно толкова влага, колкото е необходимо. — Той отпи, изчака и пак отпи, а после отново погледна към Карпов. — Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Както искате, генерале. — Зачек въздъхна и остави чашата. — При нас постъпиха сведения...

— Нас?

— В СВР, щом предпочитате. — Той помръдна пръсти. — Така или иначе, привлякохте вниманието на службата ни.

— В какъв смисъл?

Зачек сложи ръце зад гърба си. Изглеждаше като кадет на парад.

— Знаете ли, генерале, завиждам ви.

Карпов реши да не го прекъсва. Искаше му се този мистериозен разговор да приключи час по-скоро.

— Вие сте от старата школа, издигнали сте се по трудния начин, борили сте се за всяко повишение, оставили сте зад себе си върволица от труповете на по-слабите от вас. — Зачек посочи с пръст към себе си. — Докато на мен ми беше сравнително лесно. Понякога ми се струва, че мога доста да се поуча от човек като вас.

Той изчака отговора на Карпов, но тъй като такъв не последва, продължи:

— Как мислите, генерале, искате ли да ми станете учител?

— Вие сте като младите технократчета, които си играят на видеоигри и си въобразяват, че това може да им замени истинските преживявания на бойното поле.

— Имам доста по-важни занимания от видеоигрите.

— Не е зле човек да е запознат с постиженията на конкуренцията. — Борис махна с ръка. — Нека да минем към въпроса. Не разполагам с много време.

Зачек кимна в съгласие.

— Просто искаме да сме сигурни, че споразумението ни с предшественика ви ще важи и при вас.

— Какво споразумение?

— Божичко, нима Черкезов се е измъкнал, без да ви каже?

— Не ми е известно за никакво споразумение. Ако сте ме проучили добре, знаете, че не сключвам сделки. — Той тръгна към вратата — разговорът за него беше приключил.

— Мислех, че в този случай — без да повишава глас, каза Зачек — ще направите изключение.

Карпов преброи до десет и се извърна.

— Знаете ли, този разговор ме уморява.

— Съжалявам — отвърна Зачек, въпреки че не му личеше да е така. — Сделката, генерале.

Става въпрос за пари — можем да се уговорим за месечните суми — и за сведения. Искаме да знаем това, което знаете и вие.

— Това не е сделка, а изнудване.

— Можем да спорим цял ден, генерале, но както сам споменахте, самолетът ви чака. — В гласа му се появи твърда нотка. — Сключваме сделката както с вашия предшественик и вие и колегите ви може да обикаляте колкото искате света, без да се съобразявате с устава на ФСБ-2.

— Уставът ни е подписан от Виктор Черкезов. — Карпов завъртя дръжката на вратата.

— Повярвайте ми, не ви лъжа, когато ви казвам, че можем да превърнем живота ви в ад, генерале.

Борис отвори вратата и излезе навън.

* * *

Прелетяха хиляда километра над равната, еднообразна, суха пустош и кацнаха на летището в Уралск, Западен Казахстан.

Виктор Делягович Черкезов го чакаше, облегат на прашната военна кола, и пушеше черна турска цигара. Беше висок, с гъста къдрава коса, посивяла по слепоочията. Очите му — непроницаеми и черни като кафе — бяха видели твърде много жестокости, извършени по негова заповед, в доста от които беше участвал и самият той.

Карпов тръгна насреща му. Сърцето му биеше учестено — когато сключваха сделката, му беше дадено да разбере, че получава ключовете от ФСБ-2 срещу извършването на услуги, които ще му бъдат възлагани от време на време. Не си направи труда да попита от какво естество — все едно, Черкезов нямаше да му каже. И ето че първата призовка беше пристигнала и бе настъпил часът за отплата. За отказ не можеше да става и дума.

— Изглеждаш добре — каза Черкезов. — Съсипването на чужди съдби очевидно не ти се отразява зле.

— И на теб, като гледам, новият живот не ти се отразява зле — накриво му се усмихна Карпов.

— Обичам властта. — Черкезов хвърли неугасената цигара върху грапавата асфалтова настилка. — И двамата я обичаме.

— Къде отиде, след като ни напусна?

— Никъде. В Мюнхен — усмихна се Черкезов.

— То е все същото — съгласи се Карпов. — Никак не си падам по този град.

Събеседникът му изтръска нова цигара от пакета и я запали.

— Познавам те, Борис Илич. Нещо ти тежи на ума.

— СВР — отвърна Карпов. Случката на летището не му беше дала мира по време на целия полет. — Искам да поговорим за сделката, която си сключил.

— Каква сделка? — примигна неразбиращо Черкезов.

Изведнъж всичко му стана ясно. Зачек блъфираше. Сигурно е разчитал на факта, че Борис заема поста само от един месец. Карпов разказа на началника си за неприятния разговор, без да изпуска нито една подробност — от появата на Зачек до последните думи, които си бяха разменили на излизане от стаичката.

Черкезов го изслуша внимателно.

— Искане ми се да кажа, че съм изненадан, но няма да е истина.

— Познаваш ли Зачек? В този човек има нещо много подлизурско.

— Всички лакеи са такива. Зачек изпълнява заповедите на Берия. От него трябва да се пазиш, а не от Зачек.

Константин Л. Берия беше настоящият директор на СВР и съвсем като печално известния си предшественик имаше славата на жесток, параноичен и много хитър апаратчик. И двамата внушаваха едно и също чувство на страх и отвращение.

— Берия гледа да стои далеч от мен — продължи Черкезов.

— Изпратил е Зачек на проучвателна мисия, за да провери дали може да те завербува.

— Майната му на Берия.

— Внимавай, приятелю — присви очи началникът му. — С този човек трябва да имаш очи и на гърба.

— Ще го имам предвид.

— Ако отношенията се влошат, свържи се с мен — кимна му отсечено Черкезов. Той отвори и затвори капачето на запалката си. Щракането ѝ прозвуча като пращенето на суха трева. — А сега да се върнем на нашия въпрос. Имам задача за теб.

Карпов се опита да разбере по изражението му какво щеше да последва, но не успя. Лицето на Черкезов както винаги беше като заключен сейф. Заобикаляха ги само военните самолети, бдителни и зорки, сякаш застанали на стража. С изключение на няколко механици, които от време на време се появяваха край машините, никой не ги обезпокояваше.

Черкезов махна парченце тютюн, залепнало за устната му, и го разтри между пръстите си.

— Искам да убиеш един човек.

Карпов изпусна въздуха от дробовете си. Даже не беше забелязал, че е затаил дъх. Това ли било? Заля го вълна от облекчение.

— Дай ми данните и ще го имаш — кимна той.

— Незабавно.

— Разбира се. Веднага — кимна отново Карпов. Той дръпна от цигарата, присвивайки едното си око. — Носиш, предполагам, снимка на жертвата.

Черкезов се усмихна самодоволно, извади снимката от джобчето на сакото си и му я подаде. А после внимателно проследи реакцията на внезапно пребледнелия Карпов и му се усмихна разбиращо.

— Нямах избор. Никакъв. — Той наклони въпросително глава. — Какво? Да не би цената на успеха да ти се видя твърде висока?

Карпов се опита да му отвърне нещо, но Черкезов сякаш го беше стиснал за гърлото.

— Така си и мислех — с широка усмивка заключи началникът му.

Джейсън Борн се събуди в хотела си в покрайнините на колумбийската джунгла, но не отвори очи в мрака. За момент остана неподвижен на тънкия неудобен дюшек, все още оплетен в странната примка на съня си. Беше сънувал, че се намира в къща с много стаи и коридори, които водеха към непрогледна тъмнина. Също като собственото му минало. Къщата се подпали и се изпълни с дим. Не беше сам в нея. Имаше и някой друг, който се промъкваше безшумно като лисица из стаите и все повече се доближаваше до него с намерението да го убие под прикритието на гъстия задушаващ мрак.

Не разбра в кой точно момент сънят премина в реалност. Събуди се от миризмата на дим. Облакът го обгръщаше отвсякъде и сънят отново оживя в съзнанието му. Тръгна към вратата, но се спря.

Някой го чакаше от другата страна. С оръжие в ръка. И намерението да го убие.

Борн се върна назад и грабна един очукан, паянтов стол. Отвори вратата и го хвърли през нея. И без да изчака залпът от изстрели да стихне, се втурна навън.

Удари с все сила китката на стрелеца. Чу се пращане на кост и оръжието провисна в ръката на нападателя му, но един ритник в хълбока го залепи за отсрещната страна. След като се посъвзе, мъжът отново налетя срещу него като призрак в мрака, хванал пистолета със здравата си ръка, замахна с дръжката му и го халоса отстрани по главата.

Ударът го събори на земята и Борн предпочете да си остане там. Димът се сгъстяваше, а нажежените пламъци припълзяваха все по-близо. Долу, на пода, въздухът беше по-чист и това му даваше предимство, за което другият още не се беше досетил. Нападателят замахна да го ритне, но Борн бързо хвана стъпалото му и го изви рязко. Глезенът на мъжа изпука и той извика от болка. Застанал на колене, Борн го удари силно в бъбреците и докато тялото му се свличаше, хвана стрелеца за скалпа и заби коляно в лицето му.

Коридорът беше пълен с пушек. Пламъците стигаха до стълбите и всеки момент етажът щеше да се превърне в огнен ад. Борн взе оръжието на нападателя и се върна на бегом в стаята си. Засили се, покри лицето си с ръце и скочи през прозореца сред дъжд от стъклени отломки и трески.

Долу отново го чакаха. Трима мъже го посрещнаха на земята, докато падаше от втория етаж сред парчетата стъкло. Удари единия и пистолетът му остави кървава ивица по бузата на мъжа. После заби юмрука си в корема на втория мъж и той се преви на две. И в този момент усети как в тила му се забива дулото на пистолет.

Борн вдигна ръце и мъжът с разкървавената буза изтръгна оръжието от ръката му, а после го удари по лицето.

— *Basta!*^[1] — изкомандва мъжът зад него. — *El no quiere ser lastimado.*^[2]

Борн смяташе, че може да справи и с тримата, но остана неподвижен. Тези хора нямаха намерение да го убиват. Мъжът горе можеше да разбие вратата на стаята му и да го застреля, но не го беше направил, а само беше подпалил етажа. Целта на огъня и на изстрелите в коридора беше да го принудят да скочи навън. Не бяха очаквали, че ще нападне стрелеца в хотела.

Борн имаше сериозни подозрения кой ги изпраца, затова се остави да му вържат ръцете зад гърба и да нахлузят конопен чувал на главата му. Блъснаха го в задушна, тясна кола, която миришеше натрапчиво на бензин, пот и масло, и се понесоха към джунглата. Стори му се, че това е някаква раздрънкана военна таратайка. Опита се да запомни колко пъти направиха завои, като ги броеше наум, за да добие представа за разстоянието. Същевременно започна да трие връвта около китките си в острия метален ръб зад гърба си.

След около двадесет минути колата спря. Известно време нищо не се случваше освен размяната на няколко гневни реплики на неразбираем за него испански. Опита се да долови думите, но дебелият платно на чувала и акустиката във вътрешността на автомобила заглушаваха гласовете. Отново го извлякоха в прохладната сянка на някакви дървета. Наоколо жужаха мухи и комари. Едно падащо листо се плъзна по опакото на ръката му, докато го влачеха напред, а после усети острата воня на казармена тоалетна, последвана от мириса на смазка за оръжие, барут и кисналия пот. Блъснаха го върху нещо, което му заприлича на сгъваемо походно столче, и го оставиха там половин час. Борн слушаше внимателно какво става наоколо. Долавяше някакво движение, но никой не продумваше — признак за желязна дисциплина.

Внезапно свалиха чувала от главата му. Той примигна в горския полумрак и се огледа. Намираше се в някакъв временен лагер. Забеляза тринадесет мъже в полезрението си, а сигурно имаше и още.

Към него се приближи мъж, охраняван от двама войници, въоръжени с полуавтоматични пушки, пистолети и патрондаши. От подробните описания на Мойра Борн го разпозна като Роберто Корелос. Мъжът притежаваше някаква груба красота, а магическото излъчване на черните му изгарящи очи и силното му мъжкарско присъствие нямаше начин да не импонират на неговите подчинени.

— И така... — Корелос извади пура от джобчето на красиво избродираната си мексиканска риза, отхапа крайчеца ѝ и я запали с тежка метална запалка „Зипо“. — Ето ни и нас двамата — ловецът и жертвата му. — Той издуха облак ароматен дим. — Само че кой от нас е ловецът и кой е жертвата, питам се аз.

Борн го огледа внимателно.

— Странно. Изобщо не ми приличаш на затворник.

По лицето на Корелос се изписа усмивка и той махна с ръка.

— Само защото приятелите ми от ФАРК^[3] бяха така добри да ме измъкнат от „Ла Модело“.

— Интересно — каза Борн, — стоя пред един от най-могъщите наркотрафиканти в Латинска Америка.

— В света — поправи го Корелос с вдигната пура.

— Но той е едновременно лев революционер и десен капиталист. Нещо не разбирам.

— Какво има за разбиране? — сви рамене Корелос. — ФАРК мрази правителството. Аз също. Имаме споразумение. От време на време си правим взаимни услуги, от което онези задници в правителството само страдат. Иначе стоим настрана едни от други. — Той издуха нов облак дим. — Става дума за бизнес. Няма нищо общо с идеологията. Аз правя пари. Не ми пука за ничии идеи. Но да караме по същество. — Корелос се наведе, подпрян с ръце на коленете си, и лицето му се озова точно срещу това на Борн. — Кой ви изпрати да ме убиете, сеньор? Някой от враговете ми, нали?

Този мъж представляваше заплаха за Мойра и приятелката ѝ Беренгария. На Пукет Мойра го беше помолила да открие Корелос и да го премахне. Мойра никога не го бе молила за нищо досега, така че очевидно беше важно, въпрос на живот и смърт.

— Откъде разбра, че идвам да те очистя? — попита Борн.

— Това тук е Колумбия, мой човек. Нищо не може да остане скрито от мен.

Имаше и друга причина, поради която не се беше поколебал. Драматичната му среща с Леонид Аркадин го беше накарала да осъзнае нещо за себе си — че трудно понася онези мрачни, самотни моменти на бездействие между две мисии, когато светът сякаш спира на едно място, а той наблюдава отстрани сватби, дипломирования и погребения и не изпитва нищо. А също и че се чувства най-жив, когато най-после се впусне в акция, а тялото и мозъкът му са напрегнати до

краен предел, на ръба между живота и смъртта.

— Е? — попита Корелос, почти опрял нос в носа на Борн. — Имаш ли нещо да ми кажеш?

Борн му разби носа с чело. Със задоволство чу как хрущялът изпука и като измъкна ръцете си от тайно прерязаната връв, сграбчи Корелос, обърна го като щит с гръб към себе си и обгърна гърлото му с лакът.

Насреща му моментално изникнаха пушки, но никой не предприе нищо. После на сцената се появи друг мъж.

— Идеята не е много добра — обърна се той към Борн.

Борн затегна хватката си.

— Особено за сеньор Корелос.

Новодошлият беше едър, добре сложен мъж, с кафеникава кожа и очи, черни като дъното на кладенец, тъмни, буйни къдрици и дълга, също толкова къдрава, гъста брада като на древен персиец. Излъчваше някаква особена енергия, която подейства дори на Борн. Въпреки че беше по-стар от снимката, на която го беше видял за пръв път преди години, Борн го разпозна.

— Джалал Есай — каза той. — Чудя се какво правите в компанията на тези наркотрафиканти. Нима „Северий Домна“ вече се занимава с контрабанда на кокаин и хероин?

— Трябва да си поговорим само двамата.

— Съмнявам се, че ще можем.

— Господин Борн — бавно и отчетливо произнесе Есай. — Аз убих Фредерик Уилърд.

— И защо ми го казвате?

— Не мисля, че вие и господин Уилърд бяхте на една и съща страна. Не и след като той вложи толкова време и усилия да ви настрои един срещу друг с Леонид Аркадин. — Есай махна с ръка. — Не това обаче бе причината да го убия — беше сключил сделка с Бенджамин Ел-Ариан, върховния глава на „Северий Домна“.

— Трудно ми е да го повярвам.

— И въпреки всичко е вярно. Виждате ли, и Уилърд, също като бившия ви шеф от „Тредстоун“ Александър Конклин, се опитваше да се докопа до златото на цар Соломон. Продаде душата си на Ел-Ариан, само и само да се добере до частица от него.

— И това ми го казва член на „Северий Домна“?

На лицето на Есай се изписа усмивка.

— Бях. Когато Конклин ви изпрати да проникнете в дома ми. Но това беше толкова отдавна.

— А сега...

— Сега Бенджамин Ел-Ариан и „Северий Домна“ са ми заклетии врагове. — Той се усмихна заговорнически. — Както виждате, все пак има доста неща, за които можем да си поговорим.

* * *

— Приятелството... — подхвана Иван Волкин, докато наливаше водка в две стъклени чаши, — приятелството силно се надценява. — Той подаде едната чаша на Карпов и вдигна своята за тост. — Освен ако не е между руснаци. Другите народи го тълкуват твърде лековато. Само ние разбираме истинското му значение. Наздраве!

Волкин беше възрастен, посивял мъж с изпито лице. Ала сините му очи шареха все така зорко в доказателство на факта, че даже и след пенсионирането не беше загубил нито грам от бързината на острия си като бръснач ум, който го беше превърнал в най-влиятелния посредник

между босовете на групировките.

Борис си наля нова доза водка.

— Иван Иванович, откога се познаваме?

Волкин примлясна с устни и протегна празната си чаша. Ръцете му бяха едри, с възлести, изпъкнали синкави вени.

— Ако не ме лъже паметта, от пелени. — После се засмя и от устата му излезе някакъв гъргорещ звук.

Борис кимна и на лицето му се изписа носталгична усмивка.

— Е, почти.

Двамата се намираха в тясното, претъпкано с мебели жилище в центъра на Москва, където Волкин живееше от петдесет години. Странно, помисли си Борис, с парите, които беше натрупал през годините, можеше да си купи и най-големия, скъп или луксозен апартамент и все пак той предпочиташе уединението на този мавзолей, пълен с рафтове с книги и сувенири от всички кътчета на земята — скъпи подаръци от признателните му клиенти.

— Отпусни се, приятелю — махна с ръка Волкин. — Разположи се удобно. Не ми се случва всеки ден на гости да ми идва директорът на ФСБ-2.

Той самият се беше настанил в любимото си кресло с подлакътници, което сигурно е трябвало да бъде претапицирано поне преди петнадесет години. Тъмнокафявият цвят на плата почти напълно се беше изгубил и замазал. Борис седеше насреща му на един също толкова очукан и вехт диван, сякаш домъкнат от разпродажба на стари мебели. Изненада се колко е отслабнал Иван, как се е прегърбил като дърво, обрулено от сезоните. „Откога не сме се виждали?“, запита се той и с изумление установи, че не може да си спомни.

— Да прием за теб, генерал е! Смърт на враговете ти! — извика Иван.

— Моля те, Иван Иванович!

— Искам тост, Борис! Радвай се, докато му е времето! Колко души могат да се похвалят с твоите постижения? Ти си на върха на успеха си. — Той вдигна рамена. — Какво, не се ли гордееш със себе си?

— Разбира се, че се гордея — отвърна Борис. — Просто... — Той не довърши изречението си.

— Просто какво? — Иван се надигна в креслото. — Какво ти тежи, приятелю? Хайде, хайде, не ни е за първи път да си споделяме.

Борис си пое въздух и отпи от огнената водка.

— Проблемът е, че след всичките тези години се озовах хванат в капан и не знам дали ще успея да се измъкна.

— Винаги има изход, друже — с пренебрежение каза Волкин. — Давай нататък.

Докато Борис му описваше сделката, която беше сключил с шефа си, и какво беше поискал от него Черкезов, очите на Волкин заблестяха като на диво животно, отразявайки събуденото му любопитство и вроденото коварство. Когато Карпов приключи с разказа си, той се облегна отново назад и кръстоса крака.

— Според мен, Борис, този капан съществува само в твоето въображение. Проблемът не е там, а във взаимоотношенията ви с този Борн. Срещал съм го няколко пъти. Всъщност даже съм му помагал. Но той е американец. А освен това и шпионин. Как да му имаш доверие?

— Той ми спаси живота.

— А, ето че стигнахме до сърцевината на проблема — мъдро кимна Волкин. — Който опира до това, че ти си сантиментален по душа, Борис. Мислиш за този Борн като за приятел, а той може да е, но може и да не е, само че ти си готов да захвърлиш всичко, към което си се стремил през последните тридесет години, за да му спасяваш кожата. — Волкин се потупа

замислено по носа. — А ако приемем, че това не е капан, а изпитание на волята, решителността и целеустремеността ти? Всички големи начинания изискват жертви. Всъщност точно това ги отличава от обикновените дела на простосмъртните люде и ги прави достижими само за онези малцина, които са в състояние да принесат тези жертви. — Той се наведе напред. — Ти си един от тях, Борис.

Възцари се мълчание. Позлатеният часовник отброяваше минутите като сърце, изтръгнато от гърдите на жертвата. Погледът на Борис попадна върху старинната сабя от царско време, която беше подарил на Волкин преди много години. Беше в отлично състояние, а стоманата ѝ грееше, добре смазана и лъсната, на светлината от лампата.

— Каж ми, Иван Иванович, а ако Черкезов ми беше заповядал да убия теб?

Очите на Волкин светнаха почти като котешки, мистериозни и непроницаеми.

— Изпитанието си е изпитание, приятелю. Жертвата си е жертва. Смятам, че добре ме разбираш.

* * *

Квартал „Дефанс“ се издигаше като постмодернистичен чужденец в западните покрайнини на Париж. И все пак да се изнесе бизнес центърът на града тук, вместо да се загрозява красивата архитектура на Париж с модерни сгради, беше по-доброто решение. „Плас дьо л'Ирис“, по средата на който се издигаше бляскавата стъклена фасада на банка „Ил дьо Франс“, преминаваше като аорта през сърцето на „Дефанс“. На горния ѝ етаж, от двете страни на полирана мраморна маса, се бяха разположили петнадесет мъже. Всички носеха елегантни костюми, шити по поръчка, бели ризи и вратовръзки в консервативни тонове, даже мюсюлманите. Такива бяха правилата на „Северий Домна“, както и носенето на златния пръстен на безименния пръст на дясната ръка. Това беше може би единствената организация в света, където последователите на двете основни мюсюлмански направления, сунитите и шиитите, съществуваха мирно рамо до рамо и си помагаха, когато се налагаше.

Шестнадесетият мъж заемаше председателското място. Имаше тънки устни, орлов нос, пронизващи сини очи и бронзова кожа. От лявата му страна, малко зад него, с отворени бележници в скута седеше единствената жена в стаята. Тя беше по-млада от останалите или поне така изглеждаше, с дълга червена коса, снежнобяла кожа и прозрачно сини, раздалечени очи. От време на време мъжът протягаше ръка и тя му връчваше някой лист хартия с професионалния жест на медицинска сестра, подаваща на хирурга скалпел. Той я наричаше Скара, а тя се обръщаше към него с учтивото „сър“.

Когато председателстващият прочете разпечатания документ, всички в стаята го изслушаха внимателно, с изключение на Скара, която помнеше наизуст всеки лист хартия, тъй като бележниците ѝ съдържаха толкова поверителна информация, че беше немислимо да я прехвърли на друг носител.

Залата, изградена от бетон и стъкло, имаше вградена електронна система за заглушаване, способна да се справи и с най-съвременните средства за подслушване.

Шефовете на директорати в „Северий Домна“ се бяха събрали от четирите краища на света — от Шанхай, Токио, Берлин, Пекин, Сана^[4], Лондон, Вашингтон, Ню Йорк, Рияд, Богота, Москва, Ню Делхи, Лагос, Париж и Техеран.

Бенджамин Ел-Ариан, мъжът, председателстващ събранието, приключваше уводната си реч.

— Честно казано, Америка ни е трън в очите. Поне засега. — Той сви ръка в юмрук. — На крачка сме от целта. Открихме друг начин.

Той им изложи подробно плана.

— По принцип това ще ни подложи на голямо напрежение, мен и останалите американци тук, но съм напълно убеден, че с новия план ще постигнем повече, отколкото вече бяхме постигнали, преди Джейсън Борн да ни попречи.

Той каза още няколко думи в заключение и обяви почивка.

Докато останалите излизаха, Ел-Ариан повика по вътрешната уредба Марлон Етана, най-способния и съответно влиятелен оперативен агент на организацията.

— Надявам се, че смятате да очистите Борн — обърна се Етана към шефа си. — Той уби нашите хора в Мароко. Заради него загина и обичаният от всички ни Идир Сифакс.

— Забрави за Борн — усмихна се Ел-Ариан. — Целта ти е Джалал Есай. След като ни предаде, той ни причини доста неприятности. Искам да го намериш и да го премахнеш.

— Но намесата на Борн ни струва шанса да открием златото на цар Соломон.

— Защо ми припомняш нещо, което така или иначе знам? — смръщи се Ел-Ариан.

— Искам да го убия — сви ръка в юмрук Етана.

— И да дадеш възможност на Есай да ни нанесе още по-големи щети? — Той постави ръка върху рамото му. — Имай ни доверие, Марлон. Изпълни мисията си. Не забравяй за господството. Организацията разчита на теб.

Етана кимна и излезе от стаята, без да се обръща назад.

В обезшуменото помещение настъпи тишина. Скара наруши мълчанието.

— Пет минути — обяви тя, без да гледа часовника си.

Ел-Ариан кимна и пристъпи към северния прозорец. Загледа се в широката улица и дребните фигурки на хората долу. Учен по душа, професор по археология и древни цивилизации, той излъчваше някакво почти царствено достолепие.

— Ще се получи — почти сам на себе си каза той.

— Няма начин да не се получи — увери го Скара, заставайки до него.

— Цвят?

— Черен. „Ситроен“. — Усещаше дъха ѝ върху рамото си. Парфюмът ѝ странно ухаеше на канела с някакъв горчив примес — може би препечен бадем. — След три минути от него няма да остане и следа.

Ел-Ариан кимна механично. Познатата тръпка, която изпитваше от близостта ѝ, все още го караше да се чувства малко неловко. За миг през ума му пробягна мисълта за съпругата и децата му.

— Как ще се казвам утре?

Той се извърна, извади дебел пакет от джобчето на сакото си и го постави в протегнатата ѝ ръка.

Скара го отвори. Вътре намери паспорт, описание на новата си самоличност, първокласен билет с отворена дата за връщане, кредитни карти и три хиляди долара.

— Маргарет Пенрод — прочете тя името в паспорта.

— Маги — поправи я Ел-Ариан. — Наричат те Маги. — Той наклони глава и отново се загледа в улицата долу. — Пише го в описанието.

— Ще го науча наизуст, докато летим през нощта със самолета.

— Ето го Лоран — посочи с нескрито вълнение Ел-Ариан с пръст фигурата в тъмен костюм, която излизаше от сградата.

Скара извади евтин мобилен телефон, набра номера на Лоран и даде предварително уговорения сигнал. Ел-Ариан вече беше започнал да брои наум. Лоран потрепна, извади

телефона си и погледна екрана.

— Какво прави? — попита Ел-Ариан.

— Нищо — успокой го Скара. — Сигурно е усетил вибрация.

— Не би трябвало — намръщи се Ел-Ариан.

Скара сви рамене.

— Може ли да направи нещо?

— Не.

С периферното си зрение долови появата на черния ситроен и премести погледа си върху колата.

— Да не би да се обажда на някого? — изви врат той.

— Няма от какво да се притеснявате — вдигна стройните си рамене Скара.

В следващия миг спокойствието ѝ му стана ясно. Ситроенът блъсна Лоран така силно, че тялото на мъжа излетя почти на три метра във въздуха. Той падна на земята, остана там неподвижен няколко минути и после за тяхно изумление припълъзя до тротоара.

Колата сви рязко, десните ѝ гуми минаха през главата му, после потегли с пълна газ и докато минувачите се усетят и се втурнат към местопроизшествието, от нея не беше останала и следа.

---

[1] Достатъчно (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Него наранявайте (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia — Революционни въоръжени сили на Колумбия. — Бел.прев. ↑

[4] Столицата на Йемен — Бел.прев. ↑

Корелос се разшава и се опита да се освободи. Борн усети как тялото му се напряга и той се подготвя за момента, в който си мислеше, че ще може да го изненада.

— Това е моментът — каза той. — Друг няма да има.

Джалал Есай кимна, но Борн видя в очите му изгаряща омраза. Преди години го изпратиха в къщата на Есай да вземе един лаптоп. За човек като Есай нямаше по-голямо престъпление от това да влезеш в дома, където живее семейството му. Беше си истинска дилема — не можеше да прости на Борн и все пак трябваше да загърби враждата, ако искаше да постигне целта си. На Борн никак не му се щеше да изпадне някога в подобно положение.

Заобиколилите го войници свалиха оръжието.

— Човече, знаеш ли какво правиш? — гласът на Корелос беше напрегнат като опъната струна.

— Каквото е нужно — отвърна Есай.

— Не можеш да имаш доверие на този кучи син. Изпратен е да ме убие.

— Ситуацията е променена. Господин Борн вече разбира, че няма полза да ви убива. — Той наклони въпросително глава. — Прав ли съм, господин Борн?

Борн пусна Корелос от хватката си, мъжът залитна и направи една крака встрани, а после се изправи пред строгия поглед на Есай, разтрисан от едва сдържани чувства. От едната му ноздра капеше кръв. Той отиде при един от хората си и се избърса в ръкава на ризата му. Войникът направи грешката да се загледа в разкървавения му нос. Корелос дръпна автомата от ръцете му и с приклада го събори на колене.

Борн се опитваше да изчисли какви са отношенията между двамата. Преди тази случка нямаше да може да си представи, че Корелос би изпълнявал нечии чужди заповеди. Властта му беше абсолютна и никой не смееше да я оспори, дори новите, току-що изгряващи мафиотски групировки на руснаците, албанците и китайците. Безпрекословното му подчинение на заповедите на Есай беше едновременно озадачаващо и интригуващо. „Излязъл е на нова, по-голяма територия, помисли си Борн. Есай го е привлякъл към «Северий Домна».“ А после се запита: „Каква ли награда му е предложил?“ И най-важният въпрос: „Какво крои Есай?“

Правилно беше преценил, че трябва да се остави да го отвлекат. Беше се досетил, че нападателите му са изпратени от Корелос, но изненадващата поява на Есай го върна в един друг свят, който много по-силно предизвикваше любопитството му.

— Под дървото има походни столове — подканващо разпери ръце Есай. — Нека да седнем, да хапнем хляб и сол, да пийнем чай и да поговорим.

— По дяволите, хващайте оръжията, тапсопез^[1] такива! — Корелос ги изгледа бясно един по един. А после кимна с глава. — Донесете текила и не я пестете. — Това беше директна обида, насочена към Есай, на когото като мюсюлманин не му беше позволено да пие.

Докато сядаха, Есай се подсмихна. Огънят в очите му не беше изгаснал, сякаш вече е намислил достатъчно тежко наказание за проявеното от Корелос незачитане. Не сега или утре. Дори не вдругиден. Търпението беше един от седемте основни постулата на исляма. Корелос за сметка на това се палеше бързо и лесно се предаваше на яростта си. Всъщност Бори беше наясно, че обидата беше опит да запази достойнство пред войниците си. Не че това щеше да смекчи провинението му в очите на Есай. Може и да бяха партньори, но определено не се харесваха — факт, който можеше да се окаже от полза в бъдеще.

Есай наблюдаваше Борн, напълно пренебрегнал Корелос, който наклони бутилката и изля текилата върху носа си, а после, смесвайки кръв и алкохол, изпи няколко големи, жадни глътки,

с очи, пламнали от ярост. Есай беше поставил стола си така, че да е с лице към Борн, ясно показвайки на наркотрафиканта, че ще бъде само наблюдател, но не и участник в разговора.

— „Северий Домна“ ви следи — подхвана той.

— Още в Тайланд се опитаха да ме убият. — Борн се облегна назад. — Значи сега е обратното.

Донесоха им посолe^[2] в глинени купички с дървени лъжици.

Корелос се изплю в своята, преобърна я с опакото на ръката си на земята и отново надигна бутилката, нашарена от отблясъците от слънцето.

— Възможно е — кимна Есай. — И все пак, изглежда, доста сте ги настъпили, защото, повярвайте ми, няма да се откажат, докато не ви видят мъртъв.

— Чувствата ни са взаимни.

Есай му отправи неразгадаем поглед.

— Вярвам ви, че е така. — Той въздъхна, постави на масата купичката си и скръсти ръце в скута си.

Борн се опита да отгатне дали е примирен или доволен. Може би по малко от двете.

— Знам, че ми нямате доверие. И аз бих се чувствал така на ваше място. — Той се наведе с ръце на коленете. — Но трябва да ви кажа, че добре прецакахте „Северий Домна“. Според плана златото на Соломон трябваше да послужи за създаването на нов златен стандарт, който да срине американската валута. Разбира се, това вече няма да стане благодарение на вас. Безвъзвратно са похарчени купища време и пари. — Той изръкопляска. — Поздравявам ви!

Доколкото Борн можеше да прецени, дотук нямаше и следа от сарказъм в гласа му.

Изведнъж лицето на Есай помръкна.

— Да имаше как цялата тази история да приключи дотук. За наше общо съжаление обаче това е само началото.

— План Б, предполагам, предвижда същите лоши последствия.

— Възможно е или пък даже по-лоши. — Той сви рамене.

Последва напрегнато мълчание, а след това Борн каза:

— Нима искате да ми кажете, че не знаете какъв е план Б?

— Освен, че ще разшири господството на „Северий Домна“ в Съединените щати, нищо друго не знам. — Той размаза един комар на ръката си и избърса кръвта от него. — По лицето ви виждам, че сте разочарован.

— Разочарован не е точната дума. Не мога да разбера защо искахте да говорите с мен.

— Организацията е издала наказателна заповед срещу вас — каза Есай и се надигна да стане.

— Няма да е нито първата, нито последната — не особено впечатлен отвърна Борн. — Ще оцелея.

— Не разбирате. — И двамата вече бяха прави. — В света на „Северий Домна“ подобни заповеди са нещо като свещена повеля и никога не се дават просто на кого да е.

— Тоест? — изгледа го, без да трепне, Борн.

— Тоест смъртоносният удар ще бъде нанесен на такова място и в такъв момент, че да ви хванат напълно неподготвен. — Той вдигна многозначително пръст. — И ударът, ще нанесе някой...

— Да?

— Истината е, че се нуждая от помощта ви, господи Борн — въздъхна Есай. Борн едва се сдържа да не се изсмее в лицето му. Вместо това поклати глава, а Есай продължи: — Знам, трудно е за проумяване. И аз се чувствам така. — Той направи крачка към събеседника си. — Но както се казва, животът е странно нещо, а, честно казано, не мога да си представя по-странни

съюзници от нас двамата. — Той сви рамене. — И въпреки това...

Борн го изчака да продължи. Нямаше намерение да му прави услуга, като му помага да водят този странен разговор. Не че не го харесваше. Дори му беше неприятно, че навремето бе нахлул в дома му. Не можеше да обвинява Алекс Конклин за това прегрешение, въпреки че го бе сторил по негова заповед. Конклин най-вероятно не си беше дал сметка какви ще бъдат последствията от задачата, която бе поставил на Борн, а и едва ли го е било чак толкова грижа. Само че с Борн не беше така. Беше напълно наясно какво е за един мюсюлманин да омърсиш дома му — и все пак изпълни заповедта. Факт е, че беше длъжник на Есай. И точно това го задържаше тук в момента.

— Кога преминахте на другата страна? — Въпросът беше много важен.

— Преди много години — отвърна Есай, без да се колебае. — Но едва миналата година реших да скъсам открито с тях.

— Какво щяхте да правите с информацията в лаптопа, който откраднах от дома ви тогава?

— Канех се да изчезна и да се покрия заедно с нея. Но вие ми попречихте.

Последва гробно мълчание — дори птичките и насекомите сякаш замлъкнаха.

— И ето ни тук двамата — Есай разпери ръце с дланите нагоре, — в тази дива джунгла, заобиколени от облаци комари и мухи.

Той се дръпна от вече пияния Корелос, който се беше вкопчил в бутилката, сякаш е евтина проститутка. Борн го последва в гъсталака наблизко. Двама от войниците ги изгледаха със зле прикрито презрение, а после, отегчени, се изплюха на земята и отидоха да си вземат бира от хладилника.

— Тези колумбийци... — каза Есай с онзи заговорнически тон, който така добре му се удаваше, когато решише да го използва. Не довърши, но само с две думи изрази всичко, което искаше да каже. Очевидно се смяташе за нещо повече от тях и може би беше прав. При всички положения беше по-добре образован, повече видял от света. Може би обаче смисълът беше друг. Тези мъже, дори и най-ниско образованите от тях, притежаваха концентрирана енергия, която като циклон можеше за секунда да опустоши всичко. Смъртта не се съобразява нито с образованието, нито със степента на осъзнатост на когото и да било — пред нея всички стават равни.

Имаше нещо важно, което Борн искаше да знае.

— Бях останал с впечатление, че веднъж постъпиш ли в „Северий Домна“, няма напускане. Какво ви накара да скъсате с тях?

— Навремето в целите на организацията имаше нещо истинско — среща между Изтока и Запада, само по себе си благородно и смело начинание, — но се получи все едно да се опиташ да смесиш вода и масло. Постепенно, почти незабележимо, „Северий Домна“ се промени. — Той сви рамене. — Може би започна с издигането на Бенджамин Ел-Ариан, макар че това твърде опростява нещата въпреки личната ми неприязън към него. Без съмнение той беше и все още е основният причинител, но заразата вече е проникнала твърде надълбоко и не може да бъде спряна.

— За каква зараза става въпрос?

— Доколкото ми е известно, господин Борн, имате представа за съществуването на Черния легион.

Ставаше въпрос за група изпълнени с омраза към Сталин етнически мюсюлмани, доведени от нацистите от Съветския съюз в Германия по време на Втората световна война. Преминали обучение в есесовските части, те били изпратени на Източния фронт, където се сражавали ожесточено срещу бившата си родина. Понеже имали влиятелни приятели сред нацистката върхушка, през последните дни на войната ги изтеглили от фронта и ги изпратили на

сигурно място, по-далеч от съюзническите войски. Години по-късно, разпръснати, но не и забравени, те се събрали отново в джамия в Мюнхен, градът, който по онова време вече се бил превърнал в едно от основните средища на ислямския фундаментален тероризъм.

— Имал съм си работа с тях — потвърди Борн. — Но от две години не подават никакви признаци на живот — не издават манифести, не извършват терористични актове. Сякаш потънаха вдън земя.

— Такава е волята на Аллаха — произнесе се Есай. — Усецам го в сърцето си. — Той избърса чело с опакото на ръката си. Беше свикнал на жегата, но не и на влагата. — Както и да е, след като понесе редица поражения, включително и от вашата ръка, Черния легион е обърнал вниманието си, така да се каже, навътре. — Той се огледа наоколо, сякаш преценяваше на какво разстояние се намират Корелос и войниците му. — От десетилетия висши служители от мюнхенската джамия държат под око „Северий Домна“. Те виждат в организацията директна заплаха, тъй като, както знаете, крайната им цел е да установят господството на исляма над западния свят. Именно те стоят зад постоянния приток на мюсюлмани към Западна Европа и ги настройват да искат повече права, повече власт и влияние в местното управление. Преди имаха само двама или трима свои представители в „Северий Домна“. Днес обаче са мнозинството. Ел-Ариан е също техен човек. А „Северий Домна“ има много по-широко глобално влияние, отколкото тяхната организация, и съответно представлява най-сериозната заплаха за световния мир, пред която сме били изправени.

Борн се замисли.

— Вие имате семейство, Есай. Играете много опасна игра.

— Така е, господин Борн, и вие най-добре го знаете. — По лицето му се разля усмивка. — Само че жребият е хвърлен и решението е взето. Няма да мога да живея със себе си, ако не предприема нищо и не се опитам да спра „Северий Домна“. — В очите му пламна огън. — Организацията трябва да бъде спряна, господин Борн. Нямаме друг избор — нито вие, нито аз, нито страната ви.

Борн видя омразата в очите му и я долови в гласа му. Есай беше човек със строги принципи, непоколебим дух, смела душа и бърз ум. За пръв път Борн изпита някакво чувство на респект към него. И отново се сети как бе влязъл неканен в дома му. Беше сигурен, че Есай никога няма да му го прости.

— Имам усещането, че не разполагаме с много време, за да открием какъв е новият план на „Северий Домна“ — обади се събеседникът му.

Помежду, им отново настъпи мълчание, нарушавано само от жуженето на насекомите, квакането на дървесните жаби и шума от крилата на прилепите из върховете на дърветата.

Есай стана и се отдалечи на няколко крачки от лагера. С известно закъснение Борн го последва.

— Имам четири деца — каза мъжът след дълго мълчание. — Вече са три всъщност. Дъщеря ми почина.

— Моите съболезнования.

— Случи се преди цяла вечност. — Есай прехапа устни, сякаш се чудеше дали да продължи. — Беше своенравно дете, а както можете да си представите, това не е най-положителното качество у една мюсюлманка. Когато беше малка, успявах да я контролирам, но после дойде моментът, в който тя се опълчи. Три пъти бяга от къщи. Първите два пъти успях да я върна — беше само на четиринадесет години. Четири години по-късно обаче отново избяга с един иранец. Представяте ли си?

— Можело е да бъде и много по-лошо — отвърна Борн.

— Не — възрази Есай, — по-лошо от това нямаше как да бъде. — Той започна да бели

кората на едно дърво, забивайки дългите си закривени нокти в него. — Момчето беше сгодено. Отведе я със себе си у дома, в Иран. Не ме питайте защо — до ден-днешен не знам отговора.

— Може би наистина я е обичал.

— Какво ли не вършат хората... — поклати глава Есай. Не довърши изречението си, но ноктите му не спираха да драцят по дървото. После си пое дълбоко въздух и когато го изпусна от дробовете си, от устата му се изля порой от думи.

— Разбира се, случи се неизбежното. Разделили ги с дъщеря ми и я затворили. Смятали да я убият с камъни, представяте ли си? Варвари, иранци!

Имаше предвид сунитите, разбира се, защото въпреки че иранците не бяха араби като него, все пак бяха от една вяра, макар той да принадлежеше към шиитите. Враждата между двете религиозни течения беше изкопала непреодолима пропаст помежду им.

— Долни животни!

Борн не го беше чувал друг път да ругае. Виждаше се колко много му струва произнасянето на тези думи, но страстта, с която ги изрече, говореше, че има нужда да излее болката си.

— Отидох лично там. Изкарах я от затвора, изведох я от Техеран, а после и извън границите на Иран. И на връщане, докато бяхме на борда на кораб, прекосяващ Средиземно море, се появи „Северий Домна“. — Изведнъж той прониза Борн с очи. — Бяха шестима. Шестима! Толкова бяха преценили, че ще бъдат необходими. Бяха ме предупредили да не отивам в Иран и да не се намесвам. Налагало се да се пази мирът във Висшия съвет и затова шиити и сунити трябвало взаимно да зачитат традициите си. „Става въпрос за дъщеря ми, възразих аз. Моя плът и кръв.“ Да, но това щяло да предизвика междуособици в организацията — също както в останалия свят, който организацията иска да постави под контрол. Съмнявам се изобщо дали ме чува и дали въобще им пукаше. „Нека да ви напомним за целта ни, казах. Нищо не е по-важно от нашето господство.“ — Отново поклати глава. Под ноктите му се бяха набили трески, а по един от пръстите му пълзеше заблудена мравка. — Тогава я видях за последен път. Нищо повече не си казахме. И аз не направих нищо, защото... защото все още бях член на „Северий Домна“ и не виждах как мога да се опълча срещу колективното им решение. Е, наистина загубих доста кръв и ме позаболя на разни места. — Той вдигна дясната си ръка и Борн забеляза грозен бял белег в центъра на дланта му. — Нямам сили да се боря, казах си, трябва да бъда предан на каузата. Но когато се върнах у дома и видях изражението на жена си, всичките лъжи, които си бях наговорил, се изпариха като дим. — Той потърси погледа на Борн. — Всичко се промени, разбирате ли?

— Минали сте своя Рубикон.

Есай се замисли, а после кимна.

— Прибрах се като друг човек, изгубил мира си, с ожесточено сърце. Съратниците ми, тези, които считах за приятели, ме бяха предали. Бяха се измъкнали зад гърба ми. Вече не принадлежаха към „Северий Домна“ — поне не към тази организация, която някога почитах, — а към някаква нова структура, подчинена на Джамията и ужасния Черен легион. През цялото време мисля за отмъщение. Информацията в лаптопа, който откраднахте, щеше да е това отмъщение. Щях да открадна златото под носа на организацията, но вече няма как. — Борн понечи да отвърне, но Есай му махна с ръка. — Ала Аллах е велик и милостив и ето че вие отново се появихте и ще станете оръжието на моето отмъщение.

Отново настъпи тишина. Над главите им се носеха звуците на нощната джунгла, Корелос, отпуснал глава на гърдите си със затворени очи, захърка като дъскорезница.

Есай се засмя, а после се покашля.

— Нуждая се от уменията ви, господин Борн. Само на вас мога да имам доверие, че ще откриете какъв е новият план на организацията, за да можем заедно да го предотвратим.

— Не работя с други.

— Не е ли странно? — Или не беше чул Борн, или не искаше да обърне внимание на думите му. — Че говорим за доверие. И двамата сме мъже на честта, нали?

Борн кимна. Тъглчетата на очите на Есай се сбръчкаха.

— Тогава предлагам...

— Знам какво искате да направя — прекъсна го Борн.

— Съвпада съвсем точно с вашите планове. Но сега ще разполагате и с моята помощ.

— Не ми е нужна помощта ви.

— При цялото ми уважение, господин Борн, в случая грешите. Организацията е голяма и силна, а пипалата ѝ са плъзнали по всички кътчета на света. — Той размаха пръст срещу Борн. — Ако смятате, че преувеличавам, мога да ви уверя, че не е така.

— Каквото има да става, ще стане.

Есай кимна почти нетърпеливо.

— Разбирам. В замяна обещавам да ви кажа кого са изпратили да ви убие.

— Рано или късно ще разбере — сви рамене Борн. — Познавам всички пътища и всички играчи.

— Не разчитайте на това. Както ви казах, организацията си е поставила свещена мисия. Без помощта ми ще ви унищожат.

— И предполагам, за да ми дадете информацията за тази мисия, ще поискате и аз да ви дам информацията за „Северий Домна“, която ви е нужна.

— Нищо подобно, господин Борн. За мен е важно да останете жив! А и нали ви казах, че и двамата сме мъже на честта. Ще ви кажа всичко още сега. — Той се приближи и сниши глас. — Ако не успеете да го спрете, приятелчето ви Борис Карпов ще ви убие.

---

[1] Педали, кретени (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Традиционни мексиканска супа. — Бел.прев. ↑

— Много сте добър с нас, господин министър.

— Питър, помолих ви да ме наричате Кристофър — отвърна министърът на отбраната Кристофър Хендрикс.

Питър Маркс, седнал до другия съдиректор, Сорая Мур, промърмори нещо в съгласие.

— Имам идеи относно възкресяването на „Тредстоун“ — продължи Хендрикс, — но преди да ви ги съобщя, искам да чуя мнението ви. Как си представяте по-нататъшното развитие на „Тредстоун“?

Намираха се в гостната на къщата му в Джорджтаун, където се бяха събрали да обсъдят стратегията си. Семейството на Хендрикс принадлежеше към висшите кръгове на джорджтаунското общество, но не беше богато, което означаваше, че въпреки синята си кръв Хендрикс притежаваше типичното за по-нисшите класи отношение към работата. Обичаше да постига нещата с труд и винаги да успява.

Строен и висок, с изправената стойка на военен, той беше служил за кратко в Корея, където го бяха ранили. След като получи от президента полагащия му се медал за храброст, Хендрикс постъпи на държавна служба. До миналата година работеше като съветник по националната сигурност.

Сега, след като най-после получи заветния пост, беше решил да въведе всички инициативи, които замисляше от години. Първата, и всъщност най-важната, беше да превърне възкресената „Тредстоун“ в своя собствена организация, независима от намесата на ЦРУ, Агенцията за национална сигурност и Конгреса.

Хендрикс нямаше желание да заобикаля закона, но все пак, както отбелязваше, понякога се налага да има една малка и сплотена група хора, предани един на друг и на Америка, която да действа в областите, където прекалената публичност и грешките не бива да бъдат допускани. И сега, когато страната се намираще под атаките на различни екстремистки терористични групи, доморасли и от чужбина, беше дошъл моментът да осъществи замисъла си.

За целта Хендрикс беше наел Сорая Мур и Питър Маркс. Маркс беше ръководил „Тифон“, групата за тайни операции на ЦРУ, докато новият шеф М. Еърл Данзигер не го уволни като твърде приближен на предшественика си. Сорая и Питър се познаваха добре, имаха сходни темпераменти и оригинално мислене, което според Хендрикс беше особено ценно качество в междуведомствената престрелка, в която се бяха озовали. А Сорая освен всичко беше и мюсюлманка с наполовина египетска кръв и притежаваше задълбочени познания и личен опит по въпросите на Близкия изток. Накратко, и двамата представляваха пълна противоположност на склерозиралите генерали и политици от кариерата, с които беше осеяна американската разузнавателна общност.

Маркс и Мур седяха срещу него на същия кожен диван, на какъвто седеше и той, а секретарката му Джолийн стоеше зад него със слушалката на мобилния си телефон в ухото. Сутрешното слънце се процеждаше през завесите. В процепа им се виждаше сянката на човека от охраната му, а на масичката пред тях имаше остатъци от закуска. Клио, великолепна кръстоска между боксер и голдън ретривър, стоеше неподвижно изправена до крака му, с леко наклонена глава и отворена уста и гледаше, сякаш озадачена от дългото мълчание.

След бърза размяна на погледи Сорая се изкашля. Широките ѝ сини очи и големият нос привличаха вниманието към нейното лице с ясно очертани арабски черти и цвят на канела. Излъчваше някакво властно присъствие, което впечатляваше Хендрикс. Това, което харесваше най-много у нея обаче, беше, че не се държи по типично женски начин, но не се прави и на

мъжкарана, както повечето жени, попаднали в преобладаващо мъжки организации. Независимостта ѝ едновременно му допаднаше и му действаше някак успокоително. Затова обръщаше същото внимание на нейните мнения, както на тези на Маркс.

— С Питър искаме да предприемем действия във връзка с едно сведение, което пристигна рано тази сутрин — най-накрая подхвана Сорая.

— Какво сведение?

— Извинете, господин министър — наведе се над рамото му Джолийн, — Брад Финдли ви търси по телефона.

Хендрикс рязко се извърна.

— Джолийн, казах ли ти да не прекъсваш съвещанието ни?

Секретарката му неволно отстъпи.

— Съжалявам, сър, но предполагам, че ще искате да разговаряте с шефа на вътрешната сигурност...

— Никога не си позволявай да предполагаш — скара ѝ се той. — Отивай в кухнята. Знаеш какво да кажеш на Финдли.

— Слушам, сър. — С пламнали страни Джолийн бързо напусна стаята.

Маркс и Сорая отново си размениха погледи. Сорая пак се изкашля.

— Трудно е да се каже.

— Малко е необичайно — поясни Маркс.

— Тоест...? — Хендрикс сви вежди. Напълно беше забравил инцидента с Джолийн и собствената си остра реакция.

— Източникът не е от обичайните заподозрени — недоволни имами, шефове на кланове, руснаците, албанците или китайската мафия. — Сорая се изправи и се разходи из стаята, докосвайки ту бронзова фигура, ту рамката на някоя фотография. Клио я наблюдаваше с големите си воднисти очи.

Изведнъж Сорая рязко се спря и погледна Хендрикс.

— Тези си ги знаем. Само че това сведение постъпи от неизвестен...

— Не разбирам. — Челото на министъра още повече се сбръчка. — За тероризъм ли...

— Не, не става въпрос за тероризъм — намеси се Сорая.

— Поне не според досегашните ни дефиниции. Говорим за определен човек, който се обърна към мен.

— Защо е поискал да премине на наша страна? Какви са мотивите му?

— Все още не е ясно.

— Все едно, който и да е, доведете го да го разпитаме — нареди Хендрикс. — Не обичам загадките.

— Щяхме да спазим правилата и да го доведем — намеси се и Маркс, — но за съжаление той е мъртъв.

— Убит?

— Прегазен — отвърна му Маркс.

— Всъщност нищо не знаем. — Сорая се хвана за тапицираната облегалка. — Искаме да отидем в Париж и да разследваме случая.

— Забравете го. Имате по-важни задачи. Пък и не знаем доколко е можело да му се има доверие.

— Даде ни предварителни сведения за организация, наречена „Северий Домна“.

— Не съм я чувал, а и името ми се вижда някак съмнително — каза ѝ Хендрикс. — Мисля, че ви е изиграл.

— Не споделям това мнение — настоя Сорая.

Хендрикс се изправи и отиде до прозореца. Когато се запозна със Сораия Мур, се беше запитал дали не е лесбийка. Нещо в нея — уравновесеността ѝ, откритото държане, желанието да приеме сложностите в характера на другите — не беше типично за повечето хетеросексуални жени. После беше надникнал по-дълбоко в личния ѝ живот и така установи, че има любовник, който се казва Амун Чалтум и оглавява „Мухабарат“, египетското военно разузнаване. Всъщност дори му се беше обадил и бяха провели доста интересен двадесетминутен разговор. Данзигер беше се възползвал от връзката ѝ с Чалтум, за да я изгони от „Тифон“ — поредната от глупостите, които бе извършил, след като оглави ЦРУ, тъй като безценните ѝ контакти и внедрените агенти на „Тифон“ изпитваха преданост само към нея. Още щом Хендрикс я назначи за съдиректор на „Тредстоун“, всички преминаха заедно с нея в новата служба — доказателство за уникалните ѝ качества.

— Добре — отстъпи той. — Заеми се. Но ти, Питър, искам да останеш тук. „Тредстоун“ едва прохода, а аз си я представям като агенцията, която ще внесе ред и ще разчисти гигантския октопод, в който се е превърнало разузнаването ни след 11 септември. В момента имаме 263 най-различни органи, включително и тези, които се създадоха или реорганизираха след 2001 г., а броят им нараства с всеки изминал ден, при това без да споменаваме стотиците частни фирми, които наемаме, когато се налага. Някои от тях в такава степен са извън нашия контрол, че когато действат на територията на САЩ, се държат сякаш провеждат акции в някоя от военните зони по света. Не знам дали някой си дава сметка, но към сегашния момент 850 000 американци са получили право на достъп до поверителна информация. Това е твърде огромна цифра. — Той поклати многозначително глава. — По никакъв начин не мога да позволя на двама от сътрудниците си да участват едновременно в изпълнението на оперативна акция.

— Но... — Маркс пристъпи към него.

— Питър — усмихна се Хендрикс. — Сораия е човек с практически опит в провеждането на акции, затова тя получава задачата. Съвсем просто е. — И докато те излизаха от стаята, добави: — О, между другото, успях да осигуря достъп от сървърите на „Тредстоун“ до всички бази данни, съдържащи информация за тайни операции.

След като двамата си тръгнаха, Хендрикс се замисли за „Самаряните“. Нарочно не беше посветил Питър в съществуването на групата, тъй като знаеше, че щом разбере за Индиго Ридж, веднага ще поиска да се заеме с охраната на обекта. Въпреки ясното предупреждение на президента Хендрикс искаше да го запази за „Тредстоун“ — своята дълго лелеяна мечта, от която нямаше намерение да се отказва даже заради новосформираната група. Даваше си напълно сметка какъв риск поема. Ако някой от присъствалите на срещата в Овалния кабинет, особено генерал Маршал, разбереше, че задържа услугите на ключови кадри за себе си, щеше да изпадне в не особено лицеприятно положение. „Е, но какво пък е животът без риск?“, помисли си той.

Хендрикс се приближи до прозореца. Розите му изглеждаха посърнали и увехнали. Той погледна нетърпеливо часовника си. Къде, по дяволите, се губеше проклетият специалист по розите, когото беше наел?

В къщата, разположена далеч от шумотевицата в центъра на града, цареше тишина. Обикновено това му харесваше, защото му помагаше да мисли. Но тази сутрин беше различно. Събуди се с гризачното го чувство, че нещо пропуска. Беше се женил и развеждал два пъти, когато срещна, ожени се, а после един ден и погребва любимата си Аманда. Имаше един син от втората си жена, който в момента работеше във военното разузнаване в Афганистан. Би следвало да се тревожи за сина си, но всъщност рядко се сецаше за него. Честно казано, не беше взел активно участие в отглеждането му и не усещаше особена родствена връзка с него. След кончината на Аманда не му останаха почти никакви чувства на привързаност и семейна близост, а само роля. Подобно на европейците и Хендрикс предпочиташе собствеността пред парите в брой. В

известен смисъл тази къща беше всичко, което имаше или от което се нуждаеше. Защо стана така, питаше се той? Каква е причината? На официални приеми, в ресторантите или театъра често срещаше колеги със съпругите и понякога с порасналите им деца, а той самият винаги беше сам, въпреки че от време на време водеше под ръка някоя дама — обикновено вдовица, която отчаяно се стремеше да не загуби мястото си в светското общество на политиците. Тези жени на определена възраст, със стегнати, гладки лица, изящни брадички, добре оформени деколтета и дълги, специално ушити рокли, не означаваха нищо за него. Често носеха дълги ръкавици, за да скриват старческите петна по ръцете си.

Резкият звук на звънеца го изтръгна от размислите му. Отвори входната врата и насреща му се изправи жена на около двадесет и пет годишна възраст, със сърцевидно лице и коса, небрежно завързана на опашка. Носеше очила с метални рамки, дънков гащеризон, мъжка карирана риза, яркозелено сабо и слънчева шапка с увиснала периферия.

Представи се като Маги Пенрод и му показа документите си, както вече беше направила с бодигарда, охраняващ района на къщата. Хендрикс се зачете в препоръката ѝ. Беше получила образованието си в Сорбоната и колежа „Тринити“ в Оксфорд. Баща ѝ, вече починал, работил в социалните служби, а майка ѝ, шведка по произход, преподавала чужди езици в училище в Бетесда, щата Мериленд. Обикновено момиче, в което нямаше нищо запомнящо се, освен може би парфюмът ѝ с някакъв особен остър дъх, който го лъхна, когато тя се наведе да си вземе личната карта. На какво му напомня, запита се Хендрикс и го подуши колкото може по-незабележимо. Аха, канела и нещо малко по-горчиво, като препечен бадем може би.

Докато я водеше към печално клюмналите рози, той попита:

— Какво прави човек с диплома на изкуствовед като вас...

— Тук? — Тя се засмя с мек, сочен глас, който раздвижи нещо отдавна скрито в дълбините на душата му. — Изкуствознанието не беше особено практичен избор на професия. Пък и не вирея добре в академичните среди — твърде много се занимават с машинации и интриги.

Говореше с лек акцент, който вероятно дължеше на майка си. Тя се спря до един розов храст с ръце на хълбоците.

— А и предпочитам сама да съм си началник. И да няма кой да ми нарежда.

Заслушан по-внимателно, той откри, че акцентът смекчава думите ѝ и им придава някаква определена чувственост.

Тя клекна и се зарови с дългите си здрави пръсти в неразтворените и покафенели опърпани пъпки. По кожата ѝ потече малко кръв, но тя не обърна внимание.

— Цветовете не са се разтворили, а листата са нагризани от насекоми. — Тя се изправи и се извърна към него. — Първата причина е, че прекалено ги поливате. А втората, че трябва да се пръскат веднъж седмично. Не се тревожете, използвам само биопрепарати. — Тя му се усмихна. Слънцето огряваше бузите ѝ. — Ще отнеме седмица-две, но смятам, че ще успеем да ги спасим.

— Щом трябва — махна с ръка Хендрикс.

Слънцето се плъзна по кожата ѝ като масло, осветявайки ситните златни косъмчета, от които не можеше да откъсне поглед. Усети как му припарва в гърлото. И после, без да разбере как, думите сами изскочиха от устата му:

— Искате ли да влезем за по едно питие?

Тя му се усмихна мило. Слънцето светеше в очите ѝ.

— Някой друг път.

— Не мога да повярвам — възрази Борн. — Просто не е възможно.

— Всичко е възможно — отвърна му Есай. — Всичко е възможно.

— Не — твърдо възрази Борн. — Не е.

Есай се усмихна със загадъчната си усмивка.

— Господин Борн, така е, когато сте под господството на „Северий Домна“. Повярвайте ми.

Борн се загледа в огъня. Беше се спуснал мрак. Хората на Корелос въртяха шиша с набученото на него диво прасе, което бяха хванали и одрали. Силният аромат на цвъртяща мазнина се носеше из целия лагер. Двамата с Есай седяха близо до огъня и продължаваха разговора си. На известно разстояние от тях Корелос оживено говореше нещо на помощника си.

— Дребна победа — изкоментира Есай и го погледна в очите.

Борн го изгледа въпросително.

— Всичко е ясно. Знае, че ми е забранено да ям свинско, но не предлага нищо друго за вечеря. Ако го попитате, ще ви обясни, че е заради войниците му.

— Да се върнем на темата за Борис Карпов.

Загадъчната усмивка се завърна на лицето на Есай.

— Бенджамин Ел-Ариан, нашият общ враг, е брилянтен играч. Предвижда по няколко хода напред. Беше изчислил варианта, че може да успеете да му попречите да намери съкровището на цар Соломон. — Той извърна глава и огънят хвърли отблясъци в очите му. — Мисля, че сте чували за Виктор Черкезов, нали?

— Допреди няколко месеца оглавяваше ФСБ-2. Напусна поради неизяснени обстоятелства, а Борис зае мястото му. Самият той ми го разказа. Отдавна си мечтаел да разчисти ФСБ-2.

— Добър човек е този ваш приятел Борис. Случайно да ви е казал защо Черкезов е напуснал влиятелния си пост?

— Неизяснени обстоятелства — повтори Борн.

— Не и доколкото на мен ми е известно. Бенджамин Ел-Ариан се е свързал чрез посредник с Черкезов и му е направил твърде съблазнително предложение.

Борн усети как мускулите му се свиха.

— Искате да кажете, че Черкезов вече е част от „Северий Домна“?

Есай кимна.

— И както виждам, вече се досещате за останалото. Черкезов е предложил на вашия приятел Борис сделка — да му отстъпи ФСБ-2 в замяна на някои услуги в бъдеще.

— И първата от тях е да ме убие.

Есай забеляза, че Корелос, привършил с даването на заповеди, се приближава към тях. Той се наведе напред и като сниши глас, напрегнато каза:

— Виждате колко е хитър Ел-Ариан. „Северий Домна“ не е някаква обикновена конспирация. Вече знаете срещу какво сте изправен.

Докато Корелос сядаше на походния стол до тях, Борн го подсети:

— Все още не сме обсъдили въпроса, заради който се намирам тук.

Корелос го изгледа със стоманения си поглед. Кората на дървото, под което седяха, се белеше като изгоряла кожа. Във въздуха беше пълно с мушици.

— Искам гаранции. — Беше очевидно, че Борн се обръща и към двамата.

Корелос се изсмя беззвучно, после се озъби и тракна със зъби като герой от филм на Тарантино.

— Сестрата на починалия ми партньор си въобразява разни неща. Не й мисля злото, уверявам те.

— С Густаво сте имали общ бизнес — подсети го Борн. — Сега той е само твой.

— Така ти е казала тя.

— Тя не иска да има нищо общо с кървави пари, получени от наркотици.

— Тогава защо брат ѝ искаше тя да поеме неговата роля? — разпери ръце Корелос.

— Защото му е сестра. Но тя не е като него.

— Не я познаваш.

Борн не отговори. У наркотрафиканта имаше нещо, което предизвикваше спонтанна неприязън, сякаш си видял скорпион или отровен паяк — в момента не те застрашават, но дали в някой момент няма да те нападнат? Борн го разгледа. Беше точната противоположност на Густаво Морено, с когото се беше запознал преди години. Какъвто и да беше Морено, той все пак беше джентълмен — тоест, когато ти дадеше дума, тя означаваше нещо. Борн нямаше това усещане с Корелос. Беренгария имаше основание да се страхува от него.

По време на настъпилата пауза в разговора Корелос се отпусна назад и столът му изскърца като костите на стар човек.

— И така... Какво всъщност иска тази *puta*^[1].

— Само да я оставиш на мира.

Корелос отметна назад глава и се изсмя. Борн видя на шията му зачервената следа от душенето, когато го беше държал за заложник.

— *Виепо*. Добре, да минем на следващия въпрос. Колко иска?

— Казах ти — без да повишава тон, отговори Борн. — Нищо.

— Е, сега вече знам, че се ебаваш с мен. Хайде, изплюй камъчето.

Лек ветрец разгони комарите. Гората беше потънала в жуженето на насекомите, квакането на жабите и движението на малките нощни животинки. Борн не си мечтаеше за нищо друго, освен да забие юмука си в лицето на Корелос. Сега, след като се запозна с него, вече беше убеден, че Морено е оставил своята половина на сестра си само за да му направи напук. Двамата с Беренгария просто нямаше как да си паснат.

— Ти може и да вярваш на кучката — продължи Корелос. — Но това не означава, че и аз трябва да ѝ вярвам.

— Просто я остави на мира и спираме дотук.

— Тя държи всичките ми контакти — поклати глава наркотрафикантът.

— Ето, това идва директно от нейния компютър. — Борн му предаде распечатката, която беше получил от Беренгария, преди да тръгне от Пукет.

Корелос я разгърна и прокара дебелия си мазолест пръст по списъка.

— Всички са тук. — Вдигна глава и сви рамене. — Само че това е копие. — Размаха го във въздуха. — Не означава нищо.

Борн му подаде хард диска от лаптопа на Беренгария.

Корелос го изгледа невярващо.

— По дяволите. — Засмя се и кимна. — Добре.

— Ако решиш да ѝ навредиш... — Заплахата увисна недовършена във влажния въздух.

Корелос замръзна на мястото за миг, а после разтвори широко ръце.

— Ако реша да ѝ навредя, да върви на майната си.

---

[1] Курва (исп.). — Бел.прев. ↑

— По дяволите!

Питър Маркс удари с юмрук по кормилото и спря на червено.

— Кротко! — обади се Сорая. — Какво те тормози?

— Той ме излъга. — Питър натисна клаксона с длан. — Става нещо, но Хендрикс не ни казва.

— А ти знаеш ли какво е то? — Сорая вдигна вежди.

— Как само ме изпързала, че трябвало да остана тук. „Тредстоун“ е възобновен, твоята мрежа в чужбина работи, така че какво? Да станем бавачки на другите разузнавателни служби ли? Нещо не се връзва. — Той поклати глава. — Става нещо, но той не иска да разберем какво.

Сорая се въздържа от острата реплика, която ѝ дойде наум, и вместо това се замисли над предположението на Питър. С него работеха отдавна в ЦРУ. Можеха да си имат пълно доверие, а това не беше малко. А и вярата в инстинктите на другия беше част от това доверие. Какво беше доловил Питър? И защо тя не го беше усетила? Честно казано, толкова се зарадва, че ѝ дават възможност да разследва инцидента в Париж, че не обърна внимание на последвалите реплики. Каква глупачка!

— Ей, понамали малко, каубой! — извика тя, докато той заобикаляше задницата на един камион. — Бих искала да остана жива поне до довечера.

— Извинявай — промърмори Питър.

Сорая видя, че наистина е разстроен.

— Как да ти помогна?

— Отиди в Париж, заеми се с разследването на убийството на твоя информатор и открий кой, по дяволите, го е убил.

— Не ми е приятно да те оставям в това състояние — скептично го погледна тя.

— Няма нужда да ти е приятно.

— Питър, тревожа се, че ще се забъркаш в някоя глупост. — Тя го докосна по ръката.

Той я изгледа ядосано.

— Или в нещо опасно.

Той си пое въздух.

— Смяташ ли, че ако си тук, това ще промени нещата?

— Не — намръщи се тя, — но...

— Тогава се качвай на първия самолет за Париж.

— Намислил си нещо.

— Не съм.

— По дяволите, познавам този поглед.

Той прехапа бузата си.

— А преди да заминеш, защо не се обадиш на Амун?

Сорая веднага се наежи, смятайки, че той се опитва да я дразни. Но после се замисли и видя логиката в предложението му.

— Може и да си прав. Амун ще ни даде различен поглед върху тази мистериозна група.

Тя извади телефона си и написа есемес. „Пристигане Париж следобед относно убийството. Среща?“

Усети, че сърцето ѝ бие учестено. Не го беше виждала повече от година, но едва сега, когато му изпрати съобщението, осъзна колко много ѝ липсва шеговитата му усмивка, докосването му, брилянтният му ум.

Колко ли беше часът в Кайро? Почти 10,30 вечерта. Докато изчисляваше разликата, телефонът ѝ изписука и пристигна ответното съобщение: „Пристигане Париж 11,34 утре сутринта местно вр.“

По тялото ѝ се разля топлина и тя разкърши ръце.

— Какво има? — попита Питър.

— Изтръпнаха ми пръстите.

Питър отметна назад глава и се изсмя.

* * *

Есай седеше зад кормилото на колата, с която Борн напусна лагера на Корелос. Фаровете осветяваха пращния черен път, но през клоните на гъстата гора в резервата вече се процеждаше розово-синята светлина на зората и разпръскваше сенките по земята. Птиците, замлъкнали през нощта, се надпяваха над главите им.

— Пътуваме на запад вместо на изток, към Богота — отбеляза Борн.

— Отиваме на местното летище в Пералес — отвърна му Есай. — Оттам ще взема полета до Богота и ще ти оставя колата. Трябва да продължиш на запад до Ибаке. Намира се в планините, на около сто километра от Ел Колежио.

— И защо ще ходя там?

— В Ибаке ще се срещнеш с човек на име Естеван Вегас. Той членува в „Северий Домна“ и е слабата брънка в тяхната верига, както бихте казали на английски, нали? Канех се да го убедя да мине на наша страна, но сега, след като ти си тук, мисля, че имаш по-добри шансове да го спечелиш за каузата ни.

— Обясни ми по-подробно, Есай.

— С удоволствие.

Далеч от лагера на Корелос, Есай изглеждаше много по-спокоен, почти приветливо настроен, ако подобна дума можеше изобщо да бъде използвана, за да опише този мълчалив, погълнат от идеята за отмъщение мъж.

— Съвсем просто е. В организацията аз вече съм парий, предател. Дори за не особено лоялен човек като Вегас присъствието ми няма да бъде съвсем приемливо. Всъщност може да се получи дори обратният ефект и да го накара да заеме отбранителна позиция.

— Докато аз съм неизвестна величина — заключи сам Борн.

— Вегас ще бъде много по-склонен да се вслуша в моите думи.

— Това ще зависи изцяло от способността ти да убеждаваш. Доколкото те познавам, това е още една добра причина да заемеш мястото ми.

Борн се замисли за момент.

— А ако не пропее?

— Ти сигурно разполагаш с по-скорошни сведения за „Северни Домна“. За съжаление аз отдавна съм се откъснал. В пълно неведение съм относно плановете и замислите им.

— Вегас живее в някакво затънтено градче — обърна му внимание Борн.

— Преди всичко за организацията не съществува такова понятие като „затънтено“. —

Колата подскочи и се качи на асфалтиран участък от пътя, въпреки че това не им помогна да увеличат скоростта, тъй като шосето беше силно изровено и осеяно с дълбоки дупки, в които можеше да счупиш предница. — Освен това дори ако Вегас не разполага с нужната информация, то поне познава някой, който има достъп до нея. Просто ще трябва да намериш този човек и да я измъкнеш с чар от него. А след това се качваш на самолета в Пералес. Билетите ще те чакат на

летището.

— А докато аз се ровя из тайните на „Северий Домна“, ти с какво ще се занимаваш?

— Ще отвличам вниманието от теб.

— И как по-точно?

— Не ти трябва да знаеш, повярвай ми. — Есай заобиколи ловко един огромен трап. — В жабката има сателитен телефон със заредена батерия. А също и подробна карта на района, на която съм ти отбелязал Ибаке, както и нефтеното находище, където работи Вегас.

Борн се наведе, отвори жабката и провери съдържанието ѝ.

— Задал съм моя номер в телефона — продължи Есай. — Така винаги ще държим връзка, независимо кой къде се намира.

Минаха през клисура с отвесни скали и след няколко километра стигнаха до водопад, който се стоварваше от кървавочервените канари с огромна, неизчерпаема енергия. Внезапно горският балдахин изтъня и през клоните се запровираха безброй слънчеви лъчи.

Излязоха на открито през западния край на резервата. По каменната ограда разкошни бугенвиллии отръскваха капките роса от цветовете си и се кипреха под първите лъчи на слънцето.

Борн се загледа в пейзажа. На запад се издигаше внушителна планинска верига, покрита с гъсти гори. Щеше да им отнеме няколко часа, докато стигнат до нея.

— Какво друго можеш да ми кажеш за този Вегас?

— Често е необуздан, сприхав и агресивен.

— Прекрасно.

Есай подмина саркастичния отговор на Борн.

— Но има и друга страна. Отдавна работи по нефтените сонди. Ръководи това находище от близо двадесет години. Сигурно вече и във вените си има нефт. Много е печен и до ден-днешен, макар че е на шестдесет, а може би и на повече, не е спрял да работи. Доста пие, погребал е две съпруги, дъщеря му се увлякла по един бразилец, който я прелъстил, а после я отвел със себе си. Не я е виждал и не се е чувал с нея от поне тридесет години.

— Има ли синове?

Есай поклати отрицателно глава.

— Живее с една индианка, но доколкото знам, нямат деца. Това е всичко, което ми е известно за нея.

— Какво не обича?

— Имаш предвид какво обича — изгледа го Есай.

— По-важно е да знам какво избягва да прави или за какво не обича да говори — обясни Борн.

— Ясно — замислено поклати глава Есай. — Еднакво силно мрази и комунистите, и фашистите.

— А наркотрафикантите?

Есай отново го изгледа, сякаш се опитваше да прецени какво целят тези въпроси, но беше достатъчно умен, за да не попита.

— Сам ще трябва да разбереш.

Борн се замисли.

— Интересно, защо след като има възможност да си роди още, не го е направил.

— Щади си сърцето — сви рамене Есай. — Напълно го разбирам.

— Ти на негово място не би ли...

— Съпругата ми е твърде възрастна.

— Именно. А неговата не е.

Питър Маркс видя как младата жена се качи в джипа си и тръгна. Наблюдал я беше, докато поливаше розите, а после и когато ги пръскаше с пластмасова пръскалка. Работеше бавно, педантично, грижливо и говореше на цветята галовно като на любимо същество. Не погледна към охраната, преди да потегли.

Четиримата мъже от охраната на министъра силно го притесняваха. Ако щеше да следи Хендрикс, за да разбере какво крие, трябваше да внимава да не го засекат. Прие го по-скоро като предизвикателство, отколкото като проблем.

Питър винаги се изправяше лице в лице с предизвикателствата — още от младежките си години, когато се хвърляше в тях с главата напред. Факта, че беше открил истината за сексуалността си, дължеше не толкова на собственото си решение, а на отец Бенедикт, местния свещеник. За разлика от другите момчета обаче, на които отецът беше предлагал църковно вино и секс в ризницата на църквата, Питър беше казал на баща си. Тогава бе на десет години, преждевременно развит и нямаше търпение да изобличи отца по време на следващата неделна служба.

Баща му обаче му забрани. „Последствията за теб ще бъдат много по-сериозни, отколкото за него, беше му казал той. Всички ще научат и ще ти сложат клеймото за цял живот.“ Нямаше как да пренебрегне изричното предупреждение в гласа на баща си. Вече се беше сблъсквал със силата на гнева му и нямаше желание да го предизвиква отново.

В онази неделя, когато отидоха на църква, литургията отслужи друг, непознат за Питър свещеник. Запита се къде ли е отец Бенедикт. По-късно на огрените от слънцето стъпала пред църквата чу какво си говорят хората. Предната нощ отец Бенедикт бил нападат, когато се прибирал от църквата у дома. „Смлян от бой“ беше най-често споменаваното описание. В момента се намирал в критично състояние в католическата болница. Питър не отиде да го посети, а отец Бенедикт така и не се върна в енорията, когато го изписаха след шест седмици. През последвалите години Питър не беше говорил с баща си за случилото се въпреки подозренията си, че бащиният му гняв се е стоварил върху отчето. А сега беше твърде късно да го попита — баща му се беше поминал преди единадесет години.

Питър се съсредоточи — Хендрикс излезе от къщата. Черният линкълн спря, от него излезе шофьорът и му отвори вратата. След него влезе човек от охраната. Други двама се качиха в най-обикновен форд и колите потеглиха едновременно. Четвъртият мъж от охраната остана да пази къщата. Питър се постара да не му се набива на очи и ги последва, ненапълно отърсил се от спомените си.

В училище и в колежа беше експериментирал с момчета със сходна ориентация, но винаги бе много предпазлив — просто такъв му беше характерът. После обаче откри интереса си към тайните операции и започна да записва курсове в тази област. Това доведе до смяна и на наставника му в колежа. Новият му беше напълно непознат — виждаше го за първи път. Дори не фигурираше в списъка на административния персонал. Един ден наставникът му го повика на разговор, същината на който се състоеше в това, че ако иска да направи кариера в разузнавателните служби, ще трябва да се „позагащи“, както се изрази той.

Темата не бе повдигана повече, но Питър последва предупреждението, особено след като започнаха да излизат нови и нови истории по вестниците за шпиони и мъже на влиятелни постове, замесени в гей скандали. Горещо желаше да се опази от подобна участ, а и добре си спомняше какво се беше случило на отец Бенедикт. Така че поведе по-целомъдрен живот, отколкото отчето някога можеше да си представи.

Обичаше Сорая като сестра, каквато самият той нямаше, и затова я ревнуваше от Борн, въпреки че не беше влюбен в нея. Вече гледаше на това с насмешка. Как изобщо му бе хрумнало да ревнува от Джейсън Борн? Той самият едва ли би понесъл двойствения му живот.

Колите се насочиха по оградените с дървета улици на Джорджтаун към сърцето на Вашингтон. Започна да пада мрак, пълен със сенки и неизвестност. Той погледна часовника в колата. Всеки момент Сорая щеше да излети над Атлантика на път за Париж и срещата си с Амун Чалтум. Беше се обадил на приятеля си Жак Робине, за да му даде подробностите за престоя ѝ там. Робине, познанството си с когото дължеше на Борн, беше министър на културата, но и един от новите идеолози на Ке д'Орсе, френското външно министерство. Притежаваше огромна власт както в страната си, така и в чужбина. Питър имаше уверенията му, че ще окаже на Сорая пълно съдействие във взаимодействието ѝ с френската бюрокрация.

Двете коли забавиха, щом наближиха улицата на Белия дом. Подминаха номер две и спряха пред Шекспировата библиотека „Фолгър“ — една от забележителностите на Вашингтон. Хенри Клей Фолгър, бивш председател на „Стандард Ойл“ и настоящ на „Ексон Мобил“, беше индустриалец от калибъра на Джон Рокфелер, Дж. П. Морган и Хенри Хънтингтън. За разлика от тях обаче, той беше прекарал последните години от живота си, събирайки уникална колекция от първите издания на Шекспировите пиеси. Освен тях библиотеката беше приютила първи екземпляри от всяко важно изследване за Шекспир, публикувано след откриването на печатната преса в края на 17 век, както и копия от всяка историческа книга, пътепис или сборник с митове, използвани от Шекспир в творчеството му. Всъщност библиотеката притежаваше 55 процента от всички книги, публикувани на английски език преди 1640 година. Най-скъпоценното притежание на колекцията беше обаче Първото фолио, единственият оригинален източник за текстовете на поне половината от пиесите на великия бард.

Хендрикс излезе от бронираната кола. Питър се зачуди какво ще прави в библиотеката. Едва ли имаше намерение да пише дисертация за Шекспир, династията на Тюдорите или тази на Стюартите.

По-интересното беше, че никой от бодигардовете не го придружи по стъпалата на сградата. Питър провери часовника си. Минаваше четири часът, което означаваше, че библиотеката вече е затворена за посещения.

Питър познаваше сградата. Знаеше, че има страничен вход, който се използва от служителите и понякога от тълпите учени, които едва ли не нощуваха в библиотеката. Направи обиколка из квартала, паркира и отиде при врата, дискретно скрита зад строени в редица подкастри чешмирови храсти.

Солидната, дебела дъбова врата беше нашарена с кръгли бронзови гвоздеи. Напомняше му за портите на средновековна крепост. Той извади от вътрешното джобче на самото си самоделен шперц, който специално си беше направил, когато преди пет години остана без ключове от апартамента си.

След тридесет секунди вече беше вътре. Тръгна по слабо осветения коридор, миришещ на филтриран въздух и стари книги. Миризмата, едновременно позната и приятна, му напомни за младостта, когато прекарваше с часове в антикварните книжарници — преглеждаше някоя книга, зачиташе се в друга и дори изчиташе цели глави. Понякога му стигаше само да усети тежестта на томчето в ръката си, за да си представи как на стари години седи сред библиотеката, която е събрал.

Оглеждаше се за някой от местните учени или охраната, но не видя никого. Мина през стаите, пълни с остъклени книжни шкафове, опасани от жиците на сигналната система, и тихи коридори с дървена ламперия. Когато започна да чува шум от гласове, сви по посока към тях. Докато се приближаваше, разпозна гласа на Хендрикс. Другият глас също беше мъжки, само че

малко по-висок. Колкото повече приближаваше, толкова повече го обхващаше чувството, че познава този глас отнякъде — височината му, тона, дългите изречения, произнесени почти без паузи. А после прекоси стаята и гласовете станаха съвсем ясни. Беше сигурен, че идват от отворената врата на съседната стая. Една определена фраза го накара да застине.

Човекът, с когото говореше Хендрикс, беше настоящият шеф на ЦРУ, маниакално обсебения от поста си М. Еърл Данзигер. Той беше уволнил Сорая — една от причините Питър да напусне, когато усети какво ще се случи. А сега Данзигер беше на път да разпусне славната организация, която Стария бе създал със собствените си ръце след разформироването на военновременното Бюро за стратегически операции.

Питър се приближи крадешком до отворената врата. „Ако Хендрикс замисля някакъв заговор с Данзигер, помисли си той, не е чудно, че не иска да узнаем за това.“

Вече ги чуваше съвсем ясно.

— ... сте вие? — Гласът беше на Хендрикс.

— Не мога да кажа — отвърна Данзигер.

— По-скоро не искате.

Последва дълбока въздишка, вероятно от директора на ЦРУ.

— Не разбирам кому е нужна цялата тази тайнственост на ниво училищна пиеска. Защо се срещаме тук? Кабинетът ми...

— Няма как да се срещнем в кабинета ви по същата причина, по която не бяхте поканен на срещата в Овалния кабинет.

Думите му бяха последвани от мълчание, което можеше да бъде описано само като мъртвешко.

— Какво искате от мен, господин министър? — с напълно безизразен, почти като на робот глас попита Данзигер.

— Да ми сътрудничите — отвърна Хендрикс. — Това е всичко, което искаме от вас, и като казвам „искаме“, включвам и президента. В „Самаряните“ аз съм неговият глас. Ясно ли ви е?

— Напълно — отвърна Данзигер.

От мястото си Питър ясно долови отровата, с която беше изпълнена тази една-едничка дума.

— Чудесно — продължи Хендрикс. Дали беше доловил горчивината в гласа на директора на ЦРУ, или бе решил да не ѝ обръща внимание, Питър не можеше да каже. — Тъй като нямам намерение да повтарям. — Чу се някакво шумолене.

— „Самаряните“ е секретна група. Това означава, че дори хората, които ще изберете, няма да научат за съществуването ѝ, докато не пристигнат в Индиго Ридж. Задачата е от първостепенна важност за президента, което означава, че от този момент става приоритетна и за нас. А ето и каква е заповедта. Хората ви трябва да се срещнат с екипа в Индиго Ридж след четиридесет и осем часа, считано от този момент.

— Четиридесет и осем часа? — повтори Данзигер. — Какво очаквате от мен? За бога, погледнете списъка. Невъзможно е да бъдат събрани за толкова кратък срок.

— Директорите на ЦРУ имат задължение да постигат невъзможното. — Заплахата в думите на Хендрикс беше достатъчно ясна. — Това е всичко, господин Данзигер.

Питър чу тропота от стъпките на единия по лъснатия под, последвани малко по-късно от тези на другия. А после всичко стихна.

Облегна се на стената и се замисли. „Самаряните“, Индиго Ридж... Две следи, с които трябваше да се заеме. „Задачата била от първостепенна важност за президента, помисли си той. Тогава защо Хендрикс позволи на Сорая да замине за Париж? Защо не ни включи в групата?“ Знаеше, че ще се наложи да потърси отговорите на тези въпроси, и то колкото може по-скоро.

Прииска му се да изпрати есемес на Сорая, в който да я информира и да я повика да се върне във Вашингтон, но размисли. Ако тя беше решила, че този смъртен случай е толкова важен и трябва лично да го разследва, това му стигаше. Имаше пълна вяра в интуицията ѝ. Беше се убедил, че е безупречна.

После мислите му поеха в доста по-приятна посока. Изглежда Данзигер се беше изправил на ръба на пропаст. Беше щастлив, че се е добрал до тези сведения. Всичко, което можеше да направи, за да попречи на Данзигер да изпълни мисията си в „Самаряните“, каквото и да е то, щеше да помогне значително за постигането на целта — съсипването на неговата кариера и изхвърлянето му от ЦРУ.

„Отсечете му главата!“^[1], мислено извика той и думите се замятаха из главата му като топче в игрален автомат, което набира сила при всяко удряне в стената.

* * *

Борн остави Есай на летището и спря пред бар в западните покрайнини на Пералес. Беше гладен, но преди всичко искаше да поразмисли. Заведението беше пълно с мухи, а цветът на стените му беше нещо средно между жълтеникаво и кирпичено кафяво. Неоновата лампа примигваше на пресекулки, а компресорът на древния хладилник за напитки до една от стените на моменти прескачаше. И двамата сервитьори бяха млади, слаби и припрени. Докато четеше отпечатаното на лист хартия меню, той мислено отбелязваше лицата, израженията, ъгъла на телата на останалите клиенти — възрастни мъже със загрубяла кожа, които седяха, четяха местната преса, пиеха кафе, разговаряха за политика или играеха шах. Имаше и една уморена проститутка, а един фермер направо помиташе храната, от отрупаната чиния пред себе си. Човек, който следи някого, никога не държи тялото си по същия начин като цивилните. Винаги се усеща известно издайническо напрежение в гърба, врата или раменете. Борн оглеждаше всеки влизащ или излизащ посетител.

След като не откри нищо извънредно, си поръча питие, бандеха пайе^[2] и арепас^[3]. Когато пристигна питието му — агуапанела или подсладена вода от тръстикова захар и прясно изцеден лимон, — той изпи половината на един дъх и се отпусна на стола си.

„В жабката има сателитен телефон със заредена батерия, беше му казал Есай. А също и подробна карта на района, на която съм ти отбелязал Ибаке, както и нефтеното находище, където работи Вегас.“ Дотук добре. Само че беше допуснал грешката да добави: „Задал съм моя номер в телефона.“ Беше напълно възможно, дори предвидливо, да има подръка втори сателитен телефон, а също и карта. Но фактът, че предварително бе записал номера си в паметта, му подсказваше, че не става въпрос за никаква случайност. Той се запита дали е възможно Есай да е знаел, че Борн ще бъде изпратен да намери и убие Корелос. Може и самият Корелос да му е казал, но ако е така, Есай не би имал време да купи предварително втори телефон. От всичко това обаче излизаше, че Есай беше излъгал, когато му каза, че няма как да изкопчи информация от „Северий Домна“. Очевидно имаше свой човек в организацията, някой, който му беше верен.

Борн не беше повярвал напълно в мотивите на Есай, но нито за миг не се усъмни в искреното му желание да унищожи „Северий Домна“. В това отношение бяха на едно мнение — и двамата се нуждаеха един от друг. Нужно им беше и да си имат доверие, но то нямаше как да е неограничено, доколкото общите им цели свършваха с изчезването на организацията от лицето на света. Доста несигурен залог.

Храната пристигна, гореща и изпускаща аромат. Борн внезапно изпита вълчи глад и ѝ се

нахвърли. Царевичните хлебчета, с които загребваше от соса, му служеха едновременно и за лъжица, и за вилица. Докато ядеше, не спираше да мисли. Не биваше да се забравя, че организацията беше наела Борис да го убие. Първоначално историята му се видя толкова безумна, че му идеше веднага да я изтрие от главата си. Само че после Есай му описа капана, който Ел-Ариан беше заложил на приятеля му. Знаеше, че Борис иска да оглави ФСБ-2 повече от всичко на света. В известен смисъл това желание беше определило посоката на целия му живот. Ако се окажеше изправен пред избора дали да получи най-съкровено то си желание, или да защити Борн, кое от двете щеше да избере? С изумление установи, че всъщност не знае отговора. Да, Борис беше приятел, а Борн бе спасил живота му във временната военна зона в Североизточен Иран, но едновременно с това той беше и руснак до мозъка на костите си. Имаше различно разбиране за морал, а това намаляваше шансовете правилно да се предвиди какъв избор би направил.

При мисълта, че дори в този момент Борис може би е по следите му, го побиха тръпки въпреки жегата. Донесе сателитния телефон от колата, сложи го на масата и се загледа в него, но устоя на желанието да се обади на Борис и направо да го разпита какво е станало и какво смята да прави. Щеше да е непростима грешка — ако Борис беше невинен, щеше смъртно да се обиди. Всъщност, като се замисли, Борн реши, че руснакът би трябвало да се престори на обиден даже и да е виновен. А освен това, ако Есай се окажеше прав, щеше да се издаде, че знае за заговора, и това би го лишило от важно предимство.

Разкара телефона от масата, все едно беше излишна шахматна пешка. Не, най-добре беше да отиде една стъпка по-напред в тъмнината. Не му беше за първи път. Беше изникнал от тъмнината на един неизвестен живот в този свят на сенките, където го заобикаляше само мрак. Усещаше болка в себе си — болката да не знаещ, — с която живееше толкова отдавна, че вече почти не я забелязваше. И все пак от време на време тя го връхлиташе изневиделица като бърз влак. Нищо в миналото не му изглеждаше реално — нито едно действие, постижение или чувство, хората, с които се беше познавал или се беше чувствал близък. Всичко бе заличено от пропадането в празното пространство. Продължаваше да търси неща, които ставаше все по-невъзможно да намери. Понякога изникваше някакво парченце, но то само усилваше чувството му за самота и безпомощност. Често тези спомени сами по себе си се оказваха достатъчно обезпокояващи.

Изведнъж отново видя пред себе си лицето на жената от дискотеката, изпотената ѝ кожа, язвителната усмивка и дулото на пистолета, насочен към него. Каква марка и модел беше? Опита се да си спомни, но в ума му беше само лицето ѝ, по което нямаше и сянка от страх или дори примирение. Усети допира на кожената яка на палтото до бузата си. Устата ѝ се отвори и червените ѝ устни произнесоха някакви думи точно в момента, преди да я убие. Какви бяха? Какво му беше казала? Имаше усещането, че е било нещо важно, въпреки че нямаше идея защо. А после споменът се изниза от съзнанието му и отново потъна в бездната на миналото, което му изглеждаше толкова чуждо, сякаш принадлежи на някой друг.

Беше непоносимо мъчително да изгубиш всичко, целия си живот. Сякаш бродиш из непозната страна. Звездите над главата ти са подредени в непознати съзвездия, а слънцето така и не изгрява. Чувстваше се сам. Единствено непрогледният мрак му правеше компания.

Мракът и болката, разбира се.

---

[1] Думи на Кралицата от „Алиса в страната на чудесата“. — Бел.прев. ↑

[2] Колумбийско ястие, приготвено от тринадесет съставки, в което има месо, боб, ориз, пържени яйца, авокадо и др. — Бел.прев. ↑

[3] Царевични хлебчета. — Бел.прев. ↑

Сорая пристигна в Париж рано сутринта. Сивото дъждовно утро не ѝ пречеше. Париж бе единственият град, в който ѝ беше приятно, когато вали. Мокрите повърхности, меланхоличното настроение придаваха още по-тайнствена красота и романтика на града. Покривалото на съвременността падаше и откриваше лицето на историята, прелиствайки я като страниците на книга. Само няколко часа я дяляха от срещата с Амун. Изкъпа се и се преоблече в залата за първа класа. После прекара петнадесет минути в гримиране, докато пиеше ужасното кафе и ядеше кроасан, който имаше вкус на изваден от целофан.

Рядко си слагаше нещо повече от малко червило, но искаше да впечатли Жак Робине, с когото имаше среща днес. На входа при охраната обаче я посрещна не министърът на културата, а мъж, който се представи като Арон Липкин-Рене. От документите му ставаше ясно, че е инспектор в Ке д'Орсе.

Беше висок, слаб като скелет, а неподражаемият му галски нос се носеше пред лицето му като форщевена на пиратски галеон. Както подобава на истински французин, беше облечен в ушит по поръчка костюм. Истински джентълмен, помисли си тя, когато се наведе да ѝ целуне ръка.

— Министърът ви изпраща извиненията си — каза на английски той с лек акцент, — но заради среща в Елисейския дворец няма как да ви посрещне. — Елисейският дворец, резиденцията на френския президент. Там се събираше Министерският съвет. Той ѝ се усмихна извинително. — Боя се, че ще трябва да се примирите с моята компания.

— *Je ne crains pas le moins du monde*^[1] — отвърна тя с перфектно парижко произношение. По продълговатото конско лице на Арон цъфна широка усмивка.

— *Eh bien, maintenant, tout devient clair.*^[2]

Той взе чантата от ръцете ѝ и двамата прекосиха залата за пристигащи. Сорая го огледа поотблизо. Изглеждаше на около тридесет и пет, с доста стегнато за французин тяло. Въпреки че не би го описала като красив, в него имаше нещо привлекателно — някакво момчешко излъчване в сивите очи и в поведението му, опровергаващо вида на закоравял циник, който всеки неизбежно придобива от работата в разузнавателните служби. Реши, че има шанс да се сработят.

Навън дъждът беше преминал в ситен ръмеж. Небето като че ли се канеше да разтвори сивкавите си завеси. Беше доста топло за сезона. Лек ветрец разрошваше косата ѝ. Арон я поведе към тъмно на цвят пежо, което ги чакаше до тротоара. Когато шофьорът ги видя, излезе от колата, взе чантата на Сорая от шефа си и я прибра в багажника. Домакинът ѝ отвори задната врата, после се качи до нея, колата потегли и се включи в движението.

— Господин Робине ви е запазил стая в хотел „Астор Сен Оноре“. Мястото е централно и е близо до Елисейския дворец. Искате ли първо да се отбием там, за да се освежите?

— Не, благодаря — отвърна Сорая. — Искам да разгледам тялото на Лоран и да видя доклада от аутопсията.

Той извади една папка от джобчето на седалката пред себе си и я протегна към нея.

— Имате наполовина египетска кръв, нали?

— Това проблем ли е за вас? — Тя се вгледа в сивите му очи, търсейки в тях предразсъдъци.

— Не и за мен. А за вас?

— Съвсем не.

Сорая се постара да се успокои. Вече разбираше. Арон беше еврейин, а за сънародниците му бяха настъпили трудни времена заради последната вълна имигранти от мюсюлманския свят.

Особено в Париж. Еврейчетата бяха на прицел в училищата. Почти всеки ден съобщаваха за дете, пребито от банди мюсюлманчета. Наскоро беше прочела доста обезпокоителен доклад, в който се твърдеше, че еврейските семейства направо напускат Франция заради напрежението и заплахата срещу децата им.

Той ѝ се усмихна и приликата между тях стана още по-очевидна — общият им семитски произход, който евреи и араби за съжаление не искат да приемат.

Тя отвърна на усмивката му с надеждата, че и той споделя чувствата ѝ. После отвори папката и прелисти страниците. Имаше няколко снимки на Лоран, направени от разследващия екип на местопрестъплението. Не бяха много приятна гледка.

Тя си пое въздух.

— Струва ми се, че колата първо го е блъснала, а после го е прегазила.

— Да, така изглежда — кимна Арон. — Иначе няма как да се обяснят двата вида рани — в областта на гръдния кош и тези по главата му.

— Няма как да ги е получил едновременно.

— Не — потвърди Арон. — Нашият патолог е категоричен. — Той почука по една от снимките. — Някой определено му е имал зъб.

— Или не е искал да проговори.

Арон я изгледа рязко.

— Аха, появи се светлина в тунела. Значи затова се интересувате от убийството му.

Свързано е с някакви международни афери.

— Нищо не мога да ви кажа.

— Не е необходимо. — Отново се усмихна с момчешката си усмивка.

Сорая настръхна. Да не би да се опитваше да флиртува с нея?

Колата се движеше по булевард „Периферик“, който обикаля града и се влива в него през Порт дьо Берси. Щом пежото тръгна по улиците, я лъхна топлината на града. Познатите места ѝ се усмихваха приканващо.

Сорая откъсна поглед от старите сгради с мансарди и се върна към папката. По тялото бяха намерени следи единствено от катастрофата. Изследванията на кръвта му не бяха готови, но в предварителните резултати нямаше данни за повишени нива на алкохол или други субстанции. Сорая отново разгледа снимките, като обръщаше особено внимание на онези, на които се виждаше панорама от местопрестъплението.

Тя посочи малка точка със странна продълговата форма в долния десен ъгъл на снимка номер три.

— Какво е това?

— Мобилен телефон. Смятаме, че е принадлежал на жертвата, но тъй като е пострадал твърде много, не можахме да отворим указателя му.

— А СИМ картата?

— Огъната е, но лично я занесох на най-добрия ни компютърен специалист. В момента се опитва да свали информацията от нея.

Сорая се замисли за момент.

— Имаме промяна в плана. Заведете ме при този спец, а после искам да огледам местопрестъплението.

Арон извади телефона си, набра някакъв номер и проведе кратък разговор.

— Техникът има нужда от повече време — каза той и прибра телефона.

— Намерил ли е нещо?

— Не казва със сигурност, но аз го познавам — по-добре е да му дадем колкото време му е необходимо.

- Добре — неохотно се съгласи Сорая. — Тогава да отиваме на местопрестъплението.
— Както желаете, госпожице.
Тя направи гримаса.
— Наричайте ме Сорая, моля ви.
— Само ако вие ме наричате Арон.
— Дадено.

* * *

— *Documentes de identidad, por favor*^[3].

Борн подаде паспорта си на въоръжения войник. Мъжът го изгледа внимателно, докато го отваряше. За втори път попадеше на контролен пункт. Революционните въоръжени сили на Колумбия се бяха активизирали през последните шест месеца, за доста голямо раздразнение на президента. После беше дошло и нападението над затвора „Ла Модело“, помогнало за бягството на Роберто Корелос. В пристъп на засегнато честолюбие президентът беше засилил военното присъствие. Борн беше убеден, че са готови да екзекутират по бързата процедура всеки въстаник от ФАРК, когото заловят.

Войникът му върна паспорта и без да каже нищо повече, му махна да мине. Борн потегли и се залепи за опашката на върволица от тирове пред себе си. След няколкочасово шофиране вече се намираще високо в планината.

Ибаке беше разположен на главен път 40, който свързваше Богота с Кали и продължаваше към тихоокеанския бряг. Намираще се на плато с над 1200 метра надморска височина, по източните склонове на Централните Кордилери и Андите.

Шосето се виеше като змия и образуваше опасни завои. Тесните банкети рязко преминаваха в пропасти, на дъното на които се виждаха малките като иглени точки върхове на иглолистни гори или остатъците от гигантски свлачища. От време на време сред дърветата се появяваше изпепелен от светкавица кръг. По необятното, залято от слънце небе се гонеха облаци. В разредения въздух всичко придобиваше някаква изумителна яркост и отчетливи очертания. Над главите им се рееха кондори, носени от топлите течения.

Според Джалал Есай би трябвало да приближава „Ла Линеа“ — най-дългият тунел в Латинска Америка. Той пресичаше местността, известна с името Алта де ла Линеа, и предназначението му беше да намали трафика по задръстената магистрала към тихоокеанския пристанищен град Буена-вентура. Тунелът беше новопостроен и не фигурираше на картата, отворена на седалката до него. Есай го беше предупредил, че тук мобилните телефони нямат покритие, а сателитният телефон няма вграден GPS.

Движението беше натоварено. Тирове се движеха с еднаква скорост из завоите, следвайки извивките на планината. Изведнъж пред тях зейна отворът на „Ла Линеа“ — черна дупка, която потъваше в недрата на планината, а после излизаше на източния ѝ склон.

Борн влезе в тунела. От двете му страни неоновите лампи на осветлението хвърляха студена синкава светлина, която се отразяваше по капациите на автомобилите.

Забавиха скоростта, както е нормално при преминаване през тунел, но продължиха да се движат с равномерно темпо. Когато подминаха маркировката за три четвърти от дължината на тунела и в далечината започна да проблясва дневна светлина, тирове изведнъж спряха. Навсякъде се появили червени светлинки от натискане на спирачки и движението напълно спря.

Катастрофа ли имаше? Или отново контролен пункт? Борн проточи врат през страничното

стъкло. Не се виждаха мигащи светлини или характерните трикраки бариери, с които военните обикновено препречваха пътя.

Той излезе от колата. Минута по-късно забеляза група мъже да се промушват между колите в негова посока. Бяха въоръжени до зъби с автомати, но не носеха униформите на колумбийската армия. Въстаници от ФАРК. Защо бяха спрели движението?

Водачът им беше широкоплещест мъж с дълга брада и топли кафяви очи, чийто жив поглед не се губеше дори на студената неонова светлина. Единият от мъжете спираше при всеки автомобил, показваше разпечатана снимка на шофьорите, а останалите проверяваха задната част на колите и багажниците им. Тировете ги забавиха, тъй като сваляха шофьорите им и ги караха под прицела на дулата да отворят вратите отзад, за да могат да проверят товара.

Борн се приближи предпазливо, подминавайки останалите шофьори, наизлезли от камионите си, които нервно разговаряха помежду си. Изведнъж съвсем ясно видя снимката. На нея беше самият той. Въстаниците издирваха него. Нямаше време да се пита защо. Завъртя се на пети и тръгна обратно към колата си. Порови из жабката и извади от нея отвертка и гаечен ключ — все полезни оръжия.

Отиде при тировете, пъкна се отдолу и пропълзя под тях в обратна посока. След като премина под три тира, стигна до камион с открита каросерия. Хвана се за найлоновите въжета, с които бе овързано платнището отзад, и се метна вътре. Отгоре видя как отзад по тунела се приближават още въстаници от ФАРК. Отпред или отзад — вече никъде не му беше оставен изход за бягство.

Развърза края на платнището и се мушна под него. По чувалите вътре беше изписано името на известна плантация. С отвертката разпори ъгъла на един чувал. Камионът пренасяше сурови кафеени зърна. Остави под платнището инструментите, които беше взел от колата, и внимателно извади глава навън. Войниците на ФАРК се приближаваха и почти бяха стигнали до колата му. Щом стигнеха до нея и видяха, че е празна, щяха да се досетят, че жертвата им е някъде наблизо. Трябваше да се измъкне преди това.

Борн се промъкна крадешком до вратата на камиона. Шофьорът му стоеше до тира отпред и разговаряше притеснено с колегата си или помощника му. Вратата на кабината беше отворена. Борн се мушна вътре. Шофьорът извади пакет цигари, изтръска една и я сложи между устните си. Порови в джобовете си за запалка, но не я откри, обърна се и закрачи обратно към камиона си.

Борн замръзна на мястото си.

* * *

— Тук са го прегазили — каза Арон, застанал на „Плас дьо л’Ирис“.

— Знаем ли нещо за колата?

— Не много. Свидетелите се разминават в показанията си за марката. Беемве, фиат, ситроен...

— Те изобщо не си приличат.

— Свидетелска им работа — оплака се той. — Но намерихме черна боя по жертвата.

Сорая се загледа в платното на пътя.

— Нищо полезно значи.

Арон клекна до нея.

— Същите свидетели твърдят, че току-що бил слязъл от тротоара.

— Стъпил е на платното, без да се огледа? — На Сорая нещо не ѝ се вярваше.

— Може нещо да го е разсеяло — сви рамене Арон. — Някой да го извикал или да си е спомнил, че не е прибрал дрехите си от химическото. — Той отново сви рамене в типично френски жест. — Кой знае?

— Някой определено знае — отвърна му тя. — Човекът, който го е убил например. — Нещо ѝ хрумна и тя се изправи рязко. — Къде намерихте джиесема му?

Арон ѝ показа мястото и тя се върна няколко крачки назад по тротоара.

— Сега, когато стъпя на платното, се блъснете в мен.

— Какво?

— Чухте ме добре — леко нетърпеливо му каза тя. — Просто го направете.

Тя извади телефона си и го долепи до ухото си, после тръгна с енергична походка към края на тротоара, където Арон се затича и я блъсна. Дясната ѝ ръка излетя под диагонал и ако не го беше стиснала здраво, телефонът ѝ щеше да изхвърчи на улицата почти на същото място, където бяха намерили този на Лоран.

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Говорел е по телефона, когато колата го е блъснала.

— И какво от това? Хората, занимаващи се с бизнес, непрекъснато го правят. — Арон не беше впечатлен. — Било е съвпадение.

— Може би да — отвърна Сорая, — а може би не. — Тя тръгна към колата му. — Дайте да поговорим с вашия специалист и да видим дали е успял да измъкне нещо от телефона или СИМ картата.

Докато отиваха при колата, тя изведнъж спря и се обърна. Загледа се в сградата точно срещу мястото, където се беше случило произшествието. Погледът ѝ се издигна към лъскавата фасада от зелено стъкло и стомана.

— Каква е тази сграда?

Арон присви очи в следобедния полумрак.

— Банка „Ил дьо Франс“. Защо?

— Възможно е Лоран да е излязъл оттам.

— Не виждам защо. — Арон провери бележките си. — Работел е за „Монишън Клъб“.

Още един факт, който Сорая не знаеше за евентуалния си, вече мъртъв информатор.

— Това е археологическо дружество с офиси тук, във Вашингтон, Кайро и Рияд.

— Когато казвате тук „Дефанс“ ли имате предвид?

— Не. В Осми арондисман, на улица „Верне“ 5.

— Какво, по дяволите, е правил тогава тук? Заем ли е идвал да вземе?

— „Монишън Клъб“ е доста заможна организация. — Арон отново направи справка с бележките си. — Но все едно, проверих и в банката. Не е имал уговорена среща с никого, не им е бил клиент, никога не са чували за него.

— Тогава какво е правил тук през работно време?

— Хората ми все още се опитват да разберат — разпери ръце спътникът ѝ.

— Може би е имал приятел там. Говорили ли сте с колегите му в „Монишън Клъб“?

— Не знаят много за него. Очевидно не е бил много общителен. Бил е на пряко подчинение на началника си, който ще се върне в града тази вечер, затова никой не може да ми каже какво е правил в „Дефанс“. Имам уговорка за среща с него утре сутринта.

— Добре сте си свършили работата — похвали го Сорая.

— Благодаря. — Инспекторът не успя да скрие доволната си усмивка.

Сорая отиде при колата и преди да влезе, хвърли последен поглед към банката. В сградата имаше нещо, което едновременно я привличаше и отблъскваше.

Шофьорът на тира му подвикна нещо и мъжът се върна назад. Колегата му размаха кутия кибрит и му подаде огънче. Мъжът се изправи и пое дълбоко дима в дробовите си, а после се огледа нервно докъде са стигнали войниците.

Борн бързо прерови жабката и бръкна под седалката. Нищо. После видя евтина пластмасова запалка в поставката между седалките. Изглежда беше паднала от джоба на шофьора, докато е ставал. Взе я и като се измъкна от кабината, отиде при група шофьори.

— *Hombre, sabe usted lo que esta pasando?*^[4] — попита го един от тях.

— Това са въстаници от ФАРК — отвърна му Борн и мъжете още повече се притесниха.

— *Ai de mi!*^[5] — възкликна един от тях.

— *Escuchame*^[6] — попита ги Борн, — някой има ли туба с бензин в камиона си, че моят свърши? Ако войниците ме накарат да си преместя колата, няма да мога и ще ме застрелят.

Трима от мъжете съчувствено поклатиха глава в съгласие и един от тях се затича към камиона си, а после се върна с туба и я подаде на Борн.

Борн му благодари сърдечно и си тръгна. Когато се убеди, че никой не го гледа, се качи в каросерията на камиона с кафеената реколта и се скри под платнището. Проби с отвертката дупка близо до дъното на тубата и остави бензина бавно да изтича върху чувалите. После ги подпали. Избухна облак от пламъци, последван от гъст задушлив дим. Задържал дъх, Борн се измъкна, преди да изтече още бензин и огънят да се разпростре. Очите му се бяха насълзили. От дупка в платнището се виеше дим. Борн слезе от камиона точно когато и платнището се подпали. Пламъците се извисиха нагоре и се понесоха гъсти пушеци — останалите чували вече също горяха. Димът стигна до тавана и започна да пълзи по него.

Само след няколко минути вече видимостта беше намаляла. Хората започнаха да кашлят и да се давят и не можеха да виждат през зачервените си очи. Войниците отпред се развикаха, после се чу басовият глас на командира, който им нареди да се оттеглят. Облакът дим обаче вече беше твърде гъст и войниците също се превиха на две, борейки се за въздух.

Борн се втурна през настъпилия хаос, като разблъскваше всеки изпречил се на пътя му. В дясната си ръка държеше гаечния ключ. Изведнъж от дима пред него изникна фигурата на войник с автомат и препречи пътя му. Борн го удари през лицето с ключа, ритна го в слабините и докато мъжът се превиваше от болка, се промуши покрай него. Веднага го нападна друг войник. Борн видя водача им и разбра, че няма време. Без да обръща внимание на двата силни удара, които получи, заби отвертката между ребрата на мъжа и той се свлече на земята.

Нападна изненадващо командира им от другото платно на шосето. Плъзна се по капака на една кола, сграбчи мъжа, обезоръжи го и като го хвана здраво, го повлече към светлината в края на тунела.

Мъжът едва си поемаше въздух от дима. Зачервените му очи непрекъснато се пълнеха със сълзи, които се стичаха по нашарените му от белези страни. Замахна на сляпо и се опита да го удари. Беше доста силен, но с един саблен удар по гърлото Борн успя да го укроти.

Повлече го с всичка сила, без да обръща внимание на сподавените му ругатни. Бяха излезли от обсега на войниците. Видя в далечината, че пътят е препречен от колите, с които бяха пристигнали — четири джипа и камион с плоска каросерия за превозване на провизии, оръжия и амуниции. Двама от шофьорите захвърлиха цигарите си и насочиха пистолетите си срещу Борн. После видяха командира си и собствения му „Макаров“, долепен до главата му.

— *Ponga sus armas hacia abajo!*^[7] — изкрещя Борн и изтика командира напред.

Когато видя, че се колебаят дали да изпълнят командата, той удари пленника си зад

дясното ухо с дулото на пистолета. Мъжът изохка, а от главата му потече кръв. Войниците оставиха оръжията си на предния капак на камиона.

— *Ahora se alejan de los Jeeps!*^[8]

— *Haz lo que dice!*^[9] — извика командирът, обхванат от пристъп на кашлица.

Мъжете се отдалечиха от колите, Борн блъсна заложенника си в джипа и се качи след него. Единият от войниците посегна към пистолета си, но Борн го простреля в рамото. Изстрелът го събори на земята.

— *Tu turno?*^[10] — обърна се Борн към другия. Войникът вдигна ръце и остана на място.

— *Si vienen despues de nosotros* — извика им Борн, докато подкарваше джипа, — *lo mato!*

[11]

Той настъпи педала на газта и колата се отдалечи с бясна скорост от димящия тунел.

---

[1] Нямам нищо против (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Е, сега поне всичко е ясно (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Документите, моля (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Мой човек, знаеш ли какво става? (исп.) — Бел.прев. ↑

[5] О, боже! (исп.). — Бел.прев. ↑

[6] Слушайте (исп.). — Бел.прев. ↑

[7] Свалете оръжието! (исп.) — Бел.прев. ↑

[8] А сега се отдалечете от джипа! (исп.) — Бел.прев. ↑

[9] Изпълнявайте! (исп.) — Бел.прев. ↑

[10] Ти ли си наред? (исп.) — Бел.прев. ↑

[11] Ако ни последвате... ще го убия! (исп.) — Бел.прев. ↑

Питър се върна в офисите на „Тредстоун“, пусна компютъра си, вкара кодовото си име, използвайки алгоритъма за деня, и пусна търсене из базата данни на разузнавателните организации с ключова дума „Самаряни“. Не се изненада, когато не откри нищо. Известно време съзерцава празния екран, а после написа „Индиго Ридж“.

Моментално получи резултати. Прочете правителствения доклад с нарастващо вълнение. Индиго Ридж, област в Калифорния, беше основната база за добив на редки земни елементи. Редките земни елементи, научи от документа, бяха особено важни за производството на презаредими никел-хидридни батерии, които той, както се оказа, без да знае, използва всеки ден. Пълното им име беше лантан никел-хидридни батерии, а лантанът бе рядък земен метал. Редките земни елементи се използваха във всички лазерни и електронни оръжия, заглушаващи апаратури, електромагнитни релсови оръдия, акустичната система с далечен обхват ЛРАД и системите за охрана на периметъра на бронетранспортъорите „Страйкър“. Списъкът на високотехнологичните оръжия, за производството на които се използваха редки земни метали, беше удивително дълъг.

Следващият абзац беше посветен на „Ниодайм“, компанията за добив на редки земни елементи в Индиго Ридж. Акциите ѝ се продаваха на борсата, но зад компанията всъщност стоеше американското правителство. Питър веднага оцени стратегическото значение на „Ниодайм“ и Индиго Ридж. „Самаряните“ по някакъв начин имаха отношение към тях. Но какво?

Питър стана и се протегна. Излезе от стаята и махна с ръка на секретарката си Ан да не става от мястото си, после отиде и си взе кафе и престоляла поничка. Разбърка захарта и сметаната в чашата си и я отнесе заедно с поничката обратно в офиса, където отново се върна към разсъжденията си.

Откакто се помнеше, захарта винаги му помагаше да мисли по-добре. Докато дъвчеше поничката си, се сети за срещата между Хендрикс и Данзигер. И изведнъж го осени: ами ако „Самаряните“ е междуведомствена инициатива? Това ги правеше нещо наистина голямо. И Питър отново усети бодването, че не са го включили в нея. Ако Хендрикс му нямаше доверие, защо тогава му беше възложил да оглави „Тредстоун“? Нямаше логика. Питър не обичаше мистериите, особено когато го засягаха лично. Изведнъж отново се сети за нещо, което го накара да се изправи на мястото си. Когато се опитваше да научи нещо за „Самаряните“, беше използвал базите данни на разузнавателните служби. Самият Хендрикс сякаш мимоходом му бе споменал факта, че има достъп до тях. Странно, като се има предвид, че доколкото му беше известно, на Хендрикс почти никога не му се случваше да изтърве нещо, което не е имал намерение да споменава. Различните служби зорко охраняваха информацията, с която разполагаха, дори след широко оповестените след 11 септември преустройства. Като вътрешен човек Питър знаеше, че шумотевницата в пресата е само трик, целящ да внесе успокоение сред американската общественост. Истината обаче беше, че нищо особено не се бе променило по отношение споделянето на разузнавателни данни. Разузнавателната общност продължаваше да бъде разделена на различни феодални владения, подчинени на политиканстващи бюрократи, чиято единствена цел беше да се преборят за финансиране от Конгреса и да предотвратят налагащите се от икономическата обстановка съкращения на бюджета и персонала във ведомствата си.

Питър изтупа пръстите си и като отпи от кафето, отново се зарови в свръхсекретната информация, до която се беше добрал благодарение на шефа си. В някакъв момент се запита дали Хендрикс не е имал и тайни мотиви да издейства неограничен достъп до базите данни за

служителите на „Тредстоун“.

Почуди се защо Хендрикс му го беше споменал така нехайно. Питър беше обучен да се съмнява, да търси скрити мотиви и смисъл, да наднича и в най-тъмните кътчета на човешкото поведение. Дали Хендрикс не му беше направил тънък намек да се порови из базите данни? Но какво да търси?

Ами ако това беше свързано със самия Хендрикс? Той седна зад компютъра на шефа си и остана известно време замислен срещу екрана и примигващото на него прозорче за въвеждане на паролата за достъп. Опита се да се сети какви думи може да е използвал Хендрикс. Затвори очи и се върна мислено на срещата сутринта в дома му. Припомни си всяка казана дума и всяко движение на секретарката.

Изведнъж чу в главата си странната реплика, които му каза Хендрикс на прощаване. „О, между другото, успях да издействам достъп на «Тредстоун» до всички бази с разузнавателни данни.“ Той смръщи чело. Не, нещо не беше съвсем така. Бръчките на челото му се задълбочиха, докато се опитваше да си спомни точните думи.

— Извинете ме, господин директор.

Вдигна глава и видя Ан на вратата.

— Какво има? — сопна ѝ се той.

Тя видимо потрепна. Не беше свикнала още с настроенията му.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но синът ми има проблеми в училище и трябва да изляза за няколко часа.

— Няма нищо — махна неопределено с ръка той. — Тръгвайте. — Мозъкът му вече се беше върнал към занимаващите го мисли.

Ан понечи да излезе, но после отново се обърна.

— А, почти забравих. Преди да тръгне, директор Мур поиска да добавят допълнителен сървър към...

— Какво?!

Питър се завъртя срещу нея и седна на крайчеца на стола си. Тя пребледня, уплашена до смърт. Въпреки обхваналото го вълнение Питър го забеляза и си наложи да говори с по-нормален глас.

— Ан, казахте, че Сорая е поискала допълнителен сървър?

— Да. Щяха да го инсталират тази вечер, така че ако случайно останете да работите до късно...

— Благодаря ви, Ан. — Той ѝ се усмихна насила. — Колкото до сина ви, заемете се спокойно, не бързайте да се връщате.

— Благодаря ви, господин директор.

Леко озадачена, тя се обърна, грабна палтото и чантата си и излезе.

Питър се обърна към екрана на компютъра и съсредоточено се опита да си припомни точните думи на Хендрикс. „О, между другото, успях да осигуря достъп от сървърите на «Тредстоун» до всички бази данни, съдържащи информация за тайни операции.“

Сървърите. Очите на Питър се отвориха широко. Защо, по дяволите, беше споменал за сървърите, след като те нямаха нищо общо с достъпа до базите? Сървърите на „Тредстоун“ служеха за съхраняване на собствената им информация. Той се загледа в мигащото прозорче, което чакаше да му въведат паролата. „Боже, попита се той, възможно ли е да е толкова просто?“

С разтреперани пръсти написа думата „сървъри“.

Незабавно на екрана се появи списък с папки. Питър още не можеше да повярва на очите си. Беше проникнал в компютъра на Хендрикс. И това беше станало по желание на шефа му, сигурен беше. Иначе защо ще казва на Питър паролата?

Първо му хрумна мисълта, че подслушват къщата на министъра, но после я отхвърли. Къщата и кабинетът му се проверяваха два пъти дневно за подслушвателни устройства. Значи Хендрикс се опасяваше от нещо друго. Дали се пазеше от вътрешен човек, някой от своите?

Питър се загледа в екрана. Имаше чувството, че отговорът се крие нейде из папките в компютъра. Той се приведе напред и трескаво се залови за работа.

* * *

— Това е пълна лудост — каза командирът на въстаниците, докато хвърчаха с откраднатия джип по магистралата.

— Как разбрахте къде съм? — попита Борн.

— Ще ви открият и на края на земята. — Казваше се Суарес. С доста голяма охота му беше съобщил не само името си, но и му беше описал с подробности по какви точно начини си представя, че смъртта ще застигне Борн.

— Нито един от хората ви няма как да напусне Колумбия — усмихна му се Борн.

Суарес се изсмя, въпреки че от това го заболя раната зад дясното ухо.

— Да не би да мислите, че служа само във ФАРК?

Борн го погледна и едва сега забеляза златния пръстен, който проблясваше на дебелия му показалец.

— Ясно, ти си от „Северий Домна“.

— А ти си вече от оня свят — решително му отвърна командирът и изведнъж сграбчи кормилото.

Борн го заудря с пистолета си по ръката, Суарес изрева като побеснял бик, но после я дръпна и я хвана другата си ръка.

— Мамка му, мамка му! — извика той. — Счупи ми ръката!

— Успокой се. — Борн си затананика, сръчно заобикаляйки тежко натоварените камиони по пътя.

— Какво толкова се радваш, скапаняко! — Суарес се клатеше напред-назад от болка.

Известно време Борн не му отговори, а после каза:

— Знам как сте разбрали къде съм.

— Не е вярно — възрази Суарес.

— Някой от последния контролен пункт преди тунела, през който минах, ви се е обадил по радиостанцията. Някой, който също членува в „Северий Домна“.

— Така е, но аз не изпълнявам заповеди. Смъртта ти е подарък за един мой приятел и твой враг.

Беше пребледнял, а от болката по челото му бяха избили капки пот. Гледаше право пред себе си, но погледът му случайно се отклони към страничното огледало и по лицето му за секунда премина лека усмивка, а после изчезна. Борн непрекъснато проверяваше огледалото за задно виждане, затова също забеляза двата мотора, които ту се появяваха, ту изчезваха в движението зад него.

— Роберто Корелос добре ни плати, за да те убием.

Значи Корелос си отмъщаваше, задето го беше посрамил пред войниците му. Имаше си вече смъртен враг.

— По-добре си сложи колана — нареди му Борн.

Изчака мотоциклетистите отново да се появят зад него и натисна газта. Те също ускориха и се приближиха. В същия момент Борн рязко настъпи спирачките и гумите на бясно препускащия

джип оставиха следи по асфалта. Купето се разтърси, докато превключваше скоростите, а колата се носеше по инерция по пътя.

Мотоциклетистите профучаха край тях и завиха, описвайки широка дъга. Борн включи на скорост и отново настъпи газта. Джипът полетя и се заби с решетката напред в десния мотоциклет, който направо изхвърча от пътя. Суарес едва не проби с глава предното стъкло. Мотоциклетът поднесе неудържимо, водачът му отчаяно се опитваше да го овладее и да остане на пътя. След секунда обаче машината премина тесния банкет и изчезна в пропастта.

Един изстрел разцепи предното стъкло. Борн включи на задна, завъртя джипа и го насочи срещу втория мотоциклетист, който в това време отново се прицели в него. Сега моторът се намираше между джипа и стръмния планински скат. Заради блокирания от ФАРК път насрещното движение беше спряло, но сега шофьорите на колите отчаяно се опитваха да се измъкнат от настъпилия хаос.

Борн потегли право срещу насочилия срещу него оръжие мотоциклетист.

— *Dios mio*^[1], какви ги вършиш? — извика Суарес. — Ще ни убиеш!

— Ако се налага — невъзмутимо отвърна Борн.

— Правилно казват за теб, че си луд.

Мотоциклетистът, изглежда, също смяташе така, защото след като стреля няколко пъти напосоки, отпраши, вдигайки дъжд от камъчета под гумите си. Борн натисна спирачката и стреля. Ръцете на мотоциклетиста изхвърчаха във въздуха и той излетя от седлото. Моторът се заби в една спряла кола, а тя своя страна се вряза в камиона пред нея.

Борн потегли с пълна газ по магистралата, която благодарение на блокадата на ФАРК и на пожара в тунела вече беше напълно безлюдна.

---

[1] Боже мили! (исп.) — Бел.прев. ↑

Борис Карпов седеше в самолета, порещ небесата на девет хиляди метра над земята, и наблюдаваше светлосивите облаци зад прозорците. Както винаги, напускаше Русия със смесени чувства. Никой руснак, помисли си той, не се чувства добре извън родината си. Разбираемо — руснаците са странни, да не кажем необикновени хора, особено като се има предвид ужасната им история. Царизмът, казаците, Сталин, Берия, мракобесието, което винаги е заливало красивата им страна. Алтруизмът не беше сред най-изявените черти на руската душевност. Мизерията и лишенията толкова отдавна бяха превърнали оцеляването в основна необходимост, че то вече беше станало част от руския характер. В това отношение обаче Борис се различаваше от сънародниците си. Любовта към Русия го караше да търси по-добър живот не само за себе си, но и за хората, които все се стремяха към светлината в края на тунела и тя все им убягваше.

Стюардесата на първа класа го попита иска ли още нещо.

— В момента печем шоколадови курабийки — каза му тя усмихнато, наведена над него.

Беше русокоса и синеока — от скандинавско потекло навярно, реши той — и имаше лек акцент. — Можем да ви ги поднесем с мляко, какао, кафе, чай или няколко вида алкохол.

„Мляко с бисквитки — помисли си той с иронична усмивка. — Колко американско.“

— Класика — каза ѝ Карпов и стюардесата се засмя.

— Ах вие, американците, господин Стоунифилд... — закачливо се обърна към него тя с измисленото му име. А после прощумя с полите си край него и се върна към своята работа.

Карпов отново се отдаде на размислите си. Разбира се, че американците гледат на всички с пренебрежение. Но какво може да се очаква от хора, родени с толкова привилегии? Не знаеше дали да се радва, че го сбъркаха с американец. Изчака да види каква му е реакцията и с изненада установи, че се чувства някак унижен, като селски глупак, когото за момент са приели за възпитаник на Йейл. Грешката на стюардесата неизвестно как го беше принизила, сякаш беше огледало, в което бе видял всичко, което му е било отнето по рождение.

Родителите му нямаха много време за него — бяха обзети от тихата, но сериозна надпревара кой ще има повече изневери по време на брака им. За развод и дума не ставаше, тъй като беше против правилата на играта. Съответно не обърнаха много внимание дори когато Аликс, сестричката му, почина от мозъчно възпаление. Карпов се грижеше за нея по време на проточилото се тежко заболяване, първо след училище, а после напълно изоставяйки училището. Когато я взеха в болница, той отиде с нея. Остана с впечатлението, че за родителите им беше облекчение да се отърват и от двете си деца.

— Толкова си мрачен — промърморваше майка му, докато приготвяше закуската. — Толкова ужасно мрачен.

През повечето сутрини обаче тя не се появяваше. Карпов предполагаше, че е така, защото прекарваше нощите си някъде другаде.

— Не мога да го понеса — беше всичко, което имаше да каже баща му в сутрините, когато той пък си бе у дома. Не беше в състояние нито да погледне Аликс, нито да влезе в стаята ѝ. — Какъв е смисълът? — отговори на въпроса му една сутрин. — Тя не знае, че съм там.

Карпов беше убеден, че не е така и Аликс много добре усеща, когато има някой при нея. Често му стискаше ръката, когато сядаше до нея на леглото. Четеше ѝ истории от книгите, които ѝ беше купил. Друг път ѝ четеше уроците от учебниците, които считаше за важни. Благодарение на това откри любовта си към историята. Най-много обичаше да ѝ чете за различните периоди в миналото на Русия, въпреки че някои от тях наистина бяха твърде мрачни и трудни за осмисляне.

Карпов стоя до леглото ѝ, докато тя умираше. След като лекарят я обяви за мъртва, в стаята настъпи задушаваша тишина. Сякаш всичко на света беше замряло, дори неговото сърце. Имаше чувството, че въздухът в дробовете му всеки момент ще свърши. От миризмата на антисептик му се повдигаше. Наведе се над восьъчното лице на Аликс и целуна студеното ѝ чело. Външно по нея нямаше никакви следи от жестоката битка, която се беше водила в мозъка ѝ.

— С нещо мога ли да ти помогна? — попита го сестрата, когато той излезе от стаята.

Борис поклати глава — чувствата го задушаваша и не можеше да говори. Ехото от стъпките му и стенанията на болните и умиращите го последваха по покритите с балатум коридори. Навън в мрака го посрещна сиянието на покритата със сняг Москва. Хората минаваха край него, говореха си, пушеха, дори се смееха. Момче и момиче, залепили глави един за друг, прекосиха улицата, шептейки си. Майка тихо пееше нещо на детето, хванало се за ръката ѝ. Карпов гледаше тези обикновени сцени, както затворникът съзерцава синьото небе и плуващите облаци зад решетките на прозорчето в килията си. Той вече нямаше нищо общо с този свят. Чувстваше се откъснат от него като прояден клон, отрязан от дървото.

На мястото, където беше скътал Аликс в сърцето си, бе зейнала пустота. Сълзите го нападаха, докато се щуреше безцелно из града, гледаше как се трупа снегът и слушаше приглушения звън на камбаните на храма „Св. Василий“. Плачеше за нея, но и за себе си, защото беше останал съвсем сам.

— Господине? — стюардесата му носеше курабийките и млякото. Карпов се сепна и потръпна като куче, което отръсква козината си.

— Извинявайте. Да дойда ли по-късно?

Той поклати отрицателно глава и тя свали масичката и постави чинийката със сладките и млякото на нея.

— Съвсем топли са. Искате ли още нещо?

Карпов ѝ се усмихна малко тъжно.

— Можете да поседнете при мен.

Сребърното звънче на смеха ѝ се разля отгоре му като хладения повей на вятъра.

— Какъв флиртаджия сте само, господин Стоунифилд. — Тя поклати глава и го остави сам.

Карпов се загледа невиждащо в чинията. Мислеше си за Джейсън Борн, за това какво му предстоеше да извърши срещу него и как действията му щяха да се отразят не само на настоящия, но и на бъдещия му живот.

Нищо повече нямаше да бъде същото. Осъзнаването на този факт не го уплаши — твърде много беше свикнал с неизвестността. И все пак стомахът му се свиваше сякаш в очакване неизбежното да се случи.

Моментът приближаваше. Само в това беше сигурен.

* * *

Марсел Пробст, компютърният специалист на Ке д'Орсе, на когото инспектор Липкин-Рене беше предал телефона на Лоран и СИМ картата му, беше от онези французи, за които виното, местните сирена и нахалната усмивка са сред най-важните неща в живота.

Минути след като Сорая пристигна с Арон, Пробст ѝ даде да разбере с киселия си, почти обиден вид, че не я харесва. Дали защото беше мюсюлманка, или пък защото е жена, не стана ясно. Обаче чувствата бяха изписани като на крайпътна табела по лицето му, намусено сякаш от кисела слива.

Еlegantен, добре облечен и в края на четиридесетте, той беше точната противоположност на компютърджиите, с които Сорая си бе имала работа дотогава. „Равенство, свобода, братство“^[1], помисли си тя, докато заставаеше до бюрото му. На него сред останалите вещи и хартии имаше лаптоп, осцилоскоп и свързани с тях модерни тонколони.

— Какво имате да ни съобщите? — попита Арон.

Пробст подръпна долната си устна и я сви на фунийка.

— Джиесемът е неспасяем — отвърна той, — а СИМ картата е в много лошо състояние.

Очевидно нямаше съгласна, която можеше да мине безпрепятствено през устните му.

„Сигурно имат вкус на сирене бри“, помисли си Сорая.

Пробст повдигна едната си вежда.

— Възможно ли е да им се е случило нещо на път за тук?

— Определено не — отвърна Арон леко ядосан. — Открихте ли нещо или не? Казвайте, моля ви.

— Странното е — изсумтя Пробст, — че доколкото мога да преценя, информацията от СИМ картата е изчезнала.

Сорая помръкна.

— От повредите ли?

— Зависи, госпожице. Виждате ли, СИМ картата е била подложена на два вида щети. Едните — физически. — Той потупа стъклото на осцилоскопа. — А другите — електронни.

— Какво искате да кажете? — попита Арон.

— Не мога да бъда сто процента сигурен — продължи Пробст, — но има ясни показания, че картата е изтрита по електронен път. — Той се покашля. — Или почти. Само едно нещо можеше да се спаси. Няма съмнение, че е въведено след изтриването ѝ, преди телефонът да спре да работи.

— Имате предвид малко преди колата да блъсне Лоран — продължи мисълта му Сорая и почти незабавно съжали, че се е обадила.

Пробст я изгледа, сякаш е гнусен плъх, незаконно пропълзъл в неговата светая светих.

— Смятам, че точно това казах — студено ѝ отвърна той.

— Да преминем на това какво сте успели да извлечете от картата — намеси се Арон.

Пробст подсмръкна като герой от „Клетниците“.

— Добре, че се обърнахте към мен, инспекторе. Много се съмнявам дали някой друг щеше да измъкне и килобайт информация от нея.

За първи път по безкръвните устни на Пробст се изписа нещо като усмивка, тънка като палтото на скъперника. Очевидно беше доволен, че е поставил натрапниците на мястото им.

— Ето какво са прехвърлили в СИМ картата на пострадалия в последните мигове от живота му.

На екрана на лаптопа се появи загадъчната дума „диноиг“.

Арон поклати глава и се обърна към Сорая:

— Имате ли представа какво означава това?

Сорая го погледна и каза:

— Гладна съм. Заведете ме в любимия си ресторант.

* * *

Далеч от „Ла Линеа“, Борн сви от магистралата в гъста горичка, обрасла с храсталак,

излезе от джипа, мина от другата му страна и измъкна Суарес навън.

— Какво правиш? — попита командирът. — Къде отиваме?

Изглеждаше ужасно. Дясната страна на главата му беше окървавена, на челото си имаше огромна цицина, а дясната му ръка беше посиняла и подута.

Борн го повлече със себе си, като от време на време го изправяше на крака, когато мъжът залиташе. Щом се отдалечиха достатъчно от пътя, той го изправи срещу едно дърво.

— Каж ми каква е длъжността ти в „Северий Домна“.

— Това няма да ти помогне.

Борн пристъпи заплашително към него и той вдигна ръка да се предпази.

— Добре, добре. Но те предупреждавам, че няма да ти послужи. Организацията е разделена на отделни, обособени нива. Аз пренасям пратки за „Северий Домна“, когато ми наредят, но не знам нищо повече от това, което ми се полага да знам за целта.

— Какви пратки?

— Сандъците са затворени — отвърна Суарес. — Не знам и не искам да знам.

— От какво са направени?

Суарес сви рамене.

— От дърво. Понякога от стомана.

Борн се замисли за момент.

— От кого получаваш заповедите си?

— От един мъж. По телефона. Никога не съм го виждал лично. Не знам дори името му.

Борн щракна с пръсти.

— Телефонът.

Суарес порови неловко с лявата си ръка в джоба и извади телефона си.

— Обади му се.

Суарес отчаяно заклати глава.

— Не мога. Ще ме убие.

Борн хвана подутата му дясна ръка и му счупи малкия пръст. Суарес изкрещя от болка и безуспешно се опита да си измъкне ръката. Борн поклати глава и хвана следващия му пръст.

— Пет секунди.

По лицето на Суарес се стичаше пот и попиваше в яката му.

— Dios, недей.

— Две секунди.

Суарес отвори уста, но оттам не излезе нито звук. Борн му счупи пръста и мъжът почти загуби съзнание. Колената му се подгънаха и тялото му се свлече по дънера на дървото. Борн го зашлеви. Очите му се насълзиха, той се обърна и повърна на земята.

Борн хвана средния му пръст.

— Пет секунди.

— *Basta!*^[2] — извика Суарес. — *Basta!*

Кръвта се беше дръпнала от лицето му. Цялото му тяло се тресеше от шока. Той се загледа в телефона, който стискаше в потната длан на лявата си ръка. После сякаш изведнъж излезе от транс и погледна Борн.

— Какво... какво искаш да му кажа, *hombre*^[3]?

— Искам името му.

— Той няма да ми го каже.

Борн стисна пръста на изпотрошената му дясна ръка.

— Намери начин, омбре, или продължаваме нататък.

Суарес облиза устните си и кимна. Натисна някаква цифра и на екрана се изписа номер.

— Почакай! — спря го Борн, пресегна се и прекъсна връзката.

— Какво? — попита Суарес с леко замаяния глас, който излизаше от устата му, откакто Борн започна да му чути пръстите. — Какво има? Направих каквото искаше. Не искаш ли да му се обадя?

Борн приклепна и се замисли. Знаеше кой е свръзката на Суарес. Разпознал беше номера. Беше на сателитния телефон на Джалал Есай.

---

[1] Националният девиз на Франция и на Френската революция. — Бел.прев. ↑

[2] Достатъчно! (исп.) — Бел.прев. ↑

[3] Човече (исп.). — Бел.прев. ↑

Ресторантът „При Жорж“, където Арон заведе Сорая, се намираше на една пресечка от парижката борса. По тази причина заведението беше пълно с мъже в костюми, които обсъждаха ценни книжа, облигации, опции, дериватни инструменти и фючърсите на зърното и свинското. И въпреки това атмосферата по-скоро напомняше за стария Париж, преди появата на ЕС, еврото и бавното разпадане на френската култура.

— Първо бяха германците, после холандците — изкоментира Арон. — А сега сме заобиколени от бежанци от Северна Африка, които няма никакъв шанс да бъдат интегрирани, нямат работа или бъдеще. Не е чудно, че искат да сринат Париж със земята.

Седяха един срещу друг на дългата маса и ядяха говежди пържоли с невероятните пържени картопки на заведението.

— Хомогенността на френския народ е поставена под заплаха.

Арон я изгледа.

— Такава е тя нашата — отвърна ѝ той на жаргона на американските полицаи, което означаваше „Така правим ние нещата.“

Тя се засмя така силно, че трябваше да сложи ръка пред устата си, за да не се разхвърчи храна навсякъде.

Ъгълчетата на очите му се сбръчкаха симпатично, когато се усмихна. И въпреки това отново ѝ се видя подмладен, като момченце, чиято радост още не е помрачена от задължения и тревоги.

— И така... — той свали ножа и вилицата. — „Диноиг“? — Разпери ръце. Вие имате някакво обяснение.

— Да. — Сорая облиза солта от пръстите си. — Това е анаграма.

— Някакъв код? — Арон я изгледа внимателно.

— Доста примитивен — кимна Сорая. — Но държахме да е сигурен. В случай, че информаторът ми попадне в беда.

— Доста сериозна беда. — Арон отпи от минералната си вода — от любезност към нея не беше поръчал вино.

Сорая порови в чантата си, извади химикал и бележник и написа „диноиг“ на листа. Изгледа го и каза:

— Тъй като анаграмата започва със съгласна, нека да приемем като начало, че думата започва с гласна. Две „и“-та и едно „о“. Думата има само шест букви, така че шансовете и двете „и“-та да са по средата ѝ са нищожни. — Под „диноиг“ тя написа главно „И“. — Сега става по-лесно, защото най-логично е следващата буква да е „н“ — На втория ред се появи комбинацията „Ин“.

— Готово. — Тя погледна Арон и завъртя бележника към него. После му подаде химикала. — Довършете я вие.

Арон се намръщи за секунда, а после дописа думата и я обърна, така че тя да може да я прочете.

— „Индиго“ — на глас произнесе Сорая.

* * *

Гърбът ужасно го болеше. Беше работил нонстоп по файловете на Хендрикс, отваряйки

папките една по една, тъй като бяха обозначени само с номера — 001, 002, 003 и т.н. Съдържаха докладни, списъци със задачи, дори напомнания за рождени дни и годишнини. Бяха напълно безинтересни. Той се изтегна, сложи ръце зад гърба си и изпъна рамене назад. После отиде до тоалетната. Обичаше да мисли, докато се облекчава. Всъщност някои от най-добрите идеи му идваха точно в такива моменти. Очевидно физическото усещане по някакъв начин влияеше благотворно на мозъка му.

Очите му зашариха по безбройните малки пукнатини на стената, образуващи странни фигури, подобни на облаци по небето. Само че тези не се движеха. По тази причина някои вече му бяха като стари приятели. Ревящият лъв, момчето с балоните, кенгуруто боксьор, старецът с провисналите уши. И Худини, с нещо като катинар през кръста.

— Мили боже! — извика Питър. После си дръпна ципа, набързо си изми ръцете и почти на бегом се върна при компютъра.

Вместо да продължи със следващата папка, мина с мишката по-надолу и затърси папка, заключена с електронен код.

И, разбира се, откри такава на дъното на един списък. Когато се появи прозорче за парола, написа „сървъри“. Нищо не се случи, но това не го изненада. Щеше да е много глупаво от страна на Хендрикс да използва същата парола.

Питър задъвка един молив, облегна се назад и заобмисля следващия си ход. Каква парола би използвал Хендрикс? Пробва с рождената му дата, датата на назначаването му на министерския пост, адреса му. Нищо.

Толкова дълго време не беше пипал мишката, че се включи скрийнсейвърът. Красива жена със зелени очи, високи скули и открито, усмихнато лице го гледаше от екрана. След петнадесет секунди образът изчезна, заменен от друга снимка на същата жена. Този път бяха заедно с Хендрикс. Държаха си ръцете на мост във Венеция. Жената беше Аманда, третата съпруга на шефа му. Беше починала преди пет години от ужасна, мъчителна болест. Снимката отново се смени. Аманда, облечена във вечерна рокля, стоеше на терасата на голяма красива къща.

— Идиот! — изруга се наум Питър и се плесна по челото. Написа „Аманда“.

Отвори се, Сезам. Стана!

Файлът съдържаеше два дълги абзаца и кратко приложение — бележките, които Хендрикс си беше водил след наскоро провела се среща в Овалния кабинет, на която бяха присъствали президентът, генерал Маршал, Майк Холмс, съветникът по националната сигурност, и някой си Рой Фицуилямс. Питър незабавно се сети за разговора между министъра и Данзигер, който беше подслушал в библиотеката. „Няма как да се срещнем в кабинета ви по същата причина, по която не бяхте поканен на срещата в Овалния кабинет“, беше казал шефът му.

От бележките ставаше ясно, че на срещата е било разисквано изключителното стратегическо значение на редките земни елементи. Президентът беше решил да сформира междуведомствена група с кодово название „Самаряните“ за опазването на добива на въпросните метали в Индиго Ридж. Беше назначил Хендрикс да оглавява операцията и я бе определил като високоприоритетна задача.

Питър стигна до края на втория абзац и отново се почуди защо шефът му не беше съобщил на него или на Сорая за сформирането на „Самаряните“. И тогава погледът му попадна на краткото приложение. През тялото му мина ток, когато осъзна, че е адресирано до него.

„Питър, знам, че в момента четеш този текст. По-любопитен си от шимпанзето Коко. Нещо у този Фицуилямс не ми харесва. Не мога да определя какво е, затова искам ти да го разследваш. Изключително предпазливо и без да се вдига шум. Президентът ни предупреди, че ако ще ни нарита, ако не съдействаме на «Самаряните». Задачата, която ти възлагам, определено може да ни навлече неприятности, така че те моля да бъдеш много внимателен. Знам, че го можеш. Ако

искаш да знаеш, само на теб имам доверие да я изпълниш. НЕ ИЗПОЛЗВАЙ нормалните канали, ако искаш да ми докладваш как вървят нещата. Пиши ми само ТУК. Не мога да ти опиша колко важни могат да се окажат изводите ти. Късмет.“

* * *

— Естеван Вегас.

Борн провери картата и изчисли, че се намират на по-малко от десет километра от дома на Вегас. Трябваше да реши дали да го търси вкъщи или на нефтеното находище. Дългият пращен следобед избледняваше като стара фотография в залязващите лъчи на слънцето. Денят си отиваше, а и предпочиташе да разговаря с Вегас в присъствието на индианката, с която той живееше.

— Кой? — Изтощен от болката, страха и преживения шок, гласът на Суарес звучеше съвсем отпаднало.

— Член е на „Северий Домна“.

— И какво от това? — Суарес вече не можеше дори да свие яките си рамене, без да се смръщи от болка. — Казах ти — организацията е разделена на отделни, обособени нива. — Той примлясна с устни. — Бих изпил една бира. Предполагам и ти също.

Борн не му обърна внимание. Караше бързо, но все още не бяха преваляли билото на Кордилерите. Беше си свалил прозореца — течението освежаваше въздуха, а Суарес се потеше като пор.

— Ако още веднъж ми повториш, че не знаеш кой е Естеван Вегас — предупреди го той, — ей сега ще спра колата и ще те хвърля от високото.

— Добре, добре. — Суарес отново започна да се поти. — Хубаво, де, познавам го. Всеки в района го познава, понеже е образ. И какво от това?

— Разкажи ми за жената, с която живее.

— Нищо не знам за нея.

Борн отби, спря, извъртя се и го фрасна по лявото ухо. Главата на Суарес се отметна и той изохка. През прозореца нахлуваше силният мирис на зеленина и влажна почва.

— Вече си изпях и майчиното мляко. Какво още искаш, по дяволите, човече?

— Сам си усложняваш живота.

Борн отново го удари и му изкара дъха. Той се наведе напред с глава между коленете, но Борн го изправи, дърпайки го за яката на потъналата в пот риза.

— Да продължаваме ли?

— Казва се Розалита. Вегас я нарича Роза. — Той изтри кръвта и слюнката от устата си с опакото на здравата ръка. — Живее с него от колко...? Пет години, май.

— Защо?

— Откъде, по дяволите... — Гласът му секна. — Доколкото знам, я е спасил от женска маргай^[1]. За лош късмет Роза налетяла на леговището ѝ малко след като била родила и не успяла да ѝ избяга. Доста била изпохапана, когато Вегас чул виковете ѝ и застрелял звяра. Оттогава, доколкото знам, тя се грижи за него.

— Някога виждал ли си я?

— Кой, Роза ли? Не. Защо?

— Чудя се защо нямат деца.

Суарес замълча за известно време. Пред тях на хоризонта се трупаха лилаво-жълти

буреносни облаци, почти с цвета на синините по лицето му. Във въздуха се усещаше електричество. Изведнъж гръмотевица раздра тишината и веднага се появи и блясъкът на светкавицата, която я последва.

— Голяма буря се задава — каза Суарес, облегна се назад и затвори очи.

Миг по-късно първите тежки капки дъжд се стекоха по предното стъкло. Почти незабавно останалите затрополиха по тавана на джипа.

— Въпросът със сигурност има отговор. Дай ми го.

Суарес отвори очи и извърна глава към Борн.

— Чувал съм, че зад къщата има гробче. Съвсем малко гробче.

Борн се хвана здраво за кормилото.

— Колко е живяло бебето?

— Казват девет дни.

— Момче или момиче?

— Момче било.

Борн се замисли колко кратък е животът, особено понякога. Девет дни не беше никакъв живот, но за Естеван Вегас и Рози той е означавал много. Почти всичко на света.

Той подкара и се върна на мократа от дъжда магистрала. Бяха съвсем близо до дома на Естеван. Настъпи газта, доколкото смееше при тази ниска видимост.

* * *

Когато Аманда беше жива, Хендрикс обичаше да се прибира у дома след тежък, изморителен ден. Сега отиваше да тича в парка „Рок Крик“. Всеки ден изминаваше пет километра по един и същи маршрут. Обичаше да тича в късния следобед, когато слънчевата светлина, изтощена от напрегнатия ден, огряваше като река от разтопено злато лъкатушещата пътека, която си беше избрал. Това по някакъв начин му връщаше силите, а и обичаше повторемостта. Тичането покрай едни и същи дървета, едни и същи извивки му вдъхваше някакво странно спокойствие. Разбира се, никога нищо не беше абсолютно същото — природата се бе погрижила за това. Особено обичаше да тича в снега и да усеща бялата пара, която излизаше от устата му, и скрежа по ноздрите и ресниците си.

Клио винаги му правеше компания. Грациозното ѝ тяло, покрито със златиста козина, подскачаше край него. Тя го гледаше с воднистите си кафяви очи, влажен нос и изплезен розов език и едновременно следеше с какво може да му угоди, но и — както му се струваше — също изпитваше удоволствието от това, че раздвижва мускулите си. Понякога се чудеше какво ли е да си на нейно място, да подскачаш радостно на четири лапи и да изпитваш чиста радост, без да мислиш за неизбежната смърт.

Разбира се, Клио и Хендрикс никога не бяха сами — бодигардовете му се грижеха пътят пред и зад него да е чист. Присъствието им не му беше приятно — нарушаваше му усещането за спокойствие и красота и не му даваше възможност да остане насаме с мислите си.

В известен смисъл и охраната му имаше вина, въпреки че го правеха съвсем непреднамерено. Всеки, имал нещастieto да избере същата отсечка, биваше спиран и разпитван до най-малката подробност. После започваха да ги следват по петите, сякаш са затворници, докато той не приключеше с бягането.

Днес нямаше много жертви, докато с Клио тичаха един до друг. При вида на някаква фигура обаче той се спря на място и се върна назад при охраната си.

Когато ги приближи, един от тях излезе пред другите и го помоли да стои настрана по

съображения за сигурност.

— Не, чакайте, аз я познавам — каза Хендрикс, оглеждайки се зад него.

Той заобиколи бодигарда и се приближи към млада жена, облечена в анцуг и маратонки „Найки“.

— Маги, какво правите тук? — попита я Хендрикс.

— Здравейте — отвърна жената, която му се беше представила с името Маргарет Пенрод.

— Същото като вас, предполагам. Тичам.

— Мозъкът ми казва да тичам, но колената ми настояват да е по-бавно — усмихна се той.

— Трябва ли да остана тук под охрана?

— Разбира се, че не. — Той махна с ръка. — Можете да тичате с мен. Стига да издържите на сравнително бавното ми темпо.

Маги огледа недоволните лица на мъжете от охраната.

— Само ако вашите кучета пазачи ми разрешат.

— Моите кучета изпълняват заповеди. — Той погледна към тях.

— Вече я претърсихме, сър — каза му единият.

По лицето му ясно се четеше неодобрение. Тичането с някой, който не е бил проверен поне няколко седмици по-рано, беше нарушение на правилата. „Да вървят по дяволите правилата им, помисли си Хендрикс. Това време си е мое.“

Междувременно Клио се беше приближила и душеше маратонките на Маги.

— Има ли нещо интересно? — обърна се към нея Маги. Клио вдигна глава, Маги клекна и я почеса зад ушите. Кучето задиша учестено, изпаднало в екстаз.

— Харесва ме.

— Клио се влюбва във всеки, който я чеше зад ушите — засмя се Хендрикс.

Маги го погледна. Ниското слънце осветяваше лицето ѝ и се отразяваше в очите ѝ.

— А вие?

Хендрикс усети, че се изчервява.

— Аз...

Маги се изправи.

— Само се пошегувах. Нищо повече.

— Хайде. — Хендрикс се надигна на пръсти. — Да тръгваме.

Потеглиха, като Маги внимаваше да поддържа неговото темпо. Клио тичаше до него или между двамата и понякога се блъскаше в краката му от чиста радост. Охраната ги следваше на разстояние. Струваше му се, че долавя напрежението им и ги вижда как са заболи очи в гърба на Маги, готови да реагират при най-малкото движение. Предполагаше, че се тревожат да не би Маги изведнъж да го нападне и да му счупи врата като сух клон.

От време на време Клио я поглеждаше, сякаш се чудеше какво става. И Хендрикс си задаваше същия въпрос. Докато тичаха по пътеката с добре познатите му дървета, чиито клони се развяваха на вятъра, сякаш му махат или отдават почит, той осъзна, че всичко изглежда различно — очертанятията по-ясни, цветовете по-ярки. Забеляза детайли, които не беше виждал дотогава.

Беше на джогинг с Маги. И това се случваше, защото го искаше. Дори се учуди защо досега не му се е приисквало нещо такова през последните пет години след смъртта на Аманда. Оттогава не му се беше искало да е в компанията на друга жена. Колко зле се беше отнесъл с Джолийн и другите жени, които се появяваха и изчезваха от живота му. Когато кажеха нещо, което му напомняше за Аманда, изпадаше в отчаяние. Още по-лошо ставаше обаче, ако кажеха или направеха нещо, което се различаваше от това, което тя би направила или казала. Тогава изпадаше в ярост.

Най-после беше в състояние да осъзнае цикъла от отчаяние-ярост, в чиято власт се намираше, и това по някакъв начин накара тези усещания да загубят силата си. Почувства се, сякаш животът изведнъж се беше появил отново пред очите му, и се запита: „Какво съм правил досега със себе си?“ Засрами се от поведението си. Аманда не би искала да се държи така.

И сега, докато тичаше редом с Маги и до него стигаше топлината от тялото ѝ и особената миризма на парфюма ѝ, смесица от канела и горчиви препечени бадеми, той направи нещо, на което не се чувстваше способен досега. Огледа се назад във времето, през последните пет години. Беше се лутал в пустиня. Може би сам си я беше създал, но това не я правеше по-малко реална. А сега най-после се чувстваше готов да напусне тази пустош и да се върне към света, в който с Аманда се бяха смели, обичали, разговаряли или просто се бяха наслаждавали един на друг с онази чиста радост, която се събуждаше у Клио по време на разходките им.

Хендрикс осъзна, че се чувства някак по-лек и му харесва да тича. Приятно му беше, че не е сам. Маги му каза нещо, а той ѝ отговори. Секунда по-късно не си спомняше какво са си казали, но по-важното беше, че нямаше значение. Не се беше отдръпнал от нея, не му беше станало неловко, не му се бе приискало да избяга. Всъщност му се искаше маршрутът да е девет километра, а не пет. Когато стигнаха до края, той се обърна и я попита „Искате ли да вечеряме заедно?“, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Изглежда и тя се почувства така, защото този път каза:

— Ще ми бъде много приятно.

* * *

Естеван наблюдаваше бурята, която се приближаваше над Кордилерите, докато Роза приготвяше вечерята. Работеше бавно и методично както винаги. Силните ѝ уверени ръце режеха месото, овалваха го в подправки и го слагаха да се пържи в намазан с олио тиган.

Когато пристигна дъждът, заблъска прозорците и заплющя по разхлопаните керемиди, които той си беше обещал да намести, но така и не успя. Тя вдигна глава и се засмя — познатият звук ѝ внушаваше спокойствието, че всичко е както трябва да бъде. Краят на деня отстъпи място на мрака и за момент той видя отражението ѝ в огледалото и дълбоките следи, оставени от ноктите на маргая от двете страни на шията ѝ. Навън белият кръст, изработен от Естеван от широколистно дърво, се издигаше като оголен скелет под тамариловото дърво на мястото, което ѝ беше станало любимо, след като я доведе в дома си, пищяща от болка и цялата в рани.

Тя се извърна от прозореца и докосвайки гърдите си, също покрити с белези, наведе глава и тихо се разплака. Той веднага отиде при нея.

— Няма нищо, Роза — прошепна ѝ той. — Всичко е наред.

— Той е там отвън, в дъжда.

— Не — каза ѝ Естеван. — Детето ни е на небето, обгърнато от Божията светлина.

Не можеха да имат други деца, така им бяха казали докторите. Естеван знаеше, че тя очаква да я обвини за смъртта на детето и да я изхвърли от къщата си. Вместо това обаче той се отнасяше с още по-голяма доброта към нея. Когато чуеше, че плаче нощем, я прегръщаше здраво, люлееше я и ѝ казваше да забрави какво казват докторите, защото те ще продължат да опитват да си имат и други деца и със сигурност с Божията милост и помощта на сина му Исус чудото ще се случи. Бяха минали три години, но утробата ѝ беше все така празна.

Тя прехвърляше месото при нарязаните картофи и люти чушки, когато чуха алармата. Естеван усети как тялото ѝ се стегна.

— Не се тревожи — каза ѝ на излизане от кухнята. Засуети се, приготвяйки се, из хола.

— *Son ellos?* — попита тя. — *Han venido por fin?*^[2]

Вегас се върна в кухнята с пушка в ръка.

— Ама че гадно време. — Той прокара пръсти през гъстата си брада. — Кой друг може да е? Ако са те, ще трябва да тръгвам.

Вегас я прегърна със силната си ръка и като я придърпа към себе си, я целуна по бузата, слепоочието и клепачите. Тя усети познатото гъделичкане на мустаците му.

— *No te preocupes, hija mía*^[3] — всичко е готово. Не могат с пръст да ни пипнат. В безопасност сме, разбра ли?

Той я остави и отиде да довърши сложните си приготовления. Тя сложи капака на тенджерата, избърса ръце в престилката си и отиде в кабинета, където Естеван беше клекнал до оборудването, с инсталирането и изпробването на което се занимава месеци наред, докато не постигна това, което желаше.

— *Los ves, mi amor?*^[4]

— С джип са. — Естеван Вегас посочи черно-зеления образ на инфрачервената камера вляво от себе си, към която беше свързан лаптоп. Беше му инсталирал софтуер за разпознаване на образи. В момента на екрана се виждаше джип с вдигнат гюрук. — Те са — каза той. — Няма съмнение.

— Колко остава?

Вегас провери показанията на инфрачервената камера.

— Около триста метра. Съвсем близо са.

Рози сложи ръка на широките му плещи.

— *Se acerca el final.*^[5]

— *Para ellos, si, el final.*^[6]

Пръстите на Вегас заиграха по клавиатурата на лаптопа и образът на екрана изчезна, заменен от картината, предавана от видеокамерите, които беше инсталирал около къщата си.

Отначало се виждаше само сивата пелена на дъжда, а после изведнъж се появи сянката на джипа, подскачащ по пътя към къщата на Вегас. Рози усети как мускулите на Естеван се напрегнаха и се приведе още повече над него. Вдъхна незаличимата миризма на суров петрол, която винаги се излъчваше от него.

— *Cerrar ahora*^[7] — каза тихо той, почти сам на себе си. — *Muy cerce.*^[8]

— Ще се получи ли? — със затаен дъх попита тя.

— Да. Ще се получи.

И само след секунда усилията му дадоха плод. Видяха експлозията, преди да я чуят. Експлозивите, заровени под пътя, се взривиха от вибрациите на двигателя на джипа.

Колата изхвърча във въздуха и изчезна от обхвата на видеокамерите. Когато отново се появи, падайки на земята, беше почти неузнаваема — разпадаща се купчина огънати ламарини, обвита в пламъци и дим.

Почти.

Естеван въздъхна с облекчение.

— *Ya esta hecho.*^[9]

Пороят заливаше димящите останки на джипа.

— *Hay es el fin de ellos.*^[10] — Но все пак да се уверим. — Вегас не беше човек, който оставя нещо на случайността. Цял живот беше прилагал тази философия и тя му вършеше добра работа. Благодарение на нея беше забогатял.

Стана, взе пушката и отиде до входната врата.

— Заклучи зад мен — нареди й той, без да се обръща, и Рози тръгна да изпълни заповедта

му.

Той излезе под плющия дъжд и отиде да търси телата.

---

[1] Петниста котка с дълга опашка в тропическите джунгли на Централна и Южна Америка. — Бел.прев. ↑

[2] Дали са те? Дойдоха ли най-после? (исп.) — Бел.прев. ↑

[3] Не се тревожи, мила (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Виждаш ли ги, любов моя? (исп.) — Бел.прев. ↑

[5] Това е краят (исп.). — Бел.прев. ↑

[6] Само че за тях (исп.). — Бел.прев. ↑

[7] Близо са (исп.). — Бел.прев. ↑

[8] Съвсем близо (исп.). — Бел.прев. ↑

[9] Свърши се (исп.). — Бел.прев. ↑

[10] Това е краят им (исп.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Борис Карпов никак не харесваше Мюнхен. Както повечето руснаци и той не обичаше германците. Горчивият спомен за престъпленията през Втората световна война, желанието за отмъщение бяха закодирани в гените му също толкова устойчиво, колкото и любовта му към водката. А и въпреки новия девиз на града „München mag Dich“ („Мюнхен те харесва“) градът имаше с какво да го отблъсне. От една страна, беше основан от религиозния орден на бенедиктинците, откъдето идваше и името му, което на старогермански означава „монах“. От друга, намираще се в Бавария, средище на десния консерватизъм, водещ началото си от омразната националсоциалистическа партия на Адолф Хитлер. Всъщност Хитлер и поддръжниците му устроили именно тук Бирения пуч през 1923 година в опит да съборят Ваймарската република и да завземат властта. Неуспехът им само временно отдалечил неизбежното. Десет години по-късно Мюнхен станал крепост на националсоциализма, събитие, последвано от извършването на хиляди престъпления, сред които е и построяването на концентрационния лагер „Дахау“, намиращ се на петнадесет километра северозападно от града.

Да, има за какво да не се обичаме, помисли си Карпов, докато даваше инструкции на шофьора на таксито да го остави на „Бринерщрасе“, в началото на „Дунстареал“ или „Ареалът на изкуствата“ — кварталът на музеите за изкуства в Мюнхен. Оттам пеша отиде до „Новата пинакотека“, музеят на европейското изкуство от 18–19 век. Влезе, купи си карта от будката на входа и се отправи към галерията, където се намираще „Оскубаната пуйка“ на Франсиско Гоя. „Не е от известните му картини“, помисли си той, докато я приближаваше.

Пред картината стоеше групичка и слушаше заучените обяснения на екскурзоводката си. Застанал отстрани, Борис я чакаше да спомене дали произведението е част от откраднатите от нацистите колекции. Мозъкът му прехвърляше наум ангажиментите му. Преди да тръгне от Москва, беше поверил управлението на ФСБ-2 на Антон Фьодорович. Естествено, само временно. Все още не беше довършил процеса на реорганизация и не бе отстранил всички плевели. Все още не беше решил, че няма да се бави повече от пет дни с изпълнението на поръчката на Черкезов. Не можеше да разчита, че службата ще бъде управлявана както трябва в негово отсъствие, ако се наложи да отсъства за по-дълго време.

Групата най-после отмина нататък, а пред картината остана да я съзерцава само един мъж. Изглеждаше съвсем обикновен — среден на ръст, нито млад, нито стар, с оплешивяващо теме и прошарена коса. Ръцете му бяха потънали в джобовете на палтото, а раменете — леко прегърбени, сякаш на гърба си носи невидима тежест.

— Добро утро — поздрави го Борис на приемлив немски и се приближи до него. — Нашият общ братовчед съжалява, че не може да дойде лично. — Мъжът беше част от агентурната мрежа, изградена с десетилетия от Иван Волкин, и следователно напълно надежден.

— Как е старецът? — попита мъжът на нелош руски.

— Все така жизнен.

След като приключи размяната на паролата, двамата тръгнаха из галерията, спирайки се пред всяка картина.

— С какво мога да бъда полезен? — попита тихо мъжът. Казваше се Вагнер, макар че това най-вероятно беше псевдоним. Иван се кълнеше в него и това трябваше да е достатъчна гаранция.

— Търся връзки — отвърна Борис.

— Всички, които идват при мен, търсят това — усмихна се леко Вагнер.

Намираха се пред картината на Фридрих Вилхелм фон Шадов „Светото семейство под арката“ — абсолютно ненужен според Борис сюжет, както всички религиозни сюжети, въпреки

че не можеше да не оцени изчистения стил на художника.

— И Виктор Черкезов ли?

Известно време Вагнер остана загледан втренчено в картината, без да отговори.

— Фон Шадов първо е служил в армията — проговори накрая той. — После открил Бога, отишъл в Рим и станал един от водачите на така нареченото Назарянско движение, чиято цел била да внесе истинска духовност в християнското изкуство.

— Не ми пука какъв е бил — възрази Борис.

— Вярвам ви. — Каза го така, че го накара да се почувства като някакъв презрян материалист.

— Колкото до Черкезов... — настоя Карпов.

Вагнер продължи към следващата картина и въздъхна.

— Какво по-точно искате да знаете?

— Съвсем наскоро е бил тук, в Мюнхен. Защо е идвал?

— Ходи в джамията. Само това знам.

Борис се постара да не издаде притеснението си.

— Трябва ми още информация — безизразно каза той.

— Тайните на Джамията се пазят много зорко.

— Разбирам. — Само че не разбираше каква обща работа имаха новият господар на Черкезов и ръководителите на Джамията. Трудно му беше да си представи Виктор забъркан точно в това змийско гнездо — той мразеше мюсюлманите дори повече от германците. Беше прекарал повечето от времето си като ръководител на ФСБ-2 в издирване и обезвреждане на чеченски терористи мюсюлмани.

— Никак не е безопасно да се рови в делата на Джамията.

— И това ми е известно. — Борис знаеше, че мюнхенската джамия е сборна точка за редица екстремистки мюсюлмански групировки по света. Водачите й раздухваха недоволството на разочаровани от живота младежи и девойки и като се възползваха от огорчението им, разпалваха у тях гняв. После ги подлагаха на обучение, въоръжаваха ги и им осигуряваха средства за последвалите актове на насилие.

Вагнер се замисли.

— Може би има някой, който може да ви помогне. — Той прехапа устна. — Казва се Херман Болгер. Часовникар е и също се интересува какво става в джамията. — Устните му се извиха в усмивка. — Не е ли забавно?

— Не. — Борис не беше развеселен. — Къде мога да намеря хер Болгер?

Вагнер му каза адреса и Борис го запамети. Спряха се при още две картини за всеки случай и после Вагнер си тръгна. Борис остана да се разхожда в галерията, разучавайки картата си, още двадесет минути.

После отиде да търси Херман Болгер.

* * *

Дъждът прииждаше със силата на крясъка от отривиста команда или фаталното дрънчене на оръжията на две армии, вкопчени в ръкопашен бой. Борн стоеше под гъст бор, чиито приведени клони се огъваха под напора на вятъра и водата.

От мястото си той видя как от експлозията джипът се разлетя на парчета, които паднаха на земята, обвити в пламъци, само секунди преди пороят да ги угаси. Изкривени късове метал се сипеха във всички посоки. Две отломки се стовариха на метър от скривалището му — едната,

осажденият волан на колата, а другата, главата на Суарес. Пушеше и миришеше на опърлено, сякаш току–що свалена от барбекюто. Устните, носът и ушите ѝ ги нямаше, а от очите ѝ се вдигаше дим като във филм на ужасите.

Борн чу как Вегас изтрополи по предните стълби и отстъпи по-навътре в сенките на бора. Стори му се, че мъжът носи старомодни подковани ботуши. Имаше и пушка, но това не беше като че ли най-опасното му оръжие — очите му светеха като разпалени въглини. Кръвожадният му вид напомни на Борн за мечката гризли, която беше видял в Монтана да защитава малките си от нападащия ги планински лъв. Запита се от кого се защитават Вегас и Роза. Сигурно със седмици бяха изграждали цялата тази система и при това вероятно не в негова чест.

В чия обаче?

* * *

— Ти не си с всичкия си — каза му Суарес, когато спряха джипа на километър от къщата на Вегас. — Няма да го направя.

— Само така ще си заслужиш да получиш малко медицинска помощ — отвърна му Борн.

— Щом излезеш, какво ще ми попречи да обърна джипа и да отпраша?

— Единственият път за бягство е обратно по склона на планината — обясни му Борн.

Дъждът се изливаше така, сякаш стояха под водопад. — Ти ще караш с една ръка. Какво пък, можеш да се самоубиеш и така.

Суарес го изгледа с убийствен поглед, но само секунда по-късно вече се беше примирил.

— Под каква лоша звезда съм роден, че трябваше да се срещна с теб?

Борн отвори вратата и вътре нахлу ревът на бурята.

— Само спазвай плана и всичко ще бъде наред. Ти правиш връзката с Вегас, защото те познава. Аз идвам по-късно.

Суарес кимна в знак на съгласие.

— Ръката адски ме боли. Не си усещам пръстите, които ми счупи.

— Имаш късмет — отвърна му Борн. — Представи си колко по-лошо щеше да е, ако ги усещаше.

Излезе от джипа и за секунди стана вир-вода. Суарес се намести тромаво зад кормилото и потегли към къщата.

Когато забеляза първата инфрачервена камера, Борн незабавно спря, но не обясни на Суарес защо. Беше маскирана като пътна табела за километрите. Разпозна я, защото вече се беше натъкнал на същия сценарий в планинска къща в Румъния. Системата беше последна дума на техниката, доста сложна, но в крайна сметка Борн успя да я обезвреди и да проникне в дома. Даже и да беше обърнал внимание на крайпътния знак, Суарес едва ли щеше да забележи нещо съмнително в него.

Изненадата беше неприятна, затова Борн реши за по-сигурно да остави Суарес да кара джипа, а той да огледа мястото пеша.

* * *

Доказателството за нуждата от предпазливост го гледаше в момента с празни очи. Не изпитваше угризения на съвестта, че изпрати спътника си на сигурна смърт. Суарес беше

хладнокръвен убиец и ако му бе паднал в ръцете, щеше да го застреля, без да му мигне окото.

Вегас обикаляше сред отломките и ги обръщаше с дулото на пушката си. Намери ръката на Суарес и приклепна, за да я разгледа. После започна да издирва и останалите части от тялото. Бавно и методично описваше кръгове, все по-далеч от центъра и постепенно, все по-неотклонно се приближаваше към скривалището му под бора.

Трясъци, дъжд и светкавици разкъсваха непрогледния мрак. Погледът на Борн се замъти от поредния налегнал го спомен. С усилие си проправяше път през вилицата на път за дискотеката, където трябваше да елиминира жертвата, посочена му от Алекс Конклин. Бързо топящите се снежинки мокреха кожената яка на палтото му, докато се провираше сред тълпата вътре. Влезе в дамската тоалетна, сложи заглушител на цевта на пистолета си и с ритник отвори вратата.

Изражението на пепеляворусата блондинка беше сериозно, почти примирено. Въпреки че беше въоръжена, не хранеше илюзии какво ще се случи. Дали заради това си беше отворила устата и му бе проговорила, преди да умре?

Какво му беше казала? Той прерови паметта си, опитвайки се да чуе гласа ѝ в главата си. На живо, в Колумбия, под проливния дъжд дочу женски глас, който извика нещо през гръмотевиците, а наум чу гласа на пепеляворусата блондинка, подобен по височина и изпълнен със същото отчаяние.

— Нямах никаква...

„Никаква... Какво?“, запита се Борн. Какво се опитваше да му каже? Помъчи се отново да стигне до спомена, но той вече се разтапяше като парче арктически лед през лятото и образите започнаха да стават все по-бледи, размити и неясни.

Някакъв звук съвсем наблизо го върна към настоящето. Вегас беше открил крака на Суарес. Стана, след като добре го огледа, и се озърна наоколо. Забеляза главата на трупа и тръгна към нея, озадачено смръщил вежди. Борн се почуди дали ще разпознае изгореното и осакатено лице.

Не му се наложи да чака дълго. Вегас стигна до главата, обърна я с крайчеца на пушката си и веднага отстъпи назад, вдигна оръжието си и се заоглежда в тъмнината със заплашително изражение.

На Борн това му стигаше. Явно Вегас беше разпознал Суарес и не се бе изненадал от присъствието му в джипа. Ако Есай казваше истината, вероятно се е подготвял за нападение от страна на „Северий Домна“. И ако правилно разчиташе ситуацията, Вегас беше напуснал организацията и се бе подготвил за ответния удар. Това обясняваше защо с Роза не бяха оставили всичко и избягали. Щяха да ги открият където и да са. Тук поне бяха на позната територия, която Вегас познаваше по-добре от убиеца, когото щяха да изпратят да го очисти. И се беше приготвил да го посрещне.

Борн уважаваше мъже като Вегас. Очевидно колумбиецът беше независим човек, на когото му се бе наложило да вземе трудно и опасно решение и той все пак го беше взел.

— Естеван — подвикна му Борн и излезе от сенките на бора.

Вегас завъртя пушката по посока на гласа му. Борн вдигна ръце с дланите напред.

— По-леко — обърна се към него Борн, оставайки неподвижен на мястото си. — Аз съм приятел. Дошъл съм да ти помогна.

— Да ми помогнеш? Като ме вкараш в гроба ли?

Трополенето на дъжда беше толкова силно, че трябваше да си крещят, за да се чуват, сякаш се намираха на стадион, пълен с ревящи запалянковци.

— С теб имаме нещо общо — отново каза Борн. — „Северий Домна“.

В отговор Естеван изръмжа и се изплю точно по средата на разстоянието помежду им.

— Именно — изкоментира Борн.

Вегас го изгледа и точно в този момент през дърветата се появи Роза, стиснала глок в протегната си ръка, насочен към Борн.

Очите на Вегас се отвориха широко.

— Роза!

Предупреждението му дойде твърде късно. Беше си позволила да се приближи твърде близо до Борн. Той хвана протегнатата ѝ ръка, извъртя я и като я обезоръжи, я притисна до себе си.

— Естеван, свали пушката.

Изпита някакво мимолетно чувство на завист, когато видя с каква обич Вегас гледа жена си. Светът на нормалните хора и дневната светлина никога нямаше да бъдат негови. Нямаше смисъл да си мечтае за тях.

Щом колумбиецът свали пушката, Борн пусна Роза и тя изтича при мъжа си. Вегас я прегърна с едната си ръка.

— Казах ти да стоиш вътре — притеснено я укори той. — Защо не ме послуша?

— Разтревожих се за теб. Не знаех колко души са изпратили.

Вегас се почуди какво да ѝ отговори. Той отново извърна мрачния си поглед към Борн и глока в ръката му.

— А сега какво?

Борн тръгна към тях и като усети как тялото на Вегас се напруга, обърна пистолета към себе си и му го подаде.

— Сега ти връщам пищова. На мен не ми трябва.

— Сами ли бяхте със Суарес?

Борн кимна.

— Защо беше с него?

— Натъкнах се на патрул на ФАРК и го взех за заложник.

Вегас изглеждаше впечатлен.

— Не ни последваха — добави Борн. — Сигурен съм.

Вегас погледна към глока, а после вдигна очи към Борн.

На мястото на изненадата по лицето му се изписа любопитство. Той взе пистолета и каза:

— Писна ми от този дъжд. Май на всички ни дойде до гуша.

* * *

Маги беше направо неузнаваема, когато се срещнаха в ресторанта, който Хендрикс избра за вечерята им. Облечена беше в тъмносиня рокля и черни обувки на висок ток. Не носеше никакви бижута, само не много скъп, практичен на вид часовник. Пуснатата ѝ коса беше доста по-дълга, отколкото му се бе сторила преди под шапката. В широкия градинарски гащеризон тялото ѝ изглеждаше почти момчешко, но роклята опровергаваше тази илюзия. Дългите ѝ крака завършваха с тънки глезени. Който е измислил високите токчета, помисли си Хендрикс, очевиден е бил ценител на женските форми. Аманда не ги носеше често, защото се оплакваше, че не ѝ били удобни. Когато ѝ беше напомнил, че приятелката ѝ Мики не слиза от токчетата си, тя му отговори, че Мики така е свикнала с тях, че не може да носи ниски обувки, тъй като от високите се скъсявали сухожилията на краката. „Докато е боса, ходи на пръсти“, беше пояснила Аманда.

Хендрикс се запита как ли изглежда Маги, когато е боса.

Канеше се да предаде колата си на портиера, но Маги махна на човека, че е свободен. Тя се

мушна на предната седалка до него и каза:

— Предпочетох да вечеряме във „Върмилиън“, затова направих резервация там. Знаеш ли къде е?

— В Александрия^[1] ли?

— На „Кинг Стрийт“ 1220.

Той включи на скорост.

— Ходил ли си там?

— Веднъж. — Спомни си за празненството по случай първата им годишнина с Аманда.

Каква незабравима вечер, започнала във „Върмилиън“ и завършила призори с двамата, свити и полузаспали в прегръдка.

— Надявам се, че не ме смяташ за твърде своенравна.

— Не те познавам чак толкова добре — усмихна се той.

Тя се отпусна назад. Колата се вля в движението и пое по посока на Ки Бридж и Александрия. Ръцете ѝ бяха неподвижни в скута.

— Истината е, че съм десертохолик — има ли такава дума?

— Вече има.

Тя се изсмя продължително и звучно. Хендрикс вдъхна уханието на парфюма ѝ, сякаш вдишваше аромата на скъпо уиски. Ноздрите му се разшириха и усети как нещо се размърда някъде в него.

— Във „Върмилиън“ имат един десерт — солени профитероли с крем. Любим ми е, а не съм го яла от доста време.

— Значи тази вечер ще си ги хапнеш. — Хендрикс маневрираше из движението, а дежурната кола го следваше по петите. — Две порции, ако искаш.

Тя се извърна към него и очите ѝ светнаха на фаровете на насрещните коли.

— Това ми харесва — тихо каза тя. — Мъж, който не се страхува да ме превърне в ненаситна лакомница.

Вече караха по моста. Прожекторите, осветяващи паметниците в града, шареха небето в златни и сиви цветове.

— Не мога да си те представя като ненаситна лакомница.

— Понякога — въздъхна Маги — угаждането на всички желания носи известна тръпка.

Той се смръщи.

— Не съм сигурен, че...

— Тръпката на забраненото, схващаш ли?

Още не беше схванал, но на Хендрикс много започваше да му се иска това да стане.

* * *

— Никога не си правил нещо забранено, нали?

Маги седеше срещу него в ресторанта с мартини в ръката. От масата си до прозореца на втория етаж в красивата стара къща можеха да наблюдават нощния поток от млади хора — туристи и местни, които се разхождаха по тротоарите отдолу.

— Винаги си бил примерен, а?

Хендрикс се чувстваше едновременно обиден и очарован, че така бързо го беше разгадала.

— Защо мислиш така?

Тя отпи от питието си. Течността в чашата ѝ изглеждаше, сякаш в центъра ѝ има някаква

ярка светлинка.

— Миришеш ми на примерен човек.

Той се усмихна несигурно.

— Нещо май не разбрах.

Тя остави чашата си и като се наведе, взе свободната му ръка му в своята. Обърна я, разтвори пръстите и се загледа в дланта му. От докосването ѝ Хендрикс усети как по ръката му протече ток, премина през гърдите и стигна до слабините му. Имаше чувството, че е стъпил във вана с гореща вода.

Маги пресрещна погледа му и той остана с впечатление, че тя знае съвсем точно какво изпитва. По лицето ѝ се разля усмивка, но в нея нямаше ирония или лукавство.

— Бил си единствено дете или по-големият брат. При всички положения обаче си първородният син.

— Така е — отвърна той след секунда забавяне.

— По тази причина имаш толкова силно развито чувство за дълг и отговорност.

Първородните деца са винаги такива, то им е вродено.

Тя прокара бавно и предизвикателно пръст по линията на дланта му.

— Бил си добър син и добър човек.

— Но не бях особено добър съпруг — поне не първия път. И със сигурност не бях добър баща.

— Държиш на страната и работата си. — Очите ѝ го огледаха преценяващо. — Тези неща винаги са били на първо място, нали?

— Да — отвърна Хендрикс. Усещаше гърлото си необяснимо пресъхнало. Изкашля се, издърпа ръката си и набързо изпи половината от уискито си. От това неблагоприятно действие му се насълзиха очите и почти се задави.

— Внимателно — предупреди го Маги. — Иначе бавачките ти ей сега ще дотърчат.

Хендрикс кимна с порозовели страни. Изтри очите си със салфетката и отново се покашля.

— Така е по-добре — каза Маги.

Не беше сигурен дали трябва да ѝ отговори нещо, затова замълча и изпи остатъка от скоча си.

— Колко езика говориш?

— Седем — сви рамене тя. — Има ли значение?

— Питам от любопитство.

Но не беше само от любопитство. Част от него вече се беше увлякла и се бе отпуснала назад със затворени очи, но една друга част, която винаги оставаше нащрек, примерната, както я нарече Маги, искаше да я подложи на разпит. Не че не вярваше на проверките, извършени от собствената му организация, въпреки че неведнъж се беше случвало да пропуснат нещо важно — просто имаше по-голямо доверие на собствените си инстинкти.

Подаде ѝ менюто и отвори своето.

— Какво ти се яде? Или предпочиташ да започнеш направо с профитеролите?

Тя му се усмихна, без да поглежда менюто.

— Толкова си тъжен. Заради мен ли е? Ако предпочиташ, можем да вечеряме някой друг път. Или пък изобщо да не излизаме заедно. Защото това би било...

— Не, не. — Без да се усети, Хендрикс беше повишил тон, за да я прекъсне. — Моля те, Маги. Просто... — Той погледна настрани и за секунда погледът му се замъгли.

Сякаш почувствала промяната в настроението му, тя почука с пръст по менюто.

— Знаеш ли какво харесвам тук? Сандвичите с рак, бекон, салатата и домат.

— Без профитероли? — усмихна се той и отново я погледна.

Тя отвърна на усмивката му.
— Размислих. Тази вечер като че ли искам друг десерт.

---

[1] Град на 10 км от Вашингтон. — Бел.прев. ↑

Джалал Есай изпълни плана си точно както го беше описал на Борн, когато го остави в джиба — качи се на полета за Богота и деветдесет минути по-късно се прехвърли на презокеански полет. След това обаче нещата коренно се промениха.

Хвана полет до Мадрид, а после друг до Севиля, където нае кола и потегли към югозападното крайбрежие и Кадис. Градът имаше сложна история, в зависимост от това на кой източник вярваш. Основан бе от финикийците или може би от Херкулес според гръцката легенда. Финикийците го наричали Гадир, Ограденият град. На гърците бил известен с името Гадира. Според легендата Херкулес го построил, след като извършил десетия си подвиг и убил триглавия великан Герион. Най-старият населен град в Западна Европа, Кадис беше преминавал във владение на редица легендарни завоеватели — картагенците, Ханибал, римляните, вестготите, маврите, управлявали града между 711 и 1262 г. и дали днешното име на Кадис.

Есай имаше добър повод да се замисли за историята, докато колата му се друсаше по стокилометровия път от летището в Севиля до пясъчната ивица, на която беше построен Кадис. Голяма част от историята му беше минала под управлението на маврите и това си личеше навсякъде. Заради песъчливата почва никъде не се виждаха високи блокове, така че силуетът на града много напомняше за средновековния му облик. Въпреки че се намираше в Испания, Кадис определено имаше по-скоро атмосферата на населено място в Северна Африка.

Следвайки картата в главата си, Есай мина през стените на Каско Антигуо — Стария град. Светложълтата къща встрани от „Авенида де Дуке де Нахера“ се издигаше над „Плаита де лае Мухерес“, най-красивият плаж в околността, а от задния прозорец на втория етаж се разкриваше гледка към Каско Антигуо, събрал цялата история на Испания в себе си.

Есай се беше обадил още от летището в Севиля, така че дон Фернандо Херера го очакваше. Той отвори дебелата стара порта още щом гостът му изключи двигателя на колата.

Дон Херера живееше в Севиля, но поддържаше ваканционна къща и тук. Облечен в безупречен ленен костюм в същия оттенък като цвета на къщата, около седемдесетгодишен, но със стройно тяло, плоско, сякаш дву-, а не триизмерно, и яркосини очи, изпъкващи на фона на тъмната му, изпечена кожа с фина мрежа от бръчици покрай очите, той почти напълно приличаше на мавър, като се изключи цветът на очите.

Есай излезе от колата, протегна се и двамата се прегърнаха.

После Херера се намръщи.

— А къде е Естеван?

— Добре е. Пазят го — отвърна Есай. — Дълга история.

Херера кимна и въведе Есай в хладната вътрешност на къщата, но притеснението остана изписано по лицето му.

Къщата беше построена в мавритански стил и имаше вътрешен двор, охлаждащ от фонтан и изящните клонки на финиковите палми, които леко се поклащаха на морския бриз.

Херера беше приготвил храна и напитки на поднос от кована мед, поставен върху сгъваема дървена масичка. След като Есай се изми, двамата седнаха сред сенките и ромоленето на фонтаните и си взеха от храната, типична за бедуините в пустинята, като по арабски маниер използваха само дясната си ръка.

Херера посегна към един портокал.

— *Ahora* — подхвана той. — *Digame, por favor.*^[1] — Той извади сгъваем нож с дълго тънко острие и започна да го бели. — Естеван за мен не е прост наемник, а стар приятел. Изпратих те в Колумбия, за да го доведеш с жена му, преди от „Северий Домна“ да ги убият.

— Значи си ме подложил на проверка.

Херера отдели едно парченце портокал от плода.

— Ако искаш и така го приеми.

— А как иначе да го приема? — Есай беше видимо разстроен. — Ти ми нямаш доверие.

— Естеван не е тук. — Херера сложи парченцето портокал в устата си и със светкавично движение притисна острието на ножа в гърлото на Есай. Посочи на запад с ръка. — Там са колоните на Херкулес. Според легендата на тях са издълбани думите „Non plus ultra“.

— „По-нататък няма нищо“^[2] — изрецитира Есай.

— Освен ако не ми предложиш някакво смислено обяснение, и за теб оттук нататък ще започне нищото.

— Нямаш основание да се ядосваш или да се тревожиш. — Есай дръпна назад главата си в безуспешен опит да избегне острието. Усещаше натиска на хладния метал върху пулсиращата вена на врата си. Поиска му се да преглътне, но не посмя — сигурен знак, че го е страх. — Изпрати ме да доведе Естеван Вегас. Но в Колумбия ми хрумна по-добра идея. Там срещнах Джейсън Борн.

Очите на Херера се отвориха широко.

— Изпратил си Борн да доведе Херера?

— Познавате го лично, дон Фернандо. Има ли някой, който ще се справи със задачата по-добре от него? Той е по-подходящ от мен, особено като се има предвид, че „Северий Домна“ вече са планирали нападението над Вегас.

Очите на Херера помръкнаха. Той остави ножа, но не изглеждаше успокоен.

— Какво каза на Борн?

— Не съм му съобщил истината, ако това ви тревожи. Само му казах, че Вегас е слаба брънка във веригата на организацията.

— Това поне е вярно.

— Във всяка лъжа трябва да има и малко истина, за да звучи правдоподобно.

Херера се загледа в наченатия портокал и поклати глава.

— Не е много благоразумно да лъжеш Борн.

— Няма да разбере.

— Откъде знаеш — изгледа го Херера. — Естеван...

— Вегас няма да каже нито дума на Борн. Има си свои причини да не го направи, при това доста съществени.

Херера се замисли за секунда върху думите му.

— И все пак не ми харесва. Трябва да се свържеш с Борн и да му предадеш да доведе Естеван и жена му тук. Твърде опасно е за тях.

— На местното летище го чакат билети на негово име. Когато стигне в Севиля, ще получи пакет с останалата част от плана. — Есай сви рамене. — При тези обстоятелства това беше най-доброто, което можах да направя.

— Трябвало е малко по-добре да нагодиш обстоятелствата — сопна му се Херера. — Корелос ти беше в кърпа вързан. Какво повече ти трябваше?

— Корелос е нестабилен като лодка в бурно море. Всеки момент може да експлодира.

— Може и да е така, но не променя факта, че все още може да ми бъде полезен.

— Не ти ли стига да си собственик на „Агуардиенте Банкорп“, най-голямото финансово сдружение извън Съединените щати?

Херера се загледа през люшкатащите се палмови клонки в синьото като очите му небе.

— Това ми е работата през деня. — Той отдели още едно парченце портокал. — А ми трябва нещо, което да ме ангажира и през нощта. — Погледът му се сниши като слънцето по

небосклона и се спря на лицето на Есай. — Ти най-добре би трябвало да ме разбираш.

Той сложи плода в устата си, замислено го сдъвка, наслаждавайки се на сладкия сок, и преглътна.

— Но в момента не говорим за мен, Есай. А за Борн. — Отчупи трето парченце и този път не го изяде, а го протегна на събеседника си. После зачака търпеливо като дзенбудистки монах.

Есай остави парченцето на връхчетата на пръстите на дясната си ръка, загледан в него, сякаш е ценна скулптура, която току-що си е купил, а не нещо за ядене.

— Знаеш какво ми причини.

— Да ти осквернят къщата не е нещо, което лесно се прощава.

Есай не откъсваше поглед от парченцето портокал.

— Или изобщо се прощава.

Херера изсумтя в съгласие и остави остатъка от портокала.

— Сега ще споделя с теб една тайна, Есай. Борн проникна и в моя дом.

Есай изненадано го погледна, а Херера му кимна.

— Вярно е. Дойде в дома ми в Севиля с жена на име Треиси Агъртън, представяйки се за... — Той махна пренебрежително с ръка. — Важното е, че това беше точно толкова нахлуване в дома ми, колкото и промъкването му в твоята къща.

— И ти какво направи?

— Аз ли? — Херера като че ли се изненада от въпроса. — Нищо. Това му е работата. Той си имаше свои причини да ми няма доверие, при това доста съществени. — Той съзнателно повтори думите на Есай. — В такъв случай няма какво да се прави. Всички знаем, че това е част от професията ни.

— Смяташ, че го приемам твърде лично — намръщи се Есай.

— Смятам, че трябва да погледнеш на нещата в малко по-широк план.

— Пропускаш разликите между източния и западния свят.

— Избрал си да живееш в западния свят, Есай. Не може да я караш и по двата начина.

— Той заслужава...

— Използваш го, за да доведе Естеван, и това е достатъчно. Познавам този човек по-добре от теб. Ще направиш грешка, ако продължаваш да предизвикваш съдбата. — Херера посочи парчето портокал. — Не ме разочаровай.

След секунда размисъл Есай сложи плода в устата си и започна да го дъвче.

* * *

— Ела, седни до огъня. — Естеван Вегас потупа с ръка каменния праг пред огнището. — Ще изсъхнеш за броени минути.

Борн прекоси кухнята и седна до възрастния мъж. Роза се въртеше около печката и довършваше вечерята. Ноцта се беше спуснала внезапно като атака на хищник. Жълтата светлина на газовите лампи разпръскваше мрака, настъпващ зад прозорците. Бурята беше отминала, но небето все още бе покрито с дебели оловносиви облаци. Мракът навън изглеждаше черен като дъното на кладенец.

— Джалал Есай ли очакваше?

— Той в Колумбия ли е? — учудено повдигна вежди Вегас. — Не знаех.

— Значи всичките тези приготовления...

Вегас погледна встрани.

— ... са за... други хора.

Борн взе дясната му ръка в своята и изпъна показалеца ѝ. На мястото, където доскоро бе имало пръстен, кожата беше по-бяла. Вегас си дръпна ръката, сякаш Борн се опитваше да му я пъхне в огъня.

— Знам за „Северий Домна“.

— Нямам представа за какво...

— Те са и мои врагове.

Вегас внезапно стана.

— Направих грешка. Щом ти изсъхнат дрехите, ще си тръгнеш.

Рози се извърна от мястото си при печката.

— Естеван, къде ти е възпитанието? Не можеш да го отпращаш в този студ и мрак.

— Рози, не се бъркай. — Вегас не отделяше поглед от Борн.

— Не знаеш...

— Знам обаче как да се държа като нормален човек, *mi amor*^[3].

Сигурно можеше да продължи, но вместо това тя пресрещна погледа на Вегас и спорът се реши помежду им без думи.

— Добре — неохотно се съгласи той. — Но утре рано сутринта си тръгва.

Усмивката освети лицето на Рози.

— Да, *mi amor*. Както кажеш. — Тя извади печеното от фурната. А сега, *por favor*^[4], предложи на госта ни нещо за пиене, преди да е умрял от жажда.

* * *

Борн взе чашата си с качака — огнена напитка, направена от ферментирала захарна тръстика — и застана до прозореца. Зад него Рози се готвеше да сервира вечерята, а Вегас добавяше още една чиния на масата.

Естествено, видя само собственото си отражение и си помисли: „Аз съм сянка, движеща се из света на сенките.“ Мислите му се върнаха към Джалал Есай. Дали все още работеше за „Северий Домна“? Със сигурност се занимаваше с контрабанда заедно със Суарес и войниците от ФАРК. Суарес членуваше в организацията, но имаше и политически убеждения. Истинската му страст бяха ФАРК и борбата срещу колумбийското правителство. Дали Есай го беше използвал за своите цели? Но защо? И дали историята за дъщеря му не беше измислица? Ако е така, следва и плановете му за отмъщение срещу „Северий Домна“ да са пълна лъжа. Борн отпи от чашата си. Възможно е Есай да има зъб лично на Бенджамин Ел-Ариан, а не на цялата организация. Този сценарий поставяше ситуацията в нова светлина. Стига да се основаваше на факти. Истината обаче беше, че Джалал Есай представляваше пълна загадка. Нито действията му, нито мотивите му бяха ясни. Борн отново си помисли, че тук не може да има доверие на никого.

Рози го повика на масата. Когато се обърна, видя милата ѝ усмивка и протегнатата ѝ ръка, сочеща му къде да седне. По някакъв свой, нетрадиционен начин тя беше красива, с дългата си черна коса, очи с цвят на кафе и мургаво-розова кожа. По стегнатата ѝ фигура почти нямаше тлъстина, както често се случва, когато живееш сред природата. Не носеше грим или бижута освен златните обички капки на ушите ѝ. Топлата ѝ приветлива усмивка разкриваше равни бели зъби. Борн я харесваше. Харесваше и начина, по който се справяше с Вегас. На жените не им беше лесно в едно толкова мъжкарско общество.

Вегас вече беше заел мястото си начело на масата, където ги чакаха яхния, картофи, зелена салата и хляб, прясно изпечен сутринта по думите на Рози. Естеван произнесе кратка молитва и

известно време се храниха в мълчание. Резбованото дървено разпятие ги наблюдаваше от стената. Храната беше много вкусна. Роза разцъфтя от удоволствие, когато Борн я похвали.

— И така — подхвана Вегас, избърсвайки устните си с изцапана салфетка, — къде е той?

— Кой? — въпросително го погледна Борн.

— Есай.

— Значи все пак знаеше, че е в Колумбия.

— Поне се надявах. Казаха ми, че ще дойде и ще ни отведе, преди... — Той погледна бързо към Роза и не се доизказа.

— Няма проблем, кажи го, *mi amor*. — Тя се хранеше бавно, на малки хапки, сякаш се страхуваше, че ако се наяде до насита, няма да има достатъчно за мъжа ѝ и за госта им. — Няма да повехна и да умра.

— Опазил ме, Господ — прекръсти се Вегас и се начумери.

— Никога не говори така, Роза. Никога!

— Както искаш. — Роза сведе очи към чинията си и се зае с храната си.

Вегас отново се обърна към Борн.

— Както видя, подготвили сме се за неизбежното, но вече не искам да оставаме тук — твърде сме уязвими.

— Но „Северий Домна“ са навсякъде.

— Есай ни обеща убежище.

— А ти имаш ли му доверие?

— Да. — Вегас сви рамене. — А и честно казано, имаме ли друг избор?

Борн помисли и реши, че е прав.

— Защо е неизбежно организацията да ви нападне? — Той остави вилицата си. — Какво сте им направили?

Вегас замълча. И точно когато Борн реши, че няма да чуе нищо повече по въпроса, получи отговор.

— Тези гадове се тревожат по-скоро от това какво няма да направя. — Вегас напълни устата си с храна и задъвка замислено.

Борн го изчака да довърши. Докато Естеван пиеше от обикновеното трапезно вино, той попита:

— Какво поискаха от теб?

— Да шпионирам. — Вегас примлясна с устни. — Да шпионирам работодателя си, който е и мой дългогодишен приятел. Той ми даде работа, когато бях без пукнат петак, пияница, изхвърлен от всички барове в Богота. Спях на улицата. Бях млад, глупав и много гневен. — Той поклати глава. — *Dios*, колко бях гневен. — Отпи отново от виното, сякаш за да се подкрепи. — Изкарвах си прехраната — ако може да се нарече така, — като заплашвах нощните минавачи със стария си верен нож и крадах парите им. — Той погледна към разпятието и се почеса по ръката. — Бях изгубена, никому ненужна отрепка или така поне си мислех. Една вечер съдбата ми се промени. Този човек — предполагаемата ми жертва — ме обезоръжи, преди да се усетя. Честно казано, така или иначе тази работа не ми беше по сърце, не че нещо изобщо ми беше. Но си нямах нищо друго.

Той сви рамене и се загледа в утайката в чашата си. Тръгна да си я долива, но Роза дръпна бутилката по-далеч от него. Вегас не настоя. Може би това си беше някакъв техен всекидневен повтарян ритуал.

— Не знам каква искрица живот видя в мен този човек, но, изглежда, все пак е усетил нещо. — Вегас се прокашля, сякаш задавен от емоции. — Накара ме да се спретна, взе ме на нефтеното находище, обучи ме, като постепенно ме издигна от най-ниската позиция. А аз открих

нещо за себе си — наречи го дом ли, що ли. Място, където се чувствам на сигурно, защитен. Работих здраво — аз обичам да работя. Доставка ми толкова силно удоволствие, че чак боли. И ето ме сега, след толкова години, научил си урока, управлявам обекта вместо него. Имам нюх за тази работа. Предполагам той го е видял, преди аз изобщо да го знам. — Пламналите му очи се спряха на Борн. — И през всичките тези години — а минаха вече няколко десетилетия — така и не ми каза защо ме измъкна от улицата.

— А ти не си го попитал.

Вегас извърна лице, сякаш видът на Роза му действаше успокоително.

— Щеше да е в нарушение на негласното ни споразумение. — Той въздъхна и отмести чинията си. — И този човек ми наредиха да шпионирам. — В очите му заблестя истински гняв. — Това беше изпитание. Проверка на верността ми. И аз я преминах. Винаги ще бъда верен на дон Фернандо.

За миг на Борн му се стори, че не е чул добре.

— Как му е фамилното име на дон Фернандо?

— Херера. Дон Фернандо Херера. — Вегас продължи да се храни.

Борн се усмихна, опитвайки се да изчисли всички възможни последствия и посоки, произтичащи от тази важна информация. Суарес пренасяше контрабанда за Есай. Есай по някакъв начин беше обвързан с Херера, който притежаваше нефтеното находище, на което Вегас бе управител. Херера беше попаднал по все още неизвестни причини в полезрението на „Северий Домна“. Да не говорим, че Херера и Есай се бяха съюзили.

— Защо се усмихвате, сеньор? — попита Роза.

— Дон Фернандо ми е приятел — отвърна й Борн.

Вегас вдигна глава.

— Какво съвпадение! Есай е направил добре, че ви е изпратил. Вие ще ни пазите. Утре потегляме на дълъг път — отиваме при дон Фернандо.

* * *

След вечерята Хендрикс искаше да откара Маги в дома ѝ.

— Да отидем у вас — предложи тя. — Ще ми се отново да погледна розите.

— Ще трябва ли да ти плащам извънредни?

— Правя го за себе си — усмихна се тя.

Спряха пред къщата му и тя излезе от колата. Автомобилът на охраната остана на дискретно разстояние на по-долната пресечка, но все пак достатъчно близо, за да стигнат на мига до Хендрикс, ако му се случи нещо. Представяше си колко ли се тревожат, че Маги може да го хлопне по главата с токчето на обувката си.

Всъщност Маги току-що се беше събула боса на тревата. Обувките ѝ се клатушкаха на връхчетата на пръстите ѝ, докато отиваше по безукорната морава при розите. Тя клекна, прошепна им нещо и ги погали една по една, сякаш ѝ бяха деца.

Когато се изправи и се обърна към него, се усмихваше.

— Ще се оправят. Ще станат като нови. Ще видиш.

— Не се съмнявам. — Хендрикс я поведе по тухленото стълбище и отвори предната врата. Лампите бяха изгасени по съображения за сигурност и когато вратата се хлопна зад гърба им, потънаха в мрак, нарушаван от време на време от светлините отвън. На моменти през един от прозорците нахлуваше яркият лъч от прожектора на патрулиращия бодигард.

— Като в същински затвор — каза Маги.

— Какво? — Той се извърна към нея, изненадан от коментара ѝ.

— Кулите на пазачите... Прожекторите... Нали знаеш?

Той я погледна и кожата на врата му настръхна. Разбира се, че беше права. Той — а и останалите политици от неговия ранг и по-горен — живееше като в затвор, но досега не се беше сещал да го определи така. Или пък не, Аманда не беше ли споменала нещо подобно по време на вечерята им във „Върмилиън“? Той прекара ръка през челото си. Двата случая — тази вечер и вечерята с Аманда — започваха да се сливат в съзнанието му и да се объркват. Каква глупост!

Изведнъж се усети, че стоят в почти пълна тъмнина.

— Ще пийнеш ли нещо?

— Не знам. Колко време ще бъда тук?

— Зависи само от теб.

— А какво ще каже охраната ти? — изсмя се игриво тя.

— Обучени са да бъдат дискретни.

— Тоест няма опасност нашето скандално сексфилмче да цъфне при Парис Хилтън или „Дифеймър“?^[5]

Хендрикс усети как нещо изпърха в долната част на тялото му.

— Аз... аз не ги познавам.

Тя се приближи и познатият ѝ мирис изпълни дробовете му. Гърлото му беше толкова свито, че думите едва минаваха през него.

— Искаш ли да спиш с мен? — Прозвуча толкова ученически!

Но тя не се изсмя.

— Искам, но не тази вечер. Тази вечер искам да си поговорим. Става ли?

— Да. Разбира се. — Той прочисти гърлото си. — Но не съм разговарял с жена, откакто...

— Не можеше да си наложи да произнесе името на Аманда, не и тук или в този момент. — Отдавна.

— Няма нищо, Кристофър. И аз не съм.

Той я заведе при любимия си диван. Често му се случваше да заспи на него, късно през нощта, с някой разтворен доклад на гърдите. Все още усещаше празнина в леглото си на мястото на Аманда. Харесваше му, че Маги го нарича Кристофър. Вече почти никой не го наричаше така, дори президентът. Обръщението „господин министър“ не му беше приятно. Приличаше му на титла, зад което се криеш.

Докато се настаняваха сред възглавниците, той се пресегна към близкостоящата лампа, но тя го спря.

— Моля те. Повече ми харесва така.

Лъчите от прожекторите на пазачите вече се появяваха по-рядко — бяха се върнали на местата си. Бледи ивици светлина падаха от уличните лампи на килима в краката им. Той видя, че не си е обула обувките. Имаше красиви стъпала. А как ли изглежда останалата част от тялото ѝ, запита се той.

— Разкажи ми за себе си — помоли я Хендрикс. — Какви бяха родителите ти? — Той спря. — Нали не е твърде лично?

— Не, не. — Когато разклати глава, косата ѝ се изви край лицето ѝ като огнен пламък. — Само че няма много за разказване. Майка ми беше шведка, баща ми американец, но се разведоха, когато бях малка, и мама ме отведе в Исландия, където прекарахме пет години, преди да се върнем в Швеция. — Тази част беше истина и правеше образа ѝ по-автентичен. — Върнах се Америка на двадесет и една години, предимно за да се срещна с баща си, когото не бях виждала след развода. — Тя спря и се загледа в пространството. Беше започнала да споделя с него повече, отколкото беше предвидено. Какво ѝ ставаше? — Не знам какво или кого очаквах да намеря тук,

но баща ми не ми се зарадва особено. Може би заради болестта — имаше белодробен емфизем в напреднал стадий, — но аз мислех, че може би точно затова би трябвало да е благодарен за присъствието ми.

Хендрикс изчака секунда, преди да се обади.

— Но не е станало така.

— Меко казано.

Усмивката ѝ стана мрачна и промени лицето ѝ по начин, който не му харесваше. Искаше му се да я прегърне през рамото, но не помръдна от мястото си.

— Беше забравил за съществуването ми. Всъщност дори го отричаше и твърдеше, че съм някаква измамница, която цели да се докопа до неговите пари след смъртта му. Твърдеше, че никога не е имал дъщеря. Накрая сестрата ми посочи вратата. Беше едра и снажна — сигурно не им е било лесно да го вдигат, — но видът ѝ беше толкова заплашителен, че си тръгнах без нито дума повече.

— Опитва ли се отново да го видиш?

— Толкова ми беше мъчно, че не можах да се реша. Когато най-после намислих да опитам отново, той вече беше умрял. — Мразеше баща си. Нямахше нещо, което да не мрази у него — и американското му нахалство да изневерява на майка ѝ с друга жена, докато все още живеят заедно, и безочието, че я е изоставил сама в Швеция с малко дете, без да го е грижа за дъщеря му, и преструвките, че никога не е имал нищо общо със самата нея. Да оставиш жена си е едно нещо — могат да се намерят понякога и извинителни причини, — но да отричаш съществуването на детето си беше съвсем друго.

За своя изненада усети сълзите да се стичат по бузите ѝ. Наведе се напред, подпря лакти на коленете си и зарови лице в шепи. Главата ѝ щеше да експлодира. Чувстваше се смазана, сякаш отново ѝ разбиваха сърцето. Част от нея обаче имаше странното и главозамайващо усещане, че наблюдава сцената отстрани, като че ли гледа необработен материал за филм, представящ неподправени, истински чувства.

Хендрикс най-после се претраши и сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам — каза той.

— Недей — миролюбиво му отвърна Маги. — Не мога, не искам да се самосъжалявам. — Тя се изправи и се обърна към него. Изведнъж лицето ѝ му се стори младо и беззащитно. — Не си припомням често миналото и никога и на никого не го разказвам.

Хендрикс се почувства поласкан. Тя го долови и усещането ѝ за вътрешно раздвоение се засили. При работата под прикритие винаги съществува възможността да поискаш да повярваш в измислената си самоличност и да си останеш в обстановката, в която си се озовал. Може би именно това ставаше с нея. Маги започваше да я привлича към себе си и да я отдалечава от Скара. Чувстваше се удобно в тази къща и с Кристофър Хендрикс. Той изобщо не беше такъв, какъвто си го беше представяла — циничен, двулик, алчен американски политик. Човешкият облик на жертвата, както Скара добре знаеше, представляваше най-опасният аспект на работата под прикритие.

Седнал до нея, Хендрикс, разбира се, нямаше представа за мислите ѝ. И все пак връзката помежду им, която беше усетил още при запознанството, се беше задълбочила дотолкова през прекараното заедно време, че той долови вътрешния ѝ конфликт, макар да беше в неведение относно причините му.

— Маги — обърна се към нея той, — мога ли да направя нещо за теб?

— Заведи ме у дома, Кристофър.

Каза го съвсем искрено, от дълбините на циничното си, двулико, алчно сърце.

Карпов хвана метрото от „Милбертсхофен“ и повървя няколко пресечки до „Кнорщрасе“. Работилничката на часовникаря Херман Болгер се намираще на втория етаж на стара тясна сграда, нелепо залепена до ултрамодерната „Комерцбанк“ от едната страна и кревящата витрина на магазин от верига за бързо хранене от другата.

Старомодна табела с нарисуван на нея часовников механизъм поскърцваше под пращните пориви на вятъра. Мраморните стъпала на тясното и стръмно стълбище бяха износени от годините. Миришеше слабо на масло и горещ метал. Някъде над него радиото свиреше някаква тъжна немска песен, която го накара да проскърца със зъби. Борис мина край малко прозорче, през чиито зацапани стъкла едва се виждаше тясна задна алея с наредени в редица поцинковани кофи за боклук.

Вратата на работилничката беше отворена и Карпов влезе вътре. Помещението беше малко. Тъжната немска песен на певицата с меланхоличния, дрезгав глас извираше от дълбините на стаята. Три от стените бяха изпълнение с часовници. Всичките му се сториха съвсем истински антики. Пред него имаше нисък тезгях, покрит със стъкло, под което бяха наредени часовници от стомана и злато — всичките, както видя, когато се наведе да ги разгледа, правени по поръчка, очевидно от самия хер Болгер, който не се виждаше никъде наоколо. Борис почука силно по стъклото, после извика към отворената врата на вътрешната стаичка, където очевидно беше работилницата на часовникаря. Песента свърши и започна друга, също съзлив спомен от Ваймарската република.

Борис почваше да губи търпение. Той заобиколи тезгяха и влезе в стаичката. Тук миризмата на масло и горещ метал се усещаше по-осезаемо, сякаш господин Болгер си е приготвил супа от тях. От задното прозорче, гледащо вероятно към същата алея, която беше видял на стълбите, влизаше светлина. Музиката беше непоносимо силна. Той отиде при радиото и го изгаси.

В стаята се възцари тишина, а заедно с нея и миризмата, която се беше смесила с другите. Карпов добре познаваше този наелектризиращ мирис.

— Хер Болгер! Хер Болгер! — подвикна той. — Къде сте?

Той си проправи път през затрупаната с вещи стая, отвори абсурдно тясната врата на тоалетната и изруга „Мамка му“.

Хер Болгер беше коленичил с гръб към него. Ръцете му висяха край тялото и докосваха сивите плочки на пода, а главата му беше потопена във водата на тоалетната чиния.

Борис не си направи труда да проверява дали диша. Винаги познаваше мъртъвците. Излезе от работилницата на бърз ход и тъкмо слизаше по стълбите, когато чу протяжния вой на полицейската сирена. Стигна долу колкото можа по-бързо, като се спря само за да надникне през дебелото стъкло на входната врата. Най-малко три полицейски коли спряха пред сградата и от тях изскочиха полицаи с вдигнати пистолети и тръгнаха към него.

„По дяволите — помисли си Борис, — попаднах в капан!“

Той се обърна и на бегом се качи по стълбите. Прозорчето на стълбището беше твърде тясно и нямаше как да се провре през него, затова продължи нататък.

Под него входната врата се отвори и през нея се изсипаха полицаите. Няколко пъти си беше имал вземане-даване с германската полиция и не държеше да повтаря.

Той се върна в работилницата, влетя в задната стаичка и се опита да отвори прозореца, но без успех. Ключалката му беше ръждясала и заяждаше, а черчевето — залепнало за рамката от многократното боядисване.

Стъпките на полицаите се приближаваха по стълбите. Чуваше ги как си подвикват, докато

напредват към втория етаж. Долови думата *Uhrmacher*^[6] и всякакви съмнения се изпариха. Идваха насам.

Той заровичка из инструментите на хер Болгер, откри каквото му трябваше и изрязва стъклото в рамката. Бутна го навън, но успя да го хване, преди да падне и да се разбие на улицата. Полицайте вече влизаха в предното помещение. Без да се бави и секунда повече, Карпов изплъзга навън и нагласи обратно стъклото.

Намираше се на тесен тухлен перваз, леко наклонен надолу, за да предпазва черчевето от подгизване. Приплъзна крака си надясно и едва не падна. Хвана се за металната водосточна тръба, закрепена за стената с поцинковани скоби. Полицайте вече бяха вътре в работилницата. След като откриха тялото, последва кратко суетене. Някой се обади по радиостанцията да докладва за убийството. Борис замръзна на място. Даваше си сметка, че не може да остане дълго тук. Рано или късно някой щеше да се опита да отвори прозореца и стъклото, което беше нагласил обратно, щеше да падне.

От лявата му страна первазът продължаваше до ъгъла на сградата. Той се престраши и като се хвана за улука, се наведе да види какво има оттатък. Сърцето му подскочи — забеляза една ниша, в която беше сигурен, че може да се пъкне и да се скрие.

Височината не беше голяма, но и дума не можеше да става да скочи дори от такова скромно разстояние. Кофите за боклук имаха шипове по капациите — вероятно за да не се катерят по тях плъхове и да не ги пипат бездомниците. А и всеки момент полицията сигурно щеше да се появи от единия край на алеята. Всъщност беше изненадан, че още не са го направили.

Той се хвана по-здраво за тръбата и се обърна с лице към фасадата. После облегна горната част на тялото си върху улука, прекрачи го и стъпи от другата му страна. А сега идваше сложната операция. Трябваше да прехвърли тежестта от десния на левия си крак, нещо, което щеше да го изложи на опасност, докато не прескочи от другата страна. Тъкмо обмисляше движението, когато стъклото, което беше свалил, падна навън и са разтроши върху шиповете по капака на кофите. Трябваше незабавно да се изнесе!

Той премести тежестта си, но това не му даде съвсем сигурна опора в левия крак, затова се подпря с тяло върху улука. Преметна крака си от другата страна и незабавно чу някакво пукане, а после още едно. Погледна надолу и видя, че две от скобите са се откъснали от стената. Улукът, който не беше предвиден да носи такава тежест, се залюля и за секунда на Борис му се стори, че няма как да не полети надолу и да не се наниже върху зловещите шипове. После успя да прехвърли цялата си тежест, стъпи здраво с двата си крака на перваза и като се обърна много внимателно, се намести в скривалището си. При това съвсем навреме. Полицайте нахлуха в алеята под него.

---

[1] Сега разказвай, моля те (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Т.е. тук свършва светът. — Бел.прев. ↑

[3] Любов моя (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Моля те (исп.). — Бел.прев. ↑

[5] Ключкарски сайтове, занимаващи се с живота на известни личности. — Бел.прев. ↑

[6] Часовникар (нем.). — Бел.прев. ↑

Борн се събуди преди зазоряване. Нощните сенки все още изпълваха ъглите на стаята. Рози беше застлала единственото им кресло с чаршафи и възглавница, които миришеха силно на бор. Борн остана за миг неподвижен. Беше сънувал дискотеката, ярките светлини, думкащата музика и жената в тоалетната. Вместо пистолет обаче този път тя беше насочила пръст към него. И вместо синеока и русокоса беше тъмнокоса и с кафяви очи. Беше Рози. Тя отвори уста да му каже нещо. Сигурен беше, че е важно, с убедеността, която съществува само в сънищата. После внезапно се събуди.

Защо?

Да не би нещо да беше се разшавало? Огледа се, но в стаята цареше абсолютен покой.

Какво се беше случило тогава?

Той стана и разкърши схванатото си тяло. И едва когато привършваше първия комплекс от упражненията, които правеше всеки ден, разбра.

Далечният звук на автомобил беше проникнал в съня му и го бе върнал в Колумбия. Той грабна як кухненски нож от ръчно направената стойка в кухнята и излезе навън, треперейки на сутрешния хлад. Дъждът беше спрял, но по земята се носеше сребърна мъглица. Короните на дърветата също бяха обвити в бели валма. На изток избяляващият мрак отстъпваше пред бледорозовата светлина, предхождаща изгрева. Зад къщата имаше два джипа. Изглеждаха като експонати от Втората световна война.

В настъпващото утро се разнесе някакъв звук.

Борн наклони глава и се заслуша. Ето го, слабото, но безпогрешно „туп-туп-туп“.

Обърна се и тъкмо щеше да се върне на бегом в къщата, от нея излезе Вегас, помъкнал една ракета земя-въздух и малък руски преносим зенитно-ракетен комплекс „Стрела-2“ с нещо като фотооптичен мерник с лазерен далекомер СЦС-132.

— Не се шегуваше, като каза, че си се подготвил — засмя се Борн.

— Не ми е толкова заради собствената ми защита — обясни Вегас. — Трябва да пазя Рози.

И двамата се обърнаха на север със затаен дъх и след няколко секунди хеликоптерът изникна от мъглата. Докато Вегас наместваше ракетомета на рамото си и се прицелваше през мерника, над главите им се посипаха куршуми от картечница.

— Идеално! — възкликна Вегас и натисна спусъка.

Ракетата излетя с грохот, който отекна по склоновете на планината. Хеликоптерът все още се издигаше над покрития с мъгла хребет, когато тя го улучи и се взриви. Машината се обви в пламъци, разхвърляйки парчета разтопен метал и пластмаса навсякъде като изригнал вулкан.

Вегас и Борн бяха залегнали зад джиповете.

— По-добре отиди и вземи Рози — каза му Борн. — Трябва да се измъкнем оттук колкото може по-скоро. Тези джипове заредени ли са?

Вегас кимна.

— Казах ти, че съм подготвен.

Той понечи да се върне в къщата, когато и двамата отново чуха отново характерното „туп-туп-туп“.

— Надявам се, че имаш още една ракета — обади се Борн.

Вегас се върна на бегом в къщата. Вторият хеликоптер, изпратен от „Северий Домна“, се издигна над хребета на мястото на предишния, но после внезапно зави, поемайки директен курс към къщата. Пилотите сигурно бяха видели огненото кълбо и щяха да бъдат по-предпазливи.

Вегас се върна.

— Заредих.

Той отново вдигна ракетомета на рамо и започна да се прицелва. Хеликоптерът беше застанал зад няколко високи бора за прикритие. Не че имаше значение. Лазерният далекомер щеше да го прихване дори и да се скриеше от погледа им.

— Готови... — извика Вегас и Борн се дръпна настрана. Колумбиецът натисна спусъка. И нищо не последва.

* * *

Щом посрещна Амун Чалтум на летище „Дьо Гол“, Сорая разбра, че не е трябвало да води Арон със себе си. Бяха се отбили на път за срещата с началника на Лоран в „Монишън Клъб“, но още щом видя французина, Амун го намрази от пръв поглед.

Сорая усети неприязънта му и помоли Арон да я изчака.

— Кой, по дяволите, е този? — попита Амун, докато си вземаше чантата.

— Ей, не сме се виждали от колко време? От година? И ме посрещаш по този начин?

— Да, от година и нещо и ти ми водиш друг мъж, при това съвсем не грозен, като се има предвид, че е французин.

— Връзката ни е служебна, Амун. Това е инспектор Арон Липкин-Рене от Ке д'Орсе. — Оказа се, че не е трябвало да му съобщава пълното име и фамилия на французина и това е поредната ѝ грешка.

— Какво търси евреин в Ке д'Орсе? — Черните очи на Амун изглеждаха твърди като мрамор.

Той беше висок мъж, добре сложен, широкоплещест и здравеняк. Притежаваше чар и някаква вътрешна сила. Всички му се подчиняваха безпрекословно и безусловно.

— Той е французин, който по една случайност е от еврейски произход. — Сорая се наведе, целуна го по устата и пхна ръка в неговата. — Хайде, ела да отидем при него. Той е умен и съобразителен. Ще ти хареса.

— Съмнявам се — изръмжа Амун, но се остави да го поведат към залата, където Арон търпеливо ги чакаше.

За неприятна изненада на Сорая, между двамата протичаха само сили на отблъскване и отхвърляне, сякаш е наляла на едно място масло и вода и се надява, че противно на законите на физика те ще се смесят. Само че не се получаваше и докато отиваха в мълчание към колата на Арон, сърцето ѝ се сви. Между тях вече се беше оформил триъгълник, чийто ключово важен връх беше тя.

По време на също така мълчаливото пътуване до Париж, Сорая имаше възможност да наблюдава тази не особено приятна страна на Амун. Вярно е, че беше обучен разузнавач, който разрушава шпионски мрежи, включително и контролираните от Тел Авив и „Мосад“. Но понеже беше роден и израсъл в Кайро, от ранна възраст му бе внушена омраза към израелците и съответно към всички евреи. Не беше си правила труда да обсъжда еврейския въпрос с него. Или може би, чудеше се тя, докато се въртеше неспокойно на мястото си, съзнателно бе избягвала темата, за да не се сблъска неминуемо с предразсъдъците му? Ако беше така, това не говореше добре и за двамата им. Почувства се зле от тази мисъл.

И тогава усети как я заля усещането за самота. Беше си избрала този живот по собствена воля, а не по принуда, но в такива моменти се чувстваше изоставена като стара жена в залеза на дните си.

Гласът на Арон разчупи неловкото мълчание.

— Мисля, че трябва да оставим г-н Чалтум в хотела му. Ние имаме уговорена среща.

— Не съм си запазил хотел. — Тонът на Амун можеше да накара и разярен бик да застине на мястото си. — Ще спя при Сорая.

— Тогава ще ви оставим в нейния хотел.

— Бих предпочел и аз да присъствам на разговора.

— И дума не може да става. Това е работа на Ке д'Орсе.

„Аллах да ме пази от меренето на мускули между мъжете“, помисли си Сорая.

— Арон, поканих Амун тук, защото смятам, че може да ни окаже ценно съдействие.

— Не разбирам — намръщи се Арон.

— Организацията, за която искаше да говорим Лоран, е международна. Пипалата ѝ са плъзнали навсякъде, особено в Близкия изток и Африка.

— Ако говорим за поредната екстремистка ислямска групировка...

— Не е такава и там е въпросът. — Сорая гледеше Арон, но с ъгълчето на очите си следеше изражението и езика на тялото на Амун. — Лоран успя да ми каже, че тази организация е успяла да обедини представителите на Изтока и на Запада.

— Вече имаше няколко такива безуспешни опита, но при сегашния политически климат мисля, че е невъзможно.

Сорая кимна, доволна, че тонът на разговора най-после е под точката на кипене.

— И аз щях да мисля така, но нещо в думите на Лоран ме убеди, че не ме лъже.

— И какво толкова е казал? — Арон очевидно не беше настроен да ѝ вярва.

— Септимий Север, римски генерал, е роден в Либия. Именно той увеличава числеността на римската армия, като набира войници от Северна Африка и околните земи.

Арон сви рамене, но Амун се наведе от задната седалка по-близо до нея. Беше успяла да привлече вниманието му.

— Генералът се оженил за сирийката Юлия Домна, чието семейство води потеклото си от древния град Емеса.

— Продължавай — подкани я Амун с блеснали очи.

— Лоран ми каза, че името на организацията е „Северий Домна“. Ако послушаме историята, името на организацията ни казва, че някак си са успели да съберат Изтока и Запада на едно място.

Арон прехапа устна, докато размишляваше над информацията.

— Може ли да има по-опасно тайно съзаклятничество?

Всички в колата знаеха какъв е злокобният отговор.

* * *

Хеликоптерът набра височина и откри огън. Страничните картечници затракаха, въздухът се нажежи, навсякъде се разхвърчаха пръст, кал и метални шрапнели.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя Борн, опитвайки се да надвика шума.

— Не знам. Мисля, че засече.

Вегас беше свалил ракетомета от рамото си и съсредоточено го разучаваше. Борн го дръпна и го събори на земята зад джипа под дъжд от куршуми. После взе оръжието от ръцете му.

— Взимай Роза и изчезвайте оттук — нареди му той.

— Няма да успеем да се измъкнем!

Борн следеше движенията на хеликоптера.

— Аз ще им отклоня вниманието.

— Това няма да ти стигне, за да се измъкнеш.

— Нека аз да му бера грижата. — Борн стисна Вегас за рамото. — Тръгвай, приятелю.

Няма време за губене.

Вегас се опита да го спре, но Борн нарами ракетомета и притича към група високи борове западно от къщата. Щом пилотът го забеляза, хеликоптерът зави и се насочи в същата посока.

Вегас се възползва от възможността да прибяга от джипа до къщата, но преди да стигне до нея, вратата се отвори и Роза го пресрещна. Носеше малък кожен сак, подобен на старомодна докторска чанта. Вегас сложи ръка на раменете ѝ, натисна я да приклепне и двамата изтичаха обратно при джипа. Той се качи вътре, запали двигателя, рязко върна назад, смени скоростите и бързо потегли покрай къщата. Вместо да се насочи към пътя обаче, сви наляво по ловната пътека, която добре познаваше. Скоро дърветата ги погълнаха и ги скриха от погледа дори на пилота в хеликоптера.

— Къде е Борн? — попита Роза.

— Защиатава ни, предполагам.

— Не можем да го оставим просто така.

Вегас съсредоточено караше подскачащия джип по тясната черна пътека. Боровите клони се плъзгаха по колата и от време на време някой клон се удряше в предното стъкло и за кратко му пречеше да вижда. Вегас обаче познаваше пътеката много добре — често беше минавал по нея нощем без фенер — иначе досега щяха да са катастрофирали.

— Естеван — подкани го Роза.

— Какво искаш да направя? Да обърна и да се върна?

Тя не му отговори, а само продължи да гледа пред себе си.

— Трябва да му имаме доверие — каза ѝ той. — Точно както се доверяваме на дон Фернандо.

— Може би имаш прекалено голямо доверие в хората, *mi amor*.

— Не в хората, в приятелите.

— Твърде много вярваш в приятелството, *mi amor*.

— Какво сме без приятелството? — възрази Вегас. — Носим се безцелно, без отговорности или задължения. И когато дойде бурята — а тя винаги идва, — къде да отидем?

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Ето затова те обичам.

Той изсумтя, но и слепец щеше да забележи, че всъщност му е много приятно.

* * *

Двойна редица трасиращи куршуми разпръсна пръстта, тревата и дебелия покривка от окапали борови иглички от двете страни на Борн. Успя да стигне на сравнително безопасно място под дърветата тъкмо навреме. Младото борче зад него се стовари на земята, прерязано от картения откос на хеликоптера. Щом застана зад клоните, Борн приклепна и провери ракетомета. Вегас беше прав — зайл беше, — но сега нямаше време да го оправя. Вместо това извади ракетата. Беше по-стара версия на СА-7 „Граал“^[1]. Мощната осколочна бойна глава беше заредена с 370 грама тротил. Борн внимателно я разглоби и отдели тротила и контейнера с гориво за изстрелването на ракетата.

После потърси клонка в околния храсталак. Първата беше твърде дълга, втората твърде мокра, но накрая намери счупен клон с подходящата дебелина и дължина. Беше възлест като

средновековен боздуган. Борн го вдигна и го развъртя няколко пъти над главата си. Щеше да му свърши работа. Съблече си якето и ризата, завърза ръкавите на ризата на два възела в краищата на пръчката и внимателно постави тротила и ракетното гориво в нея като в люлка. Провери — не падаха.

Той ги раздели отново и тръгна да се катери чевръсто по най-дебелия бор, като пазеше товара си и внимателно преминаваше от клон на клон все по-нагоре и по-нагоре. Звукът от двигателя на хеликоптера се приближаваше. Стоеше на едно място и го чакаше да се покаже. От време на време пилотът изстрелваше някой откос в горичката с надеждата да го улучи случайно или да го накара да напусне убежището си.

На Борн му трябваше позиция, на която хем да бъде на прицел, но и да има достатъчно пространство за движение. След малко намери подходящото място в основата на един клон точно под върха на бора. После вдигна глава и зачака пилотът да го забележи. Противникът му, вероятно окуражен, че вече не вижда ракетомета, се приготви за последния удар.

Борн сложи тротила и горивото в примката на своеобразната прашка, сви ръка и изчака. Няколкото секунди, в които пилотът приготвяше хеликоптера за нападение, бяха изтощително напрегнати. Борн прецени разстоянието. Трябваше му да е по-близо. Още няколко метра. Три, две, едно.

Картечницата затрака точно докато Борн мятеше нагоре импровизираната бомба. Тя се удари в лъскавата метална броня и тротилът се взриви, подпалвайки ракетното гориво.

Борн се наведе, взривът разкъса обшивката и машината се разлетя на парчета. Той бързо се спусна надолу, но поразеният хеликоптер падаше от небето със стремглава скорост. Все още въртящите му се перки прерязваха дърветата, докато корпусът се стоварваше върху горичката.

Застанал на люлеещия се клон, Борн почувства непоносимата жега, отгоре му се посипаха дървени стърготини, ритмичното тракане на перките се приближи, сякаш някъде биеха барабани на смъртта, и помитайки всичко по пътя си, се стовари право към него.

---

[1] Натовското название на 9К32 „Стрела-2“. — Бел.прев. ↑

Индиго Ридж. Питър работи до ранни зори, проучвайки историята на калифорнийската мина. Прочете как е основана, а после внезапно изоставена през 1970 г., когато Китай наводнява международните пазари с редки земни минерали, подбива цените и прави Индиго Ридж твърде нерентабилна инвестиция. Добивът на редки земни елементи беше дълъг и сложен процес, който още повече се усложняваше на етапа на рафинирането — различно за всеки отделен елемент. После в наши дни Китай внезапно прави завой в курса, намалява износа с 85% и заварва всички неподготвени — от умните глави в Пентагона до Министерството на отбраната и ДАРПА^[1]. И сега в Пентагона си скубеха косите. Случило се беше немислимото — производството на следващото поколение оръжия се бавеше заради недостига на редките земни елементи, използвани в частите им. Защото докато всички останали спяха като невинни агънца, Китай беше изкупил почти всички мини за редки земни елементи извън САЩ и Канада.

Поразеният Питър продължи да сваля от интернет всичко, което намери за „Ниодайм“, новата публична компания, на която беше отстъпено правото на добив в Индиго Ридж, и директора ѝ Рой Фицуилямс. Започна да чете, а после дръпна графиката на акциите. Бяха ги пуснали вчера, на 18-и. През първия ден се бяха качили стремглаво до 12 долара на акция, после за около час бяха останали на тези нива. По-късно през деня няколко големи сделки ги бяха изкачили до 16,375 долара и бяха останали на тази цена до затварянето на борсата. Определено доста нестабилно поведение, помисли си Питър. Прочете коментара от сайтовете на CNBC и агенция „Блумбърг“ и схвана защо е така. Някои инвеститори смятаха, че тъй като добивът и пречистването на редки земни елементи щеше да отнеме години, парите им щяха да са като замразени дотогава. Други, които бяха по-наясно със стратегическото значение на мината, бяха на обратното мнение — сега е моментът да се инвестира.

Той продължи да чете заинтригувано нататък. Мина на биографията на Фицуилямс. Бакалавърска степен по „Природни науки и минералогия“ от Университета на Пенсилвания, магистърска от Университета на Южен Уелс, Австралия, после назначения в урановите мини в Австралия и Канада, кратък престой в Близкия изток, включително и Саудитска Арабия. След това му се губят около две години.

Питър прекара следващите два часа, пускайки различни търсения в интернет за периода 1967–1969 г., но никое от тях не даде резултат. И точно когато се канеше да се откаже, откри нещо. Някаква невзрачна организация, наречена „Конферентен борд за минерализация и редки земни материали“ си беше организирала регионална среща в Катар през пролетта на 1968 г., на която Фиц бил гост-лектор. След още четиридесет и пет минути отчаяно търсене попадна на нова находка — Фиц беше споменат като консултант на „Ел-Габал Майнинг“.

Питър незабавно провери и установи, че това е сирийска компания, вече несъществуваща. Естествено имаше съвсем малко информация за нея. Сирия не беше член на Световната търговска организация и всяка голяма компания като „Ел-Габал“ се контролираше от държавата, ето защо бе невъзможно дори да се гадае, а още по-малко да се открият цифри, точно отразяващи печалбите от износ не само компанията, но дори на сирийската държава.

Задънена улица, помисли си Питър и отново се зае с биографията на Фицуилямс. Върнал се от Близкия изток и оглавил „Индиго Ридж“, запазвайки длъжността си дори когато мината почти спира работа през седемдесетте. Оттогава не се бе местил и сега, след триумфалното завръщане на редките земни метали, беше се превърнал в основен играч с водеща роля в този бърз развиващ се отрасъл със стратегическо значение.

Питър се облегна назад и притисна с палци кървясалите си очи. Беше уморен и душа

даваше за чаша кафе, но по това време автоматът не работеше, а и не смееше да стане, за да не прекъсне потока на мисълта си.

Помисли още малко и се обади на един от контактите на Сорая в Сирия, предаде му в резюме основните факти относно Фиц и „Ел-Габал“ и го помоли да разузнае каквото може. После влезе в компютъра на Хендрикс и описа откритията си в предназначения за това файл.

На Питър му се искаше да продължи, но цифрите, фактите и мненията започнаха да танцуват из главата му като ято летящи рибки. Трябваше да си почине. Взе палтото си и уморено напусна кабинета. Коридорите бяха пусти и само тихото бръмчене на качващия се асансьор нарушаваше покоя.

Вратите се отвориха и Питър влезе в кабинката. Натисна копчето за гаража и полузаспал, облегна глава на стената. Асансьорът спря, звънчето иззвъня, вратите се отвориха и той видя едра фигура, скрита в сенките на петия етаж. Мъжът се приближи със съвсем ясни намерения и Питър отлепи чело от стената. Лампата го освети, когато влезе вътре. Вратата се затвори и останаха сами в кабинката. Питър видя служебния пистолет на бедрото му.

— Добър вечер, г-н Маркс.

— Здравсти, Сал.

Сал натисна бутона за приземния етаж с дебелия си пръст и асансьорът тихо продължи надолу.

— Работите до късно, а?

— Както винаги.

— Имате вид на човек, на когото много му се спи — грубовато каза Сал.

— И още как.

— Е, можете спокойно да си почивате. Всичко горе е чисто.

Вратата се отвори на приземния етаж и Сал излезе.

— Лека нощ, господин Маркс.

— И на вас.

След секунди Питър беше в гаража. В помещението с нисък таван миришеше на цимент, бензин и нова кожа. Ехото от стъпките му отекваше по стените и тавана. Наколо се виждаха съвсем малко коли. Отиде при своята, извади ключа и заради студа натисна копчето за предварително запалване. Двигателят заработи и само секунда по-късно експлозията го събори по гръб.

* * *

Борн падна през клоните, последван от перките на смачкания хеликоптер, които започнаха да се въртят все по-бавно, срещайки по пътя си по-дебели клони, а после гъстата смола полепна по тях като бързо съхнещо лепило и допълнително ги забави.

Борн наполовина падаше, наполовина скачаше по клоните, изподран и насинен по цялото тяло. Очите и носът му бяха пълни със стърготини, парченца дърво и малки късчета метал. Но красивото дърво му оказа и още една услуга — здравите му долни клони задържаха отломките достатъчно дълго, така че да има време да измине последните няколко метра до земята.

Кашляйки и давейки се, той изтича до къщата. Пъхна глава под чешмата на голямата каменна мивка в кухнята и остави студената струя да го съживи и измие. Намери ключовете на втория джип там, където Вегас му беше казал, че ще ги остави. Тъй като работата на нефтеното находище не беше съвсем безопасна, банята му беше добре заредена, почти колкото хирургичен кабинет. Борн набързо взе бутилка дезинфектант, спирт и бинт. Изля спирта върху купчината

дърва до огнището в стаята, отдръпна се и хвърли запалена клечка кибрит върху тях. Пламъците избухнаха с приятно съскане. За всеки случай подпали и завесите. Огънят бързо се разпростря. Удовлетворен, той излезе от горящата къща.

Навън борът, който му бе запазил живота, беше унищожен и също гореше. Парче от перките, отцепено при падането, се беше стоварило върху джипа и беше смачкало капака откъм страната на шофьора, но двигателят не беше засегнат. Борн включи на скорост, даде назад и пое по пътеката, по която бяха тръгнали Вегас и Роза, наляво от пътя, в гъстата гора.

Предположи, че това е ловна пътека. Караше бавно и внимателно по острите извивки и завои, водещи надолу по склона на планината. От време на време виждаше през пролуките в дърветата пропастта под себе си — пътеката минаваше съвсем близо до почти вертикалния откос, който слизаше право в подножието на Кордилерите.

Чу птичи песни и се ободри. Птиците първи замлъкнаха, когато имаше тревога, независимо дали е истинска или не. Би се обзаложил, че с двата хеликоптера нападението на „Северий Домна“ срещу Вегас се изчерпваше. Защо ще смятат, че им е необходима повече огнева мощ?

Тридесет минути по-късно пътеката изскочи от дърветата на открита полянка, покрита с трева и диви цветчета. На другия ѝ край се издигаха още по-високи дървета — борове и ели, прошарени по-надолу по склона с все по-често срещащи се широколистни дървета. По-далеч се виждаха дори някакви тропически разновидности. Димът от пожара в къщата тук се усещаше като натрапчив индустриален смог, закриващ изгряващото слънце и почернил високото небе.

Борн мина направо през поляната и като откри следите от джипа на Вегас, тръгна точно по тях. От другата страна на ливадата те влизаха за кратко в горичката, а после рязко извиваха надясно. Беше ясно защо. Отляво скалата беше като отсечена, вероятно в резултат на гигантско свличане някога в миналото. Продължеше ли направо, го чакаше сигурна смърт.

Новата пътека беше по-тясна и неравна и джипът подскачаше опасно през клоните, които плющяха по предното стъкло и на моменти пречеха на Борн да вижда. След петнадесет минути всичко изведнъж свърши също така внезапно, както беше започнало, и колата излезе на лъкатушесто шосе с две ленти. Разпозна пътя, по който със Суарес бяха стигнали до дома на Вегас. На банкетата го чакаше другият джип с Роза и Вегас, седнали вътре.

— *Fanrastico! En verdad, me sorprende*^[2] — усмихна му се Вегас.

— *Pero yo no lo soy*^[3] — също с усмивка му каза Роза. — Ще трябва да ни разкажете как се измъкнахте.

— Само че не веднага. — Вегас удари с длан по вратата на джипа. — Има ли оцелели?

— Не и от тяхна страна.

— *Cada vez mejor*^[4] — Той се загледа с присвити очи в облака дим над планината. —

Голям пожар.

— От твоята къща е — обясни му Борн. — По този начин никой скоро няма да узнае дали с Роза сте живи или мъртви.

— *Excelente*^[5] — кимна Вегас. — А сега накъде, мой човек?

— Към летището в Пералес. Но на магистралата ще ни чакат и полицаите, и ФАРК. Знаеш ли някакъв друг път?

По лицето на Вегас се разля широка усмивка.

— Карай след мен, амиго.

Марлон Етана пристигна в Кадис с частен самолет почти по същото време като Джелал Есай с колата си. Той стоеше срещу красивата фасада на дома на дон Фернандо Херера и я съзерцаваше. Тук, в Кадис, усещаше особено отчетливо тежестта на историята върху себе си. Всички в семейството му бяха сериозни историци. Чудесни бизнесмени в най-добрия смисъл на думата, те притежаваха уменията да превръщат знанието, извлечено от миналото, във власт и пари. Именно семейство Етана беше основало „Монишън Клъб“ като удобен начин членовете на „Северий Домна“ да се събират на различни места по света, без да привличат вниманието или да използват истинското име на организацията. За външния свят клубът беше благотворителна организация, занимаваща се с антропологически изследвания и с изучаването на древни философски системи, херметично затворен свят, в който членовете на тайната група можеха да се движат, да се срещат, да сравняват работата си и да планират начинанията си.

Семейство Етана си бяха представяли това като съюз на бизнесмени от различни култури от източния и западния свят, пред чиято обединена власт и влияние силата и мощта и на най-могъщите многонационални корпорации щяха да бледнеят. „Disco ex umbra“ или „Влияние в сянка“ беше семейният им девиз от незапомнени времена.

Прапрапрадядото на Марлон — един великан сред простосмъртните — беше набелязал целите в дългосрочното развитие на „Северий Домна“, формулирани около задачата да се помага на света да израства и да се обединява, а не да се разцепва, благородна мечта, която вероятно би могла да се изпълни, ако беше оцеляла достатъчно дълго. Само че човекът е грешно същество, дори по-лошо — лесно подкупно, — а властта е много силен фактор. Рядко се намира някой, който може да устои на изкушението, на което дори наследниците на Етана се беше случвало да се поддадат. Между тях беше и бащата на Марлон, човек с доста слаба воля. За да се предпази от атаките на групировка в организацията, той сключва съюз с Бенджамин Ел-Ариан, който обаче хитро се възползва от случая и вместо да му помогне, организира свалянето му. Самият Ел-Ариан вече бил сформирал своя група съмишленици и с тяхна помощ го отстранил от ръководството. Скоро след това бащата на Марлон се самоуби, извършвайки ужасен грях пред ислямската религия, в която на самоубийците се отреждат най-долните кръгове на ада. Тази забрана се споменава на редица места в Корана, но стихът, който се запечата в главата на Марлон, когато видя бездиханното тяло на баща си, беше: „И не убивайте сами себе си! Към вас Аллах е милосърден.“^[6]

Марлон не знаеше дали баща му беше повярвал в милостта на Аллаха, или бе решил, че той го е изоставил. Знаеше само, че Етана-страши беше използвал малкото останала му сила, за да предизвика брожение и недоволство в „Северий Домна“ с надеждата, че така ще постави началото на трудния дебат за истинските цели и характер на организацията.

Хитрецът Ел-Ариан обаче беше прозрял замисъла му и бе забранил какъвто и да било дебат. И така Марлон — последната издънка на някога могъщата династия на Етана, чието духовно творение беше „Северий Домна“ — беше принуден да се подчини на Бенджамин Ел-Ариан. Бяха го превърнали в бито псе, хранещо се с огризките, които му подхвърляше Ел-Ариан.

Малко след обяд Марлон забеляза някакво раздвижване в дома на Херера. Двамата с Есай се появиха на вратата, размениха си няколко думи и се ръкуваха по западен маниер. Херера се качи в колата си, паркирана на улицата, и потегли сам. Когато автомобилът се скри от погледа му, Есай се обърна и тръгна към брега. Марлон го последва на дискретно разстояние.

Небрежната походка на Есай създаваше впечатление, че просто се разхожда без цел и посока. Стигнаха до бреговата ивица и той си купи няколко вестника от павилиончето на брега. След около километър и половина Есай стигна до кафене с тента в бяло и синьо, в центъра, на която беше извезана червена котва.

Той седна с лице към морето и си поръча обяд. Марлон си пое няколко пъти дълбоко

въздух и се оттегли настрана, така че да вижда и Есай, и околното пространство. Скри се в сянката на един вход и провери дали пистолетът му е зареден, извади заглушителя и го зави на цевта. После се отдаде на заимстваните от дзенбудизма техники за дълбоко дишане.

Щом видя мъжа да минава отново край него, бързо тръгна покрай брега, сякаш има някаква важна задача. Мъжът го последва. Бенджамин Ел-Ариан го беше изпратил, за да се увери, че Джалал Есай е ликвидиран. А ако по някаква причина Етана се провалеше, дубльорът му трябваше да изпълни задачата.

Етана го поведе към далечния край на брега, оттатък пристаните и кейовете, към отдалечена ивица, която денем беше безлюдна поради недобрите условия за плаж, но както бе забелязал, нощем се използваше от младежите за тайни купони с пиене и секс. На Етана това му се виждаше отвратително, още едно доказателство за упадъка на Запада.

Попадна на рибарска лодка, обърната с дъното нагоре върху трупчета. Разсърналото се дърво, покритото с водорасли, мидички и ракообразни дъно, лекият мирис на гниене, който се носеше от нея, му се видяха подходящи за целта. Той клекна до нея и извади цигара. Сложи я между устните си, извади пистолета с удължената от заглушителя цев и като се обърна, застреля дубльора си между очите. Чу се изпукване, но тялото се стовари на пясъка, без да вдигне никакъв шум.

Етана прибра пистолета, отиде при трупа и като го хвана за яката, го повлече към обърнатата лодка. С известно усилие го натика в пространството отдолу. Миризмата беше и без това лоша. Щяха да минат дни, може би седмица, преди някой да усети смрадта от разлагащата се плът. Надяваше се, че гларусите ще са свършили работата си дотогава и тялото няма да бъде разпознато.

Марлон Етана отупа ръцете си, вдъхна дълбоко дима и се върна по пътя, по който беше дошъл. Наоколо нямаше хора и никой не го видя. Най-хубавото беше, че вече нямаше кой да докладва на Ел-Ариан.

Дошъл беше моментът да се заеме с Джалал Есай.

* * *

Борис Карпов имаше желание да убие някого. Ако някой от германските полицаи го причакваше в уличката, след заминаването на разследващия екип, който три часа събира улики в часовникарското ателие, нямаше да се измъкне жив.

В спусналия се над Мюнхен мрак мускулите на краката започнаха да го болят и което е по-лошо, да отслабват и да не го държат. Неудържимо му се пикаеше. Имаше чувството, че всеки момент мехурът му ще се спуска. Ала устата му за сметка на това беше суха като пустиня и устните му бяха залепнали от жажда.

Най-накрая светлината угасна в работилницата на Херман Болгер, лъчите от прожекторите на полицаите долу се махнаха и всичко утихна, с изключение на дрезгавия лай на някакво куче. С усилие Борис си наложи да изчака още тридесет минути. Накрая трябваше да прехапе устни, за да не започне да стене.

Когато най-после реши, че вече е безопасно да се покаже, се хвана за улука и се спусна по него. Не беше лесно, защото почти не чувстваше краката си. На два пъти усети как тръбата се изплъзва от потните му ръце и му се наложи да се хване с колене за нея, за да не падне. Все пак се закрепил някак си.

Когато стигна до земята, отиде между две кофи и се изпика като жена — клекнал между тях. С въздишка на облекчение насъбраната течност — цяла локва — се заизлива навън.

Раздвижването на краката беше друга работа. Мускулите му бяха така стегнати, че болката почти го зашемети, когато се изправи.

Въпреки ясно осъзнатата необходимост да напусне колкото може по-скоро района през следващите няколко минути разкърши тялото си, първоначално по-внимателно, а после по-енергично. Нямаше избор, защото едва ли можеше да стигне до края на алеята, без да падне. Проклинаше се за годините, прекарани на административни постове, през които беше пропускал да си прави доста безжалостната понякога гимнастика. Докато се протягаше и извиваше мълчаливо и неотклонно, се съсредоточи върху дишането си.

Щом усети, че може що-годе нормално да ходи, тръгна към далечния край на алеята, откъдето се чуваше шум от движението на коли и от време на време — нечий пиански смях. Когато стигна дотам, предпазливо спря. Слаб дъждец ръмеше бавно и монотонно над покривите като в американски шпионски филм. Из целия град се носеше грохотът на приближаващата се буря. Изведнъж дъждът се усили и капките заподскачаха по тротоара и асфалта на улицата. Той вдигна яката на палтото си и сви рамене.

Огледа се и се послуша за нещо необичайно. Беше се подвел и попадна в капан, за който не подозираше. Системата му за сигурност не беше сработила. Как се бе случило така? Имаше само един човек, с когото беше влязъл в контакт след пристигането си в Мюнхен. Вагнер, свързката, с когото се беше срещнал в музея „Новата пинакотека“. Освен ако не го бяха проследили от летището до ателието на часовникаря, нямаше кой друг освен Вагнер да е информирал Джамията за търсенията му. Надушването на опашки беше по-скоро изкуство, отколкото наука, а Борис беше майстор в това изкуство. Сигурен беше, че не са го проследили.

Оставаше да е Вагнер или каквото там беше истинското му име и Карпов щеше да е в опасност, докато не спре изтичането на информация. Най-разумно беше да се обади на Иван и да му съобщи, че Вагнер играе и за другата страна. Извади телефона си и тъкмо се канеше да набере номера, когато внезапният блясък от светкавица освети мъжа, застанал във входа право срещу началото на алеята. Само след секунда се стовари грохотът от гръмотевицата.

Борис долепи телефона до ухото си и започна да говори, сякаш наистина се обажда на някого. Междувременно се заоглежда наляво и надясно по улицата, без да спира поглед на потъналия в мрак вход насреща си.

Прибра телефона и с ръце в джобовете тръгна забързано наляво под дъжда. След три пресечки влезе в една бирария. Заведението беше топло, шумно и миришеше на наденички и бира. Таванът му беше остъклен и създаваше впечатлението, че се намираш навън, без обаче да си изложен на капризите на времето. Той се отръска от капките, проправи си път през посетителите и сервитьорите и седна на дълга маса в задната част на помещението.

Внезапно се почувства зверски гладен и си поръча всичко, на което му беше замирисало на влизане. Бирата пристигна веднага в огромна халба от порцелан и метал. Той отпи две глътки и я остави на масата. От двете му страни разгорещени германци ядяха, пиеха, викаха, пееха и се смееха, вдигайки шум до небесата. Идеше му направо да стане и да си излезе, но тъй като не беше дошъл тук за удоволствие, нямаше намерение да си тръгне, преди да е разбрал дали мъжът го е последвал.

Поне десет души бяха влезли след него в бирарията, но никой от тях не му се видя подозрителен. Повечето бяха семейства и млади двойки, хванати за ръце. Борис се опита да си спомни кога за последен път беше вървял под ръка с жена. Не смяташе, че е голяма загуба.

Поръчката му пристигна и точно когато нападна димящите вкусни наденички, на входа се появи една фигура. Козината му настръхна. Сложи хапка в устата си и задъвка замислено.

Очакваше да види мъжа от уличката, но на вратата стоеше жена, при това млада. Борис я наблюдаваше под очи, докато тя изтръскваше чадъра си. Младата дама се огледа, но той

внимателно избягна погледа ѝ, преструвайки се, че съсредоточено набожда потънал в мазнина картоф в чинията си. Постави парченце в устата си, прокара го с бира и погледна отново пред себе си. Жената си беше намерила място на края на масата от отсрещната страна. Намираше се между него и входната врата.

На Карпов му писна от глупости. Тези хора или не си разбираха от работата, или просто бяха аматьори. Постави ножа и вилицата на чинията си, взе я в едната си ръка, вдигна халбата с бира с другата и се изправи.

Времето беше напреднало и шумът в бирарията бе стигнал върха си, а все повече от посетителите се бяха превърнали в пияници със зачервени лица. Докато си проправяше път през тълпата, реши, че аматьорите са най-лошият противник. Не познаваха правилата, което ги правеше непредсказуеми.

Между младата жена и съседа ѝ — дебеловрат германец, който се наливаше с бира и се тъпчеше с наденички — имаше малка пролука. Когато Борис го побутна да му направи място, дебелият германец го изгледа ядосано. Канеше се да каже нещо, но Борис го изпревари.

— *Sie haben Fett über ihr ganzes Gesicht.*^[7]

Шишкото изгрухтя като прасе, обърса се с опакото на ръката и надигна туловището си.

— *Danke, mein Herr.*^[8] — каза му Карпов и се намести до него, съзнателно тромаво, така че да побутне младата дама.

— *Je suis désolé, mademoiselle.*^[9]

Тя стреснато вдигна глава и това му достави удоволствие — явно не очакваше да я заговори на френски. После в очите ѝ нещо угасна, тя се извърна и се загледа в списанието си. Беше на английски, а не на немски. „Венити Феър“. Четеше някаква статия за Лейди Гага, една от онези идиотски поп звезди, които могат да съществуват само в Америка.

Борис отново се посвети на храната си. След известно време тя вдигна списанието си, за да оставят пред нея чиния с виенски шницел. Тя го огледа, сбърчи недоволно нос, бутна настрана чинията си и продължи да чете.

Борис преглътна парче наденичка и повика минаващия сервитьор.

— *Noch ein Bier, bitte.*^[10]

Сервитьорката кимна и понечи да си тръгне, но Борис добави:

— *Und eine für die junge Dame.*^[11]

— Не, благодаря — обърна се тя към него по-скоро с раздражение, отколкото благодарност.

— Нищо, донесете я — извика Карпов след отдалечаващата се сервитьорка.

С тъмната си коса и бяла кожа тя изглеждаше красива по една типична само за американките хубост — излъчваща здраве, жизненост, със съвършено симетрично лице. С други думи, сладникава като пухкав бял хляб „Уондърбред“. Преди няколко години в Ню Джърси беше опитал филия, намазана с фъстъчено масло „Питър Пан“, и едва не се беше задавил от неядливата каша и прекалено сладкия вкус в устата си.

— Няма ли да си изядете шницела? — обърна се той към нея на английски.

— А, не — провлечено му отвърна тя.

Борис изгледа кулинарното творение в чинията ѝ.

— Е, да, определено ще ви се лепне на фигурата.

Жаргонният израз, който Борис употреби, най-после я накара да го погледне.

— Какво искате?

— Божичко, Мидж — каза той с изкуствен глас на герой от американски филм от шейсетте, — тъкмо се канех да те попитам същото.

— Мидж — изсмя се тя. — Не бях чувала това име, откакто спях да чета комиксите за Арчи.

Очевидно взе решение и му протегна ръка.

— Лана Ланг.

Той се ръкува с нея. Ръката ѝ беше хладна и по-твърда, отколкото очакваше. Може пък да не е аматьор, помисли си той.

— Шегувате се, нали?

— О, не — палаво му се усмихна тя. — Баща ми беше голям фен на Супермен.

— Здравейте, Лана Ланг. Аз съм Брайън Стоунифилд.

— Знам кой сте — тихо му каза тя.

Борис стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Как така? Ние току-що се запознахме.

— Аз съм дъщерята на Вагнер. — Тя си изтегли ръката и остави на масата достатъчно пари, за да покрие и двете сметки.

— А сега трябва да дойдете с мен. Без въпроси.

— Чакайте — настръхна Борис. — Никъде не тръгвам с вас.

— Трябва — настоя Лана. — Заплашва ви смъртна опасност. Без мен до заранта няма да сте жив.

[1] Правителствена агенция към Министерство на отбраната на САЩ, която се занимава с развитието на новите технологии в американската армия. — Бел.прев. ↑

[2] Страхотно. Изненадан съм (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Но аз не съм (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Още по-добре (исп.). — Бел.прев. ↑

[5] Прекрасно (исп.). — Бел.прев. ↑

[6] Свещеният коран, Сура 4, в превод на проф. д-р Цветан Теофанов. — Бел.прев. ↑

[7] Цялото ви лице е омазано (нем.). — Бел.прев. ↑

[8] Благодаря ви, господине (нем.). — Бел.прев. ↑

[9] Извинете ме, госпожице (фр.). — Бел.прев. ↑

[10] Още една бира, моля (нем.). — Бел.прев. ↑

[11] И една за младата дама (нем.). — Бел.прев. ↑

Слязоха от планината без проблеми. Борн с право се беше доверил на познанията на Вегас за местността. По неговите пътища избягнаха всички блокади — и тези на военните, и на патрулите от ФАРК, търсещи командира си.

Борн огледа с разузнавателна цел летището и околността му, но не откри враждебни сили.

— Не можеш да влезеш вътре в този вид — каза му Роза, след като слезе от джипа на Вегас.

Борн се огледа в огледалото за обратно виждане. Целият беше в петна от кръв, а дрехите му бяха на парцали.

Роза бръкна в чантата си и извади шепа банкноти.

— Стой тук — нареди му тя.

Борн се нахрани да възрази, но погледът ѝ го спря. Проследи я, докато влезе в чакалнята и започна да брой минутите. На петнадесетата се нахрани да тръгне да я търси.

Вегас пушеше, подпрян на джипа.

— Не се тревожи, приятелю. Тя знае как да се грижи за себе си.

Очевидно Вегас имаше право. Роза излезе от летището с бяла хартиена торба в ръце. Беше му купила риза, джинси, бельо и чорапи. Докато събличаше окървавената си и разкъсана риза, тя влезе в джипа при него.

— Браво — каза Роза, когато видя марлята и препарата за дезинфекция, които беше взел от банята им.

Тя сръчно обработи всичките драскотини, порязвания и натъртвания, които беше получил при падането от дървото, а Вегас продължаваше да му се усмихва насърчително и да пуши.

— *Ella es una maravilla, verdad*^[1] — *Tü debe verla en la cama!*^[2]

— *Estevan, basta!*^[3] — засмя се тя. Личеше обаче, че ѝ е приятно.

Тя излезе от джипа, за да може Борн да се преоблече в дрехите, които му беше купила.

Два часа след срещата им на пътя Борн отиде, накуцвайки, до гишетото за приемане на багаж на летището в Пералес. И накуцването, и лондонският акцент бяха фалшиви. За негова изненада там го чакаха не два, а три отворени билета на името на господин Зед. С приятна изненада установи, че Есай е платил всичко в брой, без да оставя ненужно номера на кредитната си карта при покупката им. Когато дойде време да минат в залата за чакащи излитане, поиска количка за инвалиди. Записа се с единия от двата останали му паспорта като Лойд Чайлдрес, англичанин по националност. Третият беше изхвърлил в Тайланд, защото от „Северий Домна“ бяха разкрили фалшивата му самоличност.

След това в едно закътано ъгълче на малката зала за заминаващи им разказа какво е открил.

— Есай ни е оставил три самолетни билета за Севиля с прекачване в Богота и Мадрид — тихо подхвана той. — Има и ваучер за кола под наем, когато пристигнем в Севиля. Есай казва, че финалните инструкции ще бъдат при договора на колата. — Той ги изгледа поотделно. — Имате ли паспорти?

— Отдавна сме ги приготвили — вдигна чантата си Роза.

— Добре — облекчено въздъхна Борн. Не искаше да се обажда на Дерон, връзката си във Вашингтон, за подправени паспорти заради забавянето, което щеше да се наложи. Не трябваше да забравя, че освен „Северий Домна“ по петите ги гонеха федералните и ФАРК. Пожарът в тунела, а сега и в къщата бяха следи, пред които дори заспалата колумбийска военна полиция нямаше как да си затвори очите. От друга страна, нямаше как да знаят дали някой е останал жив

— Вегас, Роза или самият той.

Провери часа. Имаха два часа до излитането на самолета, а после в Богота — още деветдесет минути до презокеанския полет, потеглящ в 20,10 ч. вечерта. Беше сигурен, че ще хванат този полет, но полетът в Богота беше друга работа. Трябваше му план.

Той се извини и ги остави. Пералес беше малко местно летище. Знаеше, че по-лесно ще намери това, което му трябва, в Богота, но ако летището там се наблюдаваше, щеше да е късно. Въпросът щеше да се реши или тук, или никъде.

В залата за излитащи имаше четири търговски обекта — аптека, магазин за дрехи, павилион за вестници, където се продаваха и други полезни за пътниците вещи, и сувенирен магазин, в който знамето на Колумбия — хоризонтални ивици в жълто, синьо и червено — се кипреше върху всяка възможна вещь, от тениски до кърпи за глава и флагчета. Не бяха идеални, но щяха да свършат работа.

През следващите петнадесет минути обиколи, накуцвайки, магазините и се снабди с необходимото. Навсякъде плащаше в брой.

Върна се при двойката и изсипа покупките си. После всички отидоха в тоалетните.

— Наистина ли се налага? — попита Вегас, докато разполагаше нещата си за бръснене на полицата от неръждаема стомана над мивките.

— Действай — нареди му Борн.

Колумбиецът сви рамене, намокри лицето си с гореща вода, намаза се с крем за бръснене и започна да бръсне брадата и мустаците си.

— Не съм виждал тази част от лицето си може би от тридесет години — каза той, докато миеше пяната от самобръсначката за еднократна употреба. — Няма да мога да се позная.

— Значи и други няма да могат да те познаят — отвърна му Борн.

Той взе машинката и започна да се подстригва в стил „канадска ливада“ като морски пехотинец. След това отвори разни бурканчета с помади и потъмни кожата в долната част на току-що обръснатото лице на Вегас. После начерви собствените си устни. Бузите му бяха хлътнали и посивели. Докато свърши, Вегас се появи от кабинката, облечен в новите дрехи, които му беше избрал — шорти, джапанки, сламена шапка с лента в жълто, синьо и червено и тениска с надпис през гърдите „Член на колумбийския картел“.

— Абе, приятел, на какво ме направи? Приличам на идиот.

Борн се въздържа да не се изкикоти.

— Тениската ще им се набива на очи и само нея ще запомнят.

Той взе ножиците, разцепи левия крачол на новите си джинси и подхвърли бинта на Вегас.

— Превържи ме от средата на пресеца до под коляното.

Вегас изпълни нареждането му. Борн си сложи диоптрените очила, които си беше купил, и каза:

— Да отидем да видим как изглежда Роза.

— Нямам търпение — с преувеличена гримаса отвърна Вегас.

В последния момент обаче дръпна Борн от вратата и му прошепна:

— Слушай, приятелю... Ако нещо се случи с мен...

— Нищо няма да ти се случи. Всички ще отидем заедно при дон Херера.

Вегас го стисна по-здраво за лакътя.

— Ще се погрижиш за Роза.

— Естеван...

— Каквото и да стане с мен, ще защитавам нея. Обещай ми, амиго.

Напрежението в гласа на Вегас му подейства.

— Давам ти дума — кимна му Борн.

— *Bueno. Estoy satisfecho.*^[4] — Вегас пусна ръката му.

Като куцаше старателно, Борн отвори вратата и двамата излязоха навън.

Рози ги чакаше отвън. Дрехите, купени от Борн, ѝ стояха много добре, може би дори твърде, защото на Вегас очите щяха да му изскочат, когато я видя, застанала с ръце на добре оформената си фигура. Прилепналата по тялото ниско изрязана блуза откриваше горната част на гърдите ѝ, а късата пола беше над средата на здравите ѝ бедра. Ефектът беше доста наелектризиращ.

— *Madré de Dios!*^[5] — възкликна Вегас. — От тази гледка и мъртвец ще получи ерекция.

Рози го погледна леко надменно като Мерлин Монро и избухна в смях.

— Вече съм готова, захарче. Чувствам се силна като Ксена, принцесата воин.

— Само така. — Борн се огледа. — Остава ни да намерим инвалидна количка.

* * *

Докато слизаше към заседателната зала на долния етаж под кабинета му, на Хендрикс изведнъж му се прииска да се обади на сина си Джаки. Само че нямаше как — чакаше го среща с Рой Фицуилямс, директорът на проекта „Индиго Ридж“, който имаше някакви проблеми със „Самаряните“.

Снощи, след като остави Маги в дома ѝ, цял час издирва местонахождението на Джаки. Добре, че беше министър на отбраната, иначе можеше да не му провърви в Пентагона. Джаки, оказа се, беше изпратен в Афганистан. И не само това — оглавяваше тайните операции на патрулите, които претърсваха надупчените с пещери планини между Афганистан и Западен Пакистан, където се укриваха талибанските вождове и елитните кадри на „Ал Кайда“ начело с Бин Ладен. Хендрикс се въртя цяла нощ, мислейки си ту за Маги, ту за Джаки.

Влезе в заседателната зала, обграден от помощниците си, и седна начело на масата. Един от тях постави на масата папките, свързани със „Самаряните“, и ги отвори пред него. Хендрикс се загледа в разпечатаните материали, опитвайки се да предвиди посоката на възраженията на Фицуилямс, но мислите му бяха другаде.

Джаки. Джаки в планините на Афганистан. Маги беше виновна, тя бе отворила сърцето му. Беше държал желанията си под ключ, но сега искаше да си върне сина. Вечерята с Маги, нещо толкова просто, беше първото нормално нещо, което бе правил от години, след като напусна обикновения живот и се отдаде изцяло на работата си. Беше пренебрегнал — или може би беше се съпротивявал — импулса да продължи напред.

Фицуилямс закъсняваше. Хендрикс насочи гнева, който изпитваше към себе си, към шефа на „Индиго Ридж“ и когато Фицуилямс влезе запъхтян и излъчващ енергия и добронамереност, Хендрикс му се сопна:

— Седни, Рой. Закъсняваш.

— Извинявай. — Фицуилямс се отпусна на стола си като спаднал балон. — Нищо не можеше да се направи.

— Разбира се, че е можело. Винаги може. Писнало ми е да слушам извинения, вместо всеки да поеме отговорността за постъпките си. — Той разлисти папката за „Самаряните“. — Вина си е само твоя, Рой.

— Да, сър. — Страните на Фицуилямс горяха, а гласът сякаш засядаше в гърлото му. — Така е. Няма да се повтори, уверявам ви.

— А сега — покашля се Хендрикс, — какъв е проблемът?

Сградата на улица „Верне“ № 5, в която се помещаваше „Монишън Клъб“, беше внушителна постройка от бледожълт камък със средновековен вид. От едната ѝ страна имаше добре гледана градина с ограда от подстригани чемширени храсти и настлани с чакъл пътеки, които изписваха кръгове и осмици. В центъра ѝ беше оформена лилия от чемшири — древният хералдически символ на френската кралска династия. Липсата на цветя ѝ придаваше някаква особена строга хубост.

Сорая остави Арон да ги води. Застана зад него и леко встрани, докато той звънеше на вратата. Амун стоеше точно зад нея. Усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му. Странно как помежду им се беше оформил триъгълник само защото в съзнанието на Амун се бе появил такъв.

Вратата се отвори и ги пуснаха вътре. Тя се запита дали чувствата ѝ към него са истински или измислени. Как е възможно нещо, което ѝ изглеждаше толкова реално миналата седмица, да се стопи като мираж? Ужасяваше се от мисълта колко е лесно да се заблудиш в собствените си чувства.

Вървяха след млада жена с безлична външност, средна на ръст, с нормална фигура, коса, опъната в стегнат кок, и служебно изражение, което я лишаваше от индивидуалност. Меката индиректна светлина осветяваше коридорите, облицовани със скъпа дървена ламперия, и малките осветени рамки с ръкописи, окачени през равни интервали. Стъпките им потъваха в луксозния дебел тъмносив мокет.

Най-после жената спря пред лакирана дървена врата и почука леко. Отвътре ѝ извикаха да влезе, тя отвори вратата, застана до нея и ги покани с жест да минат.

Първата стая в апартамента беше нещо средно между кабинет и офис. Основните мебели в нея бяха дълга дървена маса и рафтове от земята до тавана, които се огъваха под тежките книги, някои от тях доста стари на вид. Тук–там бяха пръснати тапицирани с кожа столове. От едната ѝ страна имаше голям глобус с карта на света от 17 век, а зад него се виждаше другата стая, нещо като гостна, с по-леко и съвременно обзавеждане в светли тонове.

Домакинът им, стъпил на ниска подвижна стълбичка, се извърна и надникна към тях през старомодните си очила.

— А, инспектор Липкин-Рене. Довели сте подкрепления. — Той се засмя, слезе и се приближи към тях. — Донатиен Маршан, директор, на вашите услуги.

Амун излезе напред, преди Арон да успее да го представи.

— Амун Чалтум, директор на „Мухабарат“, Кайро.

В строго официалното кимване с глава имаше някаква заплашителна нотка, която накара Маршан леко да се поколебае. В тъмните му очи бегло се прокрадна някаква мисъл, преди на лицето му отново да се изпише деловата усмивка.

— Тук сте, доколкото разбирам, във връзка с кончината на бедния господин Лоран.

— Така ли я определяте? — заинтригувано попита Арон.

— А как другояче? — Маршан внимателно разтърка пръсти. — С какво мога да ви бъда полезен?

Беше дребен мъж, на около петдесет и пет години по преценка на Сорая, в доста добра форма. Косата му беше дълга, посивяла по слепоочията, но все още черна на темето, с онзи особен лъскав гарвановочерен цвят, който отразява светлината като разлян нефт.

Арон отвори бележките си.

— Лоран е прегазен на „Плас дьо л'Ирис“, в „Дефанс“, в 11,37 ч. сутринта. — Той

внезапно погледна директора в упор. — Какво е правил там?

— Признавам си, нямам идея — разпери ръце Маршан.

— Не сте го изпращали в „Дефанс“.

— По това време бях в Марсилия, инспекторе.

— Господин Лоран имаше мобилен телефон — иронично се усмихна Арон. —

Предполагам и вие също.

— Разбира се, но не съм му се обаждал. Всъщност не се бях чувал или виждал с него дни преди заминаването ми на юг.

Сорая забеляза, че Амун е загубил интерес към разговора и разглежда рафтовете с книги в кабинета.

— Значи твърдите, че не ви е известно каква работа е имал господин Лоран преди два дни в сградата на банка „Ил дьо Франс“.

„Правилно изчака — одобри Сорая — и спомена за банката едва сега.“

Маршан примигна, сякаш за миг насреща му светна силен лъч.

— Моля?

— До момента на убийството му господин Лоран...

— Убийство ли? — Маршан примигна отново.

Хвана се, помисли си Сорая.

— До момента на убийството му господин Лоран е бил ваш асистент, нали така?

— Да.

— Добре тогава, господин Маршан. Банка „Ил дьо Франс“. — Арон ускори темпото на въпросите и в гласа му се появи някаква твърда нотка. — Какво е правил там?

— Вече ви казах, инспекторе — раздражено му отвърна Маршан. Почваше да се нервира и това всъщност беше целта.

— Да, да, твърдите, че не знаете.

— Наистина не знам.

Арон порови в бележките си, обърна следващата страница и Сорая усети как у нея се надига леко злорадство. Арон се приготви за следващата си реплика. „Ето, сега ще бъде“, помисли си тя.

— Много интересен отговор, господин директор. По мои данни голяма част от средствата за този клон на „Монишън Клъб“ идват от сметки в банка „Бриве“.

— И какво от това? — Маршан сви рамене. — Редица от високопоставените ни членове, които ни правят годишни дарения, имат сметки в „Бриве“.

— Алтруизмът им е похвален — лековато каза Арон. — Но с малко повече ровене се натъкнах на факта, че банка „Бриве“ е подразделение на банка „Недерланд Фрийхолд“ със седалище на Антилските острови, която от своя страна е притежание на... Списъкът е доста дълъг и не искам да ви отегчавам. В крайна сметка обаче всичко стига до „Нимфенбург Ландесбанк“ в Мюнхен.

Арон си пое дъх, сякаш за да подчертае какво усилие му е струвало да се добере до тази информация.

— „Нимфенбург Ландесбанк“ има ли си собственик? Да. И това ме позабави за момент. Но после реших да си задам въпроса на обратно. И знаете ли какво? Рано днес сутринта открих, че през последните пет години „Нимфенбург Ландесбанк“ в Мюнхен тайно изкупува дялове от... — той сви рамене. — Трябва ли да продължавам, господин директор?

Маршан не помръдваше. Ръцете му бяха застинали във въздуха. Сорая му отдаде нужното уважение — не се издаде и с най-малкото трепване.

— А сега „Нимфенбург Ландесбанк“ притежава контролния пакет на банка „Ил дьо

Франс“. Сливането е много трудно да се забележи, тъй като и двете институции са частни и не са задължени да обявяват промените в политиката си, контрола върху дейността или своите служители на ключови постове. — Той пристъпи към Маршан с вдигнат пръст. — Но ми хрумна, че може и да има друга причина защо е толкова трудно да откриеш връзката.

Настъпи многозначително мълчание, което принуди Маршан да попита през зъби:

— И каква е тя, инспекторе?

— *A bientôt*^[6], господин Маршан.

И с тези думи Арон се обърна и излезе. Сорая го последва, грабвайки пътьом сакото на Амун и откъсвайки самия него от книгите в библиотеката.

Навън слънцето грееше, птичките пееха и скачаха от клон на клон.

— Искате ли да обядваме? — попита Арон. — Аз черпя.

— Не съм гладен. Предпочитам да отида в хотела — отвърна Амун.

— Е, аз пък съм гладна за двама — каза Сорая, като се стараеше да не среща мрачния му поглед.

— Чудесно — плесна с ръце Арон. — Знам едно място. Следвайте ме.

Сорая усети, че Амун никак не гори от желание да го последва, но докато не намереше стоянка с таксита, нямаше друг избор.

— Защо не ми каза какво си открил? — попита Сорая и тръгна редом с Арон.

— Нямаше време.

Това едва ли беше цялата истина, но тя си замълча. По-скоро не е искал да й каже, смятайки, че тя може да уведоми Амун.

Върнаха се при ситроена и седнаха — Сорая на предната седалка при Арон, а Амун отзад с багажа си. Преди французинът да потегли обаче, Амун се наведе и го докосна по рамото.

— Само момент.

Сорая веднага усети тревога с изострените си от конфликта между двамата сетива. Ако Амун се канеше да започне караница, трябваше да го възпре.

— Нека да тръгваме, Амун — предложи тя с колкото може по-спокоен глас. Случвало й се беше да го види, когато е ядосан, и нямаше желание да си навлича гнева му.

— Казах да почака — отвърна Амун с ледения тон, с който беше смразявал много от подчинените си.

Арон дръпна ръка от лоста за скоростите и се извърна. За негова чест не личеше да има нещо против да изчака.

— Справихте се много добре там, вътре. — Амун го погледна право в очите. — Поздравления за добрата техника.

— Благодаря — кимна Арон. Беше ясно, че не знае накъде отива разговорът. Същото се отнасяше за Сорая.

— Първо го ударихте по слабото място, а после го оставихте на съмненията и страховете му. Жалко, че нямаше как да поставите подслушвателно устройство в кабинета му. Иначе щяхме да разберем на кого се обажда в момента.

Арон изглеждаше леко неприятно изненадан от тази проява на ниска интелигентност.

— Тук не е Египет. Нямам право да подслушвам офисите или домовете на хората без съответното разрешение.

— Вие нямате. — Амун отвори ципа на чантата си и извади черна кутия с размерите на „Айпод“ от първо поколение и решетка на капака. — Но аз имам.

Той натисна някакво скрито лостче и от устройството се разнесе гласът на Донатиен Маршан, хванат по средата на изречението. Говореше по телефона, затова чуваха само неговите реплики.

— ... един Господ знае... Не, не, от Ке д'Орсе не ме питат за първи път... Определено, но мога да ви кажа, че този път е различно... Не, не знам защо.

Последва дълго мълчание.

— Заради египтянина. За да дойде шефът на „Мухабарат“... Глупости. И на теб щеше да ти се изправи косата. Тоя тип е ужасен... Не знам какво искаш... Пробвай ти тогава. Нали не ти се е налагало да се изправиш очи в очи с тях... Наистина ли? Даже не съм ти споменал името й — Сорая Мур... Добре, ти може да я познаваш, но аз — не. Тя най-много ме притеснява... Защото си мълчи, но нищо не пропуска. Очите й са като рентген. За зла участ аз съм си имал вземане-даване с такива хора. И винаги накрая се забърква голяма каша. А в историята с Лоран най-малко това ни трябва... А, така ли? И кой е той?

Последва изненадано мълчание, а после Донатиен Маршан продължи:

— Не го предлагаш сериозно. Не и него. Би трябвало да има друга алтернатива... Разбирам... — Той въздъхна примирено. — Кога?... И трябва да съм аз, така ли?... Добре тогава. — Успя да придаде на гласа си някаква твърдост. — Незабавно ще му дам разпореждания. Цената е същата, нали?

И разговорът приключи. Тримата не помръдваха и не проговаряха. Изведнъж въздухът им се видя тежък — гъста смесица от специфичната миризма на телата им. Сорая долови бавните удари на сърцето си. Да подслушваш нечий разговор, който изведнъж се завърта около твоето име, не беше лесна работа.

— Какво мислите? — попита леко задъхано Амун.

— Струва ми се, че на Маршан му поръчаха да се свърже с наемен убиец.

— Съгласен съм — кимна Арон. — Амун?

Египтянинът гледеше през стъклото на ситроена, без да си прави труд да отговори.

— Ето го — посочи той Маршан, който излезе от сградата, седна в черното си беемве и потегли.

Докато Арон потегляше подире му, той добави:

— Надявам се, че и на двамата вече ви мина апетитът.

* * *

Федералната полиция наистина издирваше Борн, само че търсеха човека с това име и с външността на мъжа от неясната снимка, получена по факса, която разнасяха из залата за международни полети на летището в Богота. А той вече не съществуваше.

— Не се тревожи — успокоително каза на Вегас Борн, седнал в инвалидната количка. — Търсят мен, а не теб или Роза.

— „Северий Домна“ имат връзки във всички...

— В този случай — прекъсна го Борн — много се съмнявам, че ще искат да намесят полицаите. Ще предизвикат твърде много въпроси.

И въпреки това, докато Вегас буташе количката към чакалнята, от него се излъчваше повече нервна енергия, отколкото от слънцето топлина, нещо, което можеше да се окаже проблем, макар че от каква величина Борн не можеше да предвиди, тъй като ченгетата надушват страха от километри.

Отидоха в чакалнята за пътниците от бизнес класата и той подаде билетите на стюардесата — стройна, мургава млада жена, която лично им показва къде е най-свободното място за количката, а после отиде да им повика сервитьор. Очевидно да те възприемат като инвалид си има някои предимства, помисли си Борн, но в момента най-голямото щеше да бъде,

ако дегизировката му попречи на полицията да го открие.

Когато сервитьорът се появи, Борн поръча на Вегас алкохол за успокоение на нервите, Роза сама си поръча нещо, а Борн не поиска нищо за себе си.

— Само веднъж да видя дон Фернандо и ще се почувствам добре — каза Вегас.

— Спри да се оглеждаш — поръча му Борн. — Гледай в мен. — Той се обърна към Роза. — Хвани го за ръката и не го пускай при никакви обстоятелства.

Роза не беше казала нищо, откакто слязоха от самолета, но той не усещаше страх у нея. Вътрешната ѝ увереност, че Вегас ще я предпази, каквото и да става, като че ли ѝ осигуряваше защита в опасната ситуация, в която се намираха.

Щом тя се хвана за Вегас, той видимо се успокои, при това точно навреме, тъй като в залата влязоха двама полицаи и започнаха да разпитват момичетата на рецепцията. И двете поклатиха отрицателно глава, но ченгетата все пак решиха да пообиколят помещението.

Вегас още не ги беше видял, но Роза ги забеляза. Погледите им с Борн се срещнаха. Той се засмя, сякаш тя току-що си е направила някаква шега с него. Тя схвана и също се засмя.

— Какво има? — попита Вегас. — Какво, по дяволите, е толкова смешно?

— След минута-две оттук ще минат две ченгета. — Страхът отново се появи по лицето на колумбиеца. Беше селски човек, който не се чувстваше добре в теснотията на големия град, а тук нямаше и къде да се бяга.

Почти беше преполовил питието си. Костите на черепа му изпъкнаха под внезапно пребледнялата кожа, сякаш е мъртвец. В опит да го разсее Борн започна да го разпитва за работата му на нефтеното находище — за началото, когато още е учел занаята и опасността е била най-голяма. Той се оживи, точно както Борн се надяваше. Очевидно обичаше работата си и я познаваше в детайли. Междувременно Роза го слушаше така съсредоточено, сякаш самата тя е инженер-геолог.

Полицайте се приближаваха към тях с наперена походка, изпъчили гърди и поставили ръце на дръжките на пистолетите си. Напрежението се покачваше. Даже Роза не можа да остане безразлична, забеляза Борн.

— Видях тамариловото дърво зад къщата — каза той — и кръста над гроба.

— Не говорим никога за това — отвърна Вегас, треперейки.

— *Mi amor, calmate.*^[7] — Роза го целуна по бузата. — Той няма как да знае.

— Не исках...

Роза вдигна ръка да го прекъсне.

— Няма откъде да знаеш — тъжно каза тя. Усмихна се изнурено на Вегас, с усмивка, която потрепна по лицето ѝ като свецица на вятъра, и се обърна към Борн. — Синът ни беше само на три седмици, но целият свят се отразяваше в очите му. — По лицето ѝ се плъзна сълза и тя я избърса с опакото на ръката си. — Всички деца са такива, преди светът на възрастните да ги опорочи.

— Смъртта му беше пълна загадка. — Вегас произнасяше с усилие думите, сякаш му причиняваха болка. — Но какво ли знам аз? Само къде съм бил вече. Но не и къде отивам.

— Трябва да пазим децата — намеси се Роза. Нещо в думите на Вегас я беше разстроило.

Полицайте бяха само на няколко крачки от тях.

— Ще имате шанса да опазите друго — утеши ги Борн.

И двамата го погледнаха.

— Но докторът каза... — обади се Роза.

— Доктор от колумбийския пуцинал. В Севиля има специалисти, в Мадрид... На ваше място нямаше да губя надежда.

Ченгетата ги подминаха, бегло оглеждайки групичката им — туристи, единият в инвалидна

количка, навярно ветеран от американската армия, и възрастният мъж с тениската и смешния надпис. Най-дълго задържаха погледите си върху стегнатия бюст и дългите крака на жената, от чието горещо излъчване им спря дъхът.

А после изведнъж изчезнаха като буреносен облак, който се е разнесъл, и всички в залата си отдъхнаха с облекчение.

* * *

На Маги — за Скара вече беше по-лесно да мисли за себе си като за Маги — ѝ предстояше да представи редовния си всекидневен отчет пред Бенджамин Ел-Ариан. Тя се излежаваше гола в леглото, покрита само с чаршаф, и съзерцаваше телефона за шифровани разговори, който използваше само когато се обаждаше на него. Бледата сутрешна светлина проникваше през рехавата тъкан на пердетата в спалнята ѝ. В този час цареше абсолютна, почти осезаема тишина, сякаш единствено светлината помръдваше с леко припукване и проблясване, докато слънцето разпръскваше нощния мрак.

В главата ѝ се блъскаха безброй мисли, някои от които бяха доста противоречиви. Ясно усещаше обаче, че не ѝ се говори с Бенджамин. Той беше като ластик, който я дърпа към друг живот, избран от нея наистина, но не съвсем доброволно.

Странно как животът те принуждава да вземаш решения, помисли си тя. Човек само си въобразява, че има контрол над събитията в него. Животът беше хаос и всякакъв опит да го контролираш или дори само да го ограничиш водеше до сълзи и страдания.

Сълзите ѝ стигаха за няколко живота. Последния път, когато беше видяла майка си на студената маса в моргата, се разплака с двете си сестри, но си обеща никога повече да не пролее и сълза. Беше спазила обещанието си до предната нощ. С какво Кристофър Хендрикс успя да пробие решението ѝ? С часове лежа будна, докато все още усещаше трескавата възбуда от присъствието му, задавайки си този въпрос. Непрекъснато превърташе лентата в главата си и изследваше всеки жест или тон, сякаш бе гладен бездомник, ровещ в кофите за боклук.

Около четири часа най-после се отказа, сви се на кълбо, затвори очи и за да заспи, си представи, както често правеше, двете си сестри. Микаела беше мъртва, загинала в резултат на жаждата им за отмъщение, но Кая още беше жива и здрава, въпреки че по общо съгласие не бяха установявали контакт от години. Маги си представи как двете с нея са подпрели една в друга челата си, както правеха тризначките, докато бяха малки, особеното чувство на топлина, което минаваше през тях, и затворения кръг, който ги правеше по-различни, в който външният свят — омразният свят от детството им, Исландия, предателството на баща им — не съществуваше. Беше ги изоставил с майка им, за да убива и в крайна сметка да го убият в името на какво? На тайната организация, към която принадлежеше. Припомни си го как излиза през вратата на снега в яркия зимен ден в Стокхолм. И никога повече не се върна. И после нищо, докато не откриха, че мъжът, когото е трябвало да ликвидира, Александър Конклин, го е убил. По гърба ѝ се спусна някакъв хлад — чувство, което нямаше как да сподели със сестрите си. Затвори очи и зад клепачите ѝ се появи неприветливият Стокхолм и образът на баща ѝ, който се отдалечаваше от нея и всъщност от тях всичките. Искаше да го сънува, затова си мислеше за него, докато се унасяше.

Когато потъна в прегръдките на съня, образите изплуваха в него като призрак от гроба, но баща ѝ не беше сред тях. С Кристофър се намираха в някакъв спортен комплекс. Бяха абсолютно сами. Луната огряваше огромния басейн. Погледна надолу и той ѝ се усмихна и ѝ помахна. Изведнъж установи, че се намира на върха на кулата за скокове.

„Хайде — подкани я той, — не ме чакай.“ Нямаше представа какво има предвид, но

знаеше, че ще скочи. Пристъпи към края на трамплина и пръстите на краката ѝ се свиха по ръба. Размърда колене, усети трептенето на дъската и насъбраното в нея напрежение и това ѝ даде кураж.

Скочи и изви тялото си в красива дъга. Ръцете ѝ бяха изпънати пред торса с долепени като за молитва длани. Водата скоростно се приближаваше. На лунната светлина повърхността ѝ изглеждаше като огледало. Видя се как се приготвя да се вреже в нея, но точно преди да се гмурне, откри, че образът във водата е на някой друг. Кристофър.

В този момент се събуди. В просъницата пердетата, нашарени от сутрешната светлина, ѝ заприличаха на дебела водна завеса. За момент ѝ се стори, че се оттласква, за да изплува. После се опомни и изпита пълна увереност. С Кристофър толкова си приличаха, че чак я побиха тръпки.

Изправи се в леглото. Пулсът туптеше в ушите ѝ.

— Боже мили — произнесе на глас. — Какво ме очаква?

* * *

Питър се събуди в линейката, която се носеше с вой по улиците на града. Лежеше превързан на носилката с ремъци и се чувстваше слаб като недоносено бебе.

— Къде съм? Какво се е случило?

Слабичкият гласец, който чу през натрапчивото пищене в ушите си, му беше непознат.

Над него се надвеси лицето на млад мъж с руса коса и открита усмивка.

— Не се тревожете — каза му блондинът. — В добри ръце сте.

Питър се опита да се изправи, но ремъците му пречеха да се помръдне. После споменът го връхлетя като локомотив, изскочил от мъглата. Спомни си как върви през подземния гараж, натиска копчето на устройството за предварително запалване и се чува трясък, сякаш настъпва краят на света. Устата му беше пресъхнала и лепнеше. От металната миризма, която долавяше в ноздрите си, му приляваше.

После се сети за Хендрикс. Трябваше да съобщи на шефа си за случилото се. И трябваше да открие кой го е нападнал и защо. Помръдна дясната си ръка, забравяйки, че е обездвижен.

— Ей — с мъка подвикна той. — Махнете коланите. Трябва да си взема телефона.

— Съжалявам, приятел, не може. — Блондинът пак му се усмихна. — Не мога да те развържа, докато сме в движение. Такива са правилата. Ако се нараниш и решиш да ме съдиш, жална ми майка.

— Тогава накарайте шофьора да спре.

— Пак не става. Всяка секунда е ценна.

Съзнанието му все повече се проясняваше, но още се усещаше изтощен, сякаш е тичал в маратонско бягане.

— Уверявам ви, че съм много по-добре.

Блондинът направи тъжна физиономия.

— Съжалявам, но няма как да прецениш. Още си в шок и не мислиш трезво.

— Хайде, кажете на шофьора да спре — надигна глава Питър. — Аз съм федерален агент и съм на пряко подчинение на министъра на отбраната.

Усмивката се изтри от лицето на блондина.

— Известно ни е, господин Маркс.

Сърцето на Питър лудо заблъска, докато се напъваше да се освободи.

— По дяволите, развържете ме!

Блондинът извади глок и го притисна до бузата му.

— Хайде сега, легнете си и се насладете на разходката. Имаме още да попътуваме.

Което означаваше, че не отиват в болницата. Лицето на младежа вече беше непроницаемо като стена. Дали това не бяха същите хора, които са заложили експлозиви в колата му?

— Съжалявам, че ви разочаровах.

Блондинът отдръпна глока от бузата му.

— Знаем, че разчитахте да умра от взрива.

Мъжът любовно поглади пистолета си.

— Само не мога да си обясня как сте заобиколили охраната и сте обработили колата ми.

Блонди се усмихна сухо на някого извън полезрението на Питър.

— Кой ти е казал, че взривът е заложен в гаража?

Значи специално го бяха нацелили и знаеха къде живее.

Все още не му беше ясно за кого работят и — нещо по-важно в момента — колко души има в линейката с него. Предположи, че са трима — Блонди, шофьорът и човекът, на когото младежът се беше усмихнал. А може би и четвърти в кабинката при шофьора. Беше ясно обаче, че са добре обучени и разполагат със средства.

Линейката зави и Питър усети как количката се наклони на една страна, но спирачките я задържаха. Слава богу, от движението ремъците се охлабиха и можа да извади лявата си ръка. Опипом потърси ръчката, с която се отключваха колелата ѝ. След няколко минути тайно шарене с пръсти я намери и здраво я хвана.

Пресечките отминаваха и Питър почти се отчая, че ще улучи подходящия момент, когато усети как центробежната сила отново ги засмуква, докато линейката взема друг завой. В най-горната точка на поднасяне той натисна ръчката. Количката се блъсна в коленете на Блонди, а после отиде на другата страна. Питър освободи дясната си ръка и когато Блонди падна върху него, сграбчи глока му. Докато младежът се опитваше да се изправи, той го фрасна по слепоочието.

Спътникът на блондина се появи в полезрението му и посегна да го удари. Питър стреля и тежкото туловище на мъжа се стовари върху задната врата. Питър разкопча бързо ремъците и слезе от носилката.

Линейката намали скорост — вероятно шофьорът ѝ беше чул изстрела. Без да губи време, Питър прескочи двете тела, дръпна вратата и скочи. Удари се в земята и се претърколи, но силите му се бяха изчерпали и едва се изправи на колене.

Линейката спря след няколко метра. Шофьорът изскочи от нея и се затича към него. Питър знаеше, че глокът е последният му шанс, но го беше загубил при падането. Огледа се отчаяно и го видя в канавката, ала шофьорът го стигна, преди да има шанс пълзешком да се добере до оръжието.

По тялото му се посипаха удари. Не му бяха останали сили да се защитава или да им отвърне. Пред очите му избухнаха ярки петна и започна да го обвива мрак. Помъчи се да не губи съзнание, но каузата му беше обречена.

Отчаянието му можеше да се сравни само с това на удавника, който за последен път изплува и после потъва във водата. Не си беше представял подобно неочаквано и пълно поражение. И изведнъж сред ударите, концентрираната болка и преди да го залее последната вълна, по лицето му мина прохладен ветреца. Слънцето. Миризмата на изгорели газове от ауспуха на мотоциклет.

И лице, неясно и замазано като тъмен облак, което изникна в ограниченото му полезрение.

— Спокойно, шефе, още не си мъртъв.

- [1] Бива си я, нали (исп.). — Бел.прев. ↑
- [2] Само да я видиш каква е в леглото! (исп.) — Бел.прев. ↑
- [3] Стига, Естеван (исп.). — Бел.прев. ↑
- [4] Добре. Удовлетворен съм (исп.). — Бел.прев. ↑
- [5] Пресвета Богородице! (исп.) — Бел.прев. ↑
- [6] До скоро (фр.). — Бел.прев. ↑
- [7] Любов моя, успокой се (исп.). — Бел.прев. ↑

В окъпаното в роса утро Джалал Есай тръгна на разходка из криволичещите крайморски улички на Кадис. Денят беше ясен и само на юг се белееха няколко облачета. Свежият въздух миришеше на сол и водорасли. Няколко лодки се носеха по вълните с издути от вятъра платна. Щорите на доста от туристическите магазинчета бяха спуснати като решетките на замък и Есай долови в това меланхоличния полъх, който повява над морските градчета през зимата.

Внимателно си избра къде да седне. Подмина няколко заведения, близко разположени до дома на дон Фернандо, и се отби в кафенето с бяло-синята тента с извезана котва. Настани се на кръгла масичка на втората редица от тротоара и си поръча закуска.

Край него като гигантски насекоми преминаваха велосипедисти и от време на време с грохот профучаваше някой камион, но поради ранния час тротоарите бяха пусти. Донесоха му кафето и сладкиша. Пробва го — кафето беше добро, затова му добави само малко мляко. После отхапа от вкусния сладкиш, облегна се и пое влажния въздух в дробовете си.

Зае се с всекидневния си ритуал — прегледа на плановете си. Всеки ден изникваха нови неща и се налагаше да се внасят съществени промени. Беше все едно да редиш пъзел, който съвсем леко се променя всеки път, когато го погледнеш. Причината обикновено беше човешкият фактор — волно или неволно въвличените в деянията му хора. Твърде често реакциите им бяха непредсказуеми и затова се налагаше внимателно да ги следи. Беше изморителна работа, която си струва да се върши само ако възнаграждението е достатъчно добро или води до желания резултат. В случая, реши Есай, бяха налице и двете условия.

За съжаление невинаги е възможно да контролираш всеки. Естеван Вегас например беше стар приятел на дон Фернандо, но не означаваше нищо за Есай. Виж, Борн беше константа в плановете му. Вроденото чувство за чест на американеца го правеше предсказуем в ситуации на живот и смърт, а сегашната беше точно такава. Бенджамин Ел-Ариан най-после беше направил твърде грешен ход, като възложи на Борис Карпов да убие Борн, тъй като не разбираше, че сблъсъкът между двамата е с непредсказуем и вероятно напълно неочакван изход. Ел-Ариан не познаваше Борн, както го познаваше Есай, всъщност дори никак. Есай разчиташе на този фактор точно толкова, колкото се надяваше и че Борн ще доведе Вегас и жената от Колумбия.

Тъкмо се похвали сам и долови някакво движение с ъгълчето на очите си, но не се издаде с нито едно движение, а остана загледан пред себе си, докато Марлон Етана си проправяше път в сутрешната мараня под синьо-бялата тента с червената котва.

* * *

— Оттук — каза Лана Ланг. — Бързо!

Карпов я последва през труднопроходимите улици на Мюнхен до малкия тъмнозелен опел. От небето с цвят на ламарина току преваляваше.

— Влизайте — каза тя и се настани зад волана. Той обаче остана на тротоара. — Хайде, какво чакате?

Борис чакаше да го осени музата. Да последваш някого по улицата не беше голяма работа, но да влезеш с него в малко, затворено подвижно пространство е съвсем друга работа. Всичките му инстинкти крещяха панически в главата му.

— Хей — подвикна му тя, видимо изнервена. — Нямаме време.

„Никога нямаме време, помисли си Карпов, докато влизаше. Поне не за важните неща.“

Животът му беше изпълнен с постоянни нужди, задължения, съобразяване, жестове на любезност — големи, малки и всякакви други. Нещо като политически танц, който не можеше да пренебрегне или пък да остави за момент от страх, че когато музиката спре, на стола му ще седне някой друг. А после, независимо от дългогодишната предана служба, усърдие и натрупаните малки престъпления, извършени в името на държавата, които възприемаше като невидими медали, окачени на униформата си, го чакаше живот извън системата, а в Русия това беше равнозначно на никакъв живот.

Лана Ланг караше бързо и хазартно през лабиринта из улици. Стилът ѝ на шофиране беше мъжки — уверен и безстрашен, въпреки че дъждът се усилваше, а улиците бяха мокри. Тук се чувства в свои води, помисли си той, а в бирарията изглеждаше глупава, вманиачена по модата гъска, която не би придружил никъде, нито пък би ѝ поверил живота си.

Очите ѝ непрекъснато се стрелкаха между огледалото за обратно виждане и страничните огледала. Минаваше през светофарите в последния момент и според Борис често се връщаше назад по предполагаемия им маршрут.

— Къде отиваме? — попита той.

Тя се усмихна тайнствено и това също му се видя различно.

— Някъде, където не могат да ме намерят, предполагам.

— Не съвсем. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Ще ви заведе на единственото място, където никой няма да се сети да ви потърси.

Тя натисна газта и гърбът му залепна за седалката.

— И къде е това място?

Тя му хвърли дяволит поглед, а после отново се съсредоточи върху карането.

— Как къде? В джамията естествено.

* * *

Париж има формата на мида, извадена от Сена. Всеки район, наричан тук арондисман, се разгръща по спирала от центъра и колкото по-голям номер има, толкова по-далеч е от сърцето на града. В най-външните квартали живееха имигрантите — вьетнамци, китайци и камбоджанци. След тях — идваха *banlieues* — предградията, неохотно преотстъпени на арабите от Северна Африка. Изолирани в пренаселените, неугледни покрайнини на града, те бяха лишени от права, работа и пълноценен контакт с парижкото ежедневие, култура, образование и изкуство.

Арон последва беembeто на Маршан в едно от северните предградия — най-мръсното, най-пренаселеното и най-западналото.

— Господи, тук смърди като в Кайро — измърмори Амун под нос.

И наистина улиците бяха тесни, тротоарите разбити, грозните бели сгради приличаха на най-долнопробните жилища за бедни в Англия, скупчени една върху друга, без никакво пространство помежду им.

Сорая, все още неспокойна, долови как напрежението между двамата се възроди и се запита откъде идва. Усещаше, че Арон става все по-напрегнат. Докато караха по неугледната улица, към тях се извъръщаха тъмнокожи лица, излъчващи отровна смесица от страх и омраза. Групички младежи се отлепиха от стените, където се мотаеха, пушеха или подпираха, привлечени от непознатата кола както улични псета от парче месо. От черните им очи и тъмнокафявите устни се излъчваше враждебност. Една хвърлена бутилка се разби в страничната броня на ситроена.

Пред тях беembeто зави в някаква уличка. Арон спря до тротоара, паркира и веднага излезе

от колата, но Амун му каза:

— Като имаме предвид каква е атмосферата тук, може би е по-добре да останеш в колата.

— Париж е моят град — настръхна Арон.

— Тук не е Париж — контрира Амун. — Това тук е Северна Африка. Сорая и аз сме мюсюлмани. Остави ни да поемем тази част от операцията.

Лицето на Арон потъмня.

— Арон, той е прав — меко му каза тя. — Отстъпи. Помисли малко върху ситуацията.

— Това е моето разследване. — Гласът на Арон трепереше от едва сдържани емоции. — И двамата сте мои гости.

— Приеми го като подарък.

— Подарък ли! — Арон сякаш смачка думите между зъбите си.

— Не разбираш ли? Той е свикнал с арабските бордеи и може да общува с обитателите им.

Като имаме предвид каква посока взе разследването, имаме голям късмет, че можем да разчитаме на помощта му.

Арон се опита да мине покрай нея.

— Не...

Тя му препречи пътя.

— Без него дори нямаше да сме тук.

— Той вече не е тук — каза Арон.

Тя се обърна и видя, че е прав. Амун беше решил да не си губи времето и бе прав — нямаше смисъл точно сега да изтърват следите на Маршан.

— Остани тук. — Тя тръгна след Амун. — Моля те.

Уличката беше тясна, полутъмна и извита като сгърчения пръст на вещица. Едва виждаше гърба на Амун, който се промуши през очукана метална врата. Затича се и го настигна, преди вратата да се затвори. Докато влизаше през нея, забеляза слаб като клечка младеж на другия край на уличката. Тя присви очи. Видя, че е облечен в червено поло, но на слабата светлина не можеше да определи дали гледа към нея или към нещо друго.

Зад вратата имаше мръсна желязна стълба, водеща надолу. Районът се осветяваше от гола крушка, увиснала на кабела си. Тя се наведе под нея и внимателно заслиза по стълбите. Напъна се да чуе шума от стъпките на Амун или изобщо каквито и да било стъпки, но долови само скърцането и пукането на стара, зле поддържана сграда.

Стигна до малка площадка и продължи надолу. Заобикаляха я миризмата на влага, мухъл и острият мирис на гниене и разрушение. Имаше чувството, че се е преселила в умиращо тяло.

Стълбата свършваше с площадка, покрита с циментови плочи. По лицето на Сорая полепваха паяжини и от време на време чуваше трополенето на плъхове. Скоро долови други шумове — приглушени гласове, носещи се от тъмнината.

Пипнешком продължи по посока на гласовете. След около петнадесет метра започна да различава трепкащата светлина, излизаща от купчина подобни на пещери стаи. Спря за момент, поразена от приликата между атмосферата тук и базите, използвани от частите на „Хизбула“, когато се готвят да преминат границата и да нападнат Израел. Същата миризма на вкиснала пот, очакване, занемарена хигиена, подправки и острият, метален вкус на барутен погреб.

Беше достатъчно близо вече и чуваше гласовете им. Бяха трима. Това я накара да спре. Дали Амун вече ги беше заговорил? Не, вече беше достатъчно близо и ушите ѝ разпознаваха само единия от гласовете — на оня нещастен лъжец Донатиен Маршан.

Стигна до ъгъла и надникна зад него. Слабата старомодната маслена лампа осветяваше неясните силуети на трима мъже. Единият беше съвсем млад, слаб като пръчка, с тъмни очи и изпити бузи. Другият беше малко по-възрастен, с дълга брада и ръце като чукове. С лице към тях

стоеше Маршан. От тона и езика на телата им беше очевидно, че водят трудни преговори. Тя рискува и се огледа. Къде беше Амун? Сигурно някъде наблизо. Какво беше намислил? И как да се приближи дотолкова, че да чува за какво спорят? Огледа се, но не видя нищо, което да ѝ помогне. После вдигна глава и забеляза масивни греди, които кръстосваха пространството в сенките над главата ѝ и поддържаха цялата сграда, за да не се срути върху леговището на арабите.

Намери разхвърляни по пода щайги и се качи върху тях, хвана се за гредите, изтегли се и като кръстоса крака върху подпората, се преметна изцяло върху нея. Трябваше да внимава с натрупалата се мръсотия — сажди, лепкави паяжини, обвивки от насекоми и изпражнения на плъхове, защото ако ги събореше и те се посипеха надолу, щеше да се издаде. Сорая изплъзя сантиметър по сантиметър по гредата, докато не стигна почти над главите на тримата мъже.

— А, не, мой човек, поне тройно за такава работа.

— Твърде много е — не се съгласи Маршан.

— Мамка му, за тая кучка и тройна цена е малко. Имаш десет секунди и после цената се качва.

— Добре, добре — съгласи се след кратка пауза Маршан.

Сорая чу шумоленето на банкноти.

— Ще ти пусна снимката на джиесема — каза Маршан.

— Не ми трябва снимка. Лицето на тая кучка Мур ми е изсечено в паметта.

Сорая потръпна. Имаше нещо зловещо и сюрреалистично в това да подслушваш разговор за предстоящата си смърт. Усещаше как сърцето ѝ се блъска в гърлото, докато срещата приключваше.

Изпълваше я омраза към арабите, но остана неподвижна. Мисията им беше да открият на кого се бе обадил Маршан, след като го подплашиха. Тези отрепки нямаше как да ѝ кажат. Само Маршан можеше да го направи. На своя територия никога не би отстъпил, но тук, хванат в компрометиращи преговори с наемни убийци, може би щеше да е по-склонен...

Стресна се, когато Амун изскочи от сенките. По-възрастният от арабите се извърна с вече пригответен в ръката сгъваем нож. Нападна го и Амун се принуди да смени посоката. По-младият арабин стовари юмука си в слепоочието му и го събори на земята.

Сорая се пусна с краката напред от гредата и удари с коляно младия арабин ниско в гърба. Той падна, главата му издрънча на пода и си разби предните зъби. От сцепената му устна потече кръв. Застена и замря на място. Амун се изплъзна от ножа на възрастния арабин и двамата потънаха в мрака.

Сорая и Донатиен Маршан останаха лице в лице. Той я следеше напрегнато и неотклонно като хванат в капан вълк. Очите му изглеждаха жълти от разгорялата се в тях ненавист.

— Как разбрахте къде отивам? — Когато тя не отговори, той се огледа. — Къде е евреинът? Или е твърде страхлив, за да слезе тук?

— В момента си имате работа с мен — отвърна Сорая.

Без да я изчака да продължи, Маршан хукна да бяга. Тя се спусна подире му към стълбите. Част от мозъка ѝ беше при Амун и битката му с арабина. Дали има и други? Но сега нямаше време да мисли за това. Не можеше да остави Маршан да се измъкне.

Той стигна до подножието на стълбите и скочи на тях с бързина и подвижност, които Сорая не очакваше от него. Тя запрескача по стъпалата подире му нагоре под мъждивата, слаба светлина, стигайки през тъмни пространства до площадката по средата, а после по втората част от стълбата до голата крушка на изхода с восъчнобледата ѝ светлина.

Маршан така се беше засилил, че удари крушката с рамо. Тя се залюля на кабела, хвърляйки хаотични, разнопосочни сенки по стъпалата. Сорая ускори крачка и скъси

разстоянието.

Изведнъж Маршан спря и като се извъртя, извади малък пистолет, калибър 22, със сребърна дръжка. Стреля веднъж без посока, а после отново, когато тя се приближи. Куршумът разкъса якето ѝ на рамото, но не я засегна.

Сорая налетя срещу Маршан, удари с ръба на дланта си китката му и изби пистолета. Оръжието издрънча по стълбите с ясен металически звук и се спря, полускрито в сенките.

Сорая хвана Маршан за предницата на сакото, приближи го към себе си, но докато разбере какво става, той уви предварително хванатия кабел на лампата около врата ѝ. Дръпна го и тя се задави. Посегна да разхлаби примката, но противникът ѝ само я опъна по-силно.

Пръстите ѝ безпомощно драскаха по жицата, стегната около врата ѝ. Опита се да си поеме въздух, но не успя. След секунда започна да губи съзнание.

Борн пристигна в Севиля с двамата си спътници без по-нататъшни приключения. Интерпол не ги чакаше в Мадрид, а в Севиля също минаха безпрепятствено през залата за пристигащи.

Както беше уговорено, колата под наем ги чакаше. Борн вкара интернет адреса, който намери в нея, в баузъра на телефона си и изкара карта на района от Севиля до Кадис. Маршрутът, по който Есай очакваше да поемат, беше очертан с лилава линия. Отдолу беше изписан адрес в Кадис — очевидно на мястото, където щеше да ги чака дон Фернандо Херера.

Качиха се в колата, Борн я подкара и излязоха от летището. По време на полета се беше опитал да разбере каква игра играе Джалал Есай. Нямаше съмнение, че му сервира миш-маш от лъжи и истини, така че все още нямаше отговор на въпроса дали е приятел или враг. Известно време размишлява и върху темата за приятеля си Борис Карпов. Ако наистина му беше възложено да го убие, тепърва предстоеше да се появи. Но дали щеше да дойде? Есай искаше от него нещо, което знаеше, че Борн няма да направи, ако го помоли директно. Дали имаше връзка с Борис? Имаше чувството, че се оплита в огромна мрежа, а няма представа за размера ѝ и откъде тръгва.

Някой искаше да го спипа — но защо и кой?

— Не си от приказливите, а? — обади се Роза от мястото до него.

Борн се усмихна, загледан в пътя пред себе си, и продължи да шофира. Притесняваше се, че може да ги следят, но за момента движението зад тях изглеждаше нормално.

— Не приличаш на никой от познатите ми.

— *Dios mio*, Роза — обади се Вегас от задната седалка, — престани да му досаждаш с въпроси.

— Просто водя разговор, *mi amor*. — Тя се извърна към Борн, но очите ѝ не гледаха към него, а навън в мрака. — Знам какво е да си сам, ама наистина сам, и да гледаш слънцето свит в сянката.

— Роза!

— Тихо, *mi amor*. — Тя пак се обърна към Борн. — Само не разбирам защо някой би го направил доброволно?

— Знаеш ли, не говориш като селянка от пуштинаците в Колумбия — каза ѝ Борн.

— Тоест изразявам се образовано, така ли?

— Впечатлен съм от речниковия ти запас.

— Е, да, нормално за такъв като теб — изсмя се гърлено тя.

— Нищо не знаеш за мен.

— Нима? Ти си сам, винаги сам. Мисля, че това е основната ти черта — тя определя мисленето и постъпките ти. — Роза наклони глава. — Какво ще кажеш?

— Аз не знам нищо за теб.

Роза докосна белезите по врата и гърдите си.

— О, не смятам, че е така.

— Котката маргей.

— Беше много красива, но се оказах на пътя ѝ.

— Не — възрази Борн, — подплашила си я.

Роза се загледа през прозореца в околния пейзаж. Не беше нищо особено, разлюляно море от хълмове, покрито с малки горички възлести, прашни наглед, маслинови горички.

Борн пак провери страничното огледало. Държеше под око един червен фиат, макар да се съмняваше, че професионалист би си избрал кола с такъв цвят.

— Когато си се натъкнала на леговището на маргея... — поде пак той. — Не е много типично за човек, роден и отрасъл в Кордилерите.

— Тичах и докато прекосявах едно поточе, се подхлъзнах на камък, обрасъл с мъх, и си ударих коляното. Не гледах къде стъпвам, бях уплашена.

— Бягала си от някого.

— Да.

— От кого?

— Ти нали все бягаш — отметна глава Рози. — Би трябвало да знаеш.

— Казаха ми, че си бягала от семейството си.

— Така е — кимна тя.

— На мен не ми се е налагало.

— И все пак си сам, толкова сам. Сигурно е изтощително.

Вегас се наведе.

— За бога, Рози! — Той се обърна към Борн. — Извинявам се от нейно име.

Борн сви рамене.

— По света има различни мнения.

— Знам защо бягаш — продължи Рози. — За да не може нищо да те засегне.

Борн отново погледна към червения фиат в страничното огледало, а после към Рози, но тя вече беше отклонила поглед от него.

— В Ибаке май нямат нужда от психолог — каза ѝ той. — Нали там си родена?

— От племето ачагуа^[1] съм. Ние сме от рода на змията.

Борн беше експерт по сравнително езиковедие и знаеше, че ачагуа дават на различните родови разклонения имената на животни: змия, ягуар, лисица, прилеп, тапир.

— Говориш ли ирантче^[2]?

— Добър опит. Впечатлена съм. Браво — усмихна се тя. — Не, не го знам. Хората в нашето племе говорят различни диалекти в зависимост от това дали живеят в планините или покрай Амазонка. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Моля те, кажи ми, че не знаеш индиански езици.

— Не, не знам — потвърди Борн.

— И аз не ги знам. Говорили са ги преди много години. Даже баща ми не ги знаеше.

Очите на Борн отново се отклониха към страничното огледало. Червеният фиат не се виждаше. Съсредоточи се на черния микробус пред тях. През последните петнадесет минути шофьорът му на няколко пъти беше имал възможността да смени лентата или да ускори, но не бе го направил. Караше на четири коли разстояние пред него.

Борн изчака да се отвори пролука в движението и без да подаде мигач, даде газ и мина в лявата лента. След секунди изпревари черния микробус. Видя го как остава в далечината, но после колата също смени лентата и ускори.

Започна да се оглежда за „кутията“ — трик за проследяване, от който беше трудно да се откопчиш, тъй като при него колите са две, едната отпред, а втората отзад.

— Какво става? — попита Вегас.

Борн усети как тревогата се излъчва от цялото му тяло.

— На пътя ни има хора, които не би следвало да са там. Облегни се назад.

Рози се хвана за дръжката на вратата, но не каза нищо. Лицето ѝ не издаваше емоциите ѝ. Знае кога да си мълчи, помисли си Борн.

Черният микробус караше една кола след него. Очевидно шофьорът разбра, че е разкрит.

Борн се убеди, че пред тях няма друг черен микробус. Имаше двуместни спортни коли, автобус, пълен с японски туристи, заети да правят снимки, семейни седани, както и

всевъзможни камиони, включително и един тир, но никоя от колите не приличаше на част от „кутията“.

Промени няколко пъти скоростта, отбелязвайки реакциите на колите отпред, но не откри нищо определено. Стори му се интересно, но и доста притеснително, че черният микробус се разкри, а вторият автомобил продължава да е инкогнито. Почуди се какво означава това, тъй като шпионските учебници диктуваха „кутията“ винаги да има две части. Когато едната кола бъде открита, или и двете прекратяват проследяването, или и двете се приближават.

Изведнъж черният микробус предприе действие и се изравни с Борн отляво. Той мина в средната лента и другият го последва. Премести се в дясната лента, въпреки че се наложи да кара зад тира. Ако черният микробус го последваше, винаги можеше да изпревари тира отляво.

На висока скорост микробусът засече разбрицан седан и сви в дясната лента зад тях. Борн се заоглежда за възможност да се върне в средната лента, но докато пресмяташе разстоянията, черният микробус се приближи опасно. Борн натисна газта и точно в този момент задният капак на тира падна и се повлече по асфалта сред рояк искри.

Всичко му стана ясно. Задният капак беше преработен на рампа. Черният микробус започна да го притиска и подбутва да влезе в празната вътрешност на тира — капакът на кутията. Изобщо не бяха имали намерение да ги проследяват или убиват. Целта беше да ги хванат, да ги затворят и тотално да ги извадят от играта.

* * *

Сорая се опитваше да не губи съзнание. Заби токовете си в мръсния под и същевременно извъртя таза си наляво, за да не ѝ пречи да забие десния си лакът в гърлото на Маршан.

Той отстъпи назад, пусна от изненада жицата и със закъснение протегна ръце към гърлото си. С дясната си ръка Сорая дръпна кабела от врата си и заби коляно в слабините му. Той хлъцна, преви се на две и тя уви кабела около неговия врат. Дръпна с все сили и Маршан падна на колене.

Опитваше се да си поеме въздух като риба на сухо и я гледаше с насълзените си, кървясали и готови да изхвърчат от орбитите си очи. Посегна да я удари с дясната си ръка, а после с лявата, но тя го стискаше здраво.

Сорая навря мрачното си лице в неговото.

— А сега, господин Маршан, ще се наложи да ми отговорите на въпросите. При това веднага или, кълна се в Аллах, ще ви взема живота и душата и ще ги смеля на пух и прах.

Той я гледаше в очите. Лицето му започваше да подпухва и почервява от насъбралата се кръв. От очите му се лееха сълзи, предизвикани от болка.

— Ак... ак... ак... — едва успя да каже той.

Щом поразхлаби кабела, той пак замахна, но тя му разби с чело носа и кръвта се разпръсна по горната му устна, бузите и брадичката му.

— А сега говори — нареди му тя. — На кого се обади, след като излязохме от кабинета ти?

— Как... как разбрахте? — учудено погледна той.

— Казвай.

— Защо да си правя труд? И без това ще ме убиете. — Гласът му звучеше безизразно, сякаш изпод вода.

— И защо не? Ти планираше моята смърт. Но за разлика от теб, у мен може да има останала малко милост. Само че това е риск, който ще трябва да поемеш.

Изведнъж рамената му увиснаха и той ги сви.

— Даже и да ти кажа, какво значение има? Няма да се измъкнеш оттук жива.

На Сорая ѝ беше писнало от него. Желанието да го направи на парчета все повече я завладяваше. Тя хвана счупения му нос, завъртя го като кранче на чешма, докато от очите му не потекоха сълзи и не се задъха като товарно муле от болка. Едва тогава отпусна достатъчно кабела.

— Пет секунди, четири, три... — започна да брой, гледайки го вторачено в очите.

Той я удари в лявата гърда. Пред погледа ѝ избухнаха звезди, тя залитна и едва не падна по стълбите. Маршан се възползва от момента и скочи срещу нея. Лицето му беше поморавяло, по бузите му бяха избили петна, а въздухът излизаше с хриптене от гърлото му. Започна да я души и да я натиска назад, опитвайки се да я накара да падне в черната бездна под стълбата.

Сорая, също задъхана, се прокле, че е свалила гарда, докато се опитваше да разтвори ръцете му и да отбие атаката. Маршан обаче беше решен да ѝ свети маслото.

Сорая го блъскаше, но нямаше опорна точка и ударите ѝ нанасяха минимални щети. Зад очите ѝ се пръскаха светлини и почваше да мисли трудно. Съпротивляваше се, но това само усложняваше положението ѝ. Бавно и неумолимо той я натискаше върху перилата, докато гърбът ѝ съвсем не се огъна болезнено назад.

Светлината и сянката играеха странно пред очите ѝ като крушката, чиято жичка светеше като миниатюрно слънце пред очите ѝ, докато отчаяно се съпротивляваше. После примигна. Всеки момент можеше да се преобърне през перилата. Усети как той напряга цялата си енергия да я довърши. Внезапно тя светкавично грабна крушката и я заби в лявото око на Маршан.

Той изпищя, когато стъклото се разби и прободе зеницата му. Сорая усети как натискът отслабва и заби още по-надълбоко фасонката. Електрическият ток я удари и отметна като гигантски шамар. Тя си пое спазматично въздух, отчаяно опитвайки се да вкара кислород в дробовете си. Чувстваше се останала без дъх и душа.

После изведнъж ѝ се пригади от миризмата на изгоряла плът. Изправи се със стенание — всеки мускул в тялото болеше. Маршан беше паднал на колене. Ръцете му бяха притиснати към фасонката, забита в окото му. Докато падаше, мускулите му автоматично се свиваха и подскачаха, въпреки че сърцето му беше спряло.

---

[1] Арауканско племе от горното течение на Ориноко. — Бел.прев. ↑

[2] Араукански език, който се говори в Бразилия от около 200 души. — Бел.прев. ↑

Черният микробус караше зад тях, а тирът, готов да ги погълне, се движеше отпред. Отляво имаше половинметров банкет, завършващ с ламаринена мантинела, зад който остър скат слизаше в маслинената горичка на склона на един хълм, а отдясно — двуместен мерцедес с вдигнат гюрук, чийто шофьор си тактуваше с глава в ритъма на музиката, която се изливаше от тонколониите му. Нямаше време за мислене, а само за инстинктите, изработени с години тренировки и нелек опит.

Борн ускори и намали разстоянието между тях и рампата. После се качи на нея и носът на наетата кола се вдигна нагоре.

— Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя му Вегас.

Стъпил наполовина на рампата, Борн завъртя кормилото силно наляво и същевременно даде газ до дупка. Колата изхвърча напред и после във въздуха, прелетя над мерцедеса, като долнището ѝ мина на сантиметри от главата на шофьора, секунди преди той инстинктивно да се наведе. Разнесоха се клаксони и скърцане на спирачки. Задницата на колата поднесе, Борн я овладя и продължи да кара в лявата лента. Зад тях колите налитаха една върху друга във верижна катастрофа, но техният автомобил вече беше свободен и се отдалечаваше бързо от тира и черния микробус, които останаха пленени в разпростиращия се наоколо им хаос.

— *Madré de Dios!* Пресвета Богородице! — извика Вегас. — Сърцето ми още ли бие?

Рози се пусна от дръжката на вратата.

— Естеван всъщност иска да ти благодари.

— Естеван всъщност има нужда от едно питие — измърмори Вегас от задната седалка.

Денят си отиваше. Слънцето, клонящо към оранжев цвят над хълмовете на запад, приличаше на пържено яйце. В маслиновите горички се спускаше мрак и придаваше на изкривените им клони призрачен вид. Колата се носеше на запад към настъпващата нощ и изгряващите съзвездия.

Атмосферата вътре беше променена. Борн го усещаше така ясно, както се усеща настъпването на зимата по внезапното падане на налягането и лекото потръпване от първия хлад. След измъкването им от „кутията“ между спътниците му беше настъпила невидима промяна в разпределението на силите. Вегас, компетентният сондър, се чувстваше като риба на сухо далеч от планините си. За сметка на това далеч от Ибаке Рози беше разцъфнала като цвете, погалено от слънцето.

Замисли се за поставения им капан. По всичко приличаше на операция на „Северий Домна“. Бяха ги издирили. Джалал Есай ли ги беше издал? Борн нямаше да се изненада, ако е така. Есай си оставаше пълна загадка за него.

В думите на Рози имаше истина, макар и болезнена — той бягаше от всичко и от всички. И беше съвсем ясно защо. Някога беше обичал шепа хора, а сега всички освен Мойра и Сорая бяха мъртви. Неколцина вероятно заради него. „Никога вече“, настойчиво викаше в него някакъв глас. „Никога повече“. Новата философия, която несъзнателно беше развил, бе проста: бягай, без да спиращ. Знаеше, че докато бяга, няма да се нарани. Недостатъкът в нея обаче беше, както Рози прозорливо бе му посочила, че не усещаше нищо. Това живот ли беше? Можеше ли дори да се каже, че е жив? И ако не, в какво състояние пребивава?

За да се разсее от мислите, той се обърна към нея:

— А ти защо бягаше?

— По обичайните причини.

Имаше навика да отговаря на въпросите така, както и той би го направил, без да издава

важна информация.

— Няма такива причини — парира я той.

Тя се засмя и звукът от смеха ѝ му се видя интригуващ — дълбок, богат, извиращ от корема ѝ. Нямахше нищо фалшиво или престорено в този смях.

— Добре, прав си.

Тя замълча. Борн хвърли поглед към Вегас, заспал на задната седалка. Изглеждаше уморен и изтерзан, сякаш е изминал пътя от Кордилерите до Кадис пеша.

— Аз не бях добро момиче — поде след известно време Роза, загледана през страничния прозорец. — Бях, както се казва, черна овца. Каквото и да направех, само ядосвах другите.

— Тоест семейството ти.

— Не само семейството ми. Пострадаха и приятелите ми. И това беше едно от нещата, които моето семейство не може да ми прости.

Караха в мълчание. Вятърът минаваше с виене и свистене през колата. Роза отметна косата от ухото си и разкри малка татуировка от вътрешната му страна.

— Виждам, че винаги носиш змия със себе си — пошегува се Борн. Влечугото беше нашарено с оранжеви и черни ивици.

Тя докосна розовата мида на ухото си.

— Това е коралова змия.

— Изглежда като митично животно. Издиша ли огън?

— Моля? Няма такива животни.

— Защото не си се срещала с някои от руснаците, които познавам.

Смехът ѝ отново изпълни колата като парфюм.

Борн се поколеба за момент.

— Но пък си срещала други лоши хора.

Вятърът издуха косата ѝ обратно върху ухото и закри малкия дракон.

— Да, доста лоши. — И преди той да успее да продължи, попита: — А ти защо бягаш?

— Успях да разсъдя някои доста могъщи хора. Те имаха планове, а аз им ги развалих.

Роза погледна през рамо към Вегас.

— Ако са от „Северий Домна“, добре си направил.

Борн се усмихна леко накриво.

— Какво знаеш за участието на Естеван в организацията?

Роза се поколеба — вероятно се почуди дали да сподели поверената ѝ тайна, но после отговори:

— Мога да ти кажа, че не е било доброволно.

— Как са го принудили?

— Чрез дъщеря му.

— Мислех, че е избягала с красив бразилец.

— Кой ти го каза? Суарес? — Борн кимна и тя продължи мрачно: — Това е историята, която Естеван реши да разпространи. Стори му се разумно, изглеждаше достоверна. Истината е, че „Северий Домна“ я отвлякоха. Нямам идея къде е. Всяка седмица получаваше снимка, на която тя държи вестник със скорошна дата, и така научаваше, че е жива.

— Но той се е разбунтувал.

Тя прокара ръце през косата си.

— Есай му каза, че организацията не държи дъщеря му в плен. Отдавна била избягала. Никой не знаел как и къде. Единственото, което Есай успя да му каже, беше, че двамата мъже, които я отвлекли, били намерени мъртви, с прерязани гърла. Останалото е пълна загадка.

— А снимката всяка седмица?

— Подправена с „Фотошоп“. Очевидно са използвали момиче със същата фигура, а после са заменяли главата ѝ с тази на дъщеря му. — Тя потрепера. — Дяволска работа.

— Предполагам не е получил вест от нея.

— Нито дума.

Борн сви от магистралата в отбивката за Кадис.

— Малко остана.

— Слава богу — тихичко каза Роза.

— Някой трябва да ѝ е помогнал — замислено продължи Борн.

— С Естеван доста обсъждахме въпроса. — Тя сви рамене. — Не че имаше особен смисъл.

Градът изгря насреща им като лъскава топка от кована мед. Той свали прозореца и вдъхна дълбоко богатия мирис на море.

— Естеван откъде знае за „Северий Домна“? — попита той. Спомни си думите на Есай, че ако Естеван не може да му каже какви са новите планове на организацията, то поне със сигурност познава някой, който разполага с тази информация.

Роза се размърда на мястото си.

— Фактът, че е бил принуден да работи за тях, би трябвало да ти говори нещо.

— Бил е колелце в механизма.

— Всички освен директорите са само колелца. Така е по-безопасно. Когато има подразделения, сигурността е гарантирана. Естеван им вършеше важна работа.

— Която беше...?

— Нефтените сонди са под непрекъснато напрежение, частите се износват, клеясват, чупят се. Постоянно се поръчват нови части, а старите се връщат на различните производители, сещаш се, нали?

Борн схващаше много добре.

— Какво транспортираше нелегално от Колумбия за тях?

— Наркотици, оръжия, а може би дори и човешки същества — сви рамене Роза. — Честна дума, всичко може да е било.

— Не ти ли е казвал?

— Той самият не знаеше. Всичко пристигаше и заминаваше в запечатани кашони, маркирани по определен начин. Забранено му беше да ги отваря. Той беше само посредник.

— Любопитството е част от човешката природа — възрази Борн. — Никога ли не е надниквал?

— Бяха запечатани по определен начин. Но и да е намерил начин да ги отвори, не ми е казвал.

— Би ли пропуснал да сподели нещо такова с теб?

— Както си забелязал, Естеван много ме пази и защитава. По-скоро би умрял, отколкото да ме изложи на опасност.

„Кога отговорът не е отговор? — запита се Борн. — Когато идва от Роза.“

Навлязоха в Кадис и залените му от светлини и сенки улици. Навсякъде ги заобикаляше филигранната архитектура на Северна Африка, сякаш бяха емигрирали в друг свят, закотвен в океана между Изтока и Запада, приел по малко и от двете посоки, но непринадлежащ изцяло на никоя от тях.

Светлината на деня изглеждаше уморена, а във въздуха се носеше острият мирис на надвиснала буря. Нощта започваше да се спуска.

Продължиха по лъкатушешките улички, из които уличните продавачи подвикваха на испански и на арабски и се носеше ароматът на историята.

— Къде си се научил да караш лодка? — попита Марлон Етана, седнал на пейката на борда.

— Пълен съм изненади — отвърна му Есай. — Дори за човек като теб.

— Човек като мен, изпратен да убие човек като теб.

— Добър план — изсмя се Есай.

След като се срещнаха в кафенето сутринта, двамата пиха кафе и си поговориха за дома, нищо повече. После отидоха на дълга разходка, но дори тогава не си казаха нищо важно. Така и трябваше да бъде, така искаха. Отношенията им бяха дотолкова обвити в тайна, заблуда и пълна секретност, че често им беше трудно да общуват като човешки същества.

Есай беше запазил лодка под наем и веднага след обяд, докато Кадис потъваше в следобедната си сиеста, отплуваха. Всички други лодки бяха потеглили призори и щяха да се върнат чак късно следобед. Никой не ги видя, освен човекът от агенцията за лодки под наем, а той се интересуваха единствено колко евро преминават в алчните му ръце.

Денят беше ясен, само няколко облачета минаваха високо над главите им, слънцето прежурияше и се отразяваше върху водата като кована мед, но все пак подухваше. Есай управляваше умело малката лодка, сякаш е роден по вода. Подминаха покрайнините на Кадис, приличащи на огромен извит сарацински ятаган с дръжка, покрит с скъпоценни камъни, които проблясват на слънцето.

Чак след като слънцето падна ниско на хоризонта и по небето на запад се разгърна палитра от шарени цветове, се разприказваха по същество.

— Ел-Ариан все още е убеден, че ме мразиш, така ли? — попита Есай.

— Повече от всякога. — Слънцето лъщеше по голото теме на Етана, но не можеше да проникне в гъстата му брада. — Искан да тръгна след Борн, но Бенджамин ми даде задача, свързана с теб.

— Този хитрец е наел Виктор Черкезов, а само Черкезов може да върти Борис Карпов на малкия си пръст.

От мястото си при кабината Етана се загледа във водата — кобалтовосиня, прошарена с оранжеви ивици, преплетени с тъмносиньо.

— Не мисля, че това е единствената причина да наеме Черкезов.

Есай се беше обърнал да провери вятъра с ръка на руля, но се извърна.

— Така ли?

Етана се подпря с лакти на жилавите си, здрави крака.

— Първата задача на Черкезов не беше срещата с Карпов. Ел-Ариан го изпрати в джамията.

Есай усети как по гърба му мина ледена тръпка. Светлината играеше пред очите му, преминавайки от златно в тъмносиньо.

— Джамията в Мюнхен ли?

— Същата.

— Но защо?

Етана въздъхна.

— Ако бях магьосник, щях да зная.

— Изпратил е бивш директор на ФСБ в джамията? — Есай поклати глава. — Откачена работа.

Етана вдигна очи към него.

— Трябва ни по-добро обяснение, и то бързо.

— А планът? — На Есай не му се мислеше за Джамята. Тя и хората, които я управляваха, бяха причината за омразата, която го изгаряше отвътре.

— Ел-Ариан свика директорите, преди да напусна Париж, но аз, естествено, не присъствах на срещата. И никой не ми каза нищо.

— Не съм го и очаквал.

Вятърът смени посоката си и платната заплюяха като флаг. Есай стана, коригира курса, а после се върна при рубката и нагласи лодката така, че вятърът да духа откъм дясната ѝ страна.

— Внимавай — предупреди го.

Платното изплюя и премина край тях. Есай държеше лодката под ъгъл спрямо насрещния вятър, който издуваше платната ѝ. Носеха се леко над водата, почти успоредно с брега.

Етана събра връхчетата на дългите си като на пианист пръсти.

— Признавам, че си прав, Джалал. Няма съмнение, че влиянието на Джамята в „Северий Домна“ нараства от ден на ден.

— Това е работа на Абдул-Кахар — с горчивина каза Есай. — Слуга на Всепобедния^[1], няма що!

— Добре, но как Ел-Ариан е попаднал под тяхната власт?

Есай държеше здраво лодката по курса.

— Трябва да се върнем десетилетия назад. Норен, агент под дълбоко прикритие, проникнал в организацията. Когато им се наложило да търсят човек за мокра поръчка, викали него. Бил като призрак, но надежден призрак, което е най-важното. Само че докато им вършел работата, трупал данни — имена, дати, факти, цифри.

— За да ги използва срещу тях.

— Използвал ги. Загубихме двадесет и шест агенти само за три седмици.

— А за кого е работил?

— Никой не знае, макар че много хора в организацията и близко до нея се опитаха да разберат. — Есай погледна с присвити очи на запад, където се трупаха буреносни облаци. Вятърът започваше да става поривист, морето по-бурно и той обърна към брега. — Норен беше убит.

— Как стана?

— Една от жертвите му го надви.

— Кой беше? — намръщено попита Етана.

Есай нагласи лодката така, че вятърът да духа откъм гърба им. Носът цепеше водата и ги опръскваше при всяко издигане и спускане по вълните.

— Застреля го човек на име Александър Конклин. — Есай му хвърли бърз поглед. — Чувал ли си за него?

Етана поклати глава. Есай не спираше да следи сивите облаци.

— Конклин оглавяваше „Тредстоун“. Всъщност той я създаде. Една от главните ѝ цели беше да унищожи ръководството на „Северий Домна“. Затова и поръчаха убийството му.

— А след като уби Норен?

— Счете се, че е твърде рисковано да бъде унищожен. — Вече приближаваха брега и вятърът се засили, затова се наложи Есай отново да насочи лодката срещу него, за да я забави.

— Хвани руля и го дръж здраво.

Той излезе от рубката, отиде отпред и събра едното платно, за да убие още повече скоростта. Усещаше мокрото дихание на бурята по лицето си, въпреки че тя все още не беше започнала. Върна се при кабинката и пое отново руля.

— Конклин и „Тредстоун“ подплашиха „Северий Домна“ — продължи той. — Именно тогава Ел-Ариан се свърза с Абдул-Кахар.

— Без да се допита до останалите директори?

— Той си е такъв. Имам чувството, че с Абдул-Кахар се познават от младини, въпреки че не разполагам все още с доказателства.

— Има логика.

— Ясно е обаче, че ударът от страна на „Тредстоун“ даде на Ел-Ариан повода, от който се нуждаеше, за да сключи съюз между „Северий Домна“ и Джамията. — Есай поклати глава. — Допускането на арабско влияние противоречи на хартата на организацията за сътрудничество между Изтока и Запада. Това беше преломен момент, след който всичко се промени.

Етана стоеше притихнал и позеленял и здраво се държеше за пейката. Есай си замълча от уважение и скоро събра платното, вкара лодката в дока и хвърли въжето от мостика на човека от агенцията.

— Бях започнал да се притеснявам — каза им той. — Бурята изглежда сериозна.

— За нас няма какво да се безпокоите — отвърна Есай. — Нас не ни мислете.

* * *

— Да не вземеш да припаднеш! — извика Тайрон Елкинс.

Питър Маркс, обвинил ръце около кръста му, се возеше на мотоциклета, зашеметен и слаб. В тялото му бушуваше огън и той ту потъваше в безсъзнание, ту изплуваше като давец се сред вълните. Запита се отново в полусъзнание откъде идва тази метафора с удавянето.

— Смееш ли се? — извика Тайрон през вятъра.

— Може би — отвърна Питър. — Не знам. — Той отпусна лице върху дебелото кожено яке на Елкинс. Запита се откога ЦРУ разрешава на агентите си да носят кожени якета. А после мисълта потъна във вътрешния въртоп, в който се въртеше.

— Без болници — предупреди той.

— Разбрах още от първия път, шефе.

Питър изведнъж бе обхванат от силна тревога. Кой знае кого бяха пуснали по петите му, кои места наблюдаваха? И къде го причакваха?

— Моля те.

— Не се страхувай, шефе — успокои го Тайрон. — Знам къде трябва да отидем.

— На сигурно място — неясно каза Питър.

— О-о, я стига — обади се Тайрон. — Остави ме най-после на мира.

* * *

Пристигнаха в дома на Дерон в североизточен Вашингтон седем минути по-късно, след като нарушиха всички възможни правила за движение по пътищата. Израснал в негърско гето, Тайрон и преди не си беше давал труд да ги спазва, а откакто работеше за ЦРУ, изобщо престана да се съобразява с тях. Ако някой полицаи имаше неблагоприятното да го спре, той му набутваше служебната си карта под носа и ченгето изчезваше по-бързо от мишка, подгонена от котка.

Навремето Тайрон беше работил за Дерон — висок, красив чернокож с изискан британски акцент, който вършеше добра работа в общуването с международната му клиентела, състояща се от търговци на изкуство със съмнителна репутация, които изкупуваха неговите великолепни фалшификати. Дерон беше изработил и някои от подправените документи на Джейсън Борн,

както и част от оръжията му. Именно благодарение на приятелката на Борн Сорая Мур Тайрон беше решил да послуша съвета на Дерон, да напусне квартала и да се погрижи за бъдещето си, като постъпи на обучение в ЦРУ. Никога не беше работил по-усърдно, но пък наистина си заслужаваше.

— Какво, по дяволите, е станало? — попита Дерон, докато му помагаше да внесе Питър в къщата.

— Направо са го прекарали през месомелачката.

Питър изглеждаше като изпаднал в делириум и несвързано обясняваше нещо — че трябва да се обади, споменаваеше предупреждения и парчета от пъзела.

— Да имаш представа какви ги говори? — попита Дерон.

— Ами, не — поклати глава Тайрон. — През цялото време само повтаряше, че не трябва да го вода в болницата.

— Хм, и Джейсън така щеше да каже.

Тайрон помогна на бившия си наставник да сложи Питър да си легне на дивана.

— Подробности — нареди Дерон.

Тайрон му описа, доколкото можеше, сцената с линейката, застреляните мъже и шофьора, който налагаше Питър.

— Доведох го право тук — завърши той и му подаде глока, взет от канавката, преди да качи Питър на мотора.

— Надявам се, че не си го пипал много.

— Гледах да внимавам — отвърна Тайрон.

Дерон кимна, видимо доволен. След като прибра пистолета в пластмасова торбичка, огледа раните по тялото на Питър. — Познаваш ли го?

— Да. Приятел е на Сорая, Питър Марк. Работеше с нея в „Тифон“, преди да я разкарат.

Дерон отиде да си вземе добре оборудваното куфарче за първа помощ. Питър тихо нареждаше:

— Извикай го, кажи му...

— Кого, Питър — наведе над него Тайрон. — На кого искаш да се обадиш?

Питър само се мятеше и мърмореше нещо неясно през окървавените си устни.

— Дръж го да не се нарани — каза Дерон.

— Този пич напусна агенцията — продължи Тайрон. — Не знам с какво се занимава оттогава, но ако се съди по сегашното му състояние, не му се е отразило много добре на здравето.

Дерон се върна, клекна до Маркс и отвори куфарчето.

— Синко, трябва да поработиш върху книжовния си език.

— К'во?

— Нищо — изсмя се Дерон. — Ще поработим върху произношението ти някой друг път. Той би инжекция на Питър.

— Не, не! — извика пациентът му с доста помътен поглед.

— Трябва да му се обадя, трябва да му кажа. — Но успокоителното подейства и той изпадна в безсъзнание.

Дерон разкопча пропитата му с кръв риза. Гърдите на Питър бяха осеяни със стъклени и метални парченца като миниатюрно гробище.

— Хайде сега, Тайрон, да пооправим човека.

Сорая чу трополенето на стъпки и се извърна, полуприклеknала, готова да се защитава. Под мижавата светлина на стълбите обаче на бегом се изкачваше Амун.

— Добре ли си? — попита я от подножието им той.

Тя кимна, временно неспособна да произнесе и дума. Още се чувстваше слаба от второто нападение на Маршан и гърдите ужасно я боляха. Маршан уж изглеждаше като типичния професор, от когото не можеш да очакваш такава агресия, така че беше получила полезен урок.

Амун вземаше стъпалата по две наведнъж.

— Тоя Маршан, кучият му син!

— Мъртъв е. — Само толкова беше в състояние да каже.

— Свършено е. Долу всички са мъртви. Какво отвратително змийско гнездо. Трябва...

Главата му експлодира и той падна в ръцете ѝ. Тя изпищя, залитайки. Тежеше ѝ като олово. Видя някаква сянка да се движи и ѝ се мярна червено поло. Човекът от края на уличката! Нещо проблясна. По перилата изплющя още един куршум, тя залитна назад и се преобърна в празното пространство.

Последваха два изстрела, после още един, силен като топовен гръм.

И след това пълна тишина, даже без ехо.

Мрак.

---

[1] Ал-Кахар, Всепобедния, е едно от 99-те имена на Аллах. — Бел.прев. ↑

— Почакай! — каза Борис. — Спри.

— Какво?

Въпреки силния дъжд Лана Ланг караше бързо по улицата, успоредна на западната фасада на джамията. Веднага щом завиха в тъмната, неприветлива уличка, косъмчетата на ръката му настръхнаха и почувства как стомахът му се свива неприятно в тревожно предусещане.

— Спри! — изкрещя той. — Върни назад!

— Защо? Почти стигнахме.

Той се наведе и задърпа като луд лоста за скоростите.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика тя.

— Давам назад! Махаме се!

— Престани. — Тя се опита да му попречи. — Ще го повредиш.

— Тогава ти обърни. — Той не се отказваше. — Натисни шибания...

По предното стъкло се посипаха куршуми и улучиха Лана в лицето. Тялото ѝ подскочи като кукла на конци. Борис се сви надве, пресегна се и освободи съединителя с една ръка, а с другата натисна крака на Лана върху педала за газта.

Колата изръмжа и гумите ѝ изсвириха върху асфалта. По покрива ѝ трополеше дъжд. Тя тръгна назад, като пътьом се одра в някаква тухлена ограда. Отново се разнесе стържещият звук и искри, вратата от неговата страна започна да поддава и да затиска дясната му страна. Той се наведе в скута на Лана. Коланът придържаше тялото ѝ изправено, но в него нямаше живот. Кръвта ѝ беше навсякъде, бликаше като фонтан и се стичаше на ручей и локвички по пода на наклонилата се кола.

Посипаха се още куршуми и разбиха предните фарове и решетката на бронята. Карпов успя да хвана кормилото и да изправи колата. Спусна се по улицата като светкавица.

Разнесоха се скърцане на спирачки, оглушителен вой на клаксони и уплашени викове и ругатни. Обстрелът беше спрял и Борис се осмели да надникне над издупченото табло. Колата беше спряла напречно, блокирайки улицата. Тялото на Лана му пречеше да седне зад кормилото.

И в този момент се чу дълбокият, тръбен звук на мощен клаксон. Погледна в другата посока. Насреща му се носеше огромен хладилен камион. Движеше се твърде бързо и в това лошо време изненаданият шофьор едва ли щеше да успее да спре навреме.

Обърна се и се опита да отвори вратата, но тя беше твърде огъната и заклецена. Нито с дърпане, нито с блъскане щеше да успее да я отвори. А и беше твърде късно. Камионът го връхлетя с яростен рев като разярен бик.

* * *

— Много сме ви задължени — благодари му дон Фернандо Херера. — Направихте ни огромна услуга.

— За която искам да си получа заплащането — отвърна Борн. — Не съм алтруист.

— О, тук грешите, Джейсън. — Дон Фернандо праметна елегантно крак върху крак, отвори красива филигранна кутия за пури, предложи му една, но Борн отказа. Дон Фернандо си избра пура и се зае със сложния ритуал по подрязването на крайчето и запалването ѝ. — Вие сте един от последните истински алтруисти в света. — Той дръпна от пурата, за да се разгори. — По мое мнение това е основната ви черта.

Двамата седяха в уютната гостна на дома му. Вегас спеше в една от спалните. Дон Фернандо му беше дал леко успокоително. Роза беше изчезнала в банята за гости — каза, че имала огромна нужда от дълга гореща баня.

Борн и домакинът бяха останали сами. Познаваха се от Севиля, където бяха кръстосвали шпаги в словесен дуел, а по-късно се бяха доопознали в Лондон след насилствената смърт на сина на Херера.

— Искам да остана половин час насаме с Джалал Есай — обади се Борн.

По устните на дон Фернандо изгря усмивка и той се наведе напред.

— Още шери?

Напълни чашата му, оставена между чиния с тънко нарязана студено пушена шунка и големи парчета сирене манчего.

Борн се отпусна назад.

— А къде е той?

— Знам ли? — сви рамене дон Фернандо.

— Значи мога да започна с вас. Защо сте приятели?

— Не сме приятели. Бизнес партньори. Върши ми работа, нищо повече.

— И каква е тя?

— Носи ми печалби. Не от трафик на наркотици.

— На хора ли?

— Опазил ме Господ — прекръсти се дои Фернандо.

— Есай е лъжец — заяви Борн.

— Вярно е — кимна сериозно дон Фернандо. — Но не познава друг начин на действие.

Това е патологично.

Борн се наведе.

— Всъщност най-много искам да знам, дон Фернандо, какво е естеството на връзките ви със „Северий Домна“.

— Същото — вършат ми работа. Понякога са ми полезни.

— Ще ви компрометират, ако даже вече не е станало.

На лицето на събеседника му отново изникна усмивка.

— Подценявате ме, млади приятелю. Би трябвало да съм ви обиден, но с вас... — Той махна с ръка, отпъждайки мисълта. — Факт е обаче, че откак сключиха съюз с Джамията на Абдул-Кахар в Мюнхен, се чувствам длъжен да ги държа под око.

Той видя изражението на Борн и добродушно се засмя.

— Виждам, че ви изненадах. Добре е. Трябва да научите, приятелю, че не разполагате с всичките знания на света.

* * *

Рози влезе под душа и веднага я обгърна облак от пара. Водата се стичаше по раменете, гърба, гърдите и плоския ѝ корем. Тя се завъртя, затвори очи под струята и усети как мускулите ѝ се отпускат от топлината. Прекара ръце през косата си и я отметна от лицето си. Подложи лице под водата и тя се разля по клепачите, носа и бузите ѝ. Бавно завъртя глава на едната и на другата страна, за да масажира мускулите си. Водата биеше в ушите ѝ с някакъв шум, който ѝ напомняше рева на прибой, безкрайното море, и за известно време тя се изгуби в дълбините на изникналия в съзнанието ѝ образ.

Горещата вода биеше в стакато по татуировката зад ухото ѝ и постепенно цветът взе да

избледнява и да се разтича, змията сякаш се разви от кълбото си и се разтвори в локвичката на пода, оцветена от боята, оттичаща се по врата ѝ като сълзи към водния въртоп в краката ѝ.

* * *

Дон Фернандо гледаше замислено запаления край на пурата си.

— Започнало е с Бенджамин Ел-Ариан, нали? — попита Борн.

Дъждът най-последно беше завалял. Тропическата буря блъскаше в прозорците и превиваше клоните на палмите в атриума зад стъклото. Под порива на вятъра на покрива изтрополи разместена керемидата.

Възрастният мъж стана, разгъвайки се като хартиено оригами и излезе през френските прозорци във вътрешния двор. Загледа се, с ръка на слепоочието.

— Де да беше толкова просто — най-накрая каза той. — Обикновен злодей, обикновена цел, нали така, Джейсън? Всички това искаме, защото си спестяваме усложненията. Но и двамата знаем, че животът рядко ни дава възможност да си го подредим така удобно. Когато става въпрос за „Северий Домна“, нищо не е просто.

Борн стана и отиде при него. Водата се стичаше по стъклото и отскачаше от каменната настилка. От медните улуци шуртеше вода и заливаше тревата и лехите. Пръстта беше катраненочерна.

Дон Фернандо въздъхна. Пурата стоеше забравена между пръстите му.

— Опасявам се, че в случая наблюдаваме ужасен затворен кръг. Вижте, Джейсън, всичко започна с човек на име Кристиан Норен.

Той се обърна, за да види дали името предизвиква някаква реакция.

— Не го помните, нали?

— Дори не си спомням да съм чувал това име. Разкажете ми за този Кристиан Норен.

— Това не е моя работа. — Дон Фернандо постави ръка на рамото му. — Трябва да попитате жената на Естеван.

— Не се казва Роза, нали — досети се Борн.

Домакинът му сложи пурата в устата си, но пепелта ѝ беше изстинала и посивяла. — Отидете и я намерете, Джейсън.

* * *

Чистичка и зачервена, Роза излезе изпод душа, загърна се в дебелата хавлия, уви на тюрбан по-малка кърпа около косата си и подпъхна крайчеца ѝ. Изтри парата от огледалото с пръсти, наведе се над мивката, махна импровизирания тюрбан и се огледа.

Косата ѝ беше придобила естествения си русоляв цвят. Последните остатъци от боята бяха оставили следи по решетката на пода. Като внимаваше да не мърда, тя извади контактната леща от дясното си око и остана с едно тъмнокафяво и едно светлосиньо око, какъвто всъщност беше цветът на очите ѝ по рождение. Тя отвори вратичката с огледалото и намери в шкафчето всичко, което беше поръчала — нокторезачка, пила, кремове за лице и овлажняващи лосиони. Взе си каквото ѝ трябваше.

Точно в този вид я намери Борн, когато отвори вратата на банята. Роза погледна отражението му в огледалото.

— Никога ли не чукаш?

— Мисля, че съм си спечелил правото да влизам при теб без предизвестие — отвърна той.

Тя се извърна с лице към него.

— Кога се досети?

— В колата — отвърна Борн. — Нито веднъж не ме погледна право в очите. После, когато

се обърна да провериш как е Естеван, забелязах крайчеца на лещата ти.

— И не каза нищо?

— Исках да видя как ще постъпиш.

Тя подложи шепа, извади и другата леща от околото си и я хвърли в кошчето за боклук под мивката.

— Това ли е естественият цвят на косата ти, или пак е боя? — попита Борн.

— Такава съм си.

Борн се приближи. Не усещаше никакъв страх у нея.

— Не съвсем. Въпреки че татуировката я няма, пак имаш типичния за колумбийските индианци нос. — Той я огледа от по-близо. — Много добра работа.

— Наложиха се три операции, докато го докарат.

— Доста си се потрудила, за да заприличаш на индианка.

— Най-доброто скривалище, както казва баща ми, е да се скриеш пред очите на всички.

— Прав е. Кристиан Норен, така ли?

— Значи дон Фернандо ти е казал — широко отвори очи Роза.

— Решил е очевидно, че е време.

— Сигурно е прав — кимна тя.

— И така. Ти, а не Естеван, си важният човек за дон Фернандо и Есай.

— Онези на магистралата търсеха мен.

— Кои са те?

— Казах ти, че бягам.

— От семейството си обаче.

— В известен смисъл е истина. От хората, за които работеше баща ми.

Борн застана съвсем близо до нея. Миришеше на лавандулов сапун и лимонов шампоан.

— Как да те наричам?

Тя му се усмихна загадъчно. Приближи се до него, така че почти нямаше разстояние помежду им.

— Казвам се Кая Норен. Името на баща ми е Кристиан, а на майка ми — Вивека. И двамата са мъртви.

— Съжалявам.

— Много си мил.

Кая постави ръка на бузата му и леко я погали. С другата заби пилата за нокти, скрита в дланта ѝ, в кожата и мускулите му.

ТРЕТА ЧАСТ

Стиснал обувката с висок ток, свалена от крака на Лана Ланг, Борис заудря по разцепеното от куршуми предно стъкло точно когато камионът се заби в колата. Предната и страничната въздушна възглавница се задействаха и му спестиха навяхване на рамото. И въпреки това едва не загуби съзнание. Стегна се и удари стъклото, използвайки тока като чук.

Шофьорът беше настъпил спирачките, но инерцията на двутонния камион беше твърде голяма и той повлече колата със себе си. Дисковете на спирачките почнаха да пушат. Нещо изпадна от дъното на каросерията и се повлече сред рой искри по мокрия асфалт.

С ръце, вдигнати пред лицето, Борис се хвърли през предното стъкло. В ушите му иззвънтя звукът на счупено стъкло. Колата се разтресе под него като простреляна сърна. Той се претърколи по капака и се стовари на пътя. Болка прониза стъпалото и крака му. Плющящият дъжд моментално го намокри до кости. Колата и камионът, съчетани в някакво гротескно кълбо, продължиха заедно пътя си, завъртайки се почти на обратно. Разнесе се скърцането на прегрят метал. Спирачките блокираха и масивното тяло се понесе по инерция из улицата като планета, излязла извън орбита, после се качи на тротоара и се заби в стъклената витрина на някакъв магазин. С ужасно стържене, подобно на писъка на смъртоносно ранено животно, двете коли изпотрошиха целия му интериор и се забиха в задната стена.

Междувременно Борис беше успял да се изправи на крака сред развихрилия се хаос от крещящи пешеходци, виещи сирени и спрели коли. Разбягалите се хора се блъскаха един в друг с чадърите си. Някакви лица го гледаха, някакви ръце го дърпаха и го молеха да им отговори — добре ли е, какво е станало? Тълпата се разрасна и преля към съседните улици. Отвсякъде, прецапвайки през препълнените канавки, се стичаха нови хора.

Борис търсеше начин да се измъкне от разрастващия се хаос. Точно тогава забеляза крачещ като робот човек в тълпата. Той му се усмихна и му каза нещо неразбираемо. Беше Зачек, дясната ръка на Константин Берия, директорът на СВР. Зачек, който го беше задържал на летището в Раменское. „Какво прави тук?“ — запита се Борис.

„Повярвайте ми, не ви лъжа, когато ви казвам, че можем да превърнем живота ви в ад, генерале“, беше го предупредил той.

Изведнъж пред очите му сякаш се вдигна завеса и му разкри отровната трапеза, която му бяха приготвили. Докато се промушваше, олюлявайки се, през скупчилите се на групички превъзбудени зяпачи, Борис стигна до убеждението, че всичко е работа на СВР — и смъртта на Лана Ланг, и объркването на плановете му тук, в Мюнхен.

* * *

— Понякога сещаш ли се за тях? — попита Кая.

Борн лежеше на пода в банята, а тя седеше върху корема му, хванала в юмрук пилата, с която го бе промушила като с нож, и го гледаше с пронизителните си сини очи. Почти не усещаше болка. Предполагаше, че раната не е много дълбока, защото острието се беше плъзнало по някое от ребрата му. Можеше лесно да я преобърне, но имаше ли смисъл? Очевидно беше, че не смята да го убива или да го нарани сериозно. Имаше да му каже нещо и той искаше — а вероятно и се налагаше — да я изслуша. Затова остана неподвижен, замислен, дишайки дълбоко, и зачака подходящия момент.

— Хората, които си убил? — продължи Кая.

И докато я гледаше в очите, миналото се събуди и се сля със сегашния момент. Сините ѝ

очи се превърнаха в очите на жената от тоалетната на дискотеката. Пулсирането на прожекторите и грохотът на музиката го връщаха назад. Тя седеше на тоалетната чиния, насочила малкия пистолет със сребърни пластини, двадесет и втори калибър — почти детска играчка, с която трудно можеш да спреш някого, — към него.

Той изпълни задачата, която му беше поставил Алекс Конклин. Не знаеше нищо за тази жена, освен че е набелязана от „Тредстоун“ за ликвидиране. В онези дни вършеше каквото му заповядат, както беше обучен, преди инцидента, когато загуби паметта си, след което започна да си задава непрекъснато въпроси за всичко, започвайки с мотивите на началниците си.

Точно преди да извърши делото си, тя му беше казала „Нямаш никаква...“ Никаква какво? Очите на Кая, същите като очите на мъртвата жена.

Изведнъж тя каза:

— Аз я видях. Полицаите дойдоха и ме заведоха на Стуреплан^[1], за да я идентифицирам. Седеше там, не я бяха преместили, Господ знае защо... — Главата ѝ потрепери. — Не си имал никаква причина да го извършиш.

„Нямаш никаква причина.“ Точно така му беше казала и тя, преди да я застреля. „Нямаш никаква причина.“

* * *

Сорая пропадна в тъмнината. Стовари се върху трупа на Амун, който дори и в смъртта си я защити, така както правеше и в живота.

Мъжът с червеното поло веднага ѝ се нахвърли, издърпа я от тялото му и я метна настрани като чувал с картофи. После се загледа за секунда в лицето на мъртвеца и го изрита. Челюстта изпраща и навсякъде се разлетяха зъби. С още един ритник му размаза носа, а след това с нарастваща ярост се зае с ребрата му. Задъха се като разгонено куче. Лицето му се наля с кръв, а жълтите му зъби се оголиха в гримаса.

Сорая се опомни и се заслуша в ругатните му. Понеже бяха на арабски, за момент загуби ориентация и ѝ се стори, че отново е в Кайро. После погледът ѝ попадна на обезобразеното лице на Амун и тя се разкрещя като обезумяла. Арабинът се извърна към нея, но тя се стовари върху него и го събори по гръб.

И двамата паднаха на голия цимент. Тя изстена от внезапната болка, която я прониза отляво. Арабинът се опита да се откопчи, но тя заби ноктите си в него. Въпреки обзелото я замайване не го пускаше. Той я удари по китката и това ѝ отвори възможността, която търсеше. Удари го с ръба на дланта си в носа, подпря се на лявата си страна и замахна да го ритне с коляно. Той се дръпна рязко и кракът ѝ го уцели в бедрото.

Той нямаше намерение да ѝ дава повече възможности. Заби пръстите си в гърлото ѝ и тя залитна назад, полузадушена. Бавно и методично арабинът извади сгъваем нож, отвори го и се приготви да ѝ пререже гърлото.

* * *

На вратата се задумка и Кая побърза да я заключи.

— Всичко наред ли е? — чу се от другата страна гласът на дон Фернандо.

— Абсолютно — отвърна Кая. — Говорим си тук с Джейсън.

— Не прави нищо прибързано — предупреди я той. — Той владее сто и един начина да те убие.

— Твърде много се притеснявате, дон Фернандо — отвърна му тя.

Той разтърси дръжката на вратата.

— Излез веднага, Кая. Допуснахме грешка.

— Не, не е така — обади се тя.

— Той не помни, Кая.

— Казваш го ти. — Тя приближи лицето си до това на Борн и тихо каза: — Да не си ме пипнал с пръст, чу ли? Не и преди да научиш какво се е случило, а тогава вече ще бъде късно.

Той се почуди какво има предвид.

— Ти изобщо помниш ли я, Джейсън? Помниш ли „Магнус“, клуба в Стокхолм?

Борн продължи престрелката с очите ѝ.

— Беше зима и валеше сняг.

Кая леко се изненада.

— Да, в онзи ден снегът беше доста обилен. Денят, в който я уби.

Най-последно му просветна.

— Тя ти е била майка.

За момент в погледа ѝ се появи нещо тъмно и грозно.

— Виека. Името на майка ми беше Виека. — Тя се наведе и устните им почти се доближиха. Изведнъж лицето ѝ се сгърчи в демонична гримаса и когато отново заговори, гласът заседна в гърлото ѝ. — Защо я уби?

* * *

Ножът описа отворена дъга. Сорая вдигна ръка да се защити, но понеже все още не си беше поела добре въздух, ѝ липсваше сила. Арабинът отклони ръката ѝ, сякаш беше играчка.

Хвана я за косата, дръпна главата ѝ, откри дългата, уязвима извивка на шията и с насмешка ѝ каза: „Кучка“. А след това я нарече и с други думи, които я накараха да потръпне. Тялото му се изви като острието на ятаган, с който се готви да ѝ отнеме живота, сякаш това беше едничката цел, за която бе създаден.

Той замахна и Сорая започна да си чете молитвата за живот и смърт. И тогава две ръце обгърнаха главата на арабина. Едната го хвана под брадичката и докато в очите му успее да се появи някаква реакция, рязко изви главата му с неумолима жестокост. Вратът му изпука, хватката му се разхлаби и тялото му се отпусна в мрака, в който смяташе да изпрати нея.

Сорая вдигна глава и видя Арон на бледата, мъждукаща светлина на стълбището. Той се пресегна и без нито дума я взе на ръце, а после я изнесе по друг път, който сам беше намерил.

* * *

„Нямаш причина“.

Можеше да ѝ каже истината или да я излъже. Без значение, защото тя нямаше да го чуе. Държеше да си получи кръвнината и той вече знаеше защо.

— Тя беше цивилна. Така ни каза баща ни, преди да ни напусне. „Каквото и да се случи с мен, не се тревожете. Вие сте в безопасност. Вие сте цивилни.“ Не знаех какво означава това до

онзи ден със снежната буря, денят, в който майка ми... — През тялото ѝ премина спазъм.

Лицето ѝ изглеждаше нажежено до бяло.

— Защо я уби? Каж ми! Аз трябва да знам!

За момент болката ѝ го блъсна като внезапен порив на вятър. Какво да ѝ каже, за да я успокои? Опита се да прецени състоянието ѝ и от колко време се подготвя.

Тази жена несъмнено беше със сложен характер. Години наред се беше укривала пред очите на всички при Вегас, промъквайки се в живота му. Нещо повече, беше възприела начина му на съществуване. С всеки дъх беше усвоявала новата си самоличност. Не беше вече шведка, а нападнатата от маргей индианка от племето ачагуа и рода на змията.

— Трябва да си направиш истинска татуировка — каза ѝ той. — Онази коралова змия беше доста красива.

Думите му предизвикаха някаква почти химическа реакция в нея. Тя свали ръка от рамото му и се облегна назад, като че ли изведнъж почувствала се уморена. Тъмният, грозен блясък в очите ѝ изчезна. Стори му се, че се връща от някакъв друг свят и отново се събужда в къщата на дон Фернандо в Кадис.

— Една сутрин видях коралова змия в гората недалеч от дома на Естеван — подхвана тя. — Беше красива, също толкова красива по свой начин като маргея. Нарисувах си я сама с растителните бои, които използват племето ачагуа.

— Изминала си дълъг път — каза ѝ Борн. — Вече не си същата като преди.

Тя го погледна, сякаш го виждаше за първи път.

— Това се отнася и за двама ни, нали?

Тя стана от тялото му, дръпна се и без да го изпуска от очи, изтегли пилата от тялото му. По ризата му потече кръв и той я свали. Пусна топлата вода и насапуниса раната. Не беше сериозна.

— Доста кръви — обади се тя от безопасно разстояние.

„Да не би да си мисли, че ще я ударя, запита се Борн. Или ще ѝ отмъстя по някакъв начин?“

— Отключи — нареди ѝ той, докато се занимаваше с раната. — Дон Фернандо се тревожи и за двама ни.

— Не и преди да ми кажеш истината. — Тя пристъпи несигурно към него. — Майка ми също ли е била шпионка?

— Доколкото знам — не. — Вече си спомняше. Силата на нейните чувства беше измъкнала забравения спомен от дълбините на миналото му. — Пратиха баща ти да убие тогавашния ми шеф. Той се провали, а на мен поръчаха да нанесе ответния удар.

Кая издаде някакъв звук — имаше вид на човек, който диша трудно.

— А защо баща ми...

— ... не беше целта? — довърши той. — Той вече бе мъртъв.

— И това не беше ли достатъчно?

Нямаше как да ѝ отговори по задоволителен за нея — или дори за себе си — начин.

„Нямаш никаква причина.“

Вивека Норен беше права. Нямаше причина за смъртта ѝ, освен желанието на Конклин за мъст. Само че кого беше наранил Алекс? Двете дъщери на Норен бяха невинни жертви и не заслужаваха да им отнемат майката. Отмъстителността на Конклин го накара да потръпне. Той беше инструмент в ръцете му, добре трениран и изпращан да отнема живот след живот.

Борн разтърка очи. Кога щяха да свършат греховете, натрупани в миналото, което не помнеше? За първи път се запита дали амнезията всъщност не е добре дошла в неговия случай.

— Не такъв отговор очаквах — обади се Кая.

— Добре дошла в истинския свят — уморено отвърна той.

Очакваше да се разплаче, но очите ѝ останаха сухи. Вместо това тя се обърна и отключи

вратата.

Дон Фернандо веднага я отвори и прекрачи прага. Щом забеляза раната на Борн, на лицето му се изписа ужасено изражение.

— Домът ми да не е станал място за бой с бикове? Кая, какво си направила?

Тя не отговори, но Борн каза:

— Всичко е наред, дон Фернандо.

— Не смятам така. — Той се намръщи срещу Кая, която отказваше да го погледне. —

Злоупотребила си с гостоприемството ми. Обеща ми...

— Постъпила е както е смятала за добре. — Борн намери стерилна марля в шкафчето с

лекарствата и я сложи върху раната. — Всичко е наред, дон Фернандо.

— Нищо подобно. — Дон Фернандо беше бесен. — Помогнах ти заради приятелството си с майка ти. Очевидно обаче си прекарала твърде дълго време в колумбийските джунгли.

Придобила си някои доста неприятни навици.

Кая се отпусна на ръба на ваната, събрала длани като за молитва.

— Нямах намерение да ви разстройвам, дон Фернандо.

— Мила моя, не се ядосвам заради себе си, а заради теб. — Възрастният мъж се облегна на вратата. — Представи си какво щеше да си каже майка ти. Не те е възпитавала така.

— Сестра ми...

— Не ми разправяй за сестра си. Ако подозирах, че приличаш и най-малко на нея, нямаше да те пусна да припариш до Джейсън.

— Съжалявам, дон Фернандо. — Кая не вдигаше очи от ръцете си.

Борн не беше чувал дон Фернандо да повишава глас досега. Очевидно Кая го беше изкарала извън релси.

— Де да го мислеше — въздъхна дон Фернандо. — Тук всички сме лъжци, всички се преструваме, че сме нещо, което не сме. — Той погледна от Кая към Борн. — Не е ли интересно — всички имаме проблем с истинската си самоличност.

Най-после Кая вдигна глава.

— Тайните управляват живота на всички ни.

— Така е — кимна дон Фернандо. — Но именно тайните създават проблема с идентичността. Да пазиш тайна, означава да лъжеш, а когато лъжеш, това променя самоличността ти. С времето лъжата става правило, после се превръща в истина — поне в нашата истина, — а след това... какво остава от нас? — Той премести погледа си от Борн. — Можеш ли да ми кажеш, Кая?

— Разбира се, че мога. — И понеже избърза с отговора си, се поспря и се замисли, а лицето ѝ се смръщи.

— Ти шведка ли си — тихо каза Бори, — или си от племето ачагуа?

— Кръвта ми е...

— Кръвта няма нищо общо, Кая! — извика дон Фернандо.

— Самоличността не произтича от действителността. Тя е въпрос на възприятие. Не само как другите те виждат и реагират на теб, а какво мислиш ти за себе си и как реагираш.

— Той изсумтя с престорено възмущение. — Мисля, че Джейсън е прав. Трябва да си направиш постоянна татуировка.

Кая скочи на крака.

— Подслушвал си през вратата.

Дон Фернандо ѝ показа ключ.

— Иначе как щях да знам кога да вляза?

— Джейсън нямаше нужда от помощта ти.

— Не мислех за него — поясни дон Фернандо.

— Благодаря ви — вдигна глава тя.

Удивително колко малко беше останало от колумбийката Роза, съжителката на Естеван Вегас.

— Струва ми се, че на всички ще ни дойде добре по едно питие.

Кая кимна и стана. Докато отиваха към дневната, тя се поинтересува къде е Естеван.

— Отспива си след преживения страх, събира сили, които ще му трябват. — Дон Фернандо сви рамене. — Не му е лесно. Познава само един вид живот и той е много по-прост от този, в който се намира в момента.

— Защо ме гледаш така? — наежи се Кая. — Да не смяташ, че ще го напусна?

— Ако го направиш — отвърна ѝ той, докато си наливаше от великолепно шери, — ще му разбиеш сърцето.

Тя пое чашата от ръцете му.

— Сърцето му е разбито много отдавна, преди да се запознаем.

— Това не означава, че не може да се случи отново.

Борн си взе чашата с шери и отпи бавно. Седеше на дивана. Адреналинът му започваше да спада и раната го болеше, сякаш Кая го беше пронизала с нажежен шиш.

— Кая — поде той, но тя го спря с поклащане на главата.

Тя дойде и седна до него.

— Знам, че с Естеван никога нямаше да се измъкнем живи без теб. За което ти благодаря. И... — Тя се загледа в златистата течност в чашата си, пое си въздух и го изпусна бавно. — И така. Миналото е минало. Аз съм го заровила. — Тя се извърна и го погледна. — И ти трябва да постъпиш така.

Борн кимна и довърши питието си. Дон Фернандо му предложи да му долее, но той махна с ръка.

— Ще ми бъде от полза да ми разкажеш за баща си.

Кая горчиво се изсмя, а после отпи дълга глътка от шерито си и притвори очи за момент.

— Де да имаше на мен кой да ми разкаже за него. Един ден просто си тръгна. Захвърли ни като ненужни вече играчки. Аз бях на девет. Две години по-късно майка ми... — Не довърши и отпи малка глътка от чашата си. Когато я надигна, по ръба ѝ пробягна лъч светлина. Тя преглътна тежко. — Преди тринадесет години. Сякаш е минал цял живот. — Раменете ѝ се отпуснаха. — Или дори няколко живота.

— Той беше шпионин, убиец — каза ѝ Борн. — За кого работеше?

— Не знам. И повярвай ми, не защото не съм се опитвала да науча. — За момент тя отклони поглед. — Убедена съм, че Микаела, другата ми сестра, откри отговора.

— И не ти го е казала?

— Убиха я, преди да успее да каже и дума на мен или на Скара.

— Тризначки са — вмъкна дон Фернандо.

Най-после парчетата от пъзела започнаха да си идват на мястото.

— И вие със Скара се изпарихте и си сменихте самоличността. Както се казва, скрихте се пред очите на всички.

— Най-малкото аз го направих. — Кая подпря чело на лепкавия ръб на чашата си. — И отидох колкото може по-далеч от Стокхолм.

— И все пак организацията на баща ти те откри.

Тя кимна.

— Бяха двама. Убих единия и раних другия. Бяха от него, когато налетях на маргея.

Борн се замисли.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за двамата?

Кая потрепери и за пръв път му се видя ужасно млада и уязвима, момичето, избягало от Стокхолм. И за момент съзря усилието, което ѝ струваше да поддържа самоличността на Роза.

— Говореха си на английски — най-накрая каза тя. — Но този, когото убих, каза нещо точно преди да умре. Не беше на английски. Говореше на руски.

---

[1] Известен площад в Стокхолм. — Бел.прев. ↑

Хендрикс точно приключваше осмата стратегическа среща на „Самаряните“ за последните тридесет и шест часа — темата в случая бе разполагането на охрана по периметъра около мината в Индиго Ридж, — когато Дейвис, един от шестимата му помощници, влезе в залата.

— Президентът ви търси по специалната линия, сър — прошепна му той в ухото и си тръгна.

— Добре, излизайте — каза Хендрикс на участниците. — Но се навъртайте за финалните разпореждания. Ще разположим охраната след четири часа.

Всички излязоха и вратата се затвори, а той се загледа през прозореца в равната, наскоро окосена поляна, оградена с масивни бетонни блокове против терористични нападения, поставени след 2001 година. Някой, може би в пристъп на ирония, беше поставил саксии с цветя отгоре им. „Все едно да посадиш цветя на боен кораб“, помисли си той. Блоковете се издигаха непоклатими и предназначението им беше съвсем ясно. Туристите се тълпяха от другата им страна, но по безупречно поддържаната поляна не се виждаше нито стрък плевел. Нещо във вида на това празно пространство го депресираше.

Той въздъхна вътрешно, вдигна слушалката и се свърза по специалната линия с Белия дом.

— Крис, там ли си?

Чуваше се някакъв кух звук, типичен за шифровъчната програма, която закодираше думите им на всеки десет секунди.

— Тук съм, господин президент.

— Как е момчето?

Стомахът му се сви. В гласа на президента долови фалшиво-сърдечния тон, който придобиваше, когато имаше да съобщава някому лоши новини.

— Тип-топ, сър.

— Така те искам. Как вървят плановете за „Самаряните“?

— Почти сме готови, сър.

— Аха-а... — произнесе президентът, което означаваше, че не го слуша.

Хендрикс посегна в чекмеджето към кутийката с хапчета против киселини, която държеше подръка за всеки случай.

— Искам да си поговорим за „Самаряните“. Тази сутрин закусах с Кен Маршал и Били Стоукс.

Президентът му даде време да осмисли казаното. Маршал присъстваше на срещата в Овалния кабинет, когато беше основана групата, а Стоукс, който не беше там, беше най-влиятелният генерал в Министерството на отбраната и следователно в Пентагона.

— Все едно — продължи президентът, — разговорът така или иначе стигна до „Самаряните“. Виж сега, Крис, според мнението и на двамата ЦРУ е прецакано.

— Искате да кажете Данзигер.

Усети как президентът си пое въздух и преброи до десет.

— Искам да кажа, че съм съгласен с тях. И искам да осигуриш на Данзигер по-голямо участие в операцията.

Хендрикс затвори очи. Още докато гълташе хапчето, главата му започна болезнено да пулсира.

— При всичкото ми уважение, сър, групата вече е структурирана.

— Почти. Самият ти го каза, Крис.

Дали е възможно да изкрешиш сам на себе си, запита се Хендрикс.

— Това е моя операция — упорито каза той; — Вие ми я дадохте.

— Господ дава, Господ взема, Крис.

Хендрикс стисна зъби. Нямаше смисъл да му обяснява какъв формен идиот е М. Еръл Данзигер. Президентът го беше назначил и дори и да споделяше мнението на Кристофър, никога нямаше да си признае, че е направил грешка, не и в настоящия несигурен политически момент. Всяка неправилна постъпка щеше да вдигне шум в блоговете, което от своя страна щеше да доведе до буря от коментари по Си Ен Ен и „Фокс Нюз“, а това пък щеше да даде храна за безкрайни писания по вестниците. Социологическите резултати, които президентът и съветниците му следяха всеки месец, щяха да паднат драстично. Не, в наши дни дори президентът на САЩ трябва да бъде изключително предпазлив както в решенията, така и в изявленията си.

— Ще видя какво мога да направя, за да успокоя духовете — каза Хендрикс.

— Галиш ухото ми, Крис. Дръж ме в течение как вървят нещата.

И с тези думи разговорът приключи. Хендрикс не знаеше кое го боли повече — стомахът или главата. Ясно беше, че Данзигер се опитва да установи контрол върху „Самаряните“, а това със сигурност щеше да доведе до катастрофа. Данзигер беше опортюнист и карьерист. Властта беше единствената му цел и след като се прехвърли в ЦРУ от Агенцията за национална сигурност преди година, се зае да превръща новата си месторабота в копие на старата. Фактът, че Агенцията за национална сигурност всъщност се управляваше от Пентагона, не беше особено радостен за останалите звена от разузнаването. Военните разчитат прекалено много на средствата за наблюдение от разстояние — сателити, безпилотни разузнавателни самолети и всякакви подобни устройства. Запазената марка на ЦРУ обаче винаги са били зорките очи и уши на агентите, изпратени на място. Интеркомът избръмча и прекъсна нерадостните му размишления.

— Сър, всички ви чакат. — Гласът на Дейвис излезе с пращане от говорителя. — Искате ли да продължите заседанието?

Хендрикс потърка челото си. В душата му се надигна някакъв упорит дух на неподчинение.

— Получиха нарежданията си. Кажи им незабавно да разположат хората.

* * *

— Руски ли? — попита Борн. — А на какъв руски?

— Моля? — погледна го неразбиращо Кая.

— Кой диалект? Южняшки или...

— Московски. Беше московчанин.

Борн остави чашата върху плота на масата, изработен от мароканска мозайка.

— Сигурна ли си?

Кая му отговори на руски с московски акцент.

— Баща ти е работил за руснаците — предположи Борн.

— И аз така си помислих, щом го чух как говори — каза Кая, — но нещо не ми се вярва.

— И защо не?

— И двамата ми родители мразеха руснаците.

— Може би при майка ти да е било така — обясни й внимателно Борн, — но ако баща ти е работил за руснаците, омразата му срещу тях би била част от неговото прикритие.

— Криел се е пред очите на всички.

Борн кимна и тя се изправи. Дон Фернандо го погледна многозначително. Виждаше се, че

не иска разговорът да продължава в тази посока. Кая застава пред прозореца и се загледа в отражението си, почти като Борн в дома на Вегас в нощта преди нападението.

В стаята се възцари ужасно мълчание, в центъра на което беше Кая. Нито Борн, нито дон Фернандо имаха желание да го нарушат.

— Мислиш ли, че е вярно? — гласът на Кая сякаш идваше от друго измерение.

Тя най-после се обърна с лице към стаята и като ги изгледа един по един, повтори въпроса си.

— Ако се съди по думите ти — отговори ѝ Борн, — това е най-вероятната възможност.

— Мамка му — изруга Кая. — Мамка му, мамка му.

Дон Фернандо се размърда обезпокоено.

— Все пак възможно е Джейсън да греши.

Кая се засмя, но в гласа и се долавяше горчива нотка.

— Естествено. Благодаря ви, дон Фернандо, но вече не съм малко момиченце и не вярвам в приказки. — Тя се обърна към Джейсън с ръце на кръста. — И така. Имаш ли някакви идеи?

На Борн му беше ясно, че пита за предположенията му за кого е работил баща ѝ. Той поклати глава.

— Тъй като е бил чужденец, а е работил извън Русия, СВР — руското ЦРУ — е една от възможностите. Честно казано обаче, със същия успех може да е работил и за някоя от групировките.

— Тоест руската мафия — каза Кая.

— Да.

— Е, това поне би било по-логичен избор от негова страна — намръщи се тя.

— Кая — предупреди я дон Фернандо, — не се опитвай да разсъждаваш логично в случая.

— Дон Фернандо е прав — потвърди и Борн. — Нямаме никаква информация за ситуацията, в която е бил баща ти. И не знаем дали не е бил принуден да работи за руснаците.

Кая поклати глава, без да го доизслуша.

— Не, поне дотолкова го познавам — нямаше начин да бъде заставен насила за нищо.

— Дори и ако залогът е бил твоят живот или този на сестра ти?

— Той ни изостави, без да му мигне окото — обясни тя с твърдо изражение на лицето. — Имаше си други, по-важни неща в живота.

— Бил е наемен убиец — поясни Борн. — Трябва да си много особен човек, за да се захванеш с този занаят и да успееш в него.

— Именно — погледна го в очите Кая. — Не изпитваше нито жал, нито разкаяние, нито любов. Беше напълно откъснат от всичко човешко. — Тя изправи предизвикателно раменете си.

— Точно това те прави способен да убиваш отново и отново. Липсата на връзка. Не е толкова трудно да простреляш в тила нещо неживо.

Борн долови, че говори не само за мъртвия си баща, но и за него.

— Има моменти, в които убийството е оправдано.

— Необходимо зло.

— Както искаш го наречи — кимна той, — важното е, че се е налагало.

Кая пак се обърна към изпъстрената със светлинки тъмнина зад прозореца.

— Оставете Кристиан Норен да почива в мир — намеси се дон Фернандо. — Повярвайте ми, когато ви казвам, че животът и съдбата му са минало. Кая, време е със сестра ти да продължите напред.

Кая се изсмя мрачно, сякаш по-скоро изръмжа.

— Кажете го на Скара, дон Фернандо. Никога не ме е слушала и, уверявам ви, едва ли ще започне тепърва да го прави.

— Знаеш ли къде е? — попита я той.

Кая поклати глава.

— Когато се разделихме, си обещахме да не се търсим. Не сме се виждали повече от десет години. Бяхме още деца, а сега... — Тя се обърна към него. — Всичко се промени. И нищо не се промени.

— Щеше да е ужасно, ако беше истина. Най-малкото за теб. — Дон Фернандо се изправи с известно усилие, отиде при нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— За теб има надежда, Кая. Наистина се надявам, че е така. Колкото до Скара... — думите му увиснаха злокобно в стаята.

— Обречена е, нали?

Дон Фернандо я погледна и по лицето му се изписа безгранична тъга.

Борн пристъпи към Кая.

— Защо смяташ така?

Кая погледна настрани.

— Защото — отвърна вместо нея дон Фернандо — Скара страда от дисоциативно разстройство.

Кая погледна Борн в упор.

— Сестра ми има шест отделни самоличности и всяка от тях е точно толкова реална, колкото са и нашите.

* * *

Всяка среща с М. Еръл Данзигер беше изпълнена с напрежение и опасност — той беше изключително импулсивен и се обиждаше с повод и без повод. По някаква необяснима и за самия него причина Хендрикс се чувстваше неподготвен за срещата с Данзигер, затова я отложи за късния следобед, макар да знаеше, че би следвало да го покани на обяд.

Заведе обаче Маги на обяд. По нейна молба отиде да я вземе от едно кафене на авеню „Пенсилвания“. Тя го чакаше, приготвила достатъчно храна за пикника им в парка „Нашънъл Мол“.

Слънцето ту надничаше, ту се скриваше зад облаците, докато се разхождаха по тревните площи.

Хората от охраната му, не особено очаровани от избраното място, все пак чинно изпълниха разпорежданията — избраха подходяща полянка и се разположиха в полукръг около нея.

Двамата седнаха един срещу друг с кръстосани крака като деца и Маги извади храната. На Хендрикс почти му се зави свят от удоволствие. Почувства се като дете, избягало от училище — седят с Маги, ядат сандвичи, пият студен чай, а той се чувства обграден в усмивката ѝ и миризмата на нейния парфюм.

— Изненада ме с обаждането си. — Тя отхапа деликатно от сандвича с шунка, бри и горчица. Гъстата ѝ златиста коса беше опъната назад в конска опашка. Носеше черна рокля на бели точки с ниско деколте, пристегната в кръста с черен кожен колан. Беше се събула боса в тревата.

— Радвам се, че не беше заета с розите ми — подкачи я той.

— Кой каза, че не съм била? — отвърна му тя с иронична усмивка и отхапа внимателно още една хапка от сандвича си. — Щях да дойда даже и да бях заета.

От отговора ѝ му стана толкова приятно, че храната му приседна. Пийна малко чай и я преглътна. Гледаше я в тази идилична обстановка и започваше да осъзнава, че се влюбва.

Първоначалната му реакция беше скептична. Упрекна се, че се държи глупаво, пубертетски и, още по-лошо, става уязвим. Но после тези мисли изчезнаха и отстъпиха място на някакво приятно чувство за падане и безтегловност, което му напомняше за сънищата, въпреки че не го свързваше с нито един конкретен сън. Чувстваше се щастлив, а в неговия живот щастието беше най-рядко срещаното явление.

— Кристофър? — подвикна му Маги. — За какво си се замислил?

Той остави сандвича си.

— Извинявай.

— Няма нищо.

— Сетих се за срещата, която ми предстои тази вечер. — Хендрикс се поколеба. Мина му през ум, че свежият ѝ поглед върху ситуацията може да му помогне да се справи с президента и Данзигер. — Човекът, с когото имам среща, никак не е лесен.

— Това определение подлежи на толкова различни тълкувания.

По изражението ѝ видя, че му е обърнала цялото си внимание, и му стана приятно.

— Той е егоцентрик. Издигнал се е на гърба на другите и най-вече на предшественика ми. — Не смяташе да влиза в по-големи детайли. Щеше да се възползва от мнението ѝ, но не възнамеряваше да изоставя правилата за сигурност. — В момента се е създала ситуация, в която се опитва да си осигури позиции в проект, който е моя инициатива.

Маги се замисли.

— Не виждам проблем. Човек, който прави кариера на гърба на другите, едва ли е много компетентен.

— Точно в това е проблемът. Ако го оставя да си прави каквото иска, ще оплеска всичко.

— Остави го тогава.

— Какво?! Да не се шегуваш?

Маги внимателно уви недоядения си сандвич.

— Помисли, Кристофър. Той оплесква работата, както цветистото се изрази...

— Но това е моята работа!

— ... а ти се появяваш и я оправяш. — Тя си взе шоколадова бисквитка и отчупи парченце, но не го изяде веднага. — Хората, които го подкрепят, ще бъдат толкова засрамени, че със сигурност ще го лишат от подкрепата си. — Тя сложи бисквитката в устата си и я сдъвка бавно и с наслаждение.

— В шаха това се нарича да жертваш пешката, за да вземеш царицата.

Хендрикс се облегна назад и се загледа в нея. Тя отчупи парченце бисквита и му го подаде. Той го изяде и шоколадовият вкус изпълни устата му. Предложението ѝ влизаше в противоречие с всички правила, които беше възприел. Да отстъпи? Да остави ръководството на Данзигер? Ама че безумна мисъл.

Преглътна и Маги му подаде още. Всъщност защо пък не? В края на краищата и президентът така иска. При това и той, и Маршал, и Стоукс си бяха заложили главите. Помисли си, че няма да му е никак неприятно да им понатрие носовете, особено на ония двамата досадници, генералите. Да не говорим за унижението, което щеше да преживее Данзигер.

Докато си мислеше за Данзигер и Индиго Ридж, изведнъж се сети: къде, по дяволите, изчезна Питър Маркс?

* * *

Оставил далеч зад себе си развълнуваната тълпа, Карпов спря за момент, за да прецени

ситуацията. Кракът го болеше зверски, но иначе му нямаше нищо. Ако беше вярващ, щеше да се помоли за душата на Лана Ланг, която беше имала предвидливостта да си купи кола със странични въздушни възглавници.

Дъждът беше намалял. Водата все още се оттичаше в канавките, но облаците се разнасяха и от бурята остана само лек ръмеж. Огледа се и осъзна, че няма никаква идея къде се намира. Очевидно беше някъде около джамията, макар че това едва ли вещаеше нещо добро за него.

Намираше се в Мюнхен, от СВР му бяха организирали нападение, а той все още нямаше представа защо от „Северий Домна“ бяха изпратили Черкезов в джамията. Може би, помисли си той в пристъп на моментна слабост, е време да свие знамената и да се махне от този проклет град. Разполагаше само с няколко дни да изпълни задачата на Черкезов. Трябваше да се обади на Борн, да си уговори среща с него и да изчезне оттук. Ала докато стоеше облегнат на тухлената ограда, изведнъж мозъкът му превключи на друга вълна. Бягството нямаше да му е от полза, дори можеше да му навреди. СВР щеше да продължи да му трови живота и нямаше да знае какво крои Черкезов. Трябваше му нещо, което да използва, за да се измъкне от опеката му. Надяваше се да го открие тук, в Мюнхен.

После се сети за онзи кучи син Зачек. „Сигурно още ме преследва“, помисли си Карпов и после му хрумна, че след като го е набутал в тази каша, именно той е човекът, който може да го измъкне от нея.

Вървеше по някакви тесни улички, които му създаваха усещането за нещо ако не арабско, то поне мюсюлманско. Навсякъде имаше месарски магазини, продаващи месо от заклани според ислямските обичаи животни. Във въздуха се носеше ароматът на източни подправки, а жените бяха скромно облечени и със забрадки.

Обиколи няколко пъти квартала и най-после откри това, което търсеше. После се помота на ъгъла, сякаш чака приятел, което не беше съвсем далеч от истината. Чакаше Зачек и той не го разочарова. Когато го видя, тръгна, пресилено куцайки.

Странно, помисли си Борис, докато ускоряваше крачка, чувстваше крака си все по-добре, колкото повече го раздвижваше. Влезе в магазин за дрехи и излезе през задния му вход — доста елементарна маневра, която очакваше Зачек да предвиди. Мина по задната уличка, покрай вече познатите му ламаринени кофи с шиповете. Преследвачът му се появи от задния изход на магазина за дрехи. Борис вече приближаваше края на уличката. Чу зад гърба си подвикване и секунда по-късно насреща му излезе един от копоите на Зачек, извади пистолета си „Токарев“ и го насочи срещу гърдите му.

Без секунда колебание Борис хвана капака на кофата и заби шиповете ѝ в лицето на мъжа. Пистолетът изгърмя и куршумът проби капака, но не го засегна. Мъжът залитна и Карпов му измъкна пистолета от ръцете, но преди да успее да го хване добре, усети до дясното си слепоочие студения хлад на опряното в него дуло.

Изникналият отнякъде втори копой му каза гърлено на руски:

— Хайде. Дай ми повод да ти пръсна черепа.

* * *

Предната врата се тръшна и дон Фернандо бързо излезе от стаята.

Кая седеше близо до Борн и гледаше отраженията им в стъклото на френския прозорец. После натисна дръжката и излезе навън. Борн я последва. Беше хладно и тя потрепери.

— Да влезем вътре — предложи ѝ той, но тя не помръдна.

Вятърът рошеше косата ѝ. Странно му беше да я вижда с естествената ѝ руса коса. После

се сети, че и него отдавна никой не го беше виждал в истинския му вид, дори Мойра. Беше се обградил добре, дори от себе си. Това ли искаше наистина, попита се той. Или защитните реакции му помагаха да продължава по същия път? Въпреки че не му беше лесно да си го спомни, бе убеден, че е имало време, когато не е изпитвал нужда да бъде такъв.

— Отрано забелязах странностите на Скара — подхвана Кая, обгърнала с ръце раменете си. — Нищо не можеше да се направи. Абсолютно нищо. Майка ни направо откачаше от нея.

— Нали каза, че ти си била черната овца в семейството?

— Излъгах. — Тя се усмихна вяло. — Скара ме научи. Каза, че нямала избор и за да има що-годе нормален живот в училище, всичките ѝ самоличности трябвало да се научат да лъжат убедително.

— Сигурно ти е било много трудно — каза ѝ Борн.

— Първоначално. Сънувах кошмари, в които тя се превръщаше в някакво чудовище — вампир или зъл дух. Тя се обърна към него. — Но най-много ме тормозеше въпросът къде отиват другите ѝ самоличности, когато не са изявени. И как се редуват? Има ли механизъм, който определя коя личност ще изскочи в следващия момент?

— И отговори ли си?

— Скара нямаше идея. Каза, че било като да се возиш нонстоп на алпийско влакче.

— Притесняваше ли се дали и на теб няма да ти се случи същото?

— Непрекъснато. — Кая потрепери. — Гледал ли си „Точно по пладне“? Същото е. Все едно чакам да се появи влакът с убиеца в него.

* * *

Президентът на САЩ вдигна телефона и се обади на брокера си.

— Боб, дай ми цената на „Ниодайм“.

— Шейсет и седем долара и двадесет пет цента — отвърна брокерът му.

— Какво? — Президентът се изправи в креслото си. — Беше двадесет и три, ако правилно си спомням, и то само преди колко... няколко дни?

— Направо са се скъсали да ги купуват, сър — поясни Боб. — Цената им е скочила до небето.

Президентът затвори очи и разтърка слепоочията си.

— Божичко, направо не разбирам.

— Ако не започнете да купувате сега, сър, ще си биете шамари, когато цената им мине сто долара.

— Добре, купи ми петстотин по обичайния канал и още петстотин, когато стигне... колко би било разумно?

— За които и да било други акции щях да кажа, че ще се върнат с една трета назад, сър. Но „Ниодайм“ ми напомня за бума на акциите в зората на интернета. Направо невероятно. Чакайте малко. — Президентът чу как Боб тропа по клавишите. — Откакто са излезли, с всеки ден цените им растат неимоверно. Може и да дръпнат с десет процента назад, но, честно казано, не очаквам нищо по-сериозно.

— Тогава да се уговорим вторите петстотин да са на шейсет долара.

— Дадено — отвърна Боб. — Нещо друго, сър?

— Нищо друго няма значение — кисело отвърна президентът и затвори.

Телефонът му почти незабавно иззвъня. Той погледна часовника си и видя, че разполага със седем минути да проведе разговор и да отиде до тоалетната преди следващата си среща.

Въздъхна и вдигна слушалката.

— Рой Фицуилямс ви търси, сър.

— Свържи го. — Чу се неколkokратно прищракване. — Фиц, намери ли ми отговора?

— Така мисля, сър — отвърна Фицуилямс от кабинета си в Индиго Ридж.

— Каж ми, че си намерил метод за по-бързо извличане на редките земни.

— Щеше ми се да бях, но поне имам друго предложение. Както знаете, във всички дънни платки на компютрите се влагат редки земни елементи. Мисля, че ако започнем незабавна кампания за рециклиране, ще успеем да съберем достатъчно материал и да изпълним първата поръчка на Министерството на отбраната след, да кажем, осемнадесет месеца.

— Осемнадесет месеца! — Президентът буквално скочи от стола си. — Генералите ми казаха, че ако първата доставка беше пристигнала вчера, щеше да е съвсем навреме, но по неволя ще се съгласят на осем месеца.

— Няма как да е по-рано от осемнадесет месеца — повтори Фицуилямс, — освен ако правителството не бракува всички държавни компютри.

„Божичко, помисли си президентът, докато се опитваше да изчисли цената наум. Контролната комисия на Конгреса ще ми свали главата.“ Знаеше, че е попаднал между чука и наковалнята.

— Ще видя какво мога да направя, Фиц, но ти трябва да организираш добива в Индиго Ридж по възможно най-бързия начин.

— Ще се свържа с борда на „Ниодайм“ и ще започнем масова кампания за наемане на персонал.

— Като имам предвид, че акциите им са стигнали небето, не би трябвало да има проблеми — недоволно каза президентът.

— Така е, сър — изсмя се Фицуилямс. — Вече съм богат човек.

* * *

Дон Фернандо се появи пак.

— Есай се върна, Джейсън, и пита за теб. В библиотеката е, в източната част на къщата. Ние с Кая пък ще приготвим вечерята.

Борн прекоси гостната, мина по един коридор и влезе в библиотеката — квадратна стая, светла и добре проветрена, за разлика от повечето подобни помещения. От двете страни на прозореца бяха наредени рафтове с книги, а на различни места бяха разпръснати удобни на вид столове и възглавници с марокански мотиви.

Джалал Есай стоеше прав в центъра на стаята, с долепени пред себе си пръсти. Когато Борн влезе, той се обърна. Както винаги настроението му беше непроницаемо.

— Предполагам, че имаш доста въпроси към мен. — Той посочи към две кресла с високи облегалки. — Защо не поседнем удобно, докато си говорим?

Те се настаняха с лице един към друг.

— Есай — подхвана Борн, — няма смисъл да разговаряме, ако ще продължаваш да ме лъжеш.

Есай постави ръце в скута си. Изглеждаше напълно спокоен.

— Съгласен съм.

— Още ли работиш за „Северий Домна“?

— Не, поне не от известно време. Не съм те излъгал за това.

— А сърцераздирателната история за дъщеря ти?

— За съжаление е вярна, но — Есай вдигна пръст — не ти казах цялата истина. Да, убиха я, но не хора от организацията. Никога не биха предприели подобно действие. — Той си пое въздух и бавно го изпусна. — Убиха я агентите на Семид Абдул-Кахар. — Той вдигна глава. — Чувал ли си за него?

— Лидерът на Джамията в Мюнхен — кимна Борн.

— Точно така. — Той се наведе напред и в тялото му се появи някакво напрежение. — Абдул-Кахар се възползва от обстоятелствата и сключи сделка с Бенджамин Ел-Ариан.

— Какви обстоятелства?

— Е, сега стигнахме до сърцевината на въпроса. — Есай махна с глава. — Онази жена разказа ли ти историята си?

Борн кимна.

— Баща ѝ е ключът към разгадаването на загадката защо „Северий Домна“ позволиха на Абдул-Кахар да навлезе в територията им.

— Не е ли имало сделка?

— Имало е, въпросът е каква — отвърна Есай. — Когато се почувстваха уязвими след сблъсъка с предишната ти организация „Тредстоун“, Ел-Ариан се обърна към Джамията.

Борн не каза нищо. За втори път ставаше дума за уязвимостта на „Северий Домна“. Проблемът беше, че нещо тази история не му се вярваше. Или Есай отново го лъжеше, или не му беше известна истинската причина, поради която бяха допуснали Джамията в организацията. Притесняваше го и фактът, че доколкото знаеше, „Северий Домна“ беше основана, за да служи като мост между културите и религиите на Изтока и Запада в благороден опит за мирно съвместно съществуване. Защо тогава ще позволяват на един ислямски екстремист като Семид Абдул-Кахар, подвизаващ се зад маската на благочестив мюсюлманин, да нарушава внимателно обмисления баланс? Нещо не се връзваше. Борн погледна изпитателно Есай. Отново се почуди като какъв да го приеме — като приятел или враг.

— Искал си да разбереш за кого работи Кристиан Норен, така ли?

— Всеки в тази къща иска. — Есай се облегна назад. — Мислехме, че Кая знае или поне ще може да ни насочи, и затова дон Фернандо ми поръча да я доведе заедно с Вегас.

— Защо не ми разказа цялата тази история, докато бяхме в Колумбия?

— Баща ѝ е преследвал бившия ти шеф, а двамата, казват, сте били близки. Не знаех дали ще се согласиш да изпълниш молбата ми, ако беше наясно коя е тя.

Обяснението изглеждаше логично и може дори да беше истина, но с Есай човек никога не можеше да бъде сигурен.

Дон Фернандо го бе предупредил, че той е патологичен лъжец, не че Борн не се беше сетил и сам. От друга страна, струваше си да получи потвърждение на подозренията си.

— И ако не бях дошъл?

— Преговарях с Роберто Корелос да ми помогне, когато изведнъж ти се появи от небето като подарък от Аллах. — Той се усмихна. — Почва да ти става навик. — Той посочи нагоре с ръка. — Но, повярвай ми, всичко вече е минало.

Разговорите с Есай го уморяваха — да слуша какво говори и да се опитва да отгатне какво всъщност му казва или по-скоро не му казва.

— За съжаление всичко това с нищо не ни помага да отгатнем какви са настоящите замисли на „Северий Домна“.

— Има и още нещо. — Есай пак се наведе и понижи глас. — Бенджамин Ел-Ариан предприема тайни пътувания до Дамаск. Открих го съвсем случайно чрез Естеван Вегас, представи си. Проверяхах товарителниците му и открих несъответствие в сумите. Оказа, че е купен билет първа класа за отиване и връщане между Дамаск и Париж. Като се разрових още, се

натъкнах на името на Ел-Ариан, заедно с факта, че това не е първото му пътуване до Дамаск. Плащал е за пътуванията с част от печалбите от износните стоки, които преминават през нефтените находища на дон Фернандо в Колумбия и Вегас.

— Някаква представа какво е правил в Дамаск?

— В задънена улица съм — поклати глава Есай. — Но смятам, че има нещо общо с групата, за която е работил Норен.

— Няма логика — възрази Борн. — Хората, които са нападнали Кая и сестрите ѝ, са били руснаци.

Есай стана.

— И все пак от малкото, което хората ми в Дамаск успяха да съберат, мисля, че има връзка.

Борн се запита защо Есай толкова държи да открие за кого е работил Норен. После изведнъж отговорът проблесна в главата му като светкавица. Есай също като Борн имаше резерви относно историята как Ел-Ариан е стигнал до идеята за сделка с Джамията и беше убеден, че истинската причина ще се изясни едва когато се реши загадката около Кристиан Норен.

— Разказвал ли си нещо на дон Фернандо?

Есай му се усмихна със загадъчната си усмивка.

— Само ние двамата знаем за това.

* * *

Борис не помръдваше. В уличката вонеше на риба и гранясало олио. Шумът от колите се чуваше като жужене на кошер. Зачек се приближи с небрежна крачка, сякаш няма никакви грижи на света. Не отделяше очи от Карпов. Изглеждаше елегантен в дългото си кашмирено палто, черни кожени ръкавици и лъснати като огледало обувки с дебели подметки, вероятно напълнени с метал — стар трик на КГБ, доста неприятен, когато те ритат. Някои неща, помисли си Борис, не излизат от мода дори сред интернет поколението.

Зачек се приближи до двамата мъже в края на уличката и каза:

— По дяволите, Карпов, значи все пак няма да те бива много за учител.

Борис кимна с брадичка.

— Защо не поискаш мнението на другаря с шиповете по лицето?

Зачек отвори уста, отметна назад глава и се изсмя.

— Ех, вие, старите кримки.

Борис се възползва от момента и заби десния си лакът в адамовата му ябълка, като същевременно изблъска с лявата си ръка пистолета встрани от себе си. Оръжието гръмна и оглуши всички. Карпов застреля притежателя му в упор и мъжът се свлече по тухлената стена, оставяйки след себе си плътно размазано кърваво петно.

Зачек започна да се опомня, но Борис го сграбчи за меката кожата яка и заби лицето му в кървавото петно.

— Какво виждаш там, Зачек, а? Кажи ми, задник такъв.

— Борис го дръпна назад и превключи на английски с безукорен, изискан акцент. — Я виж ти, Зачек, стари мой приятелю, скъпарското ти палто за пет хиляди долара е цялото опръскано в кръв. О, и тези лъскави обувки. Каква марка са? „Джон Лоб“ ли каза?

Зачек не можа да измисли нищо друго, освен да се опита да го ритне с пълните си с метал токове, но Карпов ловко му се измъкна.

— А, не. — Той го плесна яко по тила. — Май имаш нужда от уроци по добро поведение.

Зачек спря да се дърпа и започна да изтрива кръвта от лицето си. Горната му устна беше

разбита, а отокът над дясното му око беше поморавял. Борис го разтърси така, че зъбите му изтракаха.

— Има ли още от другарчетата ти от СВР наоколо?

Зачек поклати глава.

— Отговаряй, когато те питам! — нареди му Карпов.

— Само... тримата бяхме.

— Какво, реши, че за старец като мен не ти трябва повече хора, така ли, задник такъв? Не клати глава, знам точно какво минава през птичия ти мозък.

— Ти... много грешиш. Ох, мамка му. — От носа му изхвърча парче съсирена кръв и се плъосна по средата на окървавеното петно.

— Хайде, задник такъв, кажи ми къде бъркам. — Той натика дулото на пистолета в мекото под брадичката на Зачек.

— Но ако не ми хареса отговорът ти — бум!

— Трябва... да седна. — На Зачек не му стигаше въздух. Под размазаната кръв кожата му изглеждаше сива.

Борис го повлече към другия край на уличката и купчина щайги с прясно набрани портокали. Зачек с благодарност се стовари отгоре им и се сви, като покри с ръце главата си, сякаш очакваше Борис да започне да го млати по нея.

От тази страна движението беше по-слабо, но имаше повече пешеходци. За щастие беше час пик. Всички бързаха да се приберат, потънали в мисли, и дори не поглеждаха към уличката. И все пак Борис не искаше да се задържа тук по-дълго от необходимото.

— Стегни се, Зачек, и ми кажи каквото имаш да ми казваш.

Зачек потрепери и се уви по-плътнo с изцапаното кашмирено палто.

— Смяташ, че ние сме ви устроили засадата с онази жена.

— Не се прави, че не знаеш коя беше.

— Всъщност не знам. — Пепелявосивото лице на Зачек изглеждаше като бойно поле. Беше останал без сили. — Не съм те преследвал. И не съм ти устройвал засада. Това се опитвах да ти кажа преди в тълпата.

Борис си спомни, че Зачек му извика нещо, но заради шума от зяпачите и полицейските сирени не го беше чул.

— Нещо не ми се връзва — каза му той. — Имаш точно десет секунди да се поправиш.

Зачек потръпна.

— Берия ме изпрати да държа под око Черкезов.

Кръвта се дръпна от лицето на Карпов.

— Виктор е тук?

Зачек кимна.

— Не знаех, че си в Мюнхен, докато не те видях на улицата. Повярвай ми, и аз бях напълно ошашавен, че те виждам.

— Не ти вярвам — отвърна Борис.

— И сега какво да правя? — сви рамене Зачек.

— Дай ми причина.

На Зачек му потече кръв от носа и той наведе назад глава.

— Мога да ти уредя среща в джамията.

— Говори.

— Просто ей така? — Зачек затвори очи. — Няма да стане. Искам да ми дадеш дума, че ще остана жив.

Борис следеше езика на тялото му — сигурен начин, както беше открил, да разбереш дали

някой лъже.

— Единственият начин да напуснеш това място жив е като станеш моите очи и уши в СВР.

— Искаш да шпионирам Берия? Ако разбере, ще ме убие.

— Направи така, че да не разбере — сви рамене Борис. — Не би трябвало да представлява трудност за такъв умен задник като теб.

— Не го познаваш — кисело каза Зачек.

— Но си имам теб — ухили се Борис.

Зачек го погледна и облиза посинелите си подутни устни. Дясното му око почти се беше затворило. Борис скръсти ръце пред яките си гърди.

— Очевидно, задник такъв, имаме нужда един от друг.

Зачек подпря чело на тухлената стена.

— Ще ти бъда благодарен, ако спреш да ме наричаш така.

— А аз ще ти бъда благодарен, ако получа малко отговори. Съгласен ли си?

Зачек си пое въздух на пресекулки.

— Явно все пак ще ми станеш учител.

— Ако не си устроил ти засадата, кой тогава? — изсумтя Борис.

— Кой знаеше, че идваш в Мюнхен?

— Никой.

— Тогава „никой“ е устроил засадата. — Устните на Зачек се изкривиха в някакво подобие на усмивка. — Но това, разбира се, е невъзможно.

„Разбира се, че е невъзможно“, помисли си Борис. Изведнъж въздухът започна да не му стига.

Зачек очевидно забеляза промяната в изражението му, защото каза:

— Животът е по-сложен, отколкото си мислехте, а, генерале?

„Дали пък този път малкият задник не е прав, почуди се Борис. Не, не е възможно.

Абсолютно немислимо е.“ Защото имаше само един човек, който знаеше, че пристига в Мюнхен: неговият стар, доверен приятел Иван Волкин.

Всяка среща лице в лице с М. Еръл Данзигер му беше изключително неприятна, но този път Кристофър Хендрикс бе напълно убеден, че сега ще бъде различно.

Първо се появи лейтенант Р. Саймънс Рийд, любимото протеже на Данзигер, слаб, с очи на невестулка, презрително изражение и поведение на омразен старшина от морската пехота. Двата прекарваха толкова време заедно, че зад гърба им ги наричаха Едгар и Клайд, не много лицепривно сравнение с Едгар Хувър и Клайд Толсън, най-известната тайна гей двойка в политическите среди.

Данзигер определено ставаше за тази роля. Нисък, понапълнял в кръста след оттеглянето си от активна служба — сигурен знак, че изпитва непреодолимо влечение към пържолите, пържените картопки и бърбъна, — той имаше глава като футболна топка и подходящ характер: на силен, нахъсан да отбележи гол, но не много надежден играч. Проблемът беше в честите му повишения. Беше се представил отлично в изпълнението на мокрите поръчки, почти великолепно като заместник-директор по подслушвателната дейност в Агенцията за национална сигурност, но като директор на ЦРУ беше пълен провал. Нямаше усещане за история, не познаваше работата на агенцията и най-лошото — не му пукаше. Резултатът беше като да се опитваш да напъхаш цилиндър в квадратна дупка. Просто не се получаваше. Но това не му попречи да продължава да се вихри в самата светая светих на ЦРУ.

— Добре дошли в кабинета на директора на ЦРУ — обяви лейтенант Рийд официално, почти като дворцов шамбелан.

— Моля, настанете се.

Хендрикс се огледа из просторното помещение и се запита за какво му е на Данзигер цялото това пространство. Боулинг ли играе? Състезания по стрелба с лък ли устройва? Или може би по стрелба с пушка?

— Къде е акулата, Рийд? — усмихна му се студено Хендрикс.

— Не ви разбрах, сър? — примигна лейтенантът.

— Няма значение — махна с ръка Хендрикс.

Седна на стола, който заемаше Данзигер при последната им среща. Рийд пристъпи леко войнствено насреща му.

— Това е столът на директора.

Хендрикс се намести по-удобно.

— Днес не е.

Рийд се навъси и се нареди да каже нещо, но в стаята влезе началникът му, облечен в модерен раиран костюм, синя риза със старомодна бяла яка и ръкавели и раирана военна вратовръзка. На ревера му беше закачена малка значка с американското знаме. Трябва да му се признае, че паузата, която направи, когато видя къде е седнал гостът му, беше почти незабележима. И все пак Хендрикс не я пропусна.

Принуден да седне на стола срещу него, Данзигер подчертано се зае да си оправя панталона и маншетите на ризата, преди да проговори.

— Радвам се да ви видя тук, господин министър — поздрави той с хищна усмивка. — На какво дължа честта?

„Разбира се, че знаеш на какво, помисли си Хендрикс. Нали си ходил да се оплакваш на приятелчетата си в Пентагона да се застъпят за теб пред президента? Кой ти се прави на майчица, Данзигер?“, запита се той.

— Визитата ви развлекателен характер ли има? — попита директорът на ЦРУ.

— А, не. Просто нещо ми мина през ум.

— Искате ли да споделите с нас? — разпери ръце Данзигер.

— Нещо лично беше, Макс.

М. Еръл Данзигер мразеше да го наричат с малкото му име, което обикновено заместваше само с инициал. Рийд още беше в стаята, загрижен дали да си изпили ноктите, или поне така му изглеждаше.

— Момчето трябва ли да присъства? — Интересно беше да се наблюдава как и двамата настръхнаха едновременно.

— Лейтенант Рийд е в течение на всичките ми дела — отвърна Данзигер след секунда ледено мълчание.

Хендрикс си замълча и след малко Данзигер схвана намека. Той махна с ленив кралски жест и след като му хвърли убийствен поглед, Рийд напусна стаята.

— Наистина не биваше да се отнасяш така с него — измърмори Данзигер.

— Какво беше това, Макс? Заплаха ли?

— Моля? А, не. — Директорът се размърда неловко на стола си. — В никакъв случай.

— Слушай, Макс — наведе се напред Хендрикс, — нека да си изясним нещо. Не ми пука за Рийд и определено пет пари не давам за чувствата му. И по тази причина не искам нито да го виждам, нито да говоря с него следващия път, когато имаме среща. Ясно ли е?

— Напълно — отговори му Данзигер със стегнато гърло.

Без предупреждение Хендрикс стана и тръгна към вратата.

— Чакай малко — каза му Данзигер. — Даже не сме...

— Получаваш работата, Макс.

Данзигер скочи на крака.

— Какво? — Той тръгна подире му.

Вече на вратата Хендрикс се обърна към него:

— Искаш „Самаряните“? Твои са.

— Ами ти?

— Аз се оттеглям, Макс. Заедно с хората си.

— А предварителните им проучвания?

— Нарязаха ги с машината тази сутрин. Знам, че си имаш свои методи на работа. —

Хендрикс отвори вратата, почти убеден, че ще намери отвън Рийд да подслушва. — От този момент ти отговаряш за охраната на Индиго Ридж.

* * *

Маги чу звъненето на шифрования мобилен телефон през съня си. Мелодията му беше от „Полетът на валкириите“. Не беше почитателка на оня нацист Рихард Вагнер, но въпреки това много харесваше „Пръстенът на нибелунгите“. Обърна се по гръб с натезжали клепачи, залепнали от съня. След като се върна от обяда с Кристофър, се пхна в леглото и незабавно заспа. Точно сънуваше, че с Кая водят един от нескончаемите си детски спорове. Всъщност гърлото я болеше, сякаш наистина е крещяла в съня си. Кая никога не се поддаваше на крясъци. Защо тогава стигаха дотам? Отношенията им, тайните, които споделяха, неминуемо създаваха конфликти. Ако бяха момчета, най-вероятно непрекъснато щяха да стигат до бой. Опитаха се да използват малкото, което ги свързваше, но накрая стигнаха дотам, че не можеха да се гледат. Дори обстоятелствата да не се бяха намесили, пак щеше да се стигне до раздяла. И все пак в сънищата си усещаше липсата на сестра си. Михаела никога не се появяваше в тях, но Кая винаги беше там.

И когато я видеше, Маги започваше да плаче в съня си и сърцето ѝ се късаше. Но щом започнеште въображаемият им разговор, още с първите думи той придобиваше злъчния характер на спор между две сестри, които се обичат, но не могат да намерят общ език. В по-късно време несъгласията започнаха да се въртят около баща им. Спомените им за него бяха сякаш от двама различни души. Спореха още по-ожесточено и непримиримо и това едновременно я натъжаваше и ядосваше.

Валкириите продължаваха марша си из съзнанието ѝ. Тя се превъртя и хвърли недоволен поглед към джиесема на нощната масичка. Ясно беше кой ѝ се обажда. Бенджамин Ел-Ариан единствен използваше този номер.

Натисна с палци очните си ябълки, за да се разсъни напълно, но не вдигна телефона, а се загледа в прашните сенки по тавана. Мелодията на телефона изведнъж прекъсна по средата. В настъпилата тишина тя се замисли за Бенджамин Ел-Ариан. Беше пълна загадка как е било възможно да се почувства привлечена от него. Сега той ѝ се струваше като част от някакъв друг живот и съвсем друг човек.

Америка я беше променила. Досега беше пътувала къде ли не, но не и тук. Бенджамин ѝ беше внушил, че това е държава на корупцията и злото, с отслабваща мощ в резултат на поредица от дипломатически и военни поражения. Само че тогава тя нямаше лични впечатления, с които да сравни тази представа. А сега, след като прекара известно време с Кристофър в люлката на капитализма, откри, че Америка е динамична, жизнена, вълнуващо противоречива страна. С две думи, доста интересно място.

Ала това откритие я наведе на мисълта за несъстоятелността на безкрайните антиамерикански проповеди на Бенджамин. Тя всъщност се беше престорила, че им вярва, за да спечели доверието му, но едва сега, след като влезе в контакт със смъртоносния му враг, успя да осмисли размера на неговите самозаблуди. Но дори и след като бе прекарала толкова време с него, не знаеше дали беше крил екстремистките си възгледи от останалите ръководители на „Северий Домна“, докато не се бе издигнал на власт, или ги беше прихванал впоследствие от Семид Абдул-Кахар.

Водачът на Джамията предизвикваше у нея презрение с обсебващите го омраза и неотстъпчивост, които не оставяха място за компромис. Ако на света съществуваше истинско зло, Злото с главна буква, както проповядваше католическата църква, то със сигурност беше култивирано и подхранвано точно от такава омраза.

Отначало съюзът между двамата я озадачи, но постепенно от случките, на които стана свидетел, разбра, че Бенджамин използва Абдул-Кахар като средство, с което поддържа и консолидира властта си и държи изкъсо останалите в ръководството. Беше видяла какво се случи на един от тях, достатъчно неблагоприятен да не се подчини на Ел-Ариан. Трупът му представляваше такава зловеща гледка, след като Абдул-Кахар си беше свършил работата, че за да запази собствения си разсъдък, тя незабавно я бе причислила към кошмарите, за които човек не иска да си спомня. Само Джалал Есай, единствен от недоволните, беше успял да оцелее и сега се опитваше да оспори водачеството на Бенджамин. Касапите на Абдул-Кахар не бяха успели да му затворят устата и затова Ел-Ариан възложи тази задача на Марлон Етана.

Беше напълно наясно каква опасна игра е подхванала с Бенджамин, но бе твърдо решена да продължи по избрания път. На Ел-Ариан му беше забавно да държи дъщерята на Кристиан Норен под контрола си. Беше планирала всичко съвсем точно и внимателно — да му даде каквото иска той; някой, който се подчинява на волята му. Баща ѝ — таен агент на друга организация — беше предал „Северий Домна“, грях, който Бенджамин нямаше как да прости и затова неминуемо един ден щеше да се стовари на главата ѝ. Номерът беше как да се измъкне, преди този ден да настъпи.

Смешното беше, че тук, в Америка, се чувстваше в безопасност. Не заради изобилието на американския начин на живот — в Париж достатъчно се беше наслаждавала на всевъзможен лукс, — а заради възможността да се изразява свободно и да бъде себе си, без да се страхува от възмездие или подигравка. Новият ѝ живот в тази страна беше толкова различен, сякаш на светлинни години от досегашния. Неслучайно наричаха тази страна Новия свят и в определени среди все още я възприемаха така. Чудно ли е тогава, че не ѝ се искаше да се върне при Бенджамин Ел-Ариан и „Северий Домна“? Ставаше ѝ все по-ясно, че приближава времето да се отърве от тях. Или да умре.

Телефонът отново се разсвири и тя стисна неволно зъби. Този път щеше да го вдигне. Поколеба се за момент и го включи.

— Моментът не е много подходящ.

— За теб все няма подходящ момент. — Гласът му издаваше недвусмислено неудоволствие. — Закъсня два дни с доклада си.

Маги затвори очи и си представи, че забива нож в гърдите му.

— Операцията си е операция — отвърна му тя. — Бях заета.

— И с какво толкова?

— С действия по плана — да дискредитираме Кристофър Хендрикс, за да предпазим Фицуилямс от разкриване, поне докато трае процесът на придобиване.

— Е, и? Нещо не видях статии, представящи Хендрикс в негативна светлина.

— Естествено — рязко му отговори тя. — Нали не смяташ, че нещо толкова се организира за двадесет и четири часа? Той е министър на отбраната на САЩ.

Ел-Ариан замълча за малко.

— Докъде точно си стигнала?

Маги се изправи и подпъкна възглавниците зад гърба си.

— Не ми харесва тонът ти, Бенджамин. — После замълча и зачака, решена да не проговори, докато той не отстъпи.

— Операцията си е операция, както сама каза — прекъсна Ел-Ариан проточилото се мълчание.

Маги усети, че едва ли ще получи повече от това и отстъпи.

— Смяташ ли, че някой друг можеше да спечели доверието на Хендрикс за толкова кратко време?

— Не — призна ѝ отново заслугата Ел-Ариан. „Колко ли дълго още ще ми върви?“, запита се тя.

— Фалшивата самоличност, която ми подготви, е идеална.

Всъщност биографията на Маргарет Пенрод беше дело на хора, много по-нискостоящи в йерархията на „Северий Домна“, но не пречеше да му се подмаже малко. „Особено като се има предвид по какво опасно въже ходя.“

— А как е Хендрикс? — попита Ел-Ариан.

— Здравно е налупал въдицата. — Странно колко неловко и малко страшно ѝ стана, когато произнесе тези думи на глас.

— Добре, значи е време да я дръпнеш.

— Но бавно. Не искам да заподозре нещо точно сега.

— Скара — покашля се Ел-Ариан. — Фазата по придобиването приключва след два дни.

Трябва да се съобразиш с този срок.

„Два дни. Остават ми само два дни.“

— Разбирам напълно. Разчитай на мен.

— Винаги съм ти вярвал. До скоро.

* * *

Хендрикс се намираше в гаража на сградата, в която се помещаваше „Тредстоун“. Беше заповядал да освободят помещението незабавно след експлозията. За втори път посещаваше местопроизшествието — първият беше едва час след взрива. Тогава издаде нареждане да бъдат изпратени федерални агенти, които да претърсят околния район и къщата на Питър и без да знае на кой свят е помощникът му, събра група за разследване на случая.

От огледа на мястото излизаше, че Питър не е бил в колата. Дотук добре. Къде обаче се беше дянал? Разследващият екип не успя да го намери. Хендрикс го потърси по мобилния му телефон, но се включи гласова поща. После позвъни на Ан във временно осигурените за персонала на „Тредстоун“ офиси, но и тя не се беше чувала или виждала с Питър от предишния ден. Той се отказа и си тръгна.

Прибра се вкъщи рано и без предизвестие. Охраната му претърсваше помещенията за подслушвателни устройства, както правеха два пъти седмично. Той влезе в кухнята, наля си една бира и се загледа как цъкат напред-назад, съсредоточени и организирани като мравки. Взе телефона и се опита да се свърже с Джаки, но синът му все още беше някъде на предната линия в планините на Афганистан и не можеха да осъществят връзка.

Почти беше свършил бирата си, когато хората от охраната минаха покрай него и му кимнаха на излизане. Остави чашата си, влезе в кабинета и затвори вратата зад себе си. На прозореца имаше щори с широки процепи, които той никога не вдигаше. Хендрикс седна зад бюрото си, извади ключе от портфейла си и го пъкна в ключалката на долното ляво чекмедже. Извади малък диск, приблизително колкото половин нокът. Знаеше какво представляват тези устройства, но не ги беше виждал досега. Само не можеше да разбере защо охраната му не успяваше да го открие при постоянните си проверки.

Намери го преди десетина дни съвсем случайно. Пресегна се бързо да вземе папка, доставена от куриер, и без да иска, обърна лъскавата стъклена статуетка на Айфеловата кула, която Аманда му купи при първото им посещение в Париж. Беше му любим спомен, който му напомняше за нея след смъртта ѝ. Четирите крака на кулата бяха облепени с кече, но когато я събори, забеляза, че единият от тях стъпва върху това странно и плашещо електронно устройство.

Незабавно му минаха две възможности през ум. Първата — че е поставено от човек от охраната му, който нарочно го подминава при проверките. А втората — че устройството е съвсем нов модел и уредите не го хващат. И двете хипотези бяха еднакво обезпокоителни, но втората го притесняваше повече, тъй като означаваше, че някоя организация разполага с по-свършена техника от тази на американското правителство. Опита се внимателно да поразпита, разчитайки на връзките си с хора от средите на разузнаването, дали някоя група в правителството не е предприела действия срещу него. До момента нищо подобно не се беше разкрило.

Огледа диска — тъмнозелен, едва различим от кечето по останалите крака на подаръка от Аманда. Нарочно го беше оставил на бюрото си и не се издаваше. Провеждаше безобидни разговори, защото не искаше собственикът му да разбере, че е открил съществуването му. Именно заради това устройство беше организиран толкова сложна система на комуникация с Питър Маркс. Той го остави на мястото му, затвори чекмеджето и го заключи.

Хендрикс отвори лаптопа си, включи се към правителствения сървър, на който се съхраняваха файловете му, стигна до шифрования файл и го отвори. Правеше чест на Питър, че

се беше досетил за системата и бе прочел файла. Имаше и съобщение от него, описващо разкритията му. На регионална среща в Катар през пролетта на 1968 г. Фиц беше отбелязан като консултант на вече закритата държавна компания „Ел-Габал Майнинг“. Интересното в случая — първо за Маркс, а сега и за Хендрикс — беше, че Фиц не го бе споменал в автобиографията си.

Може би не е толкова изненадващо, че Маркс не се обажда, помисли си Хендрикс. Ако е открил още нещо във връзка с Фиц, може след нападението да е минал под прикритие, за да продължи разследването. Или да се е свързал със Сорая. Хендрикс отново я потърси по телефона, но без успех. Извади джиесема си и като излезе от кабинета, отиде по коридора в банята, където развъртя всички кранчета.

В Париж минаваше девет часът, затова потърси Жак Робине в дома му. Съпругата му каза, че още е в службата си. Имало някакъв международен инцидент. Хендрикс се притесни и позвъни в кабинета му. Докато го свързваха, се загледа в празния си дом и отново му се прииска от сърце да чуе как Аманда щъка из къщата и подрежда шкафовете, както обичаше да прави приживе. Потискаше го мисълта, че не са докосвани след смъртта ѝ. Запита се как ли щеше да изглежда домът му, ако Маги се нанесе да живее тук за постоянно.

Най-накрая чу гласа на Робине.

— Крис, точно се канех да ти се обадя. Страхувам се, че тук стана малък инцидент.

— Какъв инцидент? — Ръцете на Хендрикс се изпотиха, докато слушаше разказа на Робине за срещата с Маршан и случилото се впоследствие, когато Сорая, Арон Липкин-Рене и Чалтум го проследили.

— Значи Чалтум е мъртъв. — „Господи, каква издънка, помисли си Хендрикс. Шефът на египетския «Мухабарат» убит на френска земя. Нищо чудно, че Робине е още в кабинета си. Сигурно ще прекара там цялата нощ.“ — Сорая добре ли е?

— Доколкото Арон е успял да види.

— Какво означава това, по дяволите?

— Все още е в безсъзнание.

Стомахът на Хендрикс запулсира като второ сърце. Той отвори шкафчето с лекарства, извади си един „Прилосек“ и го глътна без вода. Знаеше, че прекалява с хапчетата, но какво да се прави.

— Ще оцелее ли?

— Докторите все още преценяват...

— По дяволите, Жак, трябва да се погрижиш за нея.

— Арон казва, че лекарите...

— Остави Липкин-Рене — прекъсна го Хендрикс. — Жак, искам да стоиш при нея.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Крис, загънал съм до ушите в *merde*^[1] във връзка с убийството на Чалтум.

— Убит е от северноафрикански арабски екстремисти.

— Да, но на френска земя. От египетското посолство напълно са откачили.

Хендрикс се замисли.

— Знаеш ли какво? Аз ще се заема с египтяните, ако ти се погрижиш за Сорая.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Приеми го като лична услуга, Жак.

— Добре, ще бъде лична услуга и за двама ни, ако ме отървеш от тях. Вече и без това си имаме достатъчно проблеми с египтяните тук, а си представям какво ще стане, когато новината излезе в медиите.

— Няма да излезе — сериозно му обеща Хендрикс. — Жак, прави каквото правиш, но помогни на момичето да се изправи на крака.

— Ще ти се обадя веднага щом има нещо ново. — Той даде на Хендрикс друг, шифрован номер. — Не се тревожи.

Не че имаше как да спре да се тревожи. „По дяволите — помисли си Хендрикс, докато затваряше и търсеше в указателя номера на египетския президент, — какво, по дяволите, става с моите хора?“

* * *

Когато Борн и Есай излязоха от стаята, дон Фернандо ги чакаше в коридора.

— Джейсън, моля те, искам да ти кажа нещо.

Есай кимна отсечено и продължи нататък.

— Как мина?

— Ще видим — отвърна Борн.

Дон Фернандо извади пура от джоба си, отхапа крайчеца ѝ и я запали.

— Предполагам, че се чудиш защо държа Естеван в неведение — каза той сред облаци от ароматен син дим.

— Как постъпвате с приятелите си е ваша работа.

Дон Фернандо го изгледа.

— Харесвате ми, Джейсън. Много ми харесвате. И затова няма да се обидя въпреки прикрития упрек в думите ви. — Той спря за момент, извади пурата от устата си и се загледа в огънчето на края ѝ. — Приятелството може да приеме много форми. Като човек с опит, предполагам, осъзнавате това. — Той погледна Борн в очите. — Знам обаче, че вие не сте такъв. Вие, приятелю, сте представител на изчезващ вид, истинска останка от дните, когато съвестта, честта, дългът и приятелството бяха свещени неща.

Борн си замълча. Не му беше приятно да му обясняват що за човек е, дори и ако описанието отговаряше на истината.

— И така стигаме до трудната част. — Дон Фернандо върна пурата в ъгъла на устните си. — Кая ти е хвърлила око.

— Изразявате се странно.

— Добре, де — кимна събеседникът му. — Влюбена е в теб.

— Това е лудост. Независимо от всичко казано, тя ме мрази заради убийството на майка ѝ.

— Една част от нея определено те мрази — тази, която не те е познавала и помни чувството, когато е видяла майка си на мраморния плот в моргата. Изградила си е свой свят около този спомен. А после си се появил ти, човек от плът и кръв. А заедно с теб и подробностите около смъртта на майка ѝ. Все развития, за които, както предполагам, се е оказала неподготвена. — Дон Фернандо дръпна от пурата си. — Представи си го от нейната гледна точка. Ти се появяваш, спасяваш и нея, и Естеван неведнъж, не два пъти, а цели три пъти, както от „Северий Домна“, така и от хората, за които е работил баща ѝ. Тя не знае нищо за теб, да не говорим, че и през ум не ѝ минава, че ти може да си убиецът на майка ѝ. В момента тя е раздвоена и води битка със самата себе си.

— Това не е моя работа — прекъсна го Борн.

Дон Фернандо дръпна от пурата и двамата потънаха в облак от дим.

— Не ти вярвам.

— Тя влюбена ли е във Вегас?

— Ще трябва сам да я попиташ.

— Точно това смятам да направя. Ситуацията и бездруго е сложна. Не ми трябва и Вегас да

откачи от ревност.

— Тя е на верандата.

— Няма как да си я видял оттук.

— Винаги знам къде се намира всеки от гостите ми.

Борн леко се изненада — не беше забелязал камери из къщата.

— Отиди при нея, Джейсън — усмихна се дон Фернандо. — Гледай да оправиш нещата, преди да се е заформила някоя кръвна вендата.

* * *

— Ето как ще стане — подхвана Зачек. — Свързката ще те чака при страничния вход на джамията. Ти ще му кажеш „Няма друг бог, освен Господ“, а той ще ти отговори: „Господ е добър. Господ е велик.“

Борис и Зачек се бяха свили в сенките на уличка, намираща се на една пресечка от тъмния и застрашителен силует на джамията, който се очертаваше срещу буреносното мюнхенско небе.

— Ти го познаваш, така ли?

Зачек кимна.

— Привидно той работи за тях, но...

— Разбирам — каза Борис.

Зачек си погледна часовника.

— Време е. Успех.

— И на теб. — Борис го погледна за последно. — Между другото, изглеждаш ужасно.

— Нищо не трае вечно — усмихна се тъжно Зачек.

Борис излезе на улицата и се смеси с потока от пешеходци. Избра внимателно темпото си — владееше майсторски уменията да се смесва с тълпата. Много по-добре, отколкото Зачек някога би могъл да го усвои. За секунда се запита дали може да има доверие на човек от СВР. В този бизнес нямаше сигурни неща и човек можеше да разчита само на уменията си да разгадава чуждата психика и правилно да се възползва от това. Бяха прекарвали сравнително кратко време заедно, но по начин, който наподобяваше близостта, възникваща между двама войници, намиращи се по време на бой в един и същи окоп. Напрегнатото преживяване му даваше усещането, че добре е опознал Зачек.

Вече приближаваше страничния вход на джамията и не му оставаше никакъв друг избор, освен да се довери на Зачек.

Двама мъже се мотаеха на вратата и си говореха приглушено, но с приближаването му единият замълча и си тръгна. Борис се приближи към другия — нисичък, плещест мъж, с дълга до гърдите къдрава брада, който миришеше на тютюн и застояла пот.

— Няма друг бог, освен Господ — каза Борис.

— Господ е добър. Господ е велик — отвърна мъжът и го въведе в джамията.

Той си свали обувките и си изми ръцете в коритото на каменен фонтан. Борис последва примера му. После тръгнаха по тесен, зле осветен коридор, покрай поредица от стаички без врати, в които се движеха някакви сенки и се носеха тихи гласове като жуженето на насекоми. Някъде по-далече се чуваше хорово четене на молитва и напевните извивки на гласа на мюезина, наставляващ правоверните. Атмосферата беше задушна и потискаща и Борис трудно следеше пътя пред себе си.

Свиха наляво, после надясно и после отново надясно. Това място е оплетено като лабиринт, помисли си Борис.

Няма лесно измъкване от тук. Накрая спряха пред една врата и като се обърна към него, мъжът каза:

— Вътре е.

— Първо вие — отвърна Борис.

Щом мъжът се извърна, той хвана дръжката на своя макаров. Спътникът му отново го погледна, поклати глава и протегна ръка. Борис замръзна на място.

— Няма друг начин — обади се мъжът.

Борис извади пистолета си, махна патроните от него и ги сложи в джоба си, а после му го подаде. Водачът му го взе, отвори и двамата влязоха в малка квадратна стаичка с високо кръгло прозорче на височината на гърдите, през матовото стъкло на което се процеждаше светлина.

Едър мъж с мазна на вид брада седеше с кръстосани крака на молитвеното килимче и говореше с други двама, които незабавно станаха и се дръпнаха настрана. Борис отбеляза, че заеха позиции от двете страни на стаята, с гръб към стената.

Едрият мъж прокара пръсти през черната като очите му брада.

— От СВР ли сте? — попита той с дрезгав глас. — Зачек ли ви праща?

Борис кимна.

— Интересувате се от Виктор Черкезов — продължи мъжът. — Защо е идвал тук, с кого се е видял и какво е станало.

— Точно така.

— Такава информация не е лесно да се получи. А и ме излага на опасност. — Мъжът се покашля. — Трябва да си платите.

Тъй като това не беше въпрос, Борис си замълча. Мъжът се усмихна и в устата му проблеснаха два златни зъба. Другите му зъби изглеждаха черни и от устата му се носеше неприятен дъх на развалено.

— Ами тогава да се спогодим.

— Колко?

Мъжът вдигна предупредително месестата си ръка.

— А, не. Не ми трябва пари. Вие искате информация от мен. Аз искам същото.

Борис тайно държеше под око мъжете край стената, които даваха вид, сякаш се интересуват само от светлината зад прозореца.

— Каква?

— Познавате ли човек на име Иван Волкин?

Въпросът остави Борис без дъх.

— Чувал съм за него, да.

Мъжът стисна пълните си и почти неприлично розови на фона на брадата му устни.

— Въпросът не беше този.

— Срецали сме се — предпазливо отговори Борис.

Нещо се промени в тъмните очи на мъжа.

— Може би тогава информацията, която ще си разменим, се отнася за един и същи човек.

— Не виждам как — разпери ръце Борис. — Искам да знам защо Черкезов е бил изпратен тук. Волкин не ме интересува.

Събеседникът му се изкашля и се изплю в металната купичка до себе си.

— Само че Черкезов дойде тук, за да се срещне с Волкин.

Борн намери Кая, обвиня ръце около тялото си на балкона. Гледаше как едно славейче подскача из дървото, сякаш се опитва да намери пътя към дома. Запита се дали и Кая не се опитва да направи същото.

Тя се размърда, когато го чу, но не каза нищо, докато птичето не кацна на едно клонче и не зачурулика звучно. Борн застана до нея.

— Не изглеждаш изненадана, че ме виждаш — каза той.

— Надявах се да дойдеш. И после всичко ще стане като във филмите.

— Не предполагам, че си романтичка.

— Така ли? — Тя се размърда и премести тежестта на тялото си върху другия крак. — А каква мислеше, че съм тогава?

— Мисля, че си човек, готов на всичко, за да постигне целта си.

— Смяташ, че ще разбия сърцето на Естеван — въздъхна тя.

— Той е простичък човек, с простички нужди. А ти си точно обратното.

Тя погледна към земята.

— Да предположим, че си прав.

— Тогава ще излезе, че той е бил само средство.

— Цели пет години му доставям удоволствие.

— Защото е повярвал на историята ти. — Борн се извърна към нея. — Мислиш ли, че щеше да се влюби в теб, ако знаеше коя си и защо ти е нужен?

— Може би да.

Тя също се извърна с лице към него. Луната огряваше скулите ѝ, но очите ѝ оставаха в сянка. Тук, на окичения с цветя балкон на дон Фернандо, пищната хубост на тялото ѝ изпъкваше с пълна сила. Борн не се съмняваше, че нарочно е избрала мястото, за да постигне максимално чувствено въздействие. Знаеше си силата и не се страхуваше да я използва.

— Не искам да говорим за Естеван.

— Може би, но аз трябва да знам...

Тя обгърна лицето му с ръце и приближи устни до неговите.

— Искам да говорим за нас.

И изведнъж Борн разбра. В очите ѝ гореше желание, но то не беше насочено към него като мъж. Не, също като Вегас преди него той беше само средство за постигането на целта. Единственото, което я интересуваше, беше да открие истината за баща си. И понеже това не беше по силите на една жена, се бе превърнала в серийна прелъстителка. Залепваше се за всеки мъж, чрез който се приближаваше до целта си.

— Дон Фернандо е останал с грешното впечатление, че си влюбена в мен.

— Грешно впечатление ли? — озадачи се тя.

Той пристъпи към нея и я целуна продължително по устните. Тя се залепи с цяло тяло до него. Усещаше всяка извивка и трапчинка по женствената ѝ снага.

— Недей — каза той и леко я отблъсна.

Тя поклати глава с полуотворени устни.

— Не разбирам.

Запита се дали наистина не е успяла да си внуши, че е влюбена в него. Така ли успяваше да заблуди Вегас — като заблуждава себе си?

— Разбра ме много добре — каза той.

— Правиш грешка. — Тя поклати глава. — Голяма грешка.

— Амун! — извика Сорая, когато се върна в съзнание.

— Няма го, Сорая.

Арон се наведе загрижено над нея.

— Помниш ли?

И тя си спомни. Спускането в мрака, Донатиен Маршан, който я души, Амун, изкачващ на бегом стълбите, изстрелите, кръвта и после падането. Парещи сълзи изпълниха очите ѝ, преляха от ъгълчетата им, стекоха се по бузите ѝ и попиха във възглавницата.

— Къде...

— В болницата си.

Тя извърна глава, изведнъж усетила тръбичките, излизаци от ръката ѝ.

— Трябва да го видя — каза тя.

Но когато се опита да се надигне, Арон я блъсна лекичко назад.

— И това ще стане, обещавам ти, Сорая. Но не сега и не днес.

— Трябва. — Даде си сметка обаче, че напразно се съпротивлява и няма сили. Сълзите ѝ не спираха да се леят. Амун беше мъртъв. Тя погледна към Арон.

— Моля те, Арон, събуди ме.

— Ти си напълно будна, Сорая. И слава богу.

— Това не може да е истина. — Защо плаче? Сърцето ѝ сякаш беше разцепено на две.

Въпросът дали чувствата ѝ към Амун са истински вече нямаше значение. Бяха колеги, приятели, любовници, а сега него го нямаше. И преди се беше сблъсквала със загубата и смъртта, но сега бе различно. Неясно съзнаваше, че плаче, а Арон я държи и миризмата му се смесва с гадно-сладникавата миризма на болница. Тя се хвана здраво за него. И въпреки че той я държеше, изпита странното усещане, че е сама. При това много по-самотна от когато и да било. Работата ѝ представляваше целия ѝ живот. И тя като Джейсън не допускаше почти никого другого в живота си — освен Амун. А сега...

Мисълта за Джейсън я обсеби. Спомни си за неговите загуби — лични и служебни. И за Мартин Линдрос, духовният баща на „Тифон“ и неин шеф, най-близкият приятел на Джейсън в старото ЦРУ. Смъртта му разтърси нея самата, а какво ли оставаше за Джейсън. Беше обърнал земята и небето, за да го спаси, но се провали точно накрая. Мисълта за Джейсън я накара да се чувства по-малко самотна и потисната от обстоятелствата и ѝ даде отправната точка, която ѝ беше необходима, за да се отстрани, да помисли и да се справи със случилото се.

— Арон, трябва да ме изведеш оттук — каза тя и в думите ѝ прозвуча такова отчаяние, че сама се стресна.

— Нямаш нищо счупено, само малко понатъртени ребра. Докторите обаче се съмняват за мозъчно сътресение...

— Не ми пука — извика тя. — Не мога да остана тук нито секунда повече.

— Сорая, моля те, успокой се. Разбираемо е, че си разстроена и...

Тя го отблъсна с колкото сила имаше.

— Престани да се държиш с мен като с дете и чуй какво ти казвам, Арон. Измъкни ме оттук. Веднага.

Той я изгледа продължително и кимна.

— Добре. Дай ми минутка да се оправя с персонала.

Щом той излезе от стаята, Сорая с усилие се изправи в седнало положение. От движението ѝ заболя главата, но тя се постара да не обръща внимание. Махна лепенката и извади иглата от ръката си. Внимателно прехвърли крака и стъпи на пода. Подът ѝ се видя студен. Глезените ѝ запулсираха, когато се опита да се изправи. Изчака, дишайки дълбоко и равномерно, за да вкара кислород в тялото си, хвана се за леглото и направи няколко предпазливи крачки — една, втора,

трета — като току-що прохождащо бебе. Мъчително бавно прекоси стаята и извади дрехите си от гардероба. Движеше се абсолютно по инстинкт. С вдървени крака стигна до вратата като зомби и се спря, изчаквайки енергията ѝ да се върне, докато си поема дъх.

После я отвори и надникна отвън. Огледа се на двете страни. Освен един старец, който, тътрейки крака, буташе стойка на колелца с банка на нея, не се виждаше никой друг. Срещу нея беше сервизното помещение. Сорая се стегна и направи крачка навън. В същия момент чу приближаващи се гласове. Единият беше на Арон. С усилие на волята тя си наложи да тръгне, посегна към вратата на сервизното помещение, отвори я и влезе вътре. Точно когато я затваряше, зърна Арон в компанията на двама лекари. Отиваха към нейната стая.

* * *

Борн и Есай намериха Кая и Вегас в антрето. Предната врата беше отворена и през нея се виждаше как дон Фернандо упътва две коли към къщата.

— Десет часът е — каза Кая. И като усети, че вероятно Борн и Есай, щом са заедно, очевидно искат да говорят с нея, добави: — Вечерята е свещен ритуал за дон Фернандо.

Борн се приближи към тях.

— Как се чувстваш, Естеван? Спа цяла вечност.

Вегас докосна с пръсти челото си.

— Малко гроги, но по-добре.

Дон Фернандо се появи на вратата.

— Превозът ни пристигна.

* * *

Целта им се оказа рибен ресторант на другия край на Кадис. Терасата, покрита със скъпи теракотени плочки, граничеше с каменен вълнолом, от който се откриваше гледка към южната част на залива. Закотвени яхти леко се поклащаха върху вълничките. Голяма моторна лодка мина край тях, порейки водите, и остави бяла пяна след себе си. Лунната светлина се стелеше по водата като сребърен плащ, а небето над главите им беше изпъстрено със звезди.

Метрдотелът, който пърхаше около дон Фернандо, ги заведе до кръгла маса близо до вълнолома. Ресторантът беше пълен с отбрана клиентела. Златните и платинените украшения по китките на изисканите дами, обути в скъпи обувки на висок ток, проблясваха на светлината на свещите, а около грациозните им шии блещукаха скъпоценни камъни.

— Чувствам се като грозното патенце — каза Кая, докато сядаша.

— Глупости, любов моя. — Вегас стисна ръката ѝ. — Никой тук не може да се закачи на малкия ти пръст.

Кая се засмя и го целуна с любов или поне така изглеждаше.

— Какъв джентълмен!

Борн седеше от другата ѝ страна и усещаше горещината от бедрото ѝ, допряно до неговото. Тя се обърна към Естеван, с когото все още се държаха за ръце. Бедрото ѝ се отърка напред–назад в неговото и помежду им се създаде невидима нишка.

— Какво препоръчвате за ядене? — попита той дон Фернандо, който седеше от дясната му страна, но отговорът му беше заглушен от рева на моторите, преминаващи по крайбрежния път

пред ресторанта.

Сервитьорът отвори първата бутилка вино от запасите, които дон Фернандо беше донесъл със себе си. Вдигнаха тост за домакина и той им съобщи, че вече е поръчал вечерята.

Борн отдръпна крака си от този на Кая и когато тя се обърна и го изгледа въпросително, той кимна леко, но многозначително с глава. Очите ѝ се присвиха за стотни от секундата, а после тя обяви, че се налага да ги остави за малко, дръпна стола си и излезе на терасата. Дон Фернандо хвърли предупредителен поглед към Борн.

Вегас остави салфетката си и се наклони да стане, но домакинът му каза:

— Естеван, *calmate, amigo*^[2]. Предпочитам Борн да се погрижи за сигурността ѝ.

Борн стана, прекоси терасата и влезе в закритата част на ресторанта, където го посрещна ароматната миризма на риба, приготвена с марокански и финикийски подправки. Видя Кая да излиза през предната врата и си проправи път през масите, заети от шумни компании.

Настигна я на тесния тротоар.

— Къде смяташ, че си тръгнала?

Тя се дръпна от него.

— Ти как мислиш?

— Кая, Естеван ще заподозре нещо.

Тя го изгледа ядосано.

— И какво от това? Омръзнало ми е от вас, мъжете.

— Държиш се като разглезено дете.

Кая се обърна и го зашлеви. Можеше да ѝ попречи, но реши, че ще стане по-лошо.

— Сега олекна ли ти?

— Не мисли, че не знам какво става тук. Дон Фернандо е ужасен, че ще кажа на Естеван
коя съм.

— Не мисля, че моментът е подходящ.

— Мисли си каквото искаш. Моментът никога няма да е подходящ.

— Нека да не е сега.

— И защо не сега? — попита Кая. — Той се държи с Роза като с дете. А аз вече не съм
дете. И не съм Роза.

Борн държеше под око пътя и групичките млади мъже на моторите, които се смееха
пиянски и се надбягваха с луда скорост.

— Рисковано беше да ви доведем и двамата в Кадис, но алтернативата бе да ви оставим да
умрете.

— Дон Фернандо изобщо не е трябвало да въвлече Естеван в контрабандната дейност на
„Северий Домна“. Очевидно е, че не е пригоден за такъв живот.

— Дон Фернандо е искал да влезе в играта.

— Дон Фернандо е използвал Естеван — отвратено каза тя.

— И ти също. — Борн сви рамене. — Можел е да откаже.

— Мислиш ли, че Естеван би отказал нещо на този човек? — презрително попита тя. —
Той му дължи всичко.

— *Querida!*^[3]

Обърнаха се и видяха Естеван, който излизаше от ресторанта със загрижено изражение.

— Всичко наред ли е? — Той се приближи към нея. — Да не би да си ми ядосана?

Кая автоматично си сложи ослепителната усмивка на Роза.

— В никакъв случай, любов моя. — Наложил ѝ се да повиши глас, за да надвика моторите.
— Как мога да ти се ядосам?

Той я прегърна и я завъртя, заставайки с гръб към улицата. Отекнаха три изстрела.

Куршумите изсвистяха край рамото и главата на Кая и уцелиха Естеван. Той залитна назад, изпусчайки я от прегръдката си, а Борн скочи към нея и я покри, докато убиецът с белия мотор се отдалечаваше от тротоара, натиснал газта. Борн я издърпа на крака.

— Естеван! — извика Кая. — О, божичко, Естеван!

Тялото на Вегас лежеше пред ресторанта, чиито бели стени бяха опръскани с кръвта му. Борн я бутна по-далеч от трупа в ръцете на дон Фернандо, който току-що бе дотичал отвътре.

— Отново се опитаха! — извика Борн. — Дръж я вътре!

После слезе от тротоара, издърпа един младеж, който беше спрял да зяпа окървавеното тяло, и го свали от мотора му.

Момчето се спъна и падна по гръб.

— Хей! Какво правиш! — извика той, докато Борн се отдалечаваше с мотора му по оживената улица.

---

[1] Лайна (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Спокойно, приятелю (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Скъпа (исп.). — Бел.прев. ↑

Питър Маркс изплуваше и пак потъваше в безсъзнание като плувец, хванат от подводно течение. В един момент краката му здраво стъпваха на дъното, а в следващия се огъваха, щом вълната го залееше и го завихреше в червения мрак на световъртежите и болката.

Чуваше собствените си стенания и гласовете на непознати хора, но те стигаха до него сякаш отдалече, като през пластове марля. Светлината режеше очите му. Стомахът му задържаше само бебешка храна, и то понякога. Имаше чувството, че умира и се люшка между живота и смъртта, като неволен посетител в преддверието на ада. Вече му беше ясно откъде идва фразата „в клещите на болката“.

И все пак имаше моменти, в които страданието отслабваше, хранеше се по-добре и, слава богу, преддверието на ада се отдръпваше в царството на полузапомнените сънища и се оттегляше със скоростта на влак, отдалечаващ се от ужасното място, където е бил спрял.

Той отвори очи. Посрещнаха го цвят и светлина. Пое си два пъти дълбоко въздух и усети как дробовете му се напълват и изпразват без смазващата болка, която като че ли нямаше намерение никога да си отиде.

— Дойде в съзнание. — Гласът се чуваше някъде отгоре, сякаш над него е застанал ангел и размахва изящните си крила.

— Кой... — Питър облиза устни. — Кой си ти?

— Аз съм, шефе, Тайрон.

Клепачите му лепнеха и около всичко виждаше ореол, все едно халюцинира.

— Аз... Кой?

— Тайрон Елкинс. От ЦРУ.

— ЦРУ?

— Намерих те на улицата. Доста беше загазил.

— Нищо не помня...

Чернокожото лице се извърна.

— О, Дерон, здрасти. — После Тайрон пак се обърна към него. — Линеяката. Помниш ли линеяката, шефе?

Нещо започна да изплува от мъглата.

— Фалшивите лекари. Беше се измъкнал от нея. Мамка му, още не знам как си успял.

Споменът започна да се оформя като облак на хоризонта. Питър си спомни гаража в сградата на „Тредстоун“, експлозията, как го набутаха в линеяката и осъзнаването, че не го водят в болницата и хората в бяло са му врагове.

— Спомням си — слабо каза той.

— Това е добре, много добре.

До лицето на Тайрон изникна друго лице — човекът, когото Тайрон нарече Дерон, красив чернокож мъж с изискан британски акцент.

— Кой сте вие?

— Тайрон ти каза — отвърна му Дерон. — Той е от ЦРУ. Приятел на Сорая. — Красивият мъж се усмихна на Питър. — Казвам се Дерон и съм приятел на Джейсън.

На мозъка на Питър му трябваше секунда, за да зацепи.

— Борн ли?

— Да.

Той затвори очи и благодари на късмета си, че го е довел на най-безопасното място в цял Вашингтон.

— Питър, знаеш ли кои бяха хората в линейката?

Питър отвори очи.

— Никога не съм ги виждал досега. — Усети как сърцето му се разтупа. Явно доста се беше потрудило да го запази жив. — Не знам...

— Добре, добре — прекъсна го Дерон. — Пести си силите.

Той се обърна към Тайрон.

— Ще се заемеш ли? Би трябвало да има полицейски доклад за престрелката. Използвай служебното си положение и виж дали можеш да вземеш имената на убитите.

Тайрон кимна и излезе.

Дерон взе пластмасова чаша с огъваща се сламка.

— Хайде да видим можем ли да те накараме да пийнеш малко течности.

Той постави ръка зад главата на Питър, повдигна я внимателно и му подаде сламката.

Питър бавно отпи, въпреки че чувстваше устата си пресъхнала. Имаше чувството, че езикът му е ужасно надебелял.

— Тайрон ми разказа цялата история. Или поне онази част, която му е известна. — Той извади сламката от устата на Питър. — По всичко личи, че са те отвлекли.

Питър кимна.

— Защо?

— Не... — И изведнъж си спомни. Проучваше миналото на Рой Фицуилямс и фирмата от Дамаск „Ел-Габал“, с която Фиц имаше връзки. Хендрикс много държеше всичко, свързано с Рой Фицуилямс, да остане в пълна тайна. Питър изстена.

— Какво има? Боли ли те?

— Не, не е толкова просто — отвърна Питър с решителна усмивка. — Издъних се, Дерон. Шефът ми ме предупреди да внимавам, а аз проведох едно проучване от служебния компютър, който е свързан с правителствения сървър.

— И който те е наблюдавал, се е уплашил и е изпратил екипа за отстраняването ти.

— Е, първо се опитаха да ме убият. — Питър му описа как едва не загина в гаража. — Линейката беше там като резервен вариант.

— Което говори както за много внимателно планиране, така и за влиятелна организация с дълбоки джобове. — Дерон разтри брадичката си. — Щях да реша, че имаш сериозни проблеми, ако Тай не ми беше казал, че оглавяваш „Тредстоун“. Имате си достатъчно огнева мощ.

— Уви, не е така. Със Сорая тъкмо възстановявахме „Тредстоун“. Голяма част от хората ни са в чужбина, а тукашната структура все още не е докрай възстановена.

Дерон се облегна назад, сложи ръце на колената си и като изостави английския акцент, каза:

— По дяволите, пич, попаднал си точно където трябва.

* * *

Борн сви зад ъгъла, препускайки след убиеца, който се стрелкаше на белия си мотор сред колите по крайбрежния път в южна посока. Трудно беше да го настигне, но постепенно, като натискаше докрай газта, започна да се приближава. Мъжът не се беше огледал зад себе си и нямаше представа, че някой го преследва.

Той мина през едно кръстовище точно когато светофарът стана червен. Надвесен над кормилото, Борн прецени траекторията на насрещните превозни средства и също профуча през него.

На следващата пресечка стрелецът спря до тротоара зад черен микробус, отвори задната врата и с помощта на шофьора вкара мотора отзад, затръшна вратите и се качи на предната седалка. Борн все още хвърчеше с пълна скорост зад него и когато микробусът потегли и се включи в движението, се беше приближил на не повече от две коли разстояние.

Микробусът скоро сви от крайбрежната улица и навлезе в тесните, оплетени улици на града. Накрая спря пред някакви складове. Шофьорът излезе, отключи вратата, която се вдигна автоматично, и се върна на мястото си. Борн заряза мотора си и на бегом последва колата. Вратата се спусна надолу и той се провря под нея малко преди да се затръшне.

Лежеше на голия циментов под, миришещ на креозот и моторно масло. Единствената светлина идваше от фаровете на микробуса. Двамата мъже скочиха на земята и затръшнаха вратите зад себе си. Не си направиха труда да свалят мотора. Борн приклепна на едно коляно, скрит зад огромен железен варел. Изглежда стрелецът включи някакъв шалтер, защото след малко на тавана светнаха две лампи. Складът изглеждаше празен, ако не се броят няколко варела и две купчини дървени каси. Шофьорът изгаси фаровете и двамата мъже отидоха при тях.

— Мъртва ли е? — попита шофьорът на руски с московски акцент.

— Не знам, всичко стана твърде бързо. — Стрелецът остави пистолета си на една от касите.

— Жалко, че не си се придържал към плана — каза шофьорът с плачливия тон, така типичен за руснаците.

— Тя излезе навън — възрази убиецът. — Изкушението беше твърде голямо. Гръмваш я и отпрашваш. И ти щеше да постъпиш така.

— Добре че не съм на твое място — сви рамене другарят му.

— Да имаш да вземаш — възрази стрелецът. — И ти си част от екипа. Ако не съм я улучил, и двамата ще го отнесем.

— Ако шефът разбере, познай коя точно част от тялото ти ще отнесе.

Стрелецът взе оръжието си и го презареди.

— И сега какво?

— Първо ще разберем дали е мъртва — заяви му шофьорът.

— И ако не е, ще поправим заедно грешката ти.

Двамата заобиколиха купчината каси и отвориха тясна врата. Преди да влязат в офиса, както предположи Борис, стрелецът изгаси лампата. Борн се промъкна до микробуса, внимателно отвори вратата и се разтърси, докато не намери фенерче. От кутия с инструменти в задната част взе лост. После отиде при дървените каси и приклепна зад тях, така че те останаха между него и задната врата. Включи фенерчето и ги освети. Дървото беше странно зелено на цвят, някак гладко и почти без снадки. Лъчът освети повърхността на касата и сърцето му подскочи. На нея беше изписано откъде са докарани — нефтената компания на дон Фернандо в Колумбия.

* * *

Кръвта му изстина.

— Черкезов е идвал тук, за да се срещне с Иван? — поклати удивено глава Борис. — Отказвам да повярвам.

Домакинът му даде сигнал на мъжете край стената и те пристъпиха напред. Борис се напрегна, когато единият бръкна под наметалото си, но оттам се появиха само няколко неясни черно-бели снимки, които той му подаде.

— Хайде, разгледай ги. По осветлението се познава, че не са обработвани.

Борис ги пое и се взря в тях. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха — видя Черкезов и Иван, снимани, докато разговарят, на фона на част от стаята, в която се намираха. Погледна и датата, автоматично отбелязана в ъгъла на всяка снимка.

Едрият мъж, седнал на молитвеното килимче, не беше помръднал оттам от момента на влизането им.

— За какво разговаряха?

Събеседникът му се усмихна.

— Знам кой сте, генерал Карпов.

Борис замръзна на мястото си и прехвърли поглед върху помощниците му, но те продължаваха да проявяват почти пълна липса на интерес към него.

— Значи ме водите по точки.

— Моля?

— Аз не знам кой сте вие.

Мъжът се усмихна още по-широко.

— Ах, това любопитство! По-добре е да не знаете. — Той разтвори пръсти. — Но да не се отклоняваме. Черкезов и Волкин. — Той стисна яркочервените си устни. — Нека да кажем, че съм доста наясно с борбата за власт между ФСБ-2, службата, която оглавявате, и СВР.

Борис го изчака да продължи. Започваше да опознава този безименен мъж — склонността му към драматични паузи и изявления, начинът, по който подаваше информацията на точно преценени части.

— Само че борбата за власт е на доста по-сложно ниво, отколкото предполагате.

Подкрепят я сили, доста по-могъщи от ФСБ-2 и СВР.

— Предполагам, че имате предвид „Северий Домна“.

— Измежду останалите — вдигна вежди мъжът.

Сърцето на Борис подскочи.

— Има ли други?

— Винаги има и други, генерале. — Събеседникът му махна с ръка. — Извинете лошите ми обноски. Моля, седнете.

Борис стъпи на килимчето и внимателно зае същата поза като домакиня си, въпреки че горните стави и мускулите го заболяха.

— Попитахте за какво са разговаряли Черкезов и вашият приятел Иван Волкин. Темата на разговора им беше „Северий Домна“.

— Знаете ли дали Черкезов е напуснал ФСБ-2, за да постъпи в организацията?

— Така се говори — потвърди мъжът.

Борис не му повярва. Усещаше, че не му дава цялата информация.

— Черкезов има амбиции, които надхвърлят властта, с която разполага в момента.

— И вие смятате, че нарочно се е оставил да го освободят от ФСБ-2? — попита мъжът.

— Да — потвърди Борис.

— Знаете какъв е бил планът му?

— Твърде възможно е един от нас двамата да знае.

Коремът на мъжа се разтресе и Борис осъзна, че той се смее беззвучно.

— Да, господин Карпов, напълно е възможно. — Домакинът му се замисли за момент. —

Кажете, били ли сте в Дамаск?

— Един-два пъти. — Разговорът беше взел неочакван обрат.

— Как ви се стори?

— Париж на Близкия изток.

— Хм, може би някога е било така.

— Дамаск е красив град.

Едрият мъж се замисли за секунда над думите му.

— Да, много красив град е, но и доста опасно място.

— Защо?

— Точно за това дойде Черкезов, за да си поговори с приятеля ви Волкин.

— Черкезов вече не е добре дошъл в Русия, но Иван?

— Нека да кажем, че приятелят ви има някои бизнес интереси в Дамаск.

Борис се изненада. Иван му беше дал да разбере, че освен от консултантската си дейност се е оттеглил от останалите си начинания.

— Какви бизнес интереси?

— Такива, които могат да му развалят отношенията с шефовете на групировките, с които работи от десетилетия.

— Не разбирам. — Още щом думите излязоха от устата му, усети, че е допуснал фатална грешка. Нещо много важно коренно се промени в лицето на домакина му и приятелската близост се изпари от него като струйка дим.

— Жалко. Надявах се да можете да хвърлите светлина върху причината, поради която Дамаск е привлякъл вниманието на Волкин и Черкезов. — Той щракна с пръсти и мъжете от двете им страни извадиха по един „Таурус РТ145 Милениум“, малки по размер, но 45-и калибър.

Борис скочи на крака, но на вратата се появиха още двама, въоръжени с малокалибрени автомати ФН Р90, белгийско производство.

След тях със зловеща усмивка на лице влезе Зачек.

— Генерал Карлов, страхувам се, че полезността ви е изчерпана.

* * *

Борн точно пъкна лоста в процепа под капака в ъгълчето на една от касите, когато задната врата се отвори. Успя да угаси фенерчето точно преди да се появят руснаците. И докато единият се пресягаше за ключа на осветлението, той захвърли фенерчето някъде пред себе си. Чу се как то изтропа по пода, руснаците се стреснаха, хванаха се за пистолетите и изтичаха по посока на звука.

Беше по-близо до стрелеца — шофьорът бе минал отпред. Замахна с лоста и го стовари върху ръката му. Пистолетът издрънча на пода, мъжът извика от болка и другарят му се спря и се извъртя на пети. Борн вече беше метнал лоста по него. Металният инструмент го удари точно през лицето и го събори по гръб. Главата му се блъсна със сила в пода, черепът му се сцепи и мъжът почина на място.

Дясната ръка висеше счупена край тялото на стрелеца, но той извади с лявата си ръка четиридесетсантиметрова шокова палка, която можеше да пусне до 300 000 волта ток. Мъжът я размаха срещу приближаващия се Борн, опитвайки се да го държи на разстояние и да го изтласка до микробуса. Очевидно смяташе да го притисне в ъгъла, така че да не му остави място да избегне докосването на палката. Само един допир и щеше да се превърне в безпомощно гърчеща се на пода жертва.

Борн отстъпи по дължината на микробуса. Стрелецът държеше под око мястото, където искаше да го закара, затова реагира със секунда закъснение, когато противникът му отвори задната врата на колата и се прикри зад нея, докато ровичкаше из кутията с инструменти.

Мъжът се приближи и в този момент Борн махна капачката на спрей с лакова боя и като го

насочи към лицето му, натисна. Мъжът отстъпи назад и едва поемайки си въздух, се хвана за лицето. Борн удари с дъното на спрея по счупената му ръка. От болката мъжът изстена и падна на колене. Борн му взе палката, въпреки че мъжът се хвърли напред, обви ръце около краката му и се опита да го събори. Искеше да го ухапе по крака, но получи удар по главата, който като че ли му изкара дъха, и той се отпусна по гръб, търкайки със здравата ръка боята по очите си.

Борн го хвана за ръката и го издърпа.

— За кого работиш?

— Върви на майната си — изруга гърлено мъжът.

Борн настрои палката на ниски стойности и му пусна ток през хълбока. Тялото на мъжа се изви в дъга и токовете му заудряха по цимента.

— За кого работиш?

Мълчание. Борн вдигна малко волтажа и отново докосна мъжа с палката.

— Мамка му! Мамка му! — противникът му се закашля и взе да се дави. Устата му беше пълна с кръв и от болката почти си беше отхапал езика.

— Няма да потретвам.

— Няма и да ти се наложи.

Той стисна челюсти и след секунда гръдният му кош подскочи. Синкава пяна се смеси с кръвта в устата му и изби по устните. Борн се наведе и се опита да разтвори челюстта му, но твърде късно. Лъхна го ясен мирис на бадеми и той се отдръпна назад. Мъжът беше строшил капсулата с цианид в устата си.

Нощният Париж не беше чак толкова лошо място за самотна жена. Сорая седеше в едно кафене, пиеше лошо кафе и се питаше дали да не пропуши отново, заобиколена от младите бохеми, с които Париж никога не е преставал да бъде пълен, независимо в коя епоха. Това, което Сорая харесваше най-много в този град, беше, че обитателите му непрекъснато си сменяха облика, но самият град — широките булеварди със стройни редици кестени, величествените паркове, красивите фонтани, осеяни с кафененца, от които човек можеше с часове да наблюдава преминаващия свят — оставаше все същият, докато младите хора бяха заети с изграждането на поредния си нов образ.

Водата на канала „Сен Мартен“ бе черна и лъскава като грамофонна плоча. Заобикаляха я влюбени двойки, велосипедисти, смеещи се групи ученици, татуировчици и поети с проникновени очи, които си драскаха нещо и правеха гримаси в нощта.

Въпреки че всяко кафене беше квартално, освен местната клиентела винаги имаше място и за случайни посетители. Сервитьорите, дългокоси и с тесни тазове, цъкаха напред-назад и разнасяха чинии с пържоли и картофи, както и гарафи с пастис^[1]. От съседните маси освен френска се носеше и английска и немска реч. Безкрайните екзистенциални спорове си оставала запазена марка на светското общество по кафенетата.

Главата толкова я болеше, че я подпря на ръцете си. Очите ѝ се затваряха, но от това само още повече ѝ се гадеше. Тя отвори стреснато очи и изруга тихо. Не трябваше да заспива, докато не премине опасността от мозъчно сътресение. Сорая махна на минаващия сервитьор и си поръча двойно еспreso, изгълта го набързо, преди той да си тръгне, и поиска второ. Когато ѝ го донесоха, разтвори три лъжички захар и бавно започна да го пие. Двойният стимулант — кофеинът и захарта — измести умората. За миг болката в главата ѝ отслабна и мислите ѝ станаха по-ясни.

Запита се дали не направи грешка, като избяга от Арон. Изпитваше непреодолима нужда незабавно да напусне болницата, защото ѝ напомняше за твърде много починали колеги. Арон нямаше желание да ѝ помогне, а тя — нито сили, нито намерение да му обяснява. А и искаше да остане сама. И да си помисли за Амун.

Чувстваше се вътрешно раздвоена. Сякаш неприятните мисли по негов адрес в главата ѝ се бяха съюзили и го бяха убили. На повърхността съзнаваше, че това е лудост, но в момента се чувстваше точно така — малко луда, малко излязла извън контрол. Мислеше, че обича Амун, но антисемитските му забележки бяха поразклатили увереността в чувствата ѝ. Очевидно, щом един неприятен инцидент можеше да разклати любовта ѝ към него, значи не е била истинска, но нямаше как да бъде сигурна, а сега вече никога нямаше да разбере. Погледна навън към канала и видя лицето му, умоляващо я да си поговорят. Ала мъртвите не можеха да говорят, нито да се защитят или да се извинят. Нито пък да изразят любовта си.

Сълзи изпълниха очите ѝ и се плъзнаха по бузите ѝ. Светът ѝ се видя празен и безкраен. Амун беше мъртъв и това беше нейна вина. Тя го беше помолила да дойде в Париж и да ѝ помогне с разследването и той беше дошъл от любов към нея. Загубата беше фатална и невъзвратима. Не е трябвало изобщо да си позволява да се обвързва с него. Трябвало е да вземе пример от Джейсън и да стои на безопасно разстояние. Но не заради това плачеше.

„Аз трябваше да бъда наказаната — помисли си тя, — а не Амун.“

Изведнъж ѝ се видя невъзможно да остане във временното си убежище. Стана, хвърли няколко евро на масата и тръгна по мокрия паваж из потайностите на Париж. След три пресечки се вкопчи като удавник в една улична лампа, сви се на две и повърна всичко от стомаха си.

* * *

Преди да стане на крака, Борн претърси двете тела с надеждата да намери някакви следи, по които да открие за коя организация работят. Освен ключовете от микробуса и мотоциклета, двадесет хиляди евро, три пакета цигари и евтина запалка не намери нищо друго — нито пръстени, нито някакви други скъпоценности. Бръкна в устата на шофьора, извади капсулата с цианид и я прибра. После съблече телата, търсейки татуировки, по които да се ориентира, но не откри такива. Приклепнал на пръсти, се замисли. Вече знаеше, че не са от групировките, но не му приличаха и на агенти на СВР. Мистерията ставаше все по-объркана.

Изправи се, взе лоста и отиде при задната врата. Зад нея имаше къс вмирисан коридор, който водеше към банята, от която се носеше такава воня, че му се насълзиха очите. От дъното му се влизаше в малък офис, обзаведен с очукано метално бюро, въртящ се стол и метален шкаф. Единственият прозорец гледаше към опушената стена на вътрешен двор.

В чекмеджетата на шкафа и бюрото нямаше дори един кламер. За сметка на това, от долната страна на бюрото над мястото за краката на седящия беше залепен кафяв плик. В него Борн намери дванадесет етикета за транспортиране, точно колкото бяха касите отвън. Всички бяха адресирани до „Ел-Габал“, улица „Шукри Куатли“, Дамаск, Сирия.

Вече наистина много му се прииска да разбере какво има в касите. Тъкмо затваряше папката, когато чу как външната врата на склада се отваря и после шум от двигател. Бързо върна плика на мястото му. Разнесоха се гласове, а сетне и уплашени възгласи. Той отиде до прозореца, отвори го и се прехвърли през него.

Единственият му път за отстъпление беше през прозореца. Той се обърна и го затвори, за да спечели поне няколко минути. Сградата имаше гладка гипсова мазилка, по която нямаше къде да се хванеш или да стъпиш. Борн се хвана за водосточната тръба и се закатери нагоре.

* * *

Сградата на улица „Верне“ № 5 беше осветена, като че ли е Нова година. Поне десетина автомобили на външното министерство бяха паркирани отпред, а районът наоколо — ограден и охраняван от полицаи с автомати.

Жак Робине намери Арон в „Монишън Клъб“, зает да надзирава оперативните работници, които претърсваха лабиринта от офиси, докато хората от малобройния нощен персонал наблюдаваха ставащото, вцепенени от шок.

— Какво търсиш? — попита го Робине.

— Всичко. Каквото и да е.

— А Сорая Мур?

— Липсва.

— Моля?

— Оставих я за малко в стаята и когато се върнах... — Той сви рамене.

— И сега стоиш, вместо да я търсиш?

— Претърсих цялата болница. И изпратих две групи да я издирват в района.

— Но не счете за необходимо и ти да отидеш?

— Вижте, шефе, господин Маршан се е съюзил с група арабски терористи. Това е заплаха за националната сигурност.

— На мен ли обясняваш кое е заплаха за националната сигурност?

Робине го хвана за лакътя и го заведе встрани от останалите, а после му каза съвсем тихо, така че само Липкин-Рене да го чуе:

— Помолих те да се погрижиш за тази жена, Арон, и очаквах да изпълниш нареждането ми. Тя е много важна за нас.

— Разбирам, но инцидентът в подземиято предполага...

— Какво? Неизпълнение на заповедите ми ли? — довърши вместо него Робине. — Тази Мур е съдиректор на американска разузнавателна агенция. Министърът на отбраната им, с когото сме в приятелски отношения, ме помоли за услуга. Сега тя е пострадала и изчезнала, а ти какво правиш? Стоиш и гледаш как хората ти пълнят кашони с документи. Делегирай задачите, Арон. Можеше да поръчаш тази работа на кого ли не от колегите си.

— Исках лично да надзиравам конфискуването на компютрите. — Там е най-вероятно да намерим...

— Нямате право сам да решавате, инспекторе. Но след като вече сте го направили, продължавайте. — Леденият тон на Робине издаваше яростта му. — Поне в това знам, че сте компетентен. — Той понечи да тръгне, но се обърна. — Агентите с недостатъци имат кариера с недостатъци.

* * *

Борн се изкатери по улука върху стената на склада. По средата гипсовата шпакловка свърши и беше заменена от грубо одялани хоризонтални греди, за които можеше да се хванеш с пръсти и да си помогнеш при изкачването. Наближаваше покрива, когато долови някакъв шум и замръзна. Чу драскането на кибрит, което окончателно го убеди, че там има някой. Продължи нагоре бавно и безшумно. Когато стигна почти под козирката на покрива, усети цигарен дим и долови тих разговор между два гласа.

Понадигна се колкото да вижда. Двама мъже с автомати, прехвърлени през рамо, си говореха вяло на руски за момичета и секс, докато пушеха. Никой от тях не го усети.

Борн удари по водосточната тръба и тя чинно издрънча. Секунда по-късно единият от руснаците надникна през ръба. Борн се пресегна, сграбчи го и го повлече по цимента. Руснакът се опита да го удари по ръката, но му се наложи да се подпре, за да не полети от покрива. Той измъкна нож и замахна към ключицата му, но Борн го дръпна по-яко и руснакът се преметна през перваза и полетя в празното пространство.

Като използва водосточната тръба за подпора, Борн преметна тялото си на перваза точно когато се появи вторият руснак. Изби с крак автомата от ръцете му и за миг остана легнал на крайчеца на покрива, опитвайки се да запази баланс. Руснакът му се нахвърли като побеснял и главата и плещите на Борн увиснаха във въздуха. Нападателят напипа гърлото му и започна да го души.

Борн вмъкна ръцете си между тези на руснака и ги разтвори. След като се освободи, го ритна в лицето. Нападателят му залитна и Борн се преметна на асфалтирания покрив след него. Хвана го за ризата и блъсна главата му в покрива, а после, като се възползва от замайването му, бръкна в устата му и извади маскираната като фалшив зъб капсула с цианид.

— Кой си ти? За кого работиш?

Погледът на руснака се избистри и челюстта му се задвижи.

Борн му показва отровата.

— Това ли търсиш?

Руснакът направо откачи, но Борн го очакваше и отново удари главата му в покрива.

— Няма къде да бягаш — каза му той. — И лесната смърт вече я няма.

Руснакът го погледна с мътнокафяви очи.

— Познавам те. Ти прецака „Северий Домна“. Би трябвало да работим заедно, а не да се опитваме взаимно да се убием.

— За кого работиш?

— Ще те заведе при шефа. Той ще ти каже.

Борн му взе оръжията и го остави да се надигне.

— Ти си герой за нас — каза му руснакът.

— Да тръгваме — махна му с глава Борн.

Изведнъж руснакът хукна да бяга. Борн се втурна подире му. Хавана го на края на перваза, но вместо да се опита да се освободи, руснакът го сграбчи и го издърпа със себе си на ръба. Докато се клатушкаха на крайчеца, Борн осъзна какво се опитва да направи противникът му. Удари го под носа и ръцете на мъжа се разхлабиха. Борн се измъкна от него точно преди той да последва съдбата на колегата си в празното пространство под тях.

* * *

Щом получи новината за смъртта на Маршан в подземията на арабския квартал, Бенджамин Ел-Ариан се отправи възможно най-бързо към сградата на банката в „Дефанс“, откъдето изключи компютрите на „Монишън Клъб“ от сървърите, които беше разположил в Гибралтар. Беше създал този безпогрешен механизъм точно за такива случаи, без да смята, че може да дойде време да го използва. И сега, когато моментът беше настъпил, се поздрави за предвидливостта си.

Загледан в тъмната нощ, мислено прегледа всички решения, които беше взимал през последните шест месеца. Беше ли допуснал грешки и ако да, колко сериозни щяха да се окажат?

С недоволна въздишка той обърна гръб на прозореца и като седна на председателското място на заседателната маса, включи айпода си. Какво беше накарало Маршан да потърси контактите си сред терористите?

Той се регистрира с двадесетцифровата си парола в сървърите на „Северий Домна“ и свали телефонните разпечатки от парижкото бюро за последните три дни. С помощта на филтър изолира всички разговори, проведени от Маршан, и ги сравни с базата данни на телефонните номера. С изключение на един, останалите номера му бяха познати. Около час преди инцидента в арабския квартал — тук той отново свери часа, — само минути след посещението на инспектора от външното министерство и гостите му, Маршан беше провел разговор с номер, който не фигурираше в базата данни на „Северий Домна“.

Ел-Ариан се облегна назад, загледан в номера. Защо Маршан се е обадил на този номер, вместо на него, както е бил длъжен да направи? Той вдигна телефона и избра своя човек в полицейската префектура на Париж. Събуди го, но това не беше проблем, тъй като му плащаха щедро, за да е винаги на разположение. Ел-Ариан му даде номера и агентът му каза, че ще се обади веднага щом узнае нещо.

Ел-Ариан стана и си направи черен чай „Караван“ на масичката до стената. По това време на нощта една яка доза кофеин щеше да помогне на мозъка му да остане бистър. Маршан беше допуснал фатална грешка, а това никак не бе характерно за него. Изглежда нещо се беше случило по време на визитата на представителите на министерството и то го бе извадило извън релси. Но да намеси и арабите — това беше най-лошият ход, който можеше да измисли. Ел-Ариан сръбна от чая си. Беше все едно да реши да се самоунищожи и заради постигането на тази цел да затрие

целия парижки клон на „Монишън Клъб“.

Ел-Ариан въздъхна. От парижките операции на „Северий Домна“ почти нищо не беше останало. „Монишън Клъб“ беше станал безполезен, особено след като изгубиха златото на цар Соломон. Утешаваше се с факта, че поне американската операция върви по план. Погледна часовника си. На Скара ѝ оставаха двадесет часа, за да довърши работата си, и след това всичко щеше да си дойде на мястото. Икономическата катастрофа на САЩ щеше да е гарантирана.

Телефонът иззвъня и Ел-Ариан веднага вдигна.

— Намери ли ми информацията?

— Да — отвърна агентът му, — но не беше лесно. Наложих се да мина през три защитни стени, за да стигна до нея.

Когато му каза името, Ел-Ариан изтърва чашата с чай и чинийката си. Дори не забеляза мокрите петна по панталона си.

„Не, не, не — каза си наум той. — Не може да бъде“.

---

[1] Характерен за Франция анасонов ликьор. — Бел.прев. ↑

Нощ. В дома на дон Фернандо цареше тишина. През отворените прозорци се чуваше прибойт. Миризмата на море прииждаше на талози и изпълваше стаята. Вечерята в ресторанта им се струваше сякаш се беше случила преди седмици. Докато Борн се върне в заведението, дон Фернандо беше успял да се оправи с полицията и да се обади в погребалната агенция.

Кая се прибра в стаята си още щом се върнаха. Есай също отиде да си легне. Известно време Борн и дон Фернандо поседяха в кабинета, обсъждайки убийството. Борн беше предпазлив. Дон Фернандо беше затънал в тази история до ушите. Той бе осъществил първоначалния контакт между Естеван и „Северий Домна“ под предлог, че нефтеното му находище ще бъде използвано, за да крият там пратките си, пътуващи за Дамаск, както се беше оказало днес. Дон Фернандо — твърдеше, че играе двойна игра и използва сделката, за да събира сведения за „Северий Домна“ и по-специално за Бенджамин Ел-Ариан, който бил предприел няколко пътувания до Дамаск без знанието на организацията. Дотук добре. Само че след събитията от вечерта и откритието, че складът и пратката в него принадлежат на руснаците, които преследваха Кая, за да я убият, цялата му история ставаше на пух и прах. Дали си сътрудничеса с руснаците? Ако е така, значи укрива от всички тях коя е групата, за която е работил бащата на Кая. Борн отново се изправи пред въпроса дали да го счита за приятел или враг. И затова не спомена десетината каси и какво беше открил за местоназначението им. Нито пък му разказа за руснаците на покрива. В преработената му версия историята завършваше със смъртта на шофьора и стрелеца в склада.

Дон Фернандо обръщаше твърде бързо брендитата.

— Изгубих един добър приятел тази вечер — каза той и се загледа към вратата. — Не смятам, че ще мога да изтрая присъствието ѝ още дълго.

— Вината не е нейна.

— Разбира се, че е нейна. — Дон Фернандо си наля още бренди. — Направих грешка. Дадох ѝ твърде много свобода на действие. Безразсъдната ѝ обсебеност да открие тайните на баща си е виновна за всичко. Тая кучка ни вкара в беля.

* * *

Когато дон Фернандо поведе Борн към стаята му, беше станало три часът. Всички стаи за гости бяха отделени в крилото, намиращо се срещу покоите на домакиня. Възрастният мъж си запали цигара и замислено задърпа от нея. Имаше вид, сякаш се е поуспокоил след кратката си тирада, но кой можеше да каже със сигурност дали е така?

— Добре се справи тази вечер — похвали го дон Фернандо, но мислите му бяха някъде далече.

— Ще отида да нагледам Кая — каза му Борн.

Дон Фернандо кимна, но когато Борн се обърна да тръгне, го хвана за лакътя. Погледът му изведнъж се избистри.

— Слушай, Джейсън, ако някой може да унищожи „Северий Домна“, това си ти. Но бъди внимателен, те са като хидра. И в момента Бенджамин Ел-Ариан я оглавява, но край него други чакат реда си.

— Мислил съм по този въпрос — отвърна му Борн. — Може би Ел-Ариан не е най-голямата ми грижа. А Семид Абдул-Кахар.

Борн почука лекичко на вратата на спалнята, която се предполагаше да е на Кая и Вегас. Чу някакъв приглушен звук, отвори и влезе. Лампите не светеха. Лунната светлина падаше върху леглото и огряваше със синята си светлина Кая, легнала с лице към тавана. Главата ѝ беше скрита в сянка и нямаше как да види изражението ѝ.

— Спила ли го?

— Убиецът е мъртъв. Заедно с още няколко други.

— Благодаря ти — въздъхна тя.

През открянатия прозорец повя лек ветреца и завесите се разлюляха.

— Аз убих Естеван. — Гласът ѝ, натежал от емоции, я издаде — беше плакала.

— Не си причинявай това — каза ѝ Борн.

— Защо не? Вярно е.

— Трябвало е да помислиш по-рано, преди да го използваш за прикритие.

Тя закри лицето си с ръка.

— Не ми и мина през ум. Но тогава ме беше грижа само за моето оцеляване.

— Човешко е. — Борн се приближи до леглото. — Трябва да си починеш.

От гърлото ѝ се изтръгна нещо наподобяващо наполовина смях, наполовина плач. Тя махна ръка от очите си и го погледна.

— Аз нося смърт навсякъде със себе си.

— Изпадаш в мелодрама.

— Нима? Естеван е мъртъв заради мен. Дон Фернандо не иска да ме види. Сигурна съм, че ти е казал.

Борн я хвана за китката и усети пулса ѝ, равномерен и силен.

— Ако останеш тук, ще попаднеш в задънена улица.

Завесите изпърхаха на вятъра като крила на бухал. Лунната светлина посребряваше завивката на леглото.

Тя извърна глава към него.

— Хората, които уби, руснаци ли бяха?

— Да. Но не бяха от групировките.

— СВР.

— Не приличаха на агентите на никоя държавна организация, с която съм си имал работа или за която съм чувал.

Тя се изправи на лакти.

— Кой бяха тогава? Моля те, кажи ми.

Краткият разговор с руснака на покрива прелетя през главата му. „Ти си герой за нас.“

— Които и да са, работят срещу „Северий Домна“.

Очите ѝ проблеснаха.

— Не разбирам.

— Баща ти е работил за тях, въпреки че едновременно с това е бил нает от „Северий Домна“ да убие Алекс Конклин.

Кая си пое рязко въздух.

— Бил е внедрен?

— Така мисля, да.

Борн си пое въздух и после бавно го изпусна.

— И мисля, че и дон Фернандо работи за тях.

* * *

Обвит в пушек, сякаш се е подпалил, дон Фернандо проследи как Борн се отдалечи по коридора, а после се обърна и почука леко на вратата на една от спалните. След секунда оттам се подаде главата на Есай.

Дон Фернандо кимна и гостът му се изниза от стаята си, затвори вратата ѝ и отвори отсрещната стая, където беше настанен Борн.

— Успех — прошепна възрастният мъж.

Есай кимна.

— Той е изключително опасен.

— Моля ви — каза Есай и влезе.

Затвори безшумно вратата, а дон Фернандо продължи нататък по коридора.

* * *

Есай седна на стола в ъгъла на стаята на Борн. Лампите бяха угасени, а завесите дръпнати от прозореца на южната фасада на къщата, гледащ към палмова горичка. Проникващата през стъклото лунна светлина хвърляше сини петна по стените. Сенките из стаята приличаха на увиснали по тавана и стените прилепи. Есай се сливаше напълно с обстановката.

Докато чакаше, се замисли за живота си, за пътя, който беше избрал, и за онези, които е можело да избере. Не беше удовлетворен. Според него единствено в гроба човек можеше да си позволи да намери покой. Животът беше в непрекъснато движение, а следователно и напрежение, страх и конфликт. Най-много обаче му тежеше фактът колко лесно предателството обръщаше приятелствата във вражда. Беше вярвал в „Северий Домна“ и известно време бе вярвал дори в Бенджамин Ел-Ариан. Във втория случай вероятно беше позволил на желанията си и добрите си намерения да го заблудят. От дистанцията на времето ясно виждаше наниза от дребни инциденти, които е трябвало да го накарат да се усъмни в намеренията на Ел-Ариан. Например пътуванията му до Мюнхен, а отскоро до Дамаск. Вече беше ясно, че в Мюнхен се е срещал със Семид Абдул-Кахар и са обмисляли съюз, който в крайна сметка щеше да промени безвъзвратно и неузнаваемо характера и целите на организацията.

Някакво чегъртане, съвсем слабо като драскането на мишка, привлече вниманието му. Пердетата от двете страни на прозореца се размърдаха, а с тях и лунните шарки по отсрещната стена. Като облак, закриващ луната, на прозореца изникна сянка и остана неподвижна там известно време. После съвсем бавно се раздвижи. Ако не беше внимавал, Есай можеше да реши, че просто е повей на вятъра.

Той се взря напрегнато. Прозорецът бавно се вдигна и сянката се промуши в отвора му.

Чак когато неканеният гост се обърна към леглото, Есай каза:

— Той не е тук.

— А къде е? — попита Марлон Етана.

— Предупредих те.

Етана бавно се извърна.

— Никога не съм се съобразявал с предупрежденията ти.

— Борн ми е необходим. Казах ти го съвсем ясно днес следобед на лодката.

— Не намерих за необходимо да ти обърна внимание.

Есай се изкашля.

— Ще се наложи да отговаряш за това.

— Защо?

Есай остави лунната светлина да освети пистолета „Макаров“ в ръката му. На дулото имаше заглушител.

Етана го изгледа с нещо, което наподобяваше смесица от забавление и примирение.

— Виждаш ли, Есай, това е разликата между нас. Не би трябвало да се налага да ти обяснявам защо Борн трябва да умре, а сам да се сетиш.

Есай вдигна пистолета.

— Хайде, угоди ми.

Етана въздъхна.

— Борн уби нашите хора в Тинегир миналата година. И преди всичко Идир.

— Идир Сифакс — кимна Есай. — Значи е вярно.

— За какво говориш? Всички знаят, че с Идир бяхме приятели от детинство.

— Доста повече от приятели, доколкото разбирам — наклони глава Есай.

— Не знам за какво намекваш.

— Не се хаби. — Той махна с ръка. — За разлика от повечето араби аз не съм чак такъв лицемер. Твоята сексуална ориентация ме засяга само доколкото има нещо общо с делата ми. Борн е убил любовника ти...

— Идир имаше съпруга и деца.

— Фактът, че е убил любовника ти, не ти дава правото да търсиш отмъщение.

— Точно ти ли ще ми говориш — изсмя се Етана безсърдечно. — Целият ти живот се върти около отмъщението за смъртта на дъщеря ти.

— Борн си е жив мъртвец. Както знаещ, по петите му е генерал от ФСБ-2, който, честно казано, има много по-добри шансове...

— Руснаците — презрително го прекъсна Етана. — На кого му пука? В момента ти защитаваш Борн.

— За момента да. Без него не мога да разруша „Северий Домна“. Забрави за него. Смъртта му е неизбежна, но няма да е от твоята ръка.

— От моята ще е — наежи се Етана.

— Откажи се, Марлон — въздъхна Есай.

— Не мога. Няма да се откажа.

— Нямах избор. — Есай се надигна от стола.

Преди да се е изправил на крака, Етана го нападна. И двамата се преобърнаха назад със стола и въпреки пистолета Есай се оказа в неизгодна позиция. Когато задната част на коленете му се удари в седалката на стола, той залитна и не можа да стреля, а замахна с удълженото дуло и раздра кожата под окото на нападателя си. Етана го фрасна по гръдния кош и му изкара дъха, а пред очите му изскочиха светкавици.

Двамата мъже се биеха тихо и умело. Силите им бяха изравнени ако не физически, то заради познанията, които бяха натрупали един за друг през годините. Нищо нямаше значение в момента, нито общото им минало, нито съвместните кроежи, нито взаимното пазене на гърба. Водеше ги само борбата за оцеляване. Единият нямаше да излезе жив от стаята и те го знаеха.

Есай дочу щракането на метал, досети се, че това е сгъваемият нож на Етана, и заби лакът в корема му. Видя как острието, тънко и смъртоносно на вид, проблесна на лунната светлина, докато противникът му замахва срещу него. Ударът обаче не попадна в целта. Върхът на ножа само разпра ризата и кожата му под нея го защита, сякаш по нея се разхождат мравки.

Отблъсна го и се опита да се освободи, за да използва пистолета си и да сложи край на схватката, но Етана го хвана с една ръка и не му даде възможност да се възползва от него. В

ръкопашния бой ножът е за предпочитане. Ако го насочиш правилно, можеш да нанесеш повече вреда, отколкото с петминутно бърхане с юмруци.

Есай удари Етана през устата. Устните му се разцепиха, потече му кръв и оцвети в яркочервено зъбите му. Той я изплю в очите на Есай, който залитна, после отново замахна с ножа. Есай усети парването на острието и вътрешно изохка. Опита се да го фрасне пак по устата, но не успя и го удари по бузата.

Етана падна, събаряйки Есай със себе си. Бедрото на Есай закачи нощната масичка и лампата се наклони към него. Той я сграбчи и удари с основата ѝ по ръката на Етана. Ножът се търколи на пода и спря в килима до леглото. Етана завъртя Есай около себе си и като удари ръката му в стената, се опита да му вземе пистолета, но Есай го удари с лакът в ребрата.

Двамата мъже залитнаха назад и паднаха заедно на пода. Пистолетът изгърмя върху дъските и куршумът се заби в тавана. Етана си удари главата в рамката на леглото и Есай започна да му нанася серия удари, ту отляво, ту отдясно по главата, докато накрая тялото на противника му не се отпусна. С въгълчето на очите си Есай видя ножа, блъсна Етана настрана и се протегна да го сграбчи, но междувременно получи карате удар отзад по врата, Етана сграбчи ножа, дръпна главата му назад и преряза от край до край врата на Есай.

* * *

По мокета на хотелската стая сенките и светлината се редуваха точно според движението на колите на улицата отвън. Маги се намираше в стаята, където се предполагаше да доведе Кристофър. С едната ръка докосваше слепоочието си, а другата висеше до тялото ѝ. Мислено преброи обективите на миниатюрните камери — на бара, при телевизора, в ъгъла между тавана и стената. Даже в банята имаше камера, скрита на стратегическо място. Микрофоните щяха да се задействат от първата произнесена дума. Стаята беше наета чрез едно от многото подразделения на „Северий Домна“ за месец. Още на следващия ден трима техници прекараха няколко часа в нея, като внимателно инсталираха електронното оборудване, а после замазаха следите с гипс и боя.

Чувстваше се самотна в празната стая, сякаш липсва част от тялото ѝ. С толкова внимание бяха подготвили тази стая, а сега тя я мразеше с цялата си душа. Вече не беше същата жена, която пристигна във Вашингтон, за да съсипе Кристофър. Промяната се беше случила като с магическа пръчка за една нощ и още не можеше да я проумее. Тя седна на леглото с глава, заровена в ръцете, обградена от шарещите из стаята отблясъци от фаровете отвън.

Разполагаше с по-малко от двадесет часа да примами Кристофър тук, да го прелъсти и да го въвлече в компрометиращи пози и изказвания. Преди седмици планът ѝ изглеждаше великолепен и забавен. За разлика от други страни, където организацията се беше настанила успешно с политически и финансови средства, в САЩ това се беше оказало по-трудно заради огромната площ, разнородното население и устойчивия му нрав. Сред развитите нации Америка единствена имаше добра система за контрол и поддържане на баланса, която не се повлияваше от машинациите дори на висшия ешелон в „Северий Домна“.

Тя беше против подкопаването на американската валута чрез борсови игри на световния пазар на злато, какъвто беше планът на организацията, докато Джейсън Борн не го осуети преди една година. Трябваше обаче да признае, че изборът на нова цел — мината в Индиго Ридж и огромните запаси на редки земни минерали там — беше великолепен. Членовете на „Северий Домна“ от китайското подразделение успешно бяха прекратили износа на минералите и сега изпълнението на военните поръчки за най-съвременните оръжия беше преустановено. Първата

фаза беше завършила. Втората фаза бе доста по-трудна за изпълнение и имаше пряко отношение към мината в Индиго Ридж. Чрез агентите си в Америка организацията беше получила предварително информация за намеренията на правителството отново да я отвори и да пусне акции на пазара. Предполагаше се, че охраната ѝ ще бъде първата по важност задача за президента. Бенджамин Ел-Ариан беше съставил списък на хората, които имаше шанс да бъдат посочени да я оглавят. Маги беше видяла изненадващо краткия списък, в който имаше само три имена — Брад Финдли, министър на вътрешната сигурност, М. Еръл Данзигер, директор на ЦРУ, и Кристофър. Данзигер беше аут според Бенджамин, тъй като ведомството му не се занимаваше с операции на територията на САЩ. Очевидният избор беше Финдли, но Ел-Ариан знаеше, че президентът има най-голямо доверие в Кристофър. Според него поради високата отговорност на задачата изборът на Хендрикс беше предрешен въпрос. Ето защо бяха нарочили Кристофър за жертва. Идеята беше да се предизвика скандал, който да провали мерките по охраната и същевременно да отвлече вниманието на ключовите лица от Индиго Ридж, докато „Северий Домна“ не завърши втората фаза от плана.

Само че сега... Маги беше объркана. За една секунда всичко се беше променило или тя го виждаше с други очи. Поради което се беше възползвала от златния шанс, който Кристофър бе поставил буквално в краката ѝ по време на пикника им. Изобщо не се беше затруднила да отгатне за какво ѝ говори и го бе посъветвала да се откаже от задълженията си във връзка с Индиго Ридж и да предаде цялата работа в некомпетентните ръце на Данзигер. Само така мислеше, че може да го спаси, а с него и себе си. Ако не отговаря за Индиго Ридж, няма да представлява интерес за „Северий Домна“. Можеше да приключи операцията и да забрави за нея.

Почуди се защо Бенджамин не ѝ се е обадил още. Би трябвало вече да е получил информация за смяната на ръководството. Напрежението я прерязваше като забит в стомаха ѝ нож. Тя леко изстена и посегна към телефона, набра номера на рум сървис и си поръча голяма пържола, пържени картофи и пюре от спанак. И без това се чувстваше нещастна, поне да похапне.

Легна върху завивката на леглото с ръце до тялото и като си пое от прекарания през климатика въздух в стаята, се загледа в тавана. Шумът от движението навън проникваше в помещението студен, чужд и враждебен. Тя потръпна, въпреки че тялото ѝ гореше като в треска. Светлините, преминаващи по светлосиния таван, приличаха на движещи се по небето облаци. Изведнъж видя пред себе си образа на своя баща. Винаги го сънуваше как си тръгва, застанал на вратата на къщата им в Стокхолм, облечен с дебелия си вълнено палто. Зад него се виждаше само снегът, проблясващ на северното слънце като разсипана по земята захар. А после силуетът му се стопяваше в бялата светлина, сякаш никога не е съществувал. Понякога се събуждаше от тези сънувани спомени с убеждението, че знае какво е представлявал животът му, но невинаги беше толкова сигурна. В други моменти ѝ се струваше, че спомените за него са продукт на детското ѝ въображение, измислица, която ще се разпадне на дневната светлина. Но не, не биваше да губи вяра, че пътят, който е избрала, е правилен и единственият, по който е можело да тръгне. Толкова кръв беше пролята обаче и толкова мъка и страдание бяха причинени. Майка ѝ беше мъртва и Микаела също. Нужно ѝ беше да вярва, че в смъртта им е имало смисъл, иначе щеше да полудее.

Точно се обърна и маршът на валкириите се разнесе от мобилния ѝ телефон.

„Дори тук, в Новия свят, влача хомота на стария си живот“, помисли си тя. Посегна към телефона и се обади.

— Къде си? — тънкият, отекващ отвъд океана глас на Бенджамин, удари слуха ѝ.

— В хотелската стая. Проверявам дали всичко е готово за идването на Хендрикс.

— Има промяна в плановете.

Тя се изправи рязко в леглото с разтуптяно сърце.

— Какво искаш да кажеш?

— Хендрикс е освободен от задълженията си по охраната на Индиго Ридж.

— Какво? — Постара се гласът ѝ да прозвучи невярващо. — Как е станало?

— Можеш ли да кажеш? Американската политика е такава лудница.

Тя свали дългите си крака на пода, изправи се и отиде боса до прозореца, където се загледа в движението. На сърцето ѝ олекна и дробовете ѝ започнаха да дишат свободно. За първи път през деня си пое дълбоко въздух.

— А сега накъде? — попита тя, въпреки че знаеше прекрасно отговора. — След като приключи мисията.

— Мисията продължава.

Въздухът застина в гърлото ѝ.

— Не... не разбирам. — Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърлото.

— Хендрикс подозира Фиц. Поръчал е на Питър Маркс, един от подчинените си, да го провери.

Маги се загледа в младите двойки, които се мотаеха пред витрините на улицата. Тичаща за здраве майка мина в лек тръст, бутайки количка на три колела. Нетърпеливи шофьори натискаха клаксоните си. На Маги отчаяно ѝ се искаше да е в коя да е от колите, на път за някъде другаде, далеч от тази стая и от гласа на Бенджамин Ел-Ариан.

Тя се покашля.

— Дайте ми два часа. Мога да накарам Хендрикс да прекрати разследването.

Ел-Ариан не си направи труда да попита как смята да го направи.

— Твърде късно е. Маркс е открил нещо. Погрижихме се за него, но все пак остава шефът му.

Маги притисна чело към стъклото с надеждата то да охлади горещината в тялото ѝ.

— Нали не очаквате да го убия?

— Очаквам да изпълниш заповедите. — Гласът на Бенджамин се завря като стършел в ухото ѝ.

— Той е министър на отбраната, Бенджамин.

— Използвай въображението си, но го направи — нареди ѝ Ел-Ариан.

Настъпи мълчание, по време на което тя усещаше как кръвта пулсира в ушите ѝ.

— Там лиси?

— Да — едва доловимо отвърна тя.

— Знаеш, че има само един начин да го извършиш.

Имаше чувството, че ще спре да диша.

— Скара, още преди да тръгнеш, беше наясно докъде може да се наложи да стигнеш.

Тя затвори очи и си наложи да остане спокойна, но гласът ѝ все пак едва доловимо трепна, когато каза:

— Така е.

— Е, добре тогава. — Думите на Ел-Ариан се забиха като жило в ушите ѝ. — Считай, че мисията ти вече включва при нужда и самоубийство.

* * *

Борн чу сподавените звуци и веднага ги определи като изстрел от пистолет със заглушител.

Надникна през прозореца на Кая и видя как Марлон Етана изскача от прозореца на стаята му, шмугва се през палмите и се прехвърля през ниския зид. Борн отвори прозореца и изскочи навън. Избра по-кратък път до оградата, прехвърли се от другата ѝ страна и го догони в рамките на сто метра.

Паднаха заедно на земята и се претърколиха. Борн го удари пръв, но Етана успя да се претърколи настрана и да се изправи на крака. Той хукна да бяга, а Борн го последва през палмовата горичка до крайбрежния път. Прекоси го, провирайки се през летящите мотори, и се насочи към района на пристанището.

Етана се вмъкна в някаква кораборемонтна работилница, взе едно шило и го хвърли зад себе си. Борн се наведе, но продължи след него. Прехвърли се през корпуса на лодка, обърната за намазване с катран, грабна еднометрово парче дърво, хвърли го като копие и улучи Етана в лявото рамо. Той се завъртя, олюлявайки се, около оста си и размаха ръце, за да запази равновесие. Удари се в стената и това му помогна да остане на крака. Продължи, залитайки, напред към другия изход на работилницата и излезе под обсипаното със звезди небе.

Отдясно ги заобикаляше водната шир, накъдрена под лунната светлина, а отляво — вълноломът. Етана тръгна наляво с надеждата да се покатери по него, но Борн му пресече пътя и го накара да тръгне в обратната посока, към кейовете с лодките.

Етана изтича по един от дългите кейове, от двете страни, на които бяха закотвени лодки. Борн почваше да го настига. Беглецът го забеляза, скочи в една от яхтите и се скри в кабината ѝ. Вместо да го последва, Борн отиде на бегом до съседната яхта и скочи в нея точно когато Етана се появи с „Таурус РТ145 Милениум“ в ръка и се огледа озадачено, когато не го намери, където очакваше.

Фарове осветяваха пристанището и посочваха на Борн пътя, по който да мине. Приведен, той притича до десния борд и се прехвърли със скок на яхтата на Етана, който веднага се появи, очевидно усетил лекото разклащане.

Двамата мъже се задебнаха, използвайки формата на яхтата за прикритие. Борн се показва за миг и Етана стреля по него, като по този начин издаде местонахождението си. Борн се сви на две, скочи върху кабинката, претърколи се по нея и се стовари върху Етана. Таурусът гръмна и вторият удар на Борн запрати оръжието по палубата.

Етана заби юмрука си в лицето му и от устата му бликна кръв. След това го удари силно в бъбреците и Борн падна, превивайки се от болка. Етана се извърна, взе пистолета, но в този момент получи убийствен удар по носа. Залитна назад с опръскано от кръв лице, но все пак успя да насочи тауруса, ала преди да има време да натисне спусъка, Борн заби пръстите си в точката точно под гръдната му кост.

Етана се сви на две с изкаран въздух, Борн изтръгна пистолета от ръката му и го заби в слепоочието на противника си.

— Спрете! — извика глас откъм кея. — Достатъчно!

Борн се обърна и видя дон Фернандо, заел поза за стрелба с разкрачени крака и опънати пред себе си ръце.

— Свали пистолета, Джейсън, и се отдръпни. — И понеже Борн се поколеба, той натисна леко спусъка на своя „Магнум 357 Колт Питон“. — Избирай — сега или никога. Достатъчен е само един изстрел.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

— Бих ви убил веднага, генерал Карпов, но джамията е свещена територия и убийството тук е забранено. — Зачек ръгна Борис в долната част на гърба. — Въпреки че не бих имал нищо против.

Двамата мъже с него се ухилиха и размахаха пистолетите си като байраци.

Навън нощта беше покрила всичко с наситено сив слой мрак, който всеки момент като че ли се канеше да се върне към изначалната си форма. Те крачеха из него, сякаш газеха в плитчините на океана.

Зачек натика Борис в чакащата кола и седна до него, а от другата страна го притисна единият от придружителите му.

— Е, какво е усещането? — попита Зачек. — Да си сам и да не знаеш пътя за дома?

Вторият мъж седна до шофьора и потеглиха. Минаха през реката и навлязоха в Зендлинг, единият от двата индустриални квартала на Мюнхен. По това време на нощта по улиците се движеха малко коли и почти не се виждаха пешеходци. Шофьорът спря на „Кирайнщрасе“ и всички излязоха от колата. Отключи една врата и влязоха в някаква изоставена сграда. Миризмата на минало изпълни ноздрите на Борис. Стените се лющеха, на пода се търкаляха стол със счупен крак и полуразпаднали се кашони. Навсякъде имаше следи от тление, сякаш се намираха във вътрешността на бавно умиращо животно.

Докато двамата придружители си проверяваха оръжието, Зачек заведе Борис до задната стена на помещението и го обърна с гръб към нея.

— Ето тук ще го направим — каза той.

— Стига да е бързо — отвърна Борис.

— Всички тук сме професионалисти. — Зачек събра ръцете му зад гърба, но вместо да ги завърже, сложи собствения му „Токарев“ в тях. После отстъпи бързо и застана встрани, така че да вижда двамата мъже и шофьора, облегат нехайно на разпадаща се колона. Той също измъкна един таурус, затъкнат в колана под сакото му и го скри зад гърба си.

— Имате ли последни желания, генерале? — на висок глас попита Зачек. — Не си давайте труд, все едно, няма кой да ги изпълни.

Помощниците му се засмяха и вдигнаха оръжията си. Борис извади дясната ръка пред тялото си и изстреля два куршума. Докато телата на простреляните в главата мъже падаха, Зачек застреля шофьора в гърдите.

Двамата стояха един срещу друг и се гледаха през пушека и настъпилото след изстрелите оглушително мълчание. Окото на Зачек още беше затворено, а кожата около него — подпухнала и оцветена в различни цветове. Той пръв свали пистолета. Борис последва примера му и тръгна към него.

— Какво толкова има у малките задници като теб, че ги прави така надеждни? — попита той.

Зачек се усмихна.

* * *

Когато Робине пристигна в болницата, където Арон беше завел Сорая, откри, че лекарите, заети с нейния случай, бяха приключили с дежурството си и си бяха заминали. Погледна часовника си. Оставаше един час до зазоряване. Попита кой е най-добрият невролог на смяна в момента, но му казаха, че бил зает, затова извади служебната си карта. След пет минути наперен

млад мъж с дълга коса, която издаваше бунтарски нрав, се появи и се представи като доктор Лонгьор. Хубавото беше, че носеше папката на Сорая със себе си и вече ровеше в нея.

— Не смятам, че е трябвало да напуска болницата — смръщено каза той. — Имало е редица тестове...

— Елате с мен, докторе — рязко го прекъсна Робине и го изведе навън, където му съобщи за изчезването на Сорая. — Работата ми е да я намеря, докторе. А вашата е да се уверите, че е в добро физическо състояние.

— Най-добре ще бъде да се върне в болницата.

— В дадените обстоятелства, това може да не е изпълнимо. — Робине огледа тъмните улици. — Предположенията ми са, че няма да иска да се върне.

— Фобия ли има?

— Можете да я попитате, когато я намерим.

Заедно те разпитаха постоянно мотаещите се наоколо бездомници. Робине беше сигурен, че са били там, когато Сорая е излязла. Той им показа нейна снимка.

— Тези хора имат нужда от помощ. За някои това е особено наложително — каза той.

— Болницата вече и без това е пълна с пациенти в много по-лошо състояние — сви рамене Лонгьор. — Какво искате да направим?

Продължиха да разпитват. Накрая попаднаха на една рошава жена, която твърдеше, че я е видяла и знае накъде е тръгнала. Тя протегна трепереща ръка и Робине ѝ даде няколко евро, а после се извърна, отворен, без да е сигурен дали му е казала истината.

Седнаха в колата. Шофьорът му чакаше инструкции. Робине отново позвъни на номера на Сорая, но както и очакваше, никой не му отговори. Групите, изпратени от Арон, също не я бяха намерили още. А и не смяташе, че ще успеят. Тя беше изключително опитен агент. Ако не искаше, нямаше да им се остави да я заловят. Усети, че е тръгнала по своя следа след смъртта на приятеля си и не иска никой да ѝ пречи, дори външното министерство. Не беше съгласен с решението ѝ, но я разбираше. И все пак се тревожеше за състоянието ѝ. Беше се измъкнала на косъм от смъртта, преживяла бе загубата на близък човек. Най-вероятно преценката ѝ за собственото ѝ състояние не беше много добра.

Той даде на шофьора адреса на „Монишън Клъб“, но когато пристигнаха, сградата беше осветена като коледно дърво и наоколо гъмжеше от толкова полицаи и служители на министерството, че нямаше начин да я намерят тук. Но къде да я търсят?

Отново погледна часовника си. Небето на изток изсветляваше. Направи преглед на ситуацията. Знаеше всичко, което беше известно и на Арон, но Сорая вероятно разполагаше с повече информация. Според нея следите от убийството водеха до банка „Ил дьо Франс“, пред която бяха прегазили нейния информатор. Опита се да разсъждава като нея. След като има цел, защо се крие? Може би защото нямаше достъп до това, което ѝ е нужно, през нощта. Той се наведе напред. В червата си усещаше накъде е тръгнала. Щеше да поеме риск, но нямаше друг избор.

— „Плас дьо л'Ирис“ — нареди той на шофьора. — В „Дефанс“.

Ако беше на нейно място, щеше да отиде там.

* * *

— Джейсън, моля те, дръпни се настрана — нареди му дон Фернандо. — Няма да те моля пак.

— Ще направиш грешка — предупреди го Борн.

Възрастният мъж поклати глава, но дулото на магнума му не трепна. Борн направи крачка назад и той стреля. Куршумът улучи Етана между очите и го отхвърли с такава сила, че тялото му се преметна по гръб през перилата и падна в морето. Водата потъмня от кръвта му.

Борн погледна през борда.

— Предупредих те, че е грешка. — Той погледна отново към дон Фернандо, който се приближаваше към него по кея. — Той можеше да ни каже много неща.

Дон Фернандо стъпи на палубата, свалил магнума до тялото си.

— Нищо нямаше да ни каже, Джейсън. И аз, и ти ги познаваме добре. Тези хора не изпитват болка. Страдали са цял живот и жадуват да се превърнат в мъченици. Те са само сенки в този живот, ходещи мъртъвци.

— А Есай?

— Етана му е прерязал гърлото, преди да избяга през прозореца. — Дон Фернандо седна на дървения кожух на мотора.

— Той дойде да те убие, Джейсън, заради това, което стори в Тинегир миналата година. Есай се опита да го разубеди, но Етана е упорит човек. Затова с Есай измислихме план. Аз трябваше да те държа далеч от стаята ти, докато той е там и чака.

— Чакал е Етана.

— Точно така.

— Жалко, че е мъртъв.

Дон Фернандо прокара ръка през очите си.

— Твърде много смърт ми се събра напоследък.

Борн се сети за пратката в склада, чакаща да замине за Дамаск и „Ел-Габал“. Какво ли имаше в дванадесетте каси, кой беше истинският изпращач — „Северий Домна“ или организацията, за която работеше Кристиан Норен? Дон Фернандо за същата групировка ли работеше? Отговорите очевидно се криеха на улица „Шукри Куатли“.

Той се стегна, защото на пристанището се появи полицейски катер, бавно и целенасочено като акула, която се приближава към мъртва риба.

Дон Фернандо извади пура, отхапа края ѝ и я запали.

— Спокойно — нареди му той, когато катерът започна да намалява, за да спре. — Аз ги повиках.

Двама полицаи и един цивилен детектив излязоха от лодката. Дон Фернандо им посочи тялото на Етана. Докато полицаите оглеждаха тялото, носещо се по водата до корпуса на яхтата, детективът се насочи право към дон Фернандо, който му предложи пура.

Детективът прие, отхапа крайчеца и я запали. Не предприе опит да огледа местопроизшествието и дори не хвърли поглед към Борн.

— Значи, казвате, че мъртвият е чужд гражданин. — Гласът му беше дълбок и дрезгав, сякаш страда от настинка.

— Нелегално пребиваващ в Испания — допълни дон Фернандо. — Наркодилър.

— Тук имаме много строги наказания за наркодилърите — каза детективът, обвит в облак дим. — И вие го знаете.

Дон Фернандо се загледа в крайчеца на пурата си.

— Спестих на държавата много пари, а на вас, Диас — доста време.

Диас кимна многозначително.

— Така е, дон Фернандо. Направихте ни голяма услуга и заслужавате благодарностите на държавата. — Той издуха нов облак дим и се загледа в обсипаното със звезди небе.

— Нека споделя с вас мислите, които ме занимаваха по пътя насам. Участъкът ни е беден, дон Фернандо, и заради бюджетния дефицит непрекъснато ни орязват още повече парите.

— Лоша работа. Моля, позволете ми. — Дон Фернандо бръкна в джобчето на самото си, извади свита на две пачка с евробанкноти и я сложи в ръката на детектива. — Оставете тялото на мен.

— Както винаги, дон Фернандо — кимна Диас. После се завъртя на пети и подвижна на хората си „Vamanos, muchachos!“^[1] И всички си тръгнаха.

Когато катерът даде на заден и потегли по обратния път, дон Фернандо махна с ръка.

— Светът не се променя, а, Джейсън. Хайде — направи му знак той, — дай да се погрижим за Етана.

— Вие не — каза Борн и отиде до борда на яхтата. — Аз ще го направя.

Взе една кука, закачи я за яката на самото на трупа и го издърпа, така че цялото му тяло — глава, ръце и торс — увисна над водата. Дон Фернандо го хвана за колана и го прехвърли на палубата. Загледа се за миг в него и отворената му уста, от която потече вода, а после клекна до тялото и ставите на колената му изпукаха.

Разтвори самото и претърси всички джобове като опитен джебчия. Подаде му джииесема, портфейла и ключовете на Етана. После се изправи и извади котвата от мястото ѝ на кърмата. Разкачи веригата от придържащата я скоба и я омота около краката на трупа.

— Пусни го през борда — нареди му той.

— Само секунда. — Борн клекна, отвори устата на Етана и огледа зъбите му. Веднага намери фалшивия зъб с цианкалия. Изправи се, извади зъба на руснака от склада и ги показа в двете си ръце на дон Фернандо.

— Откъде ги намери? — попита го той.

— Влязох в склада и убих стрелеца и шофьора му. Стрелецът счупи капсулата, докато го разпитвах. Тази е на шофьора. — Дон Фернандо не каза нищо, затова Борн продължи.

— Кухият зъб е стар номер на НКВД. Целта е агентите да не се разприказват, ако ги заловят.

Дон Фернандо посочи Етана.

— Не мога сам да го преметна през борда.

— Само след като получа някои отговори.

Възрастният мъж кимна. Борн прибра капсулите и двамата качиха тялото на Етана на перилата и го пуснаха във водата, където то незабавно потъна.

Дон Фернандо седна с лице към Борн. Изглеждаше много уморен и някак изведнъж състарен и смален.

— Марлон Етана беше внедрен в „Северий Домна“, за да ни докладва.

— С други думи, заместил е Кристиан Норен.

— Именно. — Дон Фернандо потърка ръце в панталоните си. — Проблемът е, че Етана ни предаде.

— Ел-Ариан го спечели, така ли?

Дон Фернандо поклати отрицателно глава.

— Сключи тайна сделка с Есай, когато Есай се отцепи.

— Етана е принадлежал към същата организация като Кристиан Норен, в която сте и вие. — Борн го изгледа втренчено. — Крайно време е да ми разкажете за нея.

— Прав си, естествено. — Дон Фернандо прокара длан през очите си. — Може би ако го бях направил по-рано, Есай все още щеше да е жив. — Той изчака, сякаш се чудеше как най-добре да му обясни. Най-накрая стана. — Време е да пийнем нещо и да си поговорим сериозно.

Дон Фернандо го заведе в едно крайбрежно кафене, което изглеждаше затворено, но не беше. Повечето столове бяха обърнати върху масите. Младеж с дълга до раменете коса влачеше безцелно метлата по пода, сякаш вече спи.

Собственикът излезе иззад бара, за да се ръкува с дон Фернандо и да го придружи до масата му. Възрастният мъж си поръча бренди, но на Борн не му се и мислеше за алкохол. Държеше главата му е да е свежа.

— Когато баща ми почина, всичко се промени — подхвана дон Фернандо. — Трябва да знаеш, че той беше всичко за мен. Обичах майка си, но тя беше болнава и през по-голямата част от живота ми бе на легло.

Донесоха му чашата и дон Фернандо се загледа в кехлибарената течност. Облиза пресъхналите си устни и продължи:

— Баща ми беше голям човек във всяко отношение. Беше висок и силен, физически и по дух. Присъствието му се усещаше навсякъде, където влезеше. Хората се страхуваха от него. Виждах го съвсем ясно в очите им — когато се ръкуваха с него, трепереха.

Собственикът се появи с чаша шери и я остави пред Борн, въпреки че никой не му я беше поръчвал. Сви рамене, сякаш искаше да каже: човек не се впуска в сериозен разговор без подходящо подкрепление.

— Когато бях на седем, ме заведе на лов — продължи дон Фернандо, щом собственикът се върна на мястото си зад бара. — Отидохме в Колумбия и там застрелях първата си сива лисица, когато бях на осем. Цяла година се бях опитвал да натисна спусъка. Когато за първи път видях как брат ми застреля животно, се разплаках. Баща ми ме накара да отида до него, потопи си пръстите в кръвта му и ми намаза устните. Аз отскочих назад и се задавих. А после се засрамах от суровия му поглед. Така че събрах кураж, върнах се при лисицата, намокрих пръстите си с кръв и ги пъгнах в устата си. Баща ми се усмихна, а аз за първи и за последен път изпитах едно невероятно съвършено чувство на удоволствие.

Борн усети, че това са много съкровени спомени и дон Фернандо му оказва чест, като му ги разказва.

— Както споменах, всичко се промени, когато баща ми умря. Поех бизнеса, за който ме беше подготвял от години. Трудно ми беше да го гледам на смъртно легло — слаб, едва дишащ, — а беше човек, който с еднаква лекота и хъс съсичаше на парчета и дървета, и враговете си. Всички стигаме до тази точка в живота си, знам, но с баща ми беше различно заради това, за което ме бе подготвил и което ме очакваше, щом той си отидеше.

Дон Фернандо пресуши чашата си и направи знак да му донесат нова.

— През последните години от живота си той ме запозна с разни хора. Всичките бяха руснаци и всичките ме плашеха на някакво — той махна с ръка, — знам ли, примитивно ниво. В очите им съзирах свят, изпълнен с мрак и смърт. — Той сви рамене. — Не знам как иначе да опиша начина, по който ми въздействаха. Постепенно обаче свикнах с тях. Мракът, който ме беше обгърнал, не се вдигна, но стана някак по-понятен. Опознах смъртта и това ми напомни за посвещението ми. Никога не съм бил по-благодарен на баща си, че ми е помогнал. Защото тези хора си имаха работа със смъртта, а оказа се и баща ми също.

Дон Фернандо протегна ръка и когато Борн му подаде своята, я хвана здраво в дланите си.

— Както казах, Джейсън, всички хора, с които ме запозна баща ми, бяха руснаци. С изключение на един. Кристиан Норен.

---

[1] Хайде, момчета (исп.). — Бел.прев. ↑

— Трябва ми джиесем.

Питър Маркс беше седнал в леглото си, въпреки че вече можеше да върви, без да се задъхва като стар локомотив.

Дерон извади евтин телефон в прозрачна опаковка.

— Сигурно ще се изненадаш, ако ти кажа, че противникът ти е много по-могъщ, отколкото си мислехме.

— Нищо не би ме учудило вече. Какво имаш предвид?

Дерон отвори опаковката и извади телефона.

— Изпратих Тайрон в централното управление на полицията да поразпита кой те е отвлякъл. Твърдят, че не знаят нищо. Някой се обадил на 911, но докато на местопроизшествието пристигне патрулна кола, не намерили нищо — нито тела, нито линейка, ни теб, по очевидни причини.

— Пак сме на изходна позиция — въздъхна Питър.

— Не съвсем. — Дерон му подаде нещо, което приличаше на човешки зъб. — Тай го намерил на мястото и го взел, преди да те наговори на мотора. Изглежда си го избил от устата на един от нападателите.

Питър го повъртя из пръстите си.

— И това как ще ми помогне?

Тръгна да го разглежда по-отблизо, но Дерон му каза „Внимавай“ и го взе от ръцете му.

— Само прилича на зъб. Всъщност е пълен с течен водороден цианид.

— Хапчето за самоубийство? — попита Питър. — Мислех, че е отминало в историята заедно с НКВД.

Дерон затъркала зъба между пръстите си като стъклено топче.

— Очевидно не е.

— Но то е измислено от руснаците.

— Значи знаем откъде са нападателите ти — кимна Дерон.

— Това с нещо помага ли ти?

— Не съм сигурен още — намръщи се Питър.

Дерон включи телефона, сложи предплатената карта и го подаде на Питър.

— Имаш двадесет минути, включително и с чужбина. После го хвърляш.

Питър кимна с благодарност. Дерон отлично си знаеше работата. След излизането му от стаята той набра номера на човека на Сорая в Дамаск, с когото се беше свързал преди, когато за пръв път се натъкна на „Ел-Габал“, вече несъществуващата минна компания, на която Рой Фицуилямс беше консултант, преди да го назначат в „Индиго Ридж“.

— Ашур — обади се той, когато отсреща вдигнаха, — тук е Питър...

— Питър Маркс? Мислехме, че са ви обезвредили.

По гърба на Питър премина ледена тръпка.

— Кой се обажда? Къде е Ашур?

— Мъртъв е. Или почти.

Нещо го прободде в тила. Сети се за зъба и попита на руски:

— Откъде ме познавате?

— Ашур ни каза — отвърна гласът на руски и се изсмя злобно. — Не искаше, но накрая не му остана друг избор.

„Какво, по дяволите, търсят руснаците в Дамаск?“, запита се Питър.

— Защо се опитайте да ме убиете?

— А вие защо се интересувате от „Ел-Габал“? Фирмата не функционира от години.

Питър се опита да овладее обзелия го гняв.

— Ако убиете Ашур...

— Смъртта му е сигурна — влудяващо ведро отвърна гласът.

С огромно усилие Питър си наложи да не мисли за Ашур и да се концентрира.

— „Ел-Габал“ не е нефункционираща фирма — напосоки изстреля той. — Твърде важна е за вас.

Отсреща настъпи мълчание.

„Прав съм. Наистина още работи.“

— В мен е зъбът с отровата на един от вашите. Измъкнах го от устата му и той се разприказва. Знаем, че центърът на цялата операция е в „Ел-Габал“.

Мълчанието продължи, някак празно и странно.

— Ало? Ало?

До ухото му стигаше само собственият му глас. Натисна бутона за повторно набиране, но му отговори телефонният секретар на Ашур.

Крежката следа, по която бе поел, беше прекъсната.

* * *

— Били сте приятели с бащата на момичетата, а не с майка им — каза Борн.

Дон Фернандо кимна.

— Но не сте им го казали.

Възрастният мъж отново отпи от чашата си. Може би беше игра на светлината, но очите му бяха придобили същия цвят като брандито.

— Познавам само Кая. Истината е твърде сложна за нея и тя...

— Тя е търсила отговора на въпроса кой е бил баща ѝ през целия си съзнателен живот — укори го Борн. — Трябвало е да ѝ кажете.

— Не можех — защити се дон Фернандо. — Истината беше твърде опасна.

Борн си отдръпна ръката.

— Какво ви дава право да взимате такива решения?

— Смъртта на Микаела. Тя разбра истината и това я уби.

Борн се облегна и изгледа дон Фернандо. Този човек беше като магьосник. Щом решиш, че си го разгадал, той си променяше формата, така както Борн си сменяше самоличността.

Дон Фернандо го погледна в очите и поклати глава.

— Поне ме изслушай, по възможност безпристрастно, преди да ме осъдиш.

* * *

— Окото ти изглежда ужасно — каза Борис. — Ще ти намеря пържола, да си го наложиш.

— Няма време — отвърна Зачек и прекъсна разговора по джиесема си. — Забелязали са Черкезов на летището в Мюнхен.

Борис застана на бордюра и махна на едно такси.

— Закъде пътува?

— За Дамаск — отвърна Зачек, докато се качваше.

Борис нареди на шофьора да кара към най-близкото разклонение за магистрала А 92 Мюнхен-Дегендорф.

— Сирия. — Той се облегна назад. — Какво, по дяволите, ще търси в Дамаск?

— Не знаем, но прихванахме разговор от джиесема му. Наредиха му да отиде в „Ел-Габал“, минна компания на улица „Шукри Куатли“.

— Интересно.

— И става все по-интересно — продължи Зачек. — Доколкото успяхме да установим, „Ел-Габал“ е закрыта още през седемдесетте години.

— Очевидно данните ви са неверни — сухо му възрази Борис.

— Ако обичаш, въздържай се.

— Сключихме взаимноизгодна сделка, нищо повече. Това обаче не означава, че трябва да те харесвам.

— Но се налага да ми се довериш.

— Не ме притесняваш ти — отвърна му Борис. — А СВР.

— Тоест Берия.

Борис се загледа през стъклото, доволен, че си тръгва от Германия.

— Аз ще поема Черкезов, а ти се погрижи за Берия. Чиста работа. — Знаеше, че в работата им няма нищо чисто — лъжата в този бизнес беше не просто често срещано, а важно за оцеляването средство.

— Въпросът е в доверието. — Зачек набра някакъв номер на джиесема си. — Винаги опира до това. — Поговори малко по телефона си и затвори. — На летището те чака билет. Черкезов е излетял в четири часа следобед. Твоят самолет тръгва в шест и четиридесет. Ще пристигнеш в Дамаск в два сутринта. Добрата новина е, че този полет е по-кратък. Ще пристигнеш в Дамаск един час преди него. — Той започна да пише есемес. — Ще наредя на един от моите да те чака и да те заведе...

— Не искам хората ти да ми дишат във врата.

Зачек вдигна глава.

— Уверявам те, че...

— Познавам Дамаск толкова добре, колкото Москва. — Думите му прозвучаха така категорично, че Зачек сви рамене.

— Както желаете, генерал е. — Той остави телефона си и се покашля. — Всеки държи живота на другия в ръцете си.

— Не е много разумно — каза Борис. — Та ние едва се познаваме.

— Какво да правим с Иван Волкин?

Борис разбра много добре въпроса. С Иван се познаваха от десетилетия. Приятелството обаче не го беше предпазило от предателството на Волкин.

— Няма да си в безопасност, докато не го отстраним — каза Зачек така спонтанно, че Борис се засмя.

— Да караме по ред, Зачек.

— Нарече ме по име — засмя се спътникът му.

* * *

Борн си наложи да се отпусне.

— Давай нататък.

— „Елмаз“ се ражда в тъмната ера на Сталин и главния му палач Лаврентий Берия. — Дон Фернандо обгърна с длан чашата си и помириса брeндитo, преди отново да отпие. Направи го бавно, сякаш е ритуал за успокояване на нервите, с който идва на себе си. — Както несъмнено знаеш, Берия застава начело на НКВД през 1938 г. От този момент „тайната милиция“ на Сталин се превръща в държавния езекутор, за който си е мечтаел той. В Ялта Сталин представя Берия на президента Рузвелт с думите „нашият Химлер“. Зверствата му са добре документирани, но повярвай ми, истината е много по-ужасна. Отвлеченията, изтезанията, изнасилванията, осакатяванията и убийствата на враговете и семействата им стават нещо обичайно, без значение дали са жени и деца — на тях им е било все едно. Но с течение на времето на някои от хората в НКВД започна да им се повдига от безкрайните жестокости и насилие. Било невъзможно да изкажат несъгласието си, затова минали в нелегалност и сформирали групата „Елмаз“. „Елмаз“ означава диамант, а диамантите са дълбоко скрити под огромно налягане в недра на земята.

Очите на дон Фернандо си бяха възвърнали синия цвят и блещукаха като морето на изгрев-слънце. Той си наля поредното брeнди.

— Тези хора били умни. Знаели, че оцеляването им зависи не само от пълната тайна около съществуването на групата, но и от разширяването на влиянието ѝ извън границите на Съветския съюз. Съюзническите сили били единствената им надежда в дългосрочен план не само заради влиянието и мощта им, но и заради осигуряването на канал за бягство, ако се наложило да напуснат родината.

— И тук стигаме до баща ти — предположи Борис.

Дон Фернандо кимна.

— Баща ми започнал да експлоатира нефтените находища в Колумбия, но много скоро му омръзнало. „Фернандо — казваше ми той, — за мое нещастие аз имам ужасно неспокоен ум. Забранено ти е вървиш по моите стъпки.“ Шегуваше се, разбира се, но не съвсем. Изпрати ме в Лондон, а после завърших с отличие икономика в Оксфорд. Истината обаче е, че обичах физическия труд, затова когато се върнах в Колумбия, за ужас на баща си отидох да работя на нефтеното находище, започвайки от най-ниското стъпало. Достави ми огромно удоволствие, когато един ден го откупих от тогавашните си шефове. Междувременно баща ми беше насочил неспокойния си ум към банковото дело и беше основал „Агуардиенте Банкорп“. — Той довърши третото си брeнди и това стана повод да посегне отново към бутилката. — Тримата ми братя за съжаление за нищо не ги биваше. Единият умря от свръхдоза, а другият — при престрелка на картелите. Третият почина според мен от разбито сърце. — Дон Фернандо отново махна с ръка. — Така или иначе, покрай все по-успешните международни сделки на „Агуардиенте“ баща ми се свърза с дисидентите от „Елмаз“. Няма по-ревностни капиталисти от бившите социалисти. Така беше и с баща ми. Той напълно симпатизираше на групата и се закле да им помага с каквото може. Разбира се, не безвъзмездно. „Елмаз“ системно опразваше касите на Сталин. Баща ми переше парите им, после ги инвестираше умело и си прибираще процента. Всичките натрупаха големи състояния и власт. Когато дойде моментът и Хрущов и съюзниците му изместиха Берия, „Елмаз“ вече имаше такова влияние, че членовете ѝ можеха да си позволят да излязат на светло, но не го направиха, понеже вече се бяха научили да не вярват на никаква форма на съветска власт. Чувстваха се удобно, скрити в сянка, и затова предпочетоха да си останат там и да дърпат конците иззад кулисите.

— Ала амбициите им са се прострели извън Съветския съюз — вмъкна Борн.

— Да. Те предвидиха разпадането му. По настояване на баща ми разнообразиха дейността си.

— По това време, предполагам, баща ти вече е бил пълноправен член. И те е подготвял да влезеш и ти в „Елмаз“.

Дон Фернандо кимна.

— С Кристиан Норен станахме първите членове на „Елмаз“, които не са от руски произход.

— Ти си бил мозъкът, а той — мускулът, грубата сила.

Дон Фернандо изпи брендито си, но не си доля чашата.

Очите му имаха леко оцъклен, пьянски поглед.

— Кристиан наистина беше добър в убийствата. Имам чувството, че му доставяха удоволствие.

Той хвърли няколко банкноти на масата и двамата станаха. Излязоха от кафенето и тръгнаха по крайбрежната улица към къщата му. Нощта беше необикновено ясна, а светложълтата луна светеше високо на безоблачното небе. Корабните въжета удряха неритмично по мачтите под повеите на соления вятър, идващ откъм морето. Далечният шум от моторите придаваше някаква меланхолична нотка на отиващата си нощ.

— Ако Кристиан е работел под прикритие в „Северий Домна“, излиза, че двете организации са противници.

— По-скоро бих казал, че сферите им на влияние се припокриват. А после Бенджамин Ел-Ариан сключи своя договор с дявола.

— Семид Абдул-Кахар.

Дон Фернандо кимна.

— Тогава разбрахме, че сме допуснали ужасна грешка. Ние разпространихме слуха, че „Тредстоун“ са взели на прицел „Северий Домна“. Знаехме, че ще изпратят Кристиан да отстрани бившия ти шеф.

— Искали сте да премахнете Алекс Конклин.

— Напротив, искахме Кристиан да вербува Конклин в „Елмаз“.

Борн знаеше, че Алекс има руски корени. Мразеше комунистите с цялото си сърце. Шансовете да бъде вербуван никак не бяха малки.

— Щеше да е голям удар — продължи възрастният мъж. — И то точно под носа на „Северий Домна“.

Пред тях се появи улицата с дома на дон Фернандо. Светлините изглеждаха уютни и примамливи.

— Ала планът се е провалил — заключи Борн. — Конклин уби Кристиан Норен, а Ел-Ариан сключи договор със своя собствен копой, Семид Абдул-Кахар.

— По-лошо. От „Северий Домна“ разбраха, че „Елмаз“ им е непоклатим противник и в момента сме в състояние на тотална война.

* * *

В банката се влизаше от много места и Сорая ги знаеше всичките. В десет сутринта тя мина по улица „Монтен“, влезе в магазина на „Шанел“ и си избра дневен костюм, който отлично ѝ прилегна и ѝ придаваше вид на заможна жена. В близкия бутик си купи с безлимитната кредитна карта от „Тредстоун“ подходящи обувки от дизайнера Лабутен. Докато подписваше разписката, отново ѝ прилоша. Загрижената продавачка я заведе до тоалетната, тя се втурна вътре, затръшна вратата зад себе си и едва успя да стигне до кабинката, където започна неудържимо да повръща, сякаш се опитва да изхвърли целия си стомах навън. Започваше да се тревожи — повръщането беше симптом за сериозно мозъчно сътресение. Сърцето ѝ биеше като чук в гърдите. Внезапно ѝ прималя и се хвана за вратата на кабинката. Стисна зъби, пое си

въздух и излезе.

Нужни ѝ бяха десет минути, за да си измие лицето, да изплакне устата си и да се приведе в приличен вид. Междувременно главата ѝ започна силно да пулсира. Беше толкова пребледняла, че продавачката ѝ предложи да повика лекар, но Сорая учтиво отказа и я попита къде може да си купи грим.

На улицата отвън слънчевата светлина я преряза през очите и засили главоболието ѝ. След половин час и след като похарчи почти 300 евро за професионално положените дизайнерски гримове, вече имаше почти нормален вид. Сложи си чифт големи слънчеви очила, които избра в магазина, отиде в клона на банката на „Шан-з-Елизе“, намиращ се на една пресечка от Сена, и влезе в сметката на „Тредстоун“.

Помоли един служител от банката да ѝ извика такси, като поиска да бъде последен модел „Мерцедес“. Докато чакаше, се обади по телефона и на най-изискания си френски си уреди среща с вицепрезидента под името мадмоазел Гоблан. Когато мерцедесът пристигна, даде адреса на шофьора.

Без да обръща внимание на настойчивото пулсиране в главата си, мина през стъклената врата на банката точно в единадесет и тридесет. В центъра на фойето царствено се издигаше подиумът, на който беше бюрото на рецепционистката, ограден от двете страни с големи палми в саксии. Стъклените врати към вътрешността на банката се намираха точно зад подиума. Сорая се изправи пред тях и за секунда се почувства леко уплашена и изгубена, но после я обзе въодушевление, сякаш е стигнала до края на разследването си. С усилие се опита да забрави мъката и отчаянието от изминалата нощ и даде воля на гнева си, за да ѝ помогне да се концентрира върху мисията си.

Салонът на банката представляваше открито пространство с дълги рафтове, на които посетителите можеха да попълват бланките. Отдясно имаше няколко кабинки за касиерите, а отляво — дървена вратичка, която водеше към поредица от преградени помещения, в които служителите чинно изслушваха исканията на клиентите и обработваха документите им. В задната част на салона имаше облицована с ламперия стена, в центъра, на която няколко дигитални часовника отмерваха времето в Париж, Ню Йорк, Лондон и Москва. От двете им страни тръгваха стълби, водещи към кабинетите на втория етаж, където се трудеха високопоставените служители. Точно натам се беше запътила и Сорая.

Съобщи името си на служителката от информацията и тя незабавно вдигна телефона и се обади на горния етаж. След минута пристигна човек от охраната и я съпроводи през салона. Минаха през автоматично отваряща се вратичка и той я заведе при стената в дъното на салона. Натисна един бутон, някакъв панел се премести и Сорая влезе в луксозен асансьор. Охраната се качи с нея до втория етаж и я насочи към дискретно осветения коридор вдясно. Сорая дочуваше лекичкото почукване на нокти по компютърните клавиатури от вратите отдясно и ляво, край които мина.

Имаше среща с господин Сигизмунд, висок и слаб, но внушително изглеждащ мъж, със светлокафява коса, сресана на една страна. Той скочи да я посрещне и ѝ протегна ръка.

— Толкова се радвам да се запознаем, госпожице Гоблан.

— Говореше френски с леко дървен немски акцент. Хвана ръката ѝ с връхчетата на пръстите си и я целуна, а после ѝ посочи плюшения диван отдясно.

— Моля, седнете.

Настани се до нея и каза:

— Доколкото разбирам, искате да направите „Нимфенбург Ландесбанк“ в Мюнхен основен ваш финансов представител.

— Точно така — потвърди Сорая. Реши, че кафявият цвят на очите му се дължи на

контактни лещи. — След като получих наследството си, ми препоръчаха вашия отдел за управление на големи състояния като най-добрия в Западна Европа.

Усмивката на господин Сигизмунд нямаше как да стане по-сърдечна.

— Скъпа моя, не можете да си представите колко е приятно да откриеш, че усилията ти са дали желаниа резултат.

— Определено е така.

— А каква е останалата част от желанията ви?

— Да си открия сметка. Трябва да внесе една голяма сума. Ще има и още и ще ми е необходим съвет как да ги инвестирам.

— Оо, разбира се. Прекрасно! — Господин Сигизмунд решително плесна по бедрата си. — И преди да продължим, искам да ви представя на джентълмена, на когото дължим огромния успех на отдела за управления на големи състояния. — Той стана и отвори врата в стената, която беше убягнала от вниманието на Сорая. В стаята влезе мъж с определено блискоизточен вид. Беше много мургав и почти хипнотизиращо красив.

— Госпожице Гоблан, какво удоволствие е да се запозная с вас — поздрави я той, докато се приближаваше. — Казвам се Бенджамин Ел-Ариан.

* * *

Близо до дома на дон Фернандо Борн спря.

— Какво има? — попита го той.

— Не знам. — Борн се премести в движещите се сенки на палмите по крайбрежния път. — Нещо не е наред. Изчакай тук.

— Не става. — Дон Фернандо вдигна колта си. — Не се тревожи, няма да ти попреча.

Борн знаеше, че няма смисъл да спори. Като се местеха от сянка на сянка, стигнаха срещу къщата. Останаха неподвижно и тихо там, докато Борн не видя как по осветените прозорци пробягна сянката на някаква фигура. Беше твърде едра, за да е на Кая. Той я посочи, а дон Фернандо кимна. И той я беше видял и му бе ясно какво означава това.

— Ще вляза през прозореца на спалнята, който използва Етана — обърна се към него Борн, — но ми трябва нещо за отвличане на вниманието.

— Остави на мен — отговори му възрастният мъж.

— Дай ми три минути да заема позиция — помоли Борн, преди да притича през празната улица.

Използвайки сенките, се приближи към къщата по заобиколен път. Пред него, между улицата и групичката палми, през които беше преследвал Етана, имаше открито пространство, осветено от уличните лампи. Борн мина от другата страна на къщата и видя, че съседната сграда е на съвсем близко разстояние. Телефонни и електрически жици се простираха от едната до другата сграда, подпрени с висок метален стълб на пътя. Нямаше време много да разсъждава. Разкопча колана си и се изкатери по стената на съседската къща. Преметна го през жиците, хвана го с две ръце и се пусна по тях, докато не стигна сенките до дома на дон Фернандо, където слезе на земята.

Докато притичваше през тъмния заден двор, чу изстрели. Стигна на бегом до прозореца на спалнята си и се прехвърли през него в мрака на стаята.

Остана неподвижен на място, заслушан с всяка частица от тялото си. Усети силната миризма на препарат за миене, но нито следа от кръвта на Есай. Нямаше и помен от тялото. Хората на дон Фернандо бяха сръчни и чевръсти. Застана точно зад вратата и успокои дишането

си. Чуваше лекото потропване на охладителната система и проскърцването на прозоречната рамка под напора на нощния вятър. После долови скърцането на дъските по пода. Кая не беше достатъчно тежка, за да скърцат така, следователно в къщата имаше поне един мъж. Ново изскърцване в друга стая му подсказа, че има и втори. Къде ли беше Кая. Ранена? Завързана? Мъртва?

Мина през откренатата врата и внимателно прекоси дългия коридор, който водеше към хола и предната част на къщата. Ноздрите му се разшириха, когато долови чуждо присъствие. Бутна вратата на стаята на Кая, но вътре нямаше никой. Покривката на леглото беше оправена и не се усещаше миризмата ѝ. Каквото и да е правила, след като дон Фернандо си беше тръгнал, не се бе случило в тази стая. Подмина и кухнята, която също беше празна.

Коридорът стигаше до хола. Вътрешната градина изглеждаше обрулена от вятъра и пуста през френските прозорци. И там я нямаше. Борн видя двама въоръжени мъже, единият на предната врата, а другият пристигащ от задната част на къщата, където беше отишъл да провери каква е причината за изстрелите.

— Няма нищо — каза на партньора си на руски той. — Сигурно е било гърмеж от ауспуха на някой камион.

Борн ги нападна. Свали мъжа отдясно по гръб, нанесе му як удар по брадичката и после извърна тялото си, така че да се справи с другия отляво. Точно хвана дръжката на глока си и дон Фернандо нахълта през предната врата. Мобилният му телефон беше залепен до ухото, а колътът сочеше към пода.

— Спрете! Всички спрете! — извика той. — Джейсън, тези хора са от „Елмаз“.

— Какво правят тук? — попита Борн, изправяйки се на крака. — Къде е Кая?

Дон Фернандо свали телефона от ухото си.

— Не е тук, Джейсън.

— Отвлечена ли е?

Вторият руснак поклати глава.

— Забелязали са я да си тръгва от тук сама. Точно затова ни изпратиха.

— И? — ядосано го погледна дон Фернандо.

— Няма я — въздъхна агентът на „Елмаз“. — Не открихме следа от нея нито в района, нито намерихме никакви улики в къщата накъде е тръгнала. — Той погледна към дон Фернандо. — Изпарила се е яко дим.

* * *

Скара се огледа в огледалото на хотелската баня и видя лице, което едва позна. Едно беше сигурно — вече не беше Маргарет Пернод. „Коя съм аз?“, запита се, потръпвайки, сякаш по гърба ѝ премина ледена тръпка. Въпросът я уплаши със своята истинност, в която се криеше непоносима тъга. Пръстите ѝ се сгърчиха, а ноктите ѝ се забиха в дланите и оставиха резки по тях. Усети парене, но само повърхностно.

Имаше категорично намерение да се върне в апартамента си, но остана в опасаната с подслушвателни устройства хотелска стая, дали за наказание или от инат, а може би по малко и от двете.

Затвори очи. Спомените потекоха в съзнанието ѝ като кръв от отворена рана. Баща ѝ я помоли да се грижи за Микаела, преди да ги напусне. Скара единствена знаеше, че няма да се върне повече. Беше го споделил с нея, въпреки че много по-късно разбра защо, след като не бе казал и дума на Вивека. Вероятно бе разпознал нещо от себе си в Скара и беше я научил на разни

неща — как да се грижи за себе си и за сестрите си например. Руснаците обаче бяха дошли по средата на деня, когато погрешно беше сметнала, че е безопасно да излезе за храна. Остави пистолет на Микаела и се забави само петнадесет минути — както се оказа последните петнадесет минути от живота на сестра ѝ. Тогава с Кая решиха да напуснат Стокхолм и Швеция заедно, а после да се разделят и да не поддържат връзка една с друга.

Тя се загледа в отражението си в огледалото. Драскотините по дланите ѝ сякаш пулсираха като живи на флуоресцентната светлина. Когато я угаси, ѝ се стори, че е изключила образа си.

Мина през стаята и извади от минибара бутилка водка. Беше малка, затова изля две в стъклената чаша с дебело дъно, която свали от металната полица над минихладилника. Изпи четвъртинка и остави чашата на нощната масичка.

Съблече се бавно и провокативно пред камерите, като си представяше, че са включени. Клекна с разкрасени крака, хвана голите си гърди и ги стисна, докато от очите ѝ не потекоха сълзи. После легна по корем, с ръце под таза и с пръстите си доведе тялото си до смесица от екстаз и болка, която я накара да се разплаче във възглавницата си.

Удължи болезненото удоволствие колкото можа, издигайки се на вълните му, докато не падна на една страна. Когато всичко приключи с изцедено тяло и изпразнен мозък, най-последно получи някакъв отдиш, но толкова кратък, че когато отговорностите, свързани със сегашния ѝ живот, отново нахлуха в главата ѝ, потръпна.

Беше хваната в капана на морално перверзен свят и на сценарий, в създаването, на който бе участвала, въпреки че сега ѝ се виждаше отвратителен. За първи път от много години ѝ се прииска Кая да е с нея или поне да може да я изслуша, за да сподели терзанията си с единствената друга жива душа на земята, която би я разбрала. Но нямаше представа нито къде е сестра ѝ, нито дори каква е настоящата ѝ самоличност. Така че в тази посока нямаше надежда.

Ами Кристофър? Климатикът на стаята се включи и по гърба ѝ повя студена струя, от която кожата ѝ настръхна. Нямаше много опции — или той, или Бенджамин, двете противоположни сили в живота ѝ за момента. Всичко се беше променило при последния ѝ разговор с Бенджамин. Трябваше да пренебрегне сърцето си и да стои по-далеч от Кристофър.

След като взе решението, ѝ олекна и тя стана от леглото. На масата я чакаше храната, доставена от рум сървиса преди часове. Не я беше докоснала и не смяташе. Занесе подноса до вратата и като го придържаше с едната си ръка, отвори вратата. И в същия миг тримата мъже, които чакаха отвън, я нападнаха.

* * *

Ако трябваше да бъде честен със себе си, Арон не беше зает с нищо, когато шефът му се обади.

— Не е в банката — каза отчетливият глас на Робине в слушалката. — Надявай се да не се търкаля в някоя канавка в безсъзнание или с куршум в главата.

Мислите запрепускаха из ума му. Също като Робине и той беше предположил, че Сорая ще отиде в банка „Ил дьо Франс“ в „Дефанс“. На нейно място и той така щеше да постъпи.

— Почакай — внезапно си спомни той една подробност от разпита на Маршан. — Финансите на „Монишън Клъб“ минават през „Ил дьо Франс“, но се управляват от „Нимфенбург Ландесбанк“ в Мюнхен.

— Не съм чувал за нея — рязко каза Робине. — Някой представлява ли ги в Париж?

— Само момент. — Арон пусна търсене на джиесема си.

— Да, сър, имат един офис. На булевард „Курсел“ номер седемдесет. Точно срещу парка

„Монсо“.

— Среща там след петнадесет минути — нареди му Робине. — И Господ да ти е на помощ, ако е ранена или нещо по-лошо.

* * *

Скара удари в гърлото с ръба на подноса най-предния мъж и навсякъде се разхвърчаха чинии, прибори и храна, но другите двама я набутаха в стаята с такава сила, че тя се блъсна в масата и падна на едно коляно.

Мъжът, когото удари, затръшна вратата зад себе си и заключи всички вътре. Извади глок и му зави заглушител, докато другите двама я хванаха и я хвърлиха на леглото. Той насочи пистолета срещу нея, а единият ѝ хвана глезените. Третият руснак разхлаби колана си и се качи върху нея. Миришеше на чесън и зеле. С крака разтвори бедрата ѝ и приближи лице до нейното. Тя замахна нагоре с глава и заби зъби в долната му устна. Той извика и се опита да се отдръпне, но тя не го пускаше, размахвайки глава като куче. Продължи да забива зъбите си, докато не отхапа парче месо. Рукна кръв и руснакът се опита да слезе от тялото ѝ.

— Какво става? — попита другият с пистолета.

Докато възседналият я руснак се надигаше с усилие, тя притисна долната му челюст към горната и го принуди да стисне зъби.

— Знаем кои сте — прошепна в ухото му тя. От разранената му уста започна да излиза кървава пяна. Долови миризмата на горчиви бадеми.

Очите на руснака се обърнаха с бялото нагоре и тялото му се строполи върху нея. Тя го хвърли към другия, който държеше глезените ѝ и той ги пусна, за да хване трупа. Скара се вкопчи в него и го завъртя пред себе си точно преди онзи с пистолета да дръпне спусъка. Куршумът попадна в тялото му и той се повдигна за момент, прикривайки я от погледа на руснака с пистолета.

Тя се изтърколи от леглото и докато нападателят ѝ се оглеждаше за нея, го удари здраво в гърдите. Хвана го неподготвен и той падна по гръб на килима, а глокът му прелетя през стаята. Тя посегна към чашата на нощната масичка, счупи я в ръба и заби назъбения ѝ край в очите му.

Той изкрещя и продължи да вика, размахвайки лудо ръце, докато тя забиваше стъклото все по-надълбоко. Заудря я с юмруци и ѝ изкара въздуха. Започна да се надига, като използваше по-голямата си сила и тежест срещу нея, но тя заби коляното си в гърлото му за опора, натисна и му пречупи адамовата ябълка. Той взе да се дави, без да може да си поеме въздух.

Скара се изправи и като внимаваше да не стъпи върху парчетата стъкло, отиде при пистолета. Взе го, извърна се и го застреля между очите.

Остана за момент на мястото си. Преди климатикът да се включи, ѝ се стори, че чува как кръвта се просмуква в пода. Отиде бавно до леглото и седна на края му с ръце на колената, повесила глока с удължената цев между краката си.

Сълзите потекоха по наведеното ѝ лице и дълго време тя не можа да спре да плаче.

* * *

— Времето ти тук изтече, Джейсън — каза дон Фернандо. — Вече не можеш да опазиш Кая.

— Ти я остави сама.

— Случаят беше спешен. А и я наблюдавах.

— Не че е имало особена полза.

Дон Фернандо въздъхна.

— Джейсън, тази жена е станала експерт по бягството и криенето. Винаги съм знаел, че ако поиска да си тръгне, освен да я вържем, няма какво друго да направим нито аз, нито моите хора.

Борн разбираше, че е прав, но въпреки това му кипеше отвътре, че са я изпуснали, защото така тя се превръщаше в неизвестна величина от едно доста сложно уравнение.

Дон Фернандо извади тънък плик от джоба на самото си и го подаде на Борн.

— Билет първа класа за Дамаск. С няколко прекачвания, но нямаше как. Ще пристигнеш утре сутринта. Ще уредя да те посрещнат агенти на „Елмаз“.

— Не си прави труда. Знаем къде да отида.

Когато дон Фернандо го изгледа въпросително, той поясни:

— Намерих етикетите с адреса, на който трябва да пристигнат касите от склада и съдържанието им.

— Ясно.

Дон Фернандо кимна разбиращо. Двамата агенти на „Елмаз“ излязоха, той извади пура от алуминиевата ѝ опаковка, отхапа крайчеца ѝ и като отвори капачето на запалката си, я запали и си дръпна. Щом хаванската пура се разгоря достатъчно според вкуса му, той продължи:

— Касите са пълни с картечни пистолети ФН СКАР-М Мк 20.^[1]

— Мк 20 не съществува.

— Напротив, Джейсън. Това са прототипи. Огневата им мощ е изключително разрушителна.

— И пътуват към „Северий Домна“ в Дамаск. Защо са им?

— Точно това трябва да откриеш. — Дон Фернандо издуха облак ароматен дим. — Събират тези и други оръжия от месец, но през последната седмица пратките зачестиха.

— Можем да предотвратим заминаването на тази.

— Точно обратното, правя всичко възможно да бъдат доставени на адреса, който ти откри. „Ел-Габал“ навремето беше седалище на компания за добив на минерали. Сега е огромен комплекс от офиси и складове, които „Северий Домна“ използва като основно депо.

— Защо оставяте оръжията да напуснат Кадис? — напрегнато попита Борн.

— Защото — поясни дон Фернандо — тези са пълни с мощен експлозив С-4. — Той сложи пластмасово пликче и малък джиесем в ръката му. — Във всяка каса трябва да се сложи по една от СИМ картите тук. — Той отвори пликчето и ги показа на Борн.

— Можем ли да го направим предварително?

Дон Фернандо поклати глава.

— Всяка доставка за „Ел-Габал“ минава през три различни скенера. Единият е рентгенов и ще хване чипа. Не, трябва да бъдат поставени собственоръчно на мястото.

— А после?

Дон Фернандо се усмихна като лисица.

— Достатъчно е само да набереш 6-6-6 по телефона, но трябва да си наблизо и да няма препятствия, за да може „Блутут“ сигналът да проработи. После ще разполагаш с три минути да напуснеш сградата. Експлозията ще унищожи всичко, което са складирали там, и всеки, който се намира в сградата.

---

[1] Оръжие, разработено за специалните части. — Бел.прев. ↑

Като изключим засилените мерки за сигурност, Дамаск му се видя почти непроменен от последния път, когато беше тук — модерен град, доста болезнено разрастващ се около оазиса от минарета, джамии и старини, датиращи от времето на написването на първата книга от Библията, някъде през 13 век пр.Хр. Авраам слиза начело на армията си в Дамаск от земите на халдейците, северно от Вавилон. Той отсяда тук с хората си и преди да продължи към Кана, управлява града няколко години, завладян от чара на това приказно място, разположено сред уханната долина между реките Тигър и Ефрат. Впоследствие Дамаск бива завладян от Александър Велики и по-късно превзет от римския генерал Помпей. Септимий Север го обявява за официална колония на Рим, но после християнството пристига по тези места. Свети Павел видял светлината на правата вяра по пътя за Дамаск. Той и свети Тома живели в „Баб Тума“, най-стария квартал на града. Важен кръстопът между Изтока и Запада, Дамаск се превърна в духовното средище и на „Северий Домна“.

В наши дни градът се състои от три различни части — древната Медина, както е известен Старият град, и Френският протекторат, чиято лирична архитектура и декоративни фонтани от двадесетте години на миналия век съжителстват един до друг като красиви перли, около които обаче се е развил грозен съвременен град с брутална бетонна архитектура в съветски стил, пазарни центрове и задръстени с коли улици.

Борис разпозна агентите на СВР, мотаещи се в залата за пристигащи, още щом мина през имиграционните служби. Опитваха се безуспешно да се впишат в обстановката. Съжали ги, защото в два часа сутринта няма особено много посрещачи, сред които да се скриеш. Влезе в тоалетните, изми се и се загледа в огледалото. Почти не се позна. Годишите лавиране в минното поле на руските тайни служби го бяха променили. Някога бе млад идеалист, обичаше родината и беше готов да се пожертва на олтара на светлото й бъдеще. Днес, години по-късно, си даваше сметка, че въпреки усилията му Русия не се е превърнала в по-добро място. Може би беше станало точно обратното. Той пропиля живота си заради една непостижима мечта, но не беше ли това заблудата на младостта — мечтата да промениш света. Вместо това се беше променил той и този факт го отвращаваше.

Върна се в залата за пристигащи и намери отворено барче, купи си чиния с местни мезета и седна на кръглата масичка с размер на фризби. Започна да се храни с дясната ръка, като същевременно следеше таблото с пристигащите полети. Самолетът на Черкезов щеше да кацне по разписание. Разполагаше с четиридесет минути дотогава.

Стана и отиде при бюрото за коли под наем. След петнадесет минути седеше зад кормилото на някаква таратайка, чийто двигател кихаше и се давеше. През оставащото му време се замисли за пакта, който бяха сключили със Зачек. Око за око, странна преработка на „Непознати във влака“, един от любимите му филми, където двама непознати се договарят всеки да убие съпругата на другия, за да няма явен мотив за убийствата. В разузнавателните служби подобна договорка не би сработила. Странични хора не биха могли да получат достъп до Черкезов или Берия. Но тези от близкото им обкръжение можеха. Дори след като премина в „Северий Домна“, Черкезов си оставаше трън в очите на СВР, а според Зачек още повече от преди, тъй като властта му вече се простираше извън пределите на Русия. Борис предложи да му направи услуга и да отстрани Черкезов. В замяна Зачек пък щеше да се погрижи Берия да се озове на два метра под земята. После щеше да поеме вместо него СВР и Карпов щеше да има съюзник вместо враг на този пост. Борис, разбира се, си имаше свои причини да иска смъртта на Черкезов. Дължеше издигането си на своя бивш шеф, но докато той беше жив, Борис вечно щеше

да бъде под контрола му.

Погледна часовника си. Полетът на Черкезов трябваше да е кацнал. Докато напусне паркинга, пътниците започнаха да излизат от терминала. Той се усмихна вътрешно, защото беше сигурен, че бившият му шеф също е забелязал агентите на СВР, и знаеше, че ще реши, че чакат него.

Черкезов отиде забързано към късата редица чакащи таксита. Борис натисна газта и ги заобиколи. Спря до бордюра пред първото такси и като се пресегна, отвори вратата срещу себе си.

— Влизай, Виктор.

Очите на Черкезов изненадано се отвориха.

— Ти! Какво правиш тук?

— СВР са по петите ти — напрегнато каза Борис.

Черкезов се качи и щом затвори вратата, Борис подкара с вой на гуми.

Нощем призивите за молитва към правоверните се носеха от минаре на минаре и обвиваха града във воал от странни чуждоезични напеви. Или поне така се струваше на Борис, който се приближаваше към него в раздрънканата таратайка. По минаретата светеха зелени светлини, доста по-многобройни, отколкото ги помнеше. Черкезов седеше до него, обвит в дима на една от ужасните си, смрадливи турски цигари. Борис имаше усещането, че през тялото му минават искри като от прерязана електрическа жица.

— А сега — каза Черкезов, полуизвърнат към него, — моля, обясни ми, Борис Илич.

Погрижи ли се за отстраняването на Джейсън Борн?

Борис слезе от магистралата.

— Бях твърде зает да се грижа за теб.

Черкезов зяпна.

— След разговора ни за СВР отидох при Зачек, човека на Берия.

— Знам кой е — нетърпеливо каза Черкезов.

— Сключих сделка с тях.

— Какво си направил?

— Сключих сделка, за да мога да разбера кой те следи.

— Откога са ме...

— Забелязах един от агентите им на летището в Уралск. Почудих се какво търси там. Зачек ми обясни. — Той завъртя кормилото и тръгна по тъмна улица, от двете страни, на която се издигаха безлични бели бетонни сгради. От някакво радио изригваше записаният речитатив на мюезина.

— Берия доста се интересува от новия ти пост в „Северий Домна“.

— Берия няма как да знае...

— Но е факт, че знае, Виктор Делягович. Този човек е жив дявол.

Черкезов неспокойно задъвка долната си устна.

— Затова последвах агентите на Берия от Москва до Мюнхен и сега тук. Чудя се какви ли са им заповедите.

— Зачек не ти ли каза?

Борис сви рамене.

— Не че не го попитах, но нямаше как да го притисна. Не исках да се изложя на опасността да заподозре нещо.

— Разбирам — кимна Черкезов. — Добре си постъпил, Борис Илич.

— Моята преданост не се изпари, когато ми предадохте ФСБ-2.

— Ценя това. — Черкезов присви очи сред задушливия дим.

— Къде отиваме?

— В едно денонощно кафене, което знам. — Борис се приведе напред и се взря в издрасканото стъкло. — Но имам чувството, че съм се загубил.

— Предпочитам да отида право в хотела си. — Черкезов му даде адреса. — Върни се на някоя главна улица. Оттам ще намеря пътя.

Борис изсумтя и като зави надясно, тръгна по една сравнително по-добре осветена улица.

— Защо, по дяволите, Берия се интересува толкова къде ходиш и с кого се срещаш?

— А защо се интересува изобщо от каквото и да било? — отвърна Черкезов на въпроса с въпрос.

Борис стигна до пресечка, където лампите не работеха, често срещано явление в този квартал. Записаният глас на мюезина като че ли ги следваше по петите. Нощта навън беше абсолютно спокойна. Дърветата, покрай които минаваха, изглеждаха оголени като скелети, подобно на затворници, които очакват изпълнението на присъдите си.

Борис стигна до парцел с почти напълно разрушени сгради, ограден с мрежа. Приблужи до бордюра и спря.

— Какво правиш? — попита го Черкезов.

Борис леко притисна острието на керамичния нож между две от ребрата му.

— Защо Берия се интересува толкова от теб?

— Винаги е бил...

Черкезов подскочи, когато Борис натисна острието през дрехите му и от тялото му потече кръв. Борис се пресегна зад себе си и отвори вратата. После хвана Черкезов за предницата на ризата и извлече бившия си шеф от колата.

— Някои неща никога не се променят — каза Борис, докато направляваше Черкезов към оградата. Той посочи с ръка. — Това място е много удобно за убийства. Кучетата разкъсват трупове на парчета, преди някой да си направи труда да се обади в полицията.

Той набута главата на Черкезов през дупка в мрежата, наведе се и го последва.

— Правиш много сериозна грешка — каза Черкезов.

Борис отново го ръгна и той подскочи.

— Добра шега, Виктор Делягович.

Борис прекара жертвата си през отломките до центъра на парцела. Около тях се издигаха все същите високи блокове, тъмни и безразлични, но наоколо се усещаха движенията на кучетата, които Борис беше споменал. Те доловиха присъствието на хора и започнаха да обикалят около тях с вдигнати черни носове, наострили се за мириса на първата капка пролята кръв.

— Смъртта вече те надушва, Виктор Делягович. Приближава се към теб от всички страни.

— Какво... какво искаш? — с прегракнал глас попита Черкезов. Дишаше с усилие.

— Да започнем с малко спомени. Помниш ли нощта преди около година, когато ме заведе на строежа в... Къде беше?

— Улица „Варварка“ — с усилие преглътна Черкезов.

Борис щракна с пръсти.

— Точно така. Мислех, че ще ме убиеш, Виктор. Вместо това обаче ти ме накара да убия Мелор Букин.

— Букин си заслужаваше смъртта. Той беше предател.

— Не за това става въпрос. — Борис отново ръгна Черкезов.

— Накара ме да дръпна спусъка. Знаех какво ще ми се случи, ако не се подчиня.

Черкезов си пое въздух.

— И ето, виж се. Шеф на ФСБ-2. Ти вместо онзи глупак Букин.

— Благодарение на теб.

Черкезов потръпна от саркастичния му тон и каза:

— Какво е това? Отмъщение за убийството, благодарение на което се озова там, където се стремеше да стигнеш? И ти не харесваше Букин точно колкото и аз.

— Казах ти, не става въпрос за Букин. А за теб. За това, че ме използва или по-скоро злоупотреби с мен. Ти ме засрами през онази нощ, Виктор.

— Борис, никога не съм искал...

— Да, но го направи. Наслаждаваше се на новополучената си власт — властта, която ти беше дадена от „Северий Домна“. И със същото наслаждение ме накара да вляза в споразумение, което ме постави завинаги под твоята власт.

Някакъв отзвук от лукавата усмивка на Черкезов се завърна на лицето му.

— Всички сключваме договори с дявола, Борис. Големи хора сме, знаем как стават работите. Защо...?

— Защото — прекъсна го Борис — ме притисна и ме постави в безизходна позиция. Кариерата ми или убийство.

— Не виждам къде е проблемът.

Борис го зашлеви здраво през лицето.

— Разбира се, че го виждаш, и точно за това ме избра. Повтарям, доставяше ти удоволствие да ме принудиш да убия приятеля си.

Черкезов поклати глава.

— Американски агент, отговорен за смъртта на мнозина, доста от тях руснаци.

Борис отново го удари и от ъгълчето на устата му пръсна кръв. Най-близките кучета започнаха да вият съвместно с мюезина. Изпосталелите им хълбоци приличаха на ятагани.

— Искаше да ме пречупиш, нали? — каза Борис и дръпна главата му назад. — Искаше да убия приятеля си, за да запазя всичко, за което съм се трудил и съм мечтал.

— Беше интересен експеримент — каза Черкезов. — Трябва да го признаеш.

Борис го ритна отзад по прасците и той падна. Панталонът му се скъса. По разранените му колена потече кръв. Той приклепна до него и каза:

— А сега ми кажи какво вършиш за „Северий Домна“.

Отново онази усмивка, тъмна като катран.

— Няма да ме убиеш, защото тогава ще те набележат като враг на „Северий Домна“. Няма да спрат, докато не те унищожат.

— Бъркаш, Виктор. Аз няма да спра, докато те не умрат.

От погледа на Черкезов не пролича дали е разбрал.

— Имат много съюзници и някои са ти приближени.

— Като Иван Волкин ли?

Неизразим ужас преобрази лицето на Черкезов.

— Ти знаеш? Откъде може да си научил? — Цялото му изражение се беше променило.

Лицето му прежълтя и той се задъха.

— Ще се погрижа за Иван Иванич, когато му дойде времето — каза Борис. — В момента е твой ред.

* * *

— Шампанско или портокалов сок, сър?

— Шампанско, ако обичате — каза Борн на младата стюардеса, наведена над него с

табличка върху разперените си пръсти.

Тя се усмихна мило и му подаде висока чаша.

— Ще сервираме вечерята след четиридесет минути. Направихте ли избора си?

— Да — отвърна Борн и ѝ посочи в менюто.

— Много добре, сър. — Усмивката на стюардесата стана още по-широка. — Ако ви потрябва нещо по време на полета, името ми е Ребека.

Останал сам на мястото си, Борн се загледа през прозореца, отпивайки от шампанското. Мислеше си за Борис и се питаше защо още не го е потърсил. В тази битка Борис имаше определено предимство. Смятаха се за приятели, защото той така твърдеше. Борн не си спомняше първата им среща и какво се беше случило. Първият му спомен от Борис беше в Рейкявик преди шест години, а преди това — нищо. Можеше да разчита само на думата на Борис, че са приятели. А ако той го лъжеше? Този облак от незнание беше най-неприятният — и опасен — ефект от амнезията му. Когато някой изникнеше от миналото му с твърдението, че са приятели или колеги, трябваше на момента да реши дали му казва истината. Преди две години Борис беше ранен в Североизточен Иран. Борн го намери и го спаси. Работиха заедно един до друг в редица опасни ситуации. Не беше имал причина да се съмнява в мотивите му. Досега.

„Направихте ли избора си?“ Тези невинни думи от устата на стюардесата съдържаха пластове значения, за които тя и не подозираше. Бяха направили избора вместо него, когато се гмурна в Средиземно море и изплува, без да има спомен кой е и къде се намира. Оттогава животът му беше непрекъснатата борба да разбере изборите, които бе правил някога, но не помнеше сега, и борба с изборите, които Алекс Конклин беше правил вместо него. Последният такъв случай, който изплува от дебрите на миналото му, беше убийството на майката на Кая, Вивека Норен. Гадеше му се от мисълта, че Конклин го е изпратил за лично отмъщение, за да даде на един мъртъв човек урок заради това, че се е опитал да го убие. От жестокостта и безсърдечието на избора на Конклин му се повръщаше. А той беше изпълнителят на смъртната присъда. Нямаше оправдание. „Нямаш никаква причина.“

Не, мислеше си вече той, няхах никаква причина.

* * *

— И така, госпожице Гоблан — обърна се към нея Ел-Ариан — с какво можем да ви бъдем полезни?

Щом той седна до нея, Сорая изпита усещане, сякаш нещо опърли кожата ѝ. Невидими мравки запъплиха по тялото ѝ и тя едва се удържа да не се дръпне инстинктивно. Дори усмивката му беше мрачна, сякаш емоцията в нея идваше от някакво различно място в него. Усети огромната му психическа енергия и за първи път в зрелия си живот се уплаши от друго човешко съществуване. Беше на пет години, когато баща ѝ я заведе при гадател на оживена задна уличка в Кайро. Нямаше идея защо го беше направил. Майка ѝ разбра по-късно и вдигна страхотен скандал, нещо, което не се беше случвало дотогава.

Гадателят, изненадващо млад човек с черни очи и коса и тъмна, подобна на крокодилска, кожа, взе ръката ѝ в своята и Сорая се почувства, сякаш земята под нея се е разтворила и пропада в бездна.

— Държа те — успокоително ѝ каза мъжът, но тя продължаваше да се чувства като муха, хваната в паяжината му, и избухна в сълзи.

По обратния път към дома им баща ѝ не ѝ проговори и тя усети, че не е издържала никакъв важен тест и той няма да ѝ го прости, а любовта му изтича като пясък през тънките ѝ пръсти.

След гневния изблик на майка ѝ тя разбра, че нещата между нейните родители вече няма да бъдат същите. Баща ѝ беше нарушил някакво неписано споразумение помежду им и точно така, както той не можеше да прости на Сорая, майка ѝ нямаше да прости на него. След шест месеца майка ѝ я изпрати в Америка. Така и не видя повече Кайро през остатъка от детските и младежките си години.

Седнала до Бенджамин Ел-Ариан на втория етаж на „Нимфенбург Ландесбанк“, Сорая изпита същото плашещо усещане за пропадане в тъмна бездна, както от докосването на гадателя.

— Добре ли сте, госпожице Гоблан? — размърда се до нея Ел-Ариан.

— Да, благодаря ви — отвърна тя с надебелял глас.

— Изглеждате ми малко бледа.

Ел-Ариан стана и тя си пое дълбоко въздух, сякаш досега е била стисната в менгеме. Той отиде до един шкаф и каза:

— Може би малко бренди ще ви поосвежи.

— Не, благодаря.

Въпреки това той ѝ наля бренди в една кристална чаша и я донесе. Седна до нея и ѝ я подаде.

— Настоявам.

Забеляза, че изучава изражението ѝ с тъмните си очи. „Знае нещо — помисли си тя, — но какво точно?“

Сорая докара нещо като усмивка на лицето си.

— Не пия алкохол.

— Нито пък аз. — Той остави чашата настрана. — Да не сте мюсюлманка?

— Да — кимна тя.

— Арабска.

Тя го погледна твърдо. Той почукваше ритмично с дългия си показалец по устните си. Бавно. Едно, две, три, като метронома на хипнотизатор.

— Това изключва Иран, а пък определено не сте сирийка.

— Той я погледна въпросително. — Египтянка?

Сорая почувства, че трябва да си възвърне малко от контрола върху разговора.

— Откъде е семейството ви?

— От пустинята.

— Това би могло да означава всичко — възрази тя, — дори пустинята Гоби.

Ел-Ариан се усмихна като добродушен чичко.

— Не съвсем. — Чу се тих звън. — Извинете ме. — Той стана, извади джииесема от джоба си и излезе от стаята.

Сорая стана, но така ѝ се зави свят, че се принуди да се подпре на облегалката на дивана, за да не падне. Без да обръща внимание на болката в главата си, отиде до бюрото на Сигизмунд и огледа документите, разхвърляни по него. Писма и папки. С кокалчето на показалеца си помръдна един лист, за да прочете какво пише на листовите под него. За миг се изправи, когато чу гласа на Ел-Ариан, но после стъпките му се отдалечиха и тя продължи да тършува. Нямаше снимки или бележки, нищо от личен характер. Кабинетът изглеждаше напълно анонимен, сякаш се използва само от време на време. Зае се с чекмеджетата. Уви салфетка от кутията на бюрото около дръжката на нож за хартия и с острието му отвори всяко от тях и разгледа съдържанието им. Търсеше някакво доказателство за подмолните отношения на Маршан с банката.

След секунда чу гласа на Ел-Ариан да се приближава. Затвори чекмеджето, остави ножа за хартия и седна пак на дивана, като показно си издуха носа със салфетката, когато той отново влезе, следван по петите от господин Сигизмунд.

— Скъпа моя госпожице Гоблан, приемете искрените ми извинения, че прекъснахме срещата.

— Няма нищо — отвърна тя и прибра салфетката в джоба си.

— Да, но първите впечатления са толкова важни, не мислите ли?

— Така е.

Той ѝ протегна ръка, тя я пое и се надигна от възглавниците.

— Господин Сигизмунд има друга среща. А и смятам, че моят кабинет ще ви се стори много по-приятен.

Той я поведе през коридора към просторен кабинет, изцяло обзаведен в модерен стил. Застана зад бюрото, на което имаше само старомодна попивателна, комплект химикалки, кристална тежест за хартия с името на банката, гравирани със златни букви, пепелник, пълен с фасове, и секретарска уредба. Посочи ѝ да застане до него.

— Моля ви. Поръчал съм да съставят документите за депозита, който възнамерявате да внесете. — Той извади картонче от бюрото. — Но първо трябва да събера малко важна информация.

Когато тя застана до него, той натисна бутон и на плоско-екранния монитор срещу тях тръгна видео. Сорая се видя в кабинета на Сигизмунд. Стана от дивана и почти залитна. После отиде до бюрото и започна претърсването му.

— Питам се какво търсехте.

Ръката му хвана китката ѝ в желязна хватка и не я пусна.

* * *

— С Иван Волкин сте приятели от колко, тридесет години?

— Повече — отвърна Борис.

Черкезов кимна.

— И в подходящия момент той те продаде. — Цветът се беше позавърнал на лицето му и въпреки че стоеше на колена, дишаше по-леко. — Така е в нашия занаят. Има място за другарство и сътрудничество, но не и за вярност. В нашия свят предаността излиза твърде скъпо. Не си струва цената, която се налага да платиш. — Той се размърда, опитвайки се да премести тежестта от охлузените си колена. — Смяташ, че с Джейсън Борн е различно, но той е роден убиец. Какво ли знае Борн за приятелството?

— Повече от теб.

— Тоест нищо. — Черкезов поклати глава. — Никога в живота си не съм имал приятел или поне такъв, който ти би нарекъл приятел. Как да стане? Щеше да ме постави в уязвимо положение.

Борис завъртя леко върха на ножа.

— А това как го наричаш?

Черкезов облиза устните си. Когато продължи, думите се посипаха от устата му все по-бързо:

— Не разбираш ли каква услуга ти направих? Дадох ти възможността да убиеш Борн, преди той да успее да те предаде, както постъпи дългогодишният ти приятел Иван Волкин. — Някои от думите като че ли приседнаха в гърлото му и той се изкашля. Очите му се насълзиха от усилието.

— Волкин работи като консултант на „Северий Домна“ още от времето на така нареченото му „пенсиониране“ от света на групировките. Всъщност ще ти кажа една тайна — идеята за

оттеглянето му дойде именно от „Северий Домна“. Кой знае колко са му платили, за да премине на работа при тях.

Борис клекна на пети и се замисли върху думите му. Черкезов усети забавянето и продължи:

— Чуй ме, Борис. Ще имаш много повече полза от мен жив, отколкото мъртъв. С теб можем да сключим съюз. Аз ще ти съобщя какви са намеренията на „Северий Домна“, а ти ще използваш силата на ФСБ-2, за да свалиш Берия и хората му. Помисли си за възможността да оглавиш тайните операции както в страната, така и зад граница, Борис. Целият свят ще бъде отворен за нас!

— Изненадваш ме, Виктор. Не знаех, че криеш толкова позитивизъм под маската на цинизма.

Юмрукът на Черкезов го улучи по брадичката. Борис падна на една страна и ножът престана да се опира в тялото на бившия му началник. Виктор посегна към оръжието, порязвайки палеца си на острието и с потеклата кръв ослепи Борис, измъкна му ножа и го заби до дръжката в корема му.

Борн стана и си проправи път през затъмнения салон до кухнята на първа класа. Ребека разглеждаше последния брой на „Дер Шпигел“, опряна на плота от неръждаема стомана. Тя се извърна, сякаш усетила присъствието му, и по лицето ѝ цъфна усмивка.

— Добър вечер, господин Чайлдрес. Какво ще обичате?

— Кафе с малко мляко, моля.

— Не можете ли да заспите?

— Сънувам кошмари.

— За съжаление знам какво е. — Тя остави списанието. — Ще ви го донеса на мястото, когато стане готово.

— Предпочитам да остана тук. Искам да се поразтърча.

Лека червенина обагри страните ѝ, преди да се извърне.

— Разбира се. — Лъхна го мирис на розово масло. — Както предпочитате. — Очите ѝ имаха цвета и формата на зрели маслини и ѝ придаваха неочаквано екзотичен вид на фона на средиземноморския тен и черната ѝ коса. Подобно на египтянка от древна Александрия, тя имаше римски нос и изящни скули и беше доста висока, въпреки че беше обути с равни обувки. Може би като дете е ходила на балет.

Борн я наблюдаваше как сръчно му прави кафето.

— В Мадрид ли живеете?

— О, не. В Дамаск. — Тя извади чашка и я постави на малката чинийка. — Живея там от шест години.

— Харесва ли ви?

— Трудно е да си намериш приятели. — Тя сви рамене. — Но си има предимствата. Дават ми годишен бонус за това, че живея там.

— Отдавна не съм ходил в Дамаск — честно ѝ каза той. — Предполагам, че има много промени.

Тя плъзна еспресото по плота към него. Имаше точно толкова пяна, колкото трябваше.

— И да, и не. Съвременните части са ужасно пренаселени, движението е кошмарно, въздухът е мръсен и задушен, но в Стария град все още има прекрасни покрити колонади, площади с дървета и, разбира се, пространствата около големите джамии. — Тя сви вежди. — Но се наблюдават и тревожни явления.

— Поддръжката на държавата за „Хизбула“ например.

Тя кимна и го погледна угрижено.

— А и през последната година и нещо консервативната част от населението, която гледа с добро око на Иран, все повече се разраства.

Борн се възползва от шанса.

— Значи би следвало мерките за сигурност из града и на летището да са затегнати.

Ребека го погледна тъжно.

— За съжаление да. Особено на летището. Ал-Асад^[1] затвори всички входни точки, отчасти под западен натиск.

— Но няма да има проблеми, нали?

— Не и за вас — изсмя се тихо тя. — А и на пристигане винаги има някой служител от охраната с по-висш ранг, който отговаря на въпроси и дава упътвания.

Борн беше научил всичко, което искаше. Той изпи набързо кафето си, а Ребека откъсна парченце от списанието си и написа нещо на него. Когато се обърна да тръгне, тя му го подаде.

— Не съм на работа през следващите три дни. — Топлата усмивка отново изгря на лицето й. — Това е номерът ми, в случай че се загубите.

* * *

Вместо да се забие в тялото на Борис, острието се прибра в дръжката. Борис се засмя и с ръба на дланта си удари Черкезов по носа. Разхвърча се кръв, хрущялът се счупи и Черкезов падна по гръб.

Борис си върна ножа. Натисна скритото копче на дръжката и острието отново изскочи. Натисна копчето втори път и го заключи, така че ножът да не се прибира.

Клекна до Черкезов.

— Да се захващаме, Виктор. — Той вкара върха на острието в дясната ноздра на жертвата си. — Сигурно има много неща, които са ти ценни и от които би се отказал, преди да ми кажеш това, което искам от теб.

Черкезов го погледна със зачервени очи.

— По-скоро ще умра.

— Лъжеш, котенце.

Черкезов го погледна неразбиращо.

— Знаеш ли какво се случва на лъжците? Не? Искаш ли да отгатнеш? Не? Е, добре, остават без носове.

С едно движение на китката Борис разпори окървавения му нос. Тялото на Черкезов се изви на дъга, но Борис го натисна обратно с длан.

— Пусни ме, мамка му!

— Забрави, Виктор, тук сме в Чайнатаун.

— ... си майката, педераст такъв. Нищо няма да ти кажа.

— Не става въпрос за болката, Виктор, но това вече го знаеш. — Борис избърса ножа в панталона му. — Въпросът е без какво можеш да живееш. — Той се усмихна почти благо. — Не се тревожи, няма да те оставя да умреш. Няма да ми избягаш. — Острието описа кръг по лицето на Черкезов. — Имам предвид, че съм експерт и разполагам с цяла нощ.

* * *

Хендрикс беше в кабинета си и разглеждаше папката по разследването за тримата мъже, намерени убити в стая № 916 на хотел „Линкълн Скуеър“. Никой от тях не беше гост на хотела и нямаше документи в себе си. Пръстовите им отпечатъци не дадоха съвпадения, а в момента сравняваха зъбните им снимки, но и това вероятно нямаше да даде резултат. Според агентите от ФБР, които поеха случая от градския отдел по убийствата, пломбите им определено не бяха правени в Америка. За момента можеха да кажат само, че са изработени в Източна Европа — твърде широк периметър.

Хендрикс спря за малко и отпи от леденостудената вода.

Най-странният общ знаменател между трите жертви беше капсулата за самоубийство — кухият зъб, пълен с течен хидроцианид, стар похват на НКВД. Ако тези мъже бяха руснаци, какво, по дяволите, търсеха в стая № 916 на хотел „Линкълн Скуеър“?

Хендрикс обърна страницата. Стаята беше отдадена дългосрочно чрез „Сървис Солушънс“,

компания с несъществуващо седалище на Каймановите острови. Той не се съмняваше, че е прикритие кой знае за кого. Разтърка челото си. Които и да бяха собствениците на „Сървис Солушънс“, имаха доста неприятни врагове. Обади се на колега от министерството на финансите, даде му информацията, с която разполагаше за компанията, и го помоли да открие кой е истинският ѝ притежател. После се обади на шефа на групата, на която беше поръчал да открият Питър Маркс. След взривяването на колата в гаража на „Тредстоун“ цялата сграда беше затворена. Всеки, работил по-отскоро или по-отдавна в сградата, се издирваше и подлагаше на разпит, но за момента нямаше резултати. С облекчение научи, че в колата не са намерени човешки останки. От друга страна обаче, го притесняваха показанията на Сал, че с Питър са се намирали заедно в асансьора минути преди експлозията. Нощният пазач слязъл на първия етаж, но бил сигурен, че Питър е продължил надолу към гаража. Следователно можеше да се предположи, че се е намирал в гаража, когато бомбата е избухнала, но не е бил в колата. Какво се беше случило, къде беше? Укриваше ли се? Предположението се налагаше от само себе си.

Хендрикс стана и прекоси кабинета, за да си сложи още лед в каната с вода. Изведнъж му хрумна нещо и той спря на място. Ами ако Питър е пострадал? Върна се на бюрото си и поръча на един от помощниците си да се обади във всяка болница във Вашингтон и околността, като започне с най-близката до сградата на „Тредстоун“. После му хрумна друга идея и му поръча да включи и всички служби за „Бърза помощ“ и частни линейки.

— Ангажирай целия наличен персонал — нареди му най-накрая той.

Седна, завъртя се на стола и се загледа през прозореца. Беше мрачен, ветровит ден. По стъклото се оцеждаха капки дъжд, а навън хората, облечени в лъскави дъждобрани, отиваха и се връщаха от работа, сведени под чадърите си, които трепереха като листа под напора на вятъра.

Уредбата на бюрото му иззвъня и той се обърна към нея.

— Какво има? — През мозъка му минаха хиляди възможности.

— Пристигна пакет за вас, сър. Охраната вече го провери.

— Какво има вътре?

— Един DVD диск, сър.

Хендрикс се намръщи.

— Донесете го.

След минута един от помощниците му остави диска на бюрото. Хендрикс вдигна глава.

— Какво има на него? Няма ли бележка?

— Нищо, сър. Но беше адресирано до вас с надпис „Лично и конфиденциално“.

Хендрикс му махна да излезе, остави диска настрана и се върна към случая с тримата мъртъвци в стая № 916. Разгледа лицата и телата им на снимките от местопрестъплението, отбелязвайки мислено, че нямат татуировки, което изключваше руската мафия. Кой ли бяха тези нещастници? Бяха въоръжени, но това можеше да не означава нищо. И определено не подсказваше нито откъде са, нито за кого работят. От ФБР бяха заключили, че са екип за нападение. Значеше ли това, че жертвите са били повече от една? И къде бяха той, тя или те сега? Обърна на друга страница. ФБР бяха разпитали всички работещи в хотела и гостите на деветия етаж. Никой не беше видял или чул нищо. Вероятно някой лъжеше, но в доклада пишеше, че агентите не смятат така. Оставаше другата възможност — който е бил в стаята, е знаел как да влезе и да излезе от обществена сграда, без да бъде забелязан. Всичко това бяха интересни предположения, но Хендрикс не виждаше как ще му помогнат да открие кои са жертвите и кого е трябвало да нападнат. Налагаше се да намери отговорите на тези въпроси по възможно най-бързия начин. Заплахата от терористични актове тегнеше над всички тях.

Трябваше му някаква добра новина. Обади се на връзката си в ЦРУ.

— Как върви работата по осигуряването на охраната на Индиго Ридж?

— Голяма дандания се вдига. — В гласа му се долавяше нескрито презрение. — Нас ни няма много в тези работи и никой не знае какво да прави. — Той си пое въздух. — Със сигурност би ни била полезна помощта ви, господин министър.

— Ако ви трябва помощ, говорете с директора си Данзигер — отвърна му с ехидна радост Хендрикс. — Нали затова са го сложили на шефското място.

Човекът му се засмя.

— Ще ни убиете, господин министър.

— Не аз.

— Между другото, тук се носи някакъв слух относно вашия нов съдиректор в „Тредстоун“,

Питър Маркс.

Хендрикс затаи дъх.

— Какво за него?

— Говори се, че е изчезнал.

Хендрикс не каза нищо.

— Питър все още има доста приятели тук, господин министър. Ако можем да помогнем с нещо...

— Благодаря, ще го имам предвид — каза Хендрикс и прекрати разговора.

Помисли си колко права излезе Маги, когато му предложи този курс на поведение по отношение на Данзигер. Обади се на групата по охраната на Индиго Ридж и им каза, че трябва отново да са готови да се включат в играта. Не можеше да позволи на Данзигер да провали всичко докрай. Мината в Индиго Ридж трябваше да бъде обезопасена. Но удоволствието от перспективата да се намеси като спасител скоро избледня, когато отново го завладяха мислите за изчезването на Питър, посегателството над живота му, изчезването му и досието на ФБР за тройното убийство в хотел „Линкълн Скуеър“. А после телефонът му иззвъня.

— Не ни провървя с болниците — докладва помощникът му, — затова стигнахме чак до Вирджиния и Мериленд. Положението със службите за „Бърза помощ“ е същото.

Хендрикс затвори очи. Някъде зад лявото си око усещаше наченките на главоболие.

— Имаш ли добри новини?

— Зависи. Една от частните служби за „Бърза помощ“ е докладвала, че са й откраднали линейка миналата нощ.

— Намерена ли е?

— Не, сър.

— Ами, по дяволите, тогава намерете я!

Той затръшна слушалката с такава сила, че дискът подскочи на бюрото. Погледна го, а после го взе. По метализираната му повърхност се отразиха цветовете на дъгата. Натисна копчето на устройството на компютъра си, сложи вътре диска и го затвори. Чу как механизмът се задейства, на монитора изникна в цял екран плейър и записът тръгна. От черния екран като видение сред нощна мъгла изплува лицето на Маги.

* * *

„Кристофър, когато гледаш този запис, аз отдавна ще съм си тръгнала. Моля те, не се опитвай да се свържеш с мен.“

Тя спря, сякаш знаейки, че Хендрикс ще посегне към джиясема си, както се и случи. Усети как пръстите му треперят под незначителната тежест, сякаш докосва врата й.

„Името ми не е Маргарет Пенрод и не работя като озеленител. Почти нищо, което съм ти

казала, не е вярно, макар че истината започна да излиза от мен, без да мога да я спра.“

Очите ѝ блестяха и въпреки че Хендрикс усещаше как в стомаха му се разгаря пожар, нямаше сили да се откъсне от образа ѝ, който потрепваше като слънчев лъч по водата на плоския компютърен екран.

„Сигурно ще ме намразиш. Предполагам, че е неминуемо. Но преди да ме осъдиш, трябва да разбереш нещо.“

Изражението се смени и Хендрикс усети, че се пресяга да вземе нещо, дистанционното, както се оказа. Ракурсът се смени и вместо лицето ѝ на екрана се видя голото ѝ тяло. Беше покрито с кръв.

Хендрикс се наведе напред и седна на крайчеца на стола си.

— Маги, какво, по дяволите...?

После осъзна, че жената, която гледаше, жената, с която беше близък и на която вероятно беше дал сърцето си, не е Маги.

— Коя си ти? — прошепна той.

Камерата се отдалечи и Хендрикс видя, че тя се намира в хотелска стая. Изведнъж го заля нещо като гореща вълна и усети как стомахът се качи в гърлото му. А когато камерата се наведе надолу и обхвана пода зад голото тяло на любимата му, му прилоша още повече.

Те бяха там. Хендрикс тихо изстена. Тримата от наказателния отряд, мъртви до един. От нейната ръка? Мозъкът му щеше да се пръсне. Как е възможно? Като че ли в отговор на въпроса му жената от екрана продължи:

„Тези мъже бяха изпратени да ме убият, защото те защитавах. А сега аз трябва да напусна стая № 916, Вашингтон и Америка... Това е последното ми пътуване. — Камерата отново показа лицето ѝ в близък план. — Предполагаше се да те докарам тук, Кристофър. Стая № 916 трябваше да бъде тайното ни любовно гнездо, в което всяко твое движение, всяка разменена дума се записва, а после се излъчва по медиите. За да бъдеш съсипан. Не можех да позволя това да се случи. А сега вместо убежище на любовта стая № 916 се превърна в стая на ужасите. Сигурно това е подходящ край на историята ни, вече не знам. — Лицето ѝ се скри за няколко секунди, докато отмяташе кичурите коса от лицето си. — Знам само, че си ми твърде скъп, за да те нараня. Ако не си тръгна сега, ще те изложя на ужасна опасност. — Усмивката ѝ беше съжалителна, почти тъжна. — Няма да кажа, че те обичам, защото ще прозвучи като празни, фалшиви думи в твоите уши. Глупаво, плиткоумно признание. Как мога да те обичам, след като се познаваме само от няколко дни? Как мога да те обичам, след като ти наговорих толкова лъжи? И защо земята е третата планета откъм Слънцето? Никой не знае и няма как да знае. Някои неща просто са такива, обвити в мистерия.“

Хендрикс разгледа внимателно лицето ѝ и със свито сърце видя, че нито мига, нито гледа встрани — двата издйнически сигнала, когато някой лъже. Или казваше истината, или беше много, много добра в лъжите, по-добра от всеки мошеник, когото познаваше. Загледа се в очите ѝ и се размекна.

„Освен баща си преди теб не съм обичала никого, а любовта ми към него е много, много по-различна от тази, която изпитвам към теб. Нещо се случи, когато се запознахме, някаква мистериозна енергия премина през мен и ме промени. Няма по-добър начин да го обясня. Това е всичко, което знам.“

Тя изведнъж се наведе напред и лицето ѝ се размаза, докато целуваше камерата.

„Казвам се Скара. Сбогом, Кристофър. Ако не можеш да ми простиш, поне си спомняй за мен. Спомняй си за мен и докато охраняваш Индиго Ридж.“

Тя избуга камерата настрани и на екрана се завихриха цветове. И после Хендрикс остана сам с черния монитор, пращането на електрониката и болезнения галоп на сърцето си.

С настъпването на зората Черкезов се предаде. Борис правилно беше избрал формите на тормоз. Оказа се, че бившият му шеф ужасно се страхува от ослепяване. Едно порязване под дясното око беше достатъчно да сломи съпротивата му и той му предаде пратката, която пренасяше за „Джамията“ от Мюнхен в Дамаск.

— Нося ключ — каза той на Борис с надебелели, окървавени устни.

— Закъде?

— Само Семид Абдул-Кахар знае.

— Ни ти ли го даде той самият? — смръщи се Борис.

— Не, той е тук, а не в Мюнхен. Трябва да му го предам лично.

— Как? — попита Борис. — И къде.

— Има къща тук. — Устните на Черкезов се разтвориха в някаква пародия на усмивка. — Това ще ти хареса, Борис Илич. Намира се в Стария град, в бившия еврейски квартал, в последната останала синагога. Изоставена е от години, откак сирийските евреи избягаха в Америка.

— Значи Семид Абдул-Кахар се е нанесъл в нея, надявайки се, че враговете му няма да се сетят да го търсят там?

Черкезов кимна и изстена.

— Трябва да си легна. Имам нужда да поспя.

— Не още. — Той тръгна да се отпуска назад, но Борис сграбчи подгизналата предница на ризата му. — Каж ми кога е срещата и каква е уговорката.

От ъгълчето на устата му потече струйка оцветена в розово слюнка.

— Той очаква мен. Нямах никакъв шанс.

— Не бери грижа — каза му Борис.

Черкезов се засмя, но се закашля и изплю кръв. После погледна Борис.

— Виж ме. Виж какво направи.

— Да, днес е тъжен ден за теб, Виктор, съгласен съм, но не мога да ти съчувствам. — Борис го раздруса така силно, че зъбите му изтракаха. — А сега, задник такъв, кажи ми подробностите и после можеш да си поплачеш и да заспиш.

Сорая остана напълно неподвижна. Докосването на Ел-Ариан ѝ подейства като отрова, сякаш са я изложили на лъчението на полоний 210 и е започнала да се разпада отвътре, слаба и безпомощна.

— Коя сте вие, госпожице?

Сорая не каза нищо и продължи да гледа пред себе си. От болката в главата ѝ беше трудно да си събере мислите.

— Изглежда, че сме загадка един за друг, господин Ел-Ариан.

Той извъртя китката ѝ и тя изстена.

— По-скоро врагове, с каквито и други имена да се наричаме.

— Кой нареди да убият Лоран, вие или Маршан?

— Маршан беше бюрократ. — Гласът на Ел-Ариан беше като шкурка. — Занимаваше се с дреболии. Не му достигаше творческа визия, за да измисли смъртта на един предател.

Тя го погледна и това се оказа грешка. Беше като омагьосана, неспособна да помръдне. Не вярваше в понятия като доброто и злото, но през магнетичните му очи надничаше нещо неопишимо зло.

Тя грабна попивателната и я стовари върху слепоочието му. Ел-Ариан залитна назад към стола си и охлаби хватката си. Столът му избяга, плъзгайки се на колелцата си и той падна на пода. Сорая се обърна и изтича в коридора. Чу приглушен вой на аларма — Ел-Ариан вероятно беше натиснал копчето за спешни случаи. Появи се човек от охраната. Той извади пистолета си от черния кобур. Тя се втурна край него, като пътьом му нанесе удар с лакът по гърлото и пазачът се строполи на земята. Сорая се наведе, за да вземе оръжието му, но той я хвана и се наложи да го ритне в лицето, за да се освободи. Подмина асансьора — да се качи в него беше равносилно на това да влезе в капан. Тя хукна по коридора покрай отворените врати и надничашите през тях изненадани лица и стигна до стълбището към долния етаж. Зад себе си чу ругатните на Ел-Ариан.

Вземаше стъпалата по две наведнъж, макар че малко се олюляваше заради неспирната болка в главата. Придържаше се с ръка за лакираните дървени перила, за да не падне. Но когато стигна до средата, в дъното на стълбището от двете му страни пристигнаха пазачи и се затичаха нагоре. И двамата имаха служебни пистолети.

Сорая се обърна назад. Там вече се беше появил Ел-Ариан с оръжие в ръка. Той се пресегна да я хване, тя се опита да му се измъкне, но накрая попадна в лапите му.

---

[1] Башар ал-Асад, президент на Сирия от 2000 г. и лидер на партията Баас. — Бел.прев. ↑

Борн се усмихна на Ребека на излизане. Уханието на рози от парфюма ѝ се носеше след него по пистата. Видя служителя от охраната да ги чака точно както тя му беше казала.

— Извинете ме — обърна се на арабски към него Борн. — Това е първото ми посещение в Дамаск. Можете ли да ми препоръчате добър хотел?

Мъжът го погледна така, сякаш е досадна муха, и изсумтя нещо. Сблъскаха се, защото Борн се отмести, за да направи път на жена в количка. Борн му се извини, а служителят сви рамене и му записа името на хотела. Джейсън му благодари и си тръгна с неговата служебна карта.

Беше поизостанал от останалите пасажери, но се постара да изостане още повече. После намери това, което търсеше — врата, на която пишеше „Забранено влизането. Само за персонала“. До нея имаше електронен четец. Той прекара откраднатата карта през устройството и отвори вратата. Нямахше представа кой ще оглежда пътниците, докато минават през имиграционните служби, но знаеше, че не искаше никой да го разпознае, особено ако е от „Северий Домна“.

Мина през задните помещения на летището, без да е много сигурен къде отива, но намери схема за противопожарна безопасност на една стена. Отне му петнадесет секунди, за да я запомни и да си набележи откъде ще мине.

* * *

Сорая усети, че я влачат назад, и почувства студения метал на дулото, забито отстрани в главата ѝ. Забеляза, че пазачът се поколеба и се почуди. Не работят ли за Ел-Ариан? После те се отдръпнаха и тя видя Арон, Жак Робине и непознат млад мъж, който я гледаше със студения, преценяващ поглед на лекар. Целият приземен етаж беше евакуиран.

— Оставете оръжието — нареди му Арон. Беше въоръжен със „Зиг зауер“. Той мина през двамата пазачи и се приближи. — Не пипайте pistolетите, пуснете жената и ще си излезем оттук мирно и тихо.

— Няма шанс за мирно споразумение — отвърна Ел-Ариан, — нито тук, нито някъде другаде.

— Не можете да избягате — каза Арон и пристъпи напред. — Тази работа може да приключи добре, а може и да свърши зле.

— За нея със сигурност ще е зле. — Ел-Ариан силно натисна дулото в главата ѝ и тя изохка. — Освен ако не се отдръпнете и не ни позволите да минем необезпокоявани.

— Пуснете жената и ще преговаряме — намеси се Робине.

— Дори няма да удостоя предложението ви с отговор — презрително сви устни Ел-Ариан. — Не се страхувам да умра. — Той разтри бузата си в косата на Сорая. — Същото не може да се каже за вашата агентка.

— Те не е агентка — каза Арон.

— Не ми се слушат лъжи. — Ел-Ариан задърпа Сорая по стълбите. — С нея ще се поразходим през долния етаж и ще излезем навън. После ще изчезнем и това ще бъде краят на историята.

Той измина последните няколко крачки надолу и стъпи на мраморния под. Робине нареди на пазачите да се отдръпнат. Ел-Ариан се усмихна. Арон погледна Сорая в очите. „Какво се опитва да ми каже?“, запита се тя.

Ел-Ариан очевидно също забеляза размяната на погледи, защото му каза:

— Ако ме убиеш, ще убиеш и нея. Смъртта ѝ ще тежи на твоята съвест. Хазартен тип ли си? Искаш ли да поемеш този риск?

Докато говореше, той продължаваше да върви през залата. Стъпките им отекваха в безлюдното просторно помещение, където може би щяха да се разиграят последните сцени от живота ѝ. Знаеше, че Арон ѝ е направил някакъв знак. Ако мозъкът ѝ беше бистър, ако болката не я караше да примигава при всяко пулсиране, щеше да знае каква роля се иска да изиграе във финала на тази игра, защото не се съмняваше, че инспекторът е измислил някакъв ход. На негово място тя също щеше да има някакъв скрит коз.

Почти стигнаха до предната врата, следвани по петите от Арон и Робине. Сорая се чувстваше безпомощна като типичната героиня от всеки екшън филм, която изпада в беда, и това така я вбесяваше, че тя изтика болката в най-тъмното ъгълче на съзнанието си и се опита да помисли...

Позицията му! Арон заемаше позиция за фаталния изстрел. Щеше да стреля точно когато Ел-Ариан стигне до вратата. И тя би постъпила така. Видя как той застана под ъгъл около четиридесет и пет градуса зад дясното рамо на похитителя ѝ. Това беше най-уязвимата точка — изстрелът в главата.

Но когато погледна Ел-Ариан в очите и надникна в сърцето му, разбра, че той няма да се даде лесно и първата му реакция ще бъде да застреля Арон, а не нея. Войнишкият рефлекс да стреляш срещу нападателя си не беше нещо, на което Ел-Ариан щеше да може да устои. Можеше да застреля първо Арон и после нея, преди да падне, но Арон определено се намираше в смъртна опасност. Единият от мъжете, на които държеше, вече беше умрял заради нея, нямаше да позволи това да се случи и с друг.

Решението накара болката да отстъпи още по-назад в мозъка ѝ, в тялото ѝ нахлу адриналин и ясното желание да направи този последен жест, който ще ѝ даде усещането за справедливост, завършеност и смисъл на живота и смъртта. Също като Ел-Ариан тя не се страхуваше да умре. Всъщност, когато избра да се занимава с оперативна работа, прие, че това е неизбежният изход. Не беше мъченица, обичаше живота и затова с леко съжаление направи каквото трябваше — когато с Ел-Ариан стигнаха до вратата и видя как Арон вдига пистолета си, тя удари с тил похитителя си, заби лакът в бърбреците му и пое ролята на нападател.

Чу как Арон извика и усети как Ел-Ариан остава без въздух. А после попадна в окото на чудовищна буря, която я отхвърли настрани. Усети вкуса на собствената си кръв, почувства как пропада някъде и болката в главата ѝ изчезна.

После всичко потъна в абсолютна тишина.

* * *

Борн се качи на такси, чакащо пред летището. Дамаск се простираше пред него, лъчите на сутрешното слънце отскачаха по предното стъкло и нажежаваха тавана на колата, докато се носеха из улиците. Накара шофьора да го остави на няколко пресечки от онази част на улица „Шукри Куатли“, към която се беше запътил. Измина остатъкът от пътя пеша, смесвайки се с потока минавачи. Обиколи бързо и незабелязано сградата на „Ел-Габал“ с геометрична модернистка архитектура и огледа трите входа и охраната на всеки от тях. На предния вход, целият в стъкло и ковано желязо, не се виждаше охрана, но изчакването излезе добра стратегия, защото се оказа, че на точни интервали от по три минути зад стъклените врати преминават двама униформени пазачи. На западната страна на сградата имаше аварийен изход. Металната

врата изглеждаше стабилна и непробиваема, но Борн знаеше, че непробиваеми врати няма. В задната част откри просторна рампа, празна за момента. Зад нея се виждаха четири широки врати, но всичките бяха затворени. Пред тях седеше униформен пазач, пушеше и говореше по джиесема си. От време на време оглеждаше с присвити очи улицата, търсейки нещо подозрително или необичайно. За разлика от пазачите във фоайето, чиито оръжия бяха прибрани в кобурите, този носеше „Калашников“ АК-47, праметнат на гърба му. Борн огледа покрива и всички възможни подходи към него от различни ъгли. Нямаше дървета или телефонни стълбове, но сградата изглеждаше подходяща за изкачване.

Канеше се да тръгне, когато по улицата пристигна камион. Пазачът също го чу, защото прекъсна разговора си и натисна копчето отстрани на най-лявата врата. Почти незабавно четирите врати се вдигнаха. Сбръчкан мъж надникна навън, пазачът му каза нещо и той отново потъна в помещението отзад.

Докато камионът пристигне, обърне и доближи рампата на заден ход, се появиха двама мъже. И те имаха кобури с пистолети. Шофьорът излезе и като скочи на рампата, отвори задната врата с ключ. Вдигна я и застана до нея, а двамата мъже влязоха в каросерията на камиона. Пазачът свали автомата си и го насочи пред себе си. Беше млад и имаше леко притеснен вид, докато оглеждаше улицата.

Борн смени позицията си точно навреме. Двамата мъже започнаха да разтоварват първата от дузината дълги дървени каси с оръжие, които беше видял в склада в Кадис. Позна ги по формата и странния зелен цвят на дървото.

Трябваше да проникне вътре и да сложи СИМ картите, но щеше да се наложи да почака падането на нощта. Купи си сирийски дрехи, които щяха да му помогнат по-добре да се слее със средата, резец за стъкло, здрав нож с широко острие, руло електрически кабел, две въжета с различна дължина и кирка. Накрая купи и раница, в която да ги носи, взе такси до гарата и я остави в шкафче за съхранение на багаж.

Потърси си хотел, но това се оказа сложен въпрос. В първите три, които посети, имаше охрана във фоайето. Може би беше охраната на хотела, но се съмняваше. Разшири периметъра и отиде към южните предградия, където намери един по-западнал хотел. С изключение на две прашни кресла, две още по-прашни палми и прегърбена рецепционистка, във фоайето му нямаше нищо друго. Борн си взе стая на последния етаж и плати в брой. Жената прегледа паспорта му без особен интерес, записа името, националността му и номера на документа, а после му го върна заедно с ключа от стаята.

Борн отиде със скърцащия асансьор до шестия етаж, мина по гол, вмирисан циментов коридор и стигна до стаята си, малка, спартански обзаведена с легло, огледало на петна, миниатюрно шкафче, населявано от хлебарки, и протъркан килим. Единственият прозорец гледаше на запад. Зад пожарната стълба се виждаше оживена улица. Шумът от неспирното дневно движение проникваше през стъклото. Банята, доколкото можеше да се нарече така, беше в края на коридора.

Обстановката беше мизерна, но Борн беше виждал и по-лоши места. Легна и затвори очи. Имаше чувството, че не е спал от дни.

„Къде си, Борис? — попита се той. — Кога ще се появиш?“

Вероятно беше задрямал, защото щом си отвори очите, видя, че слънчевата светлина е станала по-наситено оранжева и пада по-ниско и по-косо. Лежеше в късния следобеден полуздрач и се чувстваше замаян и гроги, което означаваше, че преждевременно е излязъл от дълбокия цикъл на съня. Ослуша се и почти незабавно чу драскане по вратата. Не му се вярваше да е мишка.

Стана безшумно и отиде до стената зад вратата точно до пантите. Пресегна се и видя как

ключалката бавно се завърта откъм коридора. Дръжката на вратата също се раздвижи и той се стегна да посрещне влизащия.

В този момент някаква сянка мина през периферното му зрение само секунда преди през прозореца да нахлуят двама мъже сред дъжд от счупено стъкло.

* * *

Кристофър Хендрикс остана седнал зад бюрото си цял час, без да помръдне или да проговори. Секретарката му влезе веднъж, разтревожена, че не вдига вътрешния телефон, но само като го погледна, веднага излезе.

Сам на бюрото си, с образа на Скара, застинал на монитора пред него, Хендрикс усети как го обзема някакъв екзистенциален студ. Маги. Лицето ѝ вече представляваше набор от цветни пиксели, съставени от единици и нули. Това беше Маги — мираж, сън, електронна фантазия. Коя обаче беше Скара? Как беше успяла да премине проверките, да проникне през собствената му броня и да плени сърцето му? Дори сега, след като току-що бе научил шокиращата истина, сърцето му биеше в ритъма, който тя му беше задавала.

„Преди теб не съм обичала никого.“ Не знаеше дали да вярва на думите ѝ от видеото. „Нещо се случи, когато се запознахме, някаква мистериозна енергия премина през мен и ме промени.“ Дали най-после в края на записа му беше казала истината, или само така му се искаше? Последното ѝ съобщение поредната лъжа ли беше, целяща да го откаже да изпраща хората си да я издирят? „Това е последното ми пътуване.“ Какво, по дяволите, искаше да каже? Думите отекваха в главата му като погребални камбани и го караха да изтръпва.

Главата го болеше, а мислите му се въртяха безрезултатно в кръг. Вече не можеше да различи истината от неистината, защото толкова му се искаше думите ѝ да са истина, че усещаше нещо като метален вкус, сякаш от кръв, в устата си.

Беше пределно ясно, че е агент, при това дяволски умела. Но за кого работеше и как беше разбрала за Индиго Ридж? Превъртя лентата назад към краткото, но много наситено с преживявания време, което прекараха заедно. Сети се за пикника и какво беше споделил с нея — доста по-малко, отколкото тя вече знаеше, както се оказа. Идеята да предаде без бой на Данзигер охраната на Индиго Ридж беше нейна, въпреки че, разбира се, той не ѝ беше споменал никакви имена.

Защо му беше направила това предложение? Прокара ръка през очите си, но веднага я свали. Очите ѝ сякаш го хипнотизираха от екрана. Толкова му се искаше да посегне и да я докосне, не, не просто да я докосне, жадуваше да я вземе в прегръдките си.

Тя твърдеше, че го е предпазила. Какво пък означаваше това? „Спомняй си за мен и докато охраняваш Индиго Ридж.“

Изведнъж му просветна. Опитала се беше да го предпази, като го накара да престане да се занимава с Индиго Ридж. Но откъде беше разбрала за назначението му? Точността и подробностите на данните, с които разполагаше, надхвърляха въображението му. Нищо чудно, че беше успяла да мине през всички проверки. Мислено си отбеляза, че трябва да въведе промени в целия процес.

Постановка. Трябвало е да бъде изложен чрез видеозапис, направен в стая № 916 и предаден на медиите. След падението му щяха да го свалят от поста, без много да се церемонят с него и в охраната на Индиго Ридж поне за малко щеше да настъпи хаос.

Точно в този момент хората, за които работеше тя, щяха да нанесат удар.

Хендрикс вдигна телефона и натисна червения бутон. „Спомняй си за мен и докато

охраняваш Индиго Ридж.“ „Непременно — отвърна й мислено той, докато чакаше президентът да му се обади. — Обещавам ти.“

* * *

Двамата мъже го връхлетяха, преди да успее да се обърне с лице към тях. Третият влезе безпрепятствено през вратата. Обградиха го от всички страни. Бяха едри, прошарени мъжаги, вонящи на бира и пържена царевица.

Може да бяха дебеловрати, но не и недисциплинирани — улични бойци, печени и безжалостни, свикнали да нанасят крошета с метални боксове и да размахват сгъваеми ножове. Борн дръпна огледалото от стената и го удари в нечий бокс. То се строши на много парчета, но Джейсън взе едно по-голямо, без да се интересува от това, че то срязва дланта му, и заби острия ръб в окото на един от нападателите. Мъжът залитна назад и се блъсна в другарите си.

Друг бандит се нахвърли върху него с изваден нож, вероятно очаквайки, че Борн ще отстъпи, но той тръгна срещу него, хвана ножа му, дръпна го към себе си и заби парчето от огледалото в гърлото му. Шурна кръв и мъжът се олюля. Борн го хвана за предницата на ризата и го блъсна срещу другите двама, които го връхлитаха. Единият избута с бокса мъртвото тяло на колегата си, а другият извади шиш за лед и замахна към него. Борн му се измъкна и с три прави свали Ледения Шиш на колене, ритна го в главата и мъжът падна настрани.

Третият бандит, най-едрият, скочи към него и удари главата му в стената. Борн падна и бокса се стовари отгоре му. Замахна и му нанесе болезнен удар в лявото рамо. Борн го ритна, като същевременно се извъртя и заби лакът в корема му. Отхвърли тялото му от себе си и от полуклек го заби в стената, хвана главата му с две ръце и с рязък тласък му счупи врата.

Бокра се строполи. Борн реши да отдели минута за проверка на догадките си. Прерови джобовете им и намери колумбийски паспорти. Роберто Корелос му беше пратил наказателен взвод. Не беше забравил клетвата си да му отмъсти. Как го бяха проследили до Дамаск, беше пълна загадка. При всички положения обаче нямаше време и търсенето на отговора й щеше да почака.

Канеше се да излезе през прозореца, но се върна, взе шиша и като заобикаляше телата и парчетата стъкло, излезе от стаята, мина по пожарната стълба и се скри в падащия здрач.

* * *

Еврейският квартал на Дамаск, лабиринт от тесни стари улички, носещи отпечатъка на времето и видели доста жестокости, беше пълен с изоставени къщи, заключени с дебели вериги и медни катинари. Навсякъде се носеше ясно доловимото усещане за мъка и страдание, две чувства, които Борис добре познаваше.

Срещата със Семид Абдул-Кахар беше в десет часа, но той реши, че е по-добре да огледа района, преди да се заеме със задачата, която бедният Виктор Черкезов, вече покойник, беше определил като непостижима. Докато обикаляше по улиците край старата синагога, се върна мислено на празния парцел, където прекара изминалата нощ. Можеше да остави бившия си шеф жив, след като той му изпя всичките си тайни, но щеше да е глупаво или още по-лошо — връх на сантименталността. В неговата професия, когато човек станеше сантиментален, беше време да се откаже. И все пак тези, които напускаха или се пенсионираха, не бяха много. Иван беше

последният пример. Всъщност, помисли си той, докато свиваше зад един ъгъл, беше цяло чудо, че Волкин успя да заблуди всички, включително и него, и ги бе накарал да си мислят, че се е оттеглил. Но, от друга страна, искреността му беше една от отличителните му черти. Именно заради нея беше спечелил доверието на всички групировки. И никога не беше предавал тайните им. Сега обаче ставаше безпощадно ясно, че е предал тайните на всички групировки, взети заедно, на „Северий Домна“.

Борис поклати глава. Даже да доживееше до хиляда години като Метусалем, пак нямаше да разбере какво е накарало Иван, а после и Черкезов да се обърнат срещу родината.

Направи три пълни обиколки по улиците около старата синагога, сега седалище на Семид Абдул-Кахар, и картата на Еврейския квартал се запечата в главата му. Въпреки че стомахът му къркореше неудържимо, се почувства толкова покрит с мръсотия, че се запъти към „Хамам Нуредин“ на „Сук ал-Бзурие“ в друг район на Медина.

Плати, окачи си дрехите в дървено шкафче и за момент спря, за да разгледа ключа, който Черкезов беше получил в мюнхенската джамия и трябваше да достави след три часа в противната ръчица на Семид Абдул-Кахар. Беше малък, златен и със странна форма. Изглеждаше стар, но когато го одраска с нокът, патината му падна. Погледна под нокътя си. Не беше само патина, свалил бе и златното покритие.

Това го накара да погледне на ключето с нови очи. Златото е меко, така че не беше чудно, че е направен от по-твърд метал. Запита се дали не е желязо със златно покритие. Обърна ключа в пръстите си. Формата му беше с нещо странно позната. Нямаше как да го е виждал преди и все пак можеше да се закълне, че не му е за първи път.

Застанал гол пред шкафчето, увит само с хавлия през кръста, започна да рови в паметта си къде може да е попадал на него — може би в книга, списание, статия или дори разузнавателен доклад на ФСБ-2. Нищо не се получи.

Заклучи шкафчето със старомоден ключ, закачен на червена памучна каишка за ръка. Цветът означаваше, че си е платил за пълната услуга. Изшляпа до първата от многото кабинки с души, сауни и стаи за масаж с естествено горно осветление. Какво толкова се отключваше с този ключ и какво го правеше толкова ценен, че Черкезов трябваше лично да го донесе? И защо Черкезов? Със сигурност Семид Абдул-Кахар и „Северий Домна“ разполагаха с куп доверени агенти, които можеха да свършат работата.

Въпросите плуваха из главата му като ято рибки по време на процедурите — първо изкъпване, после изтъркване на тялото и накрая влизане в голяма сауна, облицована с плочки. Седна с кърпа на бедрата, подпря ръце на коленете си и опита да освободи мозъка си от въпросите, съмненията и хилядите отговорности, пред които беше изправен. Главата му беше наведена и погледът му се размаза, докато мускулите му бавно се отпуснаха. Усещаше как умората напуска тялото му заедно с потта. Превъзбуденият му мозък постепенно се успокои.

Изведнъж вдигна рязко глава, отвори лявата си ръка и погледна ключа в дланта си. В гърлото му се надигна смях.

Така се разсмя, че чак му потекоха сълзи от очите. Вече разбираше защо са избрали Черкезов да отиде в мюнхенската джамия, въпреки че Виктор мразеше мюсюлманите.

След двадесет минути лежеше по корем на масата за масажи и му превръщаха мускулите в мека пихтия. Затвори очи, заслушан в шляпането на ръцете на масажиста по гърба му. Затананика си, докато с дясната си ръка опипваше дебелия дървен клипс под масата, с който бяха хванати двете ѝ части.

Пред очите му падна сянка, той ги отвори и видя Зачек. Лицето му беше охлузено и червено като кърваво парче месо, подпухнало от едната страна. Кожата под врата му беше бяла като мляко. По тялото му нямаше нито един белег. Борис си спомни, че някога и неговото тяло

изглеждаше така.

— Каква изненада да се срещнем тук, Борис. — Усмивката на Зачек беше топла и предразполагаща. — Видях какво направи с Черкезов. — Той зацъка с език. — Тъжен край за човек, разполагащ с такава власт. Но пък властта е преходно нещо и животът е кратък, нали така?

— Изглеждаш като гаден бюрократ, Зачек. Отивай си у дома.

Усмивката на Зачек се изкриви, сякаш зле ушита от лош шивач.

— Какво ти каза Черкезов?

— Нищо — отвърна Борис. — Имаше по-як задник, отколкото очаквах.

Усмивката на Зачек замръзна.

— Не ти вярвам, Борис.

— Не се изненадвам. Нищо не разбираш от оперативна работа.

— Вече не сме ли партньори? — сви очи Зачек.

Борис подпря буза на сгънатите си ръце. Вратът му почваше да отмалява да го държи изправен.

— Предполагаше се да си в Москва и да се занимаваш със своята част от сделката.

— Честно казано, не ти повярвах, че ще спазиш своята.

— Да, но я спазих.

— Невероятно. — Зачек изненадващо перна с пръст ключа, който висеше от дясната китка на Борис. — Какво търсеше Черкезов в Мюнхен? Защо беше дошъл тук?

— Казах ти...

Зачек се наведе над Борис.

— Пренасяше нещо, нали? Донесъл го е тук. Какво беше?

— Нямам представа.

Зачек посегна към ключа от шкафчето. Когато Борис се опита да стане от масата, масажистът го натисна на мястото му.

— Какво, по дяволите, става? — попита Борис.

— Знаеш какво е това — Зачек се наведе и издърпа каишката от ръката му. Вдигна ключа пред себе си. — Нека да видим какво имаш в шкафчето.

Той си тръгна и Борис се опита отново да се надигне, но масажистът го натисна с цялата тежест на едрото си мускулесто тяло и не му даде да мръдне.

Не останаха дълго сами. В стаята влезе друг мъж. Лицето му беше триъгълно, лисиче, а черните му очи не се спираха на нищо за дълго. Не беше висок, но въпреки всичко изглеждаше някак импозантен. Тялото му беше набито и широко, а гърдите и рамената му бяха покрити с гъсти като мечи кожух косми. Макар и да не носеше униформа, Борис веднага го позна.

Насилено се усмихна, докато мъжът се приближаваше.

— Константин Лаврентиевич Берия, най-последно се срещнахме.

Борн вървеше във вечерния здрач по „Правата улица“, основната пътна артерия в „Баб Тума“, най-старата част на Медина. Без да знае дали е безопасно, изрови листчето, което му даде Ребека, и ѝ се обади. Долови удоволствието в гласа ѝ, когато се представи.

— Живея на странична уличка до „Харет Ал-Азариех“ — каза му тя. — Близо е до бившата еврейска синагога, всъщност тя е точно зад ъгъла. Ще дойда да те посрещна, иначе е почти невъзможно човек да ме намери от първия път.

Борн се съгласи с предложението ѝ. Видя я в началото на „Харет Ал-Азариех“, облегната на порутена тухлена стена, която можеше да е на хиляда години. Носеше плетени летни сандали, широка, дълга памучна рокля и ярко оцветена риза с дълъг ръкав в сирийски стил. Изглеждаше съвсем непринудено.

— Гладен ли си? — попита го, сякаш са отдавнашни приятели. — Знам едно местенце, където храната е страхотна, недалеч оттук.

Борн кимна и двамата тръгнаха по рушащите се сокаци и тесни улички. Всеки град в Близкия изток има своя, проникваща навсякъде миризма. В Тунис това е жасминът, във Фес — канелата, а Дамаск мирише на кафе с кардамон.

— Какво е станало с хотелската ти резервация?

— Стаята не беше прилична.

— В Дамаск има достатъчно други хотели.

— Но нито един от тях не е толкова труден за откриване, колкото твоят апартамент.

Тя се усмихна, сякаш знаеше, че не казва истината. Може би просто вярваше, че си пада по нея, и в такъв случай той нямаше намерение да я разубеждава. От друга страна, му беше любопитно. Не му приличаше на типичната стюардеса — леко отегчена, резервирана, интересуваша се от пътниците само докато са под грижите ѝ на борда.

Пътешествието из улиците на Медина е като пътуване в света на приказките. Във всеки прозорец и вход всевъзможни занаятчий работят със стъкло, коприна, глина и тъкани. Освен тях има пекари и месари, продавачи на цветя и шивачи, плетачи на кошници и бояджии на платове. Самите улици са пълни с улични търговци, продаващи какво ли не — от димящи чаши с гъсто турско кафе до сладолед с кардамон и бадеми. Мяркаха се ярките фигури на продавачите на вода, облечени в натруфения стил от времето на Омеядския халифат. Династията на Омеядите се беше установила в Дамаск, докато страховитите ѝ армии разширявали империята на изток от Багдад и на север през Средиземно море към Андалусия и Испания.

Когато Борн спомена, че чува наоколо си твърде често иракски акцент, Ребека каза:

— От известно време населението на Медина намалява. Иракчаните — сунити и християни, — избягали от дългата война, промениха това. Сега Старият град е пълен с хора.

Тя го заведе в ресторант с външна градина, претъпкан с клиенти и ухаещ на вкусни миризми. По стените се виеха лозници, а медните и железните лампи от филигран хвърляха полумесеци светлина по масите и по шахматно подредените плочки на пода. В нишите отзад и по стените, боядисани в охра, бяха окачени ярки цветни мозайки от времето на османските султани и войните на Омеядите.

Пълнобузест готвач изскочи от кухнята.

— *Marhaba.*^[1]

— *Marhabataun.* — отговори Ребека.

Той разтърси ръката на Борн и му каза нещо, което не се чу от шумотевицата.

След като се настаняха, Ребека каза:

— Не ни трябва меню. Балтасар ще ни направи специалните си блюда, вероятно фаруж, защото знае кои са любимите ми ястия. Имаш ли представа какво е това?

— Пиле с люти чушки и лук — отвърна Борн.

Донесоха им чиния с лозови сармички. Ребека поръча мате, аржентински чай, отскоро станал популярен в Сирия.

— И така — попита Борн, докато се хранеше, — защо живееш в „Баб Тума“?

Тя облиза зехтина по пръстите на дясната си ръка и му отвърна:

— Историята на евреите е тук. Разбира се, Медина пази историите и на други народи, но тази на евреите е най-вълнуваща — безстрашна, тъжна и смела.

— Сигурно съжаляваш, че почти не са останали евреи тук.

— О, да.

Матето пристигна и сервитьорът им го наля по чашите.

Борн го остави да изстине, но Ребека започна да пие чая си през сребърна сламка.

— Тъжно е да се гледат всичките тези руини — каза той, — изоставените сгради, заключени и тъмни. И най-вече синагогата.

— А, синагогата поне вече не е празна. Наскоро започнаха да я ремонтират.

— А има ли служби?

— Някакъв арабин живее в нея, не постоянно, но все пак... — Тя поклати глава. — Невероятно, нали?

— Понякога така свършват нещата — каза Борн. — Тъжно и смешно.

Тя си допълни чашата и поклати глава отново.

— Не би трябвало да е така. Не е редно.

Празната чиния изчезна и на нейно място се появи друга, пълна с фалафели.

— Разкажи ми за синагогата. Кой живее в момента там?

— Никой не знае всъщност — намръщи се Ребека. — Или поне не си признава. Но в този град тайните са обичайно нещо.

— Ти живееш доста наблизо. Сигурно си видяла арабина да влиза или да излиза.

Тя се усмихна и наклони глава така, че очите ѝ блеснаха на светлината.

— Защо се интересуваш толкова от синагогата?

— Имам работа с арабина, който живее там.

Тя остави чашата си.

— Знаеш името му?

— Да.

— Как се казва?

Той лапна един фалафел.

— Защо се интересуваш толкова от него?

Смехът ѝ беше като кадифе.

— С теб имаме общи интереси.

— Май така изглежда. — Борн отпи от чая си. — Името му е Семид Абдул-Кахар.

— Наистина ли? Известен ли е?

— В някои среди да. — Спогледаха се и Борн прочете в погледа ѝ, че знае повече, отколкото казва. Пристигна основното им ястие, вдигайки ароматна пара. Врявата около тях беше станала толкова оглушителна, че трябваше да се навеждат през масата, за да се чуват.

— Семид Абдул-Кахар е терорист — каза Ребека, — въпреки че гледа да не се издава.

— Откъде знаеш?

— Еврейка съм — отвърна тя.

Причината за интереса ѝ към човека, осквернил синагогата, стана ясна.

— Няма да намери нищо интересно в шкафчето ми — каза Борис.

— Да оставим Зачек сам да прецени това.

— Малко съм изненадан, че сте напуснали бункера на московската си централа.

— Някои неща си струва човек сам да направи — отвърна Берия. — Иначе къде остава удоволствието?

— Правилно постъпвате, като не се доверявате на Зачек.

— И вие го разбрахте, макар и по трудния начин. — Берия скръсти ръце пред гърдите си.

— Знаете ли, генерале, проблемът ви е, че сте твърде доверчив. Да ме убият, не мога да разбера как се задържахте на мястото си толкова дълго.

— При това преуспявайки — допълни Борис. — Нека да наричаме нещата с истинските им имена.

— Определено не проявявате страх — намръщи се Берия.

— Скоро ще поправим тази грешка. — Той се усмихна щастливо. — Наистина, генерале, никой не вярва, че сте оставили Черкезов да умре, без да си изпее и майчиното мляко.

Борис се загледа в него. После със свит пръст го повика да се приближи. Берия се огледа, сякаш се страхуваше да не би това да е капан, но после се наведе и приближи главата си до тази на Борис. Миришеше на скъп одеколон.

— И Сталин си слагаше одеколон, Берия. Знаехте ли го? — Борис изцъка с език. — Мъже, които си слагат одеколон. — Сви рамене, доколкото това беше възможно с масажиста на гърба му. — Какво повече да кажа?

Берия се усмихна насилено.

— Почакайте малко, Зачек ей сега ще се върне. Ако не е намерил нищо...

— Повярвайте ми, няма да е намерил.

— Ако не е — повтори Берия, подчертавайки думите си, — ще ви преведем в тайната ни квартира. Там имам хора, които са абсолютни специалисти.

— Предполагам, че ги знам по име или съм чувал за тях — каза Борис.

Берия го погледна въпросително.

— Не ви разбирам, генерале.

— Малко хора ме разбират. — Борис разтвори лявата си ръка и го остави да види ключа.

Берия го взе от ръката му.

— Това ли е?

— Черкезов трябваше да го предаде на Семид Абдул-Кахар.

Берия рязко вдигна глава и черните му очи на невестулка се забиха в тези на Борис.

— Този терорист е тук?

— Според Черкезов — отвърна Борис. — Резиденцията му е в старата синагога в „Баб Тума“. Ако предположим, че съм в тази баня от един час, срещата е след два часа.

Сянката на подозрение за секунда помрачи победоносното изражение на Берия.

— Защо ми казвате това, генерале?

— Знам кога са ме надиграли. И нямам желание да ме откарват в тайна квартира, пълна с остри нокти и зъби.

Берия въздъхна точно когато в стаята отново влезе Зачек, хвърли ключа от шкафчето на пода и поклати глава.

— Скъпи генерале, благодаря ви за любезното съдействие, но се страхувам, че не мога да ви оставя тук. Не мога да оставям нерешени проблеми зад себе си.

Той вдигна очи към масажиста и му кимна. Мъжът моментално сграбчи Борис в мечешка хватка. Берия се обърна, без да се интересува от по-нататъшната му съдба. Вдигна ключа и го показа на Зачек. Докато двамата излизаха, Зачек му хвърли един последен поглед, който можеше да означава всичко. Борис не му обърна внимание — беше се концентрирал напълно върху това, което му предстоеше да извърши.

Масажистът се беше надвесил над масата. С лявата си ръка бе затиснал врата му, а с десния крак — долната част на таза му. С дясната си ръка Борис напипа дървеното трупче под масата и го дръпна със същите решителност и устрем, с които веднъж дръпна халката на ръчна граната.

Останала без опора, предната част на масата се срути. Масажистът загуби равновесие и охлаби натиска си върху тялото му. Борис се плъзна по масата, сви крака и се измъкна изпод проснатото тяло на мъжа. Докато той се опитваше да стане, Борис го удари отстрани по лицето, но понеже това не даде особен резултат, заби коляното си на същото място. Масажистът се стовари, сякаш повален със секира.

Борис си взе ключето от шкафчето и отиде да си вземе дрехите, като внимаваше да не попадне на Берия и неговия малък помияр. Ако беше сигурен, че никога повече няма да види агент на СВР в живота си, щеше да си отиде от този свят удовлетворен. Знаеше обаче, че няма смисъл твърде много да се надява.

* * *

— Главата ме боли. — В дясното ухо на Сорая се чуваше някакво пиццене, което нямаше нищо общо с бинтовете, опасали половината ѝ глава.

Лицето на Арон изплува пред очите ѝ.

— Знам.

— Много ме боли.

— Радвай се, че не умря. След онзи номер...

— А Ел-Ариан?

Той реагира на тревогата в гласа ѝ.

— Застрелях го...

— Сигурен ли си?

— Три изстрела в гърдите и един в главата. — Той се изсмя слабо. — Да, сигурен съм.

Сорая видимо се отпусна и облиза сухите си устни.

— Жадна съм.

Арон взе пластмасова чашка от един поднос, наля вода в нея и ѝ сложи сламка. Направи нещо с леглото и главата, раменете и тялото ѝ се вдигнаха, без да трябва да се надига от възглавницата.

Тя започна да смуче вода през сламката.

— Пак си в болницата за съжаление. — Усмивката му стана несигурна. — Недей да прекаляваш с водата, че иначе ще вземе да се връща назад. — Той остави чашката на подноса. Когато се обърна, очите му се втренчиха в нейните. — Без малко да те убият.

— Без малко не се брои.

Той обаче не се засмя на думите ѝ и тя продължи:

— Добре де, благодаря.

— Длъжник съм ти, Сорая.

Тя погледна настрана.

— Нищо не ми дължиш.

Той въздъхна, придърпа с крак един стол и седна до нея.

— Защо избяга?

— Мразя болниците.

Той изглеждаше облекчен.

— Мислех, че мразиш мен.

— Мъжка логика — каза тя.

— Съжалявам за Чалтум.

От очите ѝ потекоха сълзи. Арон скочи и ги избърса с хартиена кърпичка. Сорая се дръпна като опарена.

— Махни се от мен!

Той отстъпи, пребледнял и разстроен. После се обърна и тръгна към вратата. Тя го изчака да натисне дръжката и му нареди:

— Върни се.

Арон се поколеба и се обърна към нея. Виждаше, че не е сигурен как да постъпи. Някаква черна сила я изгаряше отвътре и се наслаждаваше на властта ѝ над него. После обаче искрата угасна така, както се беше събудила, и я остави разтреперана и с усещането за празнота.

— Какво има, Сорая?

— Арон, моля те.

Той се приближи предпазливо, седна неспокойно на крайчеца на стола, сякаш готов във всеки момент да побегне. Тя го погледна. Целият ѝ боен дух я беше напуснал. Имаше чувството, че е минала през някаква ужасна огнена проверка и всичките ѝ любови, желания и нужди са се превърнали в пепел и са я оставили оголена, но неуязвима. Усети, че силата ѝ се завръща, но това беше някаква друга сила, за която ѝ трябваше повече време, за да я опознае.

Примигна и затвори очи за малко.

— Сорая?

Долови тревогата в гласа му.

— Как съм?

— По-добре, отколкото можеше да се очаква. — Като че ли изпита облекчение от смяната на тема с нещо по-конкретно. — Когато те докарахме, докторите бяха много притеснени. Честно казано, не мисля, че ти давах много шансове да оживееш. Раната обаче изглеждаше по-сериозна, отколкото се оказа. Куршумът от пистолета на Ел-Ариан те е одраскал доста високо над очите, така че зрението не е пострадало. Уверяват ни, че с времето и слухът ти ще се нормализира.

— Нямам парализа, нали?

— Не, но на мозъчното сътресение, с което си се разхождала насам-натам, ще му трябва време да отшуми, иначе ще имаш неврологични проблеми. Тичането е забранено.

— Както и падането по стълби.

Той се усмихна.

— По добре е да се отучиш от този навик.

— Обещавам. — Пръстът ѝ задраска по чаршафа, сякаш нямаше търпение да го отметне. — Предполагам обаче, че ще се наложи да ме водиш на по-безопасни места.

Изражението му веднага стана сериозно.

— Сорая, обещавам да те измъкна веднага щом стане възможно. Само ден-два, за да довършат изследванията, и после ще се възползваме от влиянието на Робине, стига все още да говори с мен.

— Какво е станало между вас?

— Аз те изпуснах, а той беше готов да ми съсипе кариерата, ако не те намеря жива и здрава.

— Ще говоря с него.

— Най-после! Имам си защитник!

Той се засмя и тя се присъедини към него, въпреки че леко я позаболя. Болката нямаше значение. Тя просто ѝ напомняше, че е жива, а от тази мисъл ѝ ставаше добре.

— Но ще трябва да бъдеш много добра — каза Арон. — Имаш нужда да поостанеш в леглото.

— Не се тревожи. Вече изпитвам здравословен респект към мозъчните сътресения. — Тя се усмихна широко. — Добре, че имам хотелска стая, нали?

Той кимна.

— Но сега трябва да си почиваш.

— След минута. Моля те, подай ми джииесема.

Той я изгледа строго, но изпълни желанието ѝ. Порови в плитко шкафче, донесе ѝ го и когато го включи, тя видя четири съобщения от Хендрикс, но нито едно от Питър. Погледна към Арон.

— Окей, хайде сега, чупката.

— Какво означава това? — намръщи се той.

— Остави ме сама.

Той кимна.

— Ще бъда отвън.

— Нямах ли си друга работа?

— Имам. — Той отиде до вратата, отвори я и се усмихна. — Но се уча да я прехвърлям на други.

* * *

В гълчавата на ресторанта Борн едва не пропусна да си чуе телефона. Тъкмо се беше развихрил и извличаше информация от Ребека за архитектурния план на синагогата. Помисли си дали да не го остави да си звъни, но видя, че обаждането е от Сорая, и вдигна. Не можеше обаче да чуе нито дума, затова се извини, излезе на улицата и повървя няколкостотин метра през един проход, притискайки се до стената на рушаща се сграда, затворена с катинар.

— Къде си? — Гласът ѝ звучеше напрегнато и сериозно.

— В Дамаск. — Борн не изпускаше от очи минаващите пешеходци. Дали заради Борис или заради Корелос, все едно, трябваше да се пази от наказателни отряди и самотни убийци. — Ти добре ли си?

— Да. В Париж съм. Опитах да се свържа с Питър, но той не си вдига телефона, което е доста странно. Никой не го е чувал или виждал.

— Свържи се с Тайрон. Ако не знае нещо, то поне ще намери начин да научи.

— Бива. — Тя му разказа всичко, което беше открила за „Монишън Клъб“, връзката с арабските терористи и следата, довела до мюнхенския клон на „Нимфенбург Ландесбанк“. Не спомена за Амун, защото не искаше да произнася името му, а още по-малко да изслушва съболезнования, колкото и да са искрени. Завърши разказа си със смъртта на Бенджамин Ел-Ариан, но пропусна да спомене за собственото си състояние.

Съзнанието на Борн обработваше цялата тази информация със скоростта, с която я получаваше.

— Интересното е, че финансите на „Северий Домна“ се управляват чрез мюнхенска банка и Семид Абдул-Кахар, главата на „Джамията“ в Мюнхен, също е тук, в града, където „Северий

Домна“ има щабквартира и депо.

— Депо за какво?

— Не съм сигурен, но смятам, че се гласи скорошна атака на американска земя.

— Целта?

— Не... — Борн прекъсна разговора, защото беше забелязал някого — лице, появило се за секунда сред морето от глави. Затвори телефона и тръгна след човека. Когато го приближи, разпозна походката му. Дори без да се вглежда в лицето му, установи, че това е Борис.

Борн си проправи път през тълпата, изпълнила докрай тесните улички. След няколко минути придоби усещането, че Борис се е запътил към синагогата. Какво ли беше намислил? Ако го беше последвал дотук, определено бе изтървал следите му. Само че не му приличаше на някой, който се е изгубил. Напротив, беше напълно съсредоточен, като човек, тръгнал да изпълни мисията си.

Входът на синагогата се намираше на тясна, непривлекателна уличка, който водеше към покрит с павеа двор, в центъра, на който се мъдреше едно маслинено дърво. Когато стигна до място, от което можеше да държи пътя под око, Борис се скри обратно в сенките. Застана с ръце, скръстени пред гърдите като на египетска мумия, и зачака, без да помръдва.

Нищо не се случи. Никой не влезе или излезе от уличката, водеща към синагогата. Парченцето небе, което виждаше, беше карнавално осветено от прожекторите на минаретата, които оцветяваха нощта в електриково синьо.

Борн извади телефона си и набра номера на Борис. Скри в сенките, Борис се стресна и бръкна да извади своя телефон. В този момент Борн излезе от мрака зад него.

— Здравей, Борис — каза той. — Разбрах, че са те изпратили да ме убиеш.

---

[1] Здравейте (арабски). — Бел.прев. ↑

— Джейсън, какво, по дяволите, правиш тук?

— Мога да ти задам същия въпрос, Борис. — Борн се опита да го разгледа в мрака. — Въпросът е дали някой от нас ще каже истината.

— Кога сме се лъгали?

— Кой може да каже, Борис? Ти знаеш много повече за отношенията ни от мен. В момента, доколкото виждам, нищо не е такова, каквото изглежда.

— Напълно съм съгласен. Толкова хора ми извъртяха номера през последните дни, че ми се зави свят.

— В приятелството най-важното е доверието.

— Отново съм съгласен, но ако се налага да се замисляш, значи то не съществува.

Горчивината в гласа му изненада Борн.

— Къде се крие проблемът, Борис?

— Току-що пристигнах от Мюнхен. Един от най-старите ми приятели се опита да организира убийството ми там. Всъщност ти го познаваш. Иван Волкин изобщо не се е пенсионира. Работил е за „Северий Домна“ от години.

— Моите съболезнования.

— Не изглеждаш изненадан.

— Единствената изненада беше, че сте приятели.

— Е, вече не сме. — Борис извърна глава и надникна към улицата. — И, изглежда, никога не сме били.

Борн изчака малко от уважение към чувствата на Борис.

— Защо би тук — попита той накрая, — за да предадеш специални поздравии на мен или на Семид Абдул-Кахар?

— От теб не могат да се опазят тайни, а? Защо ли не съм изненадан. — Борис се изсмя невесело. — Нека да ти кажа нещо, приятелю. Преди няколко часа човекът, който ме принуди да избирам между това да те убия и да запазя кариерата си, получи специалния ми поздрав.

— Значи необходимостта да ме убиеш е отпаднала.

— Никога не я е имало, Джейсън. Ако бях изпълнил нарежданията на Виктор Черкезов, нямаше да остане достатъчно от мен, та да имам кариера. — Той изсумтя. — Между другото, откъде знаеш, че този задник Семид Абдул-Кахар живее тук?

— А ти?

Двамата се изсмяха. Борис го удари по гърба.

— По дяволите, Джейсън, толкова се радвам да те видя! Трябва да пийнем и да отбележим срещата ни, но първо очаквам Константин Берия, шефът на СВР, и оня малък негодник Зачек да се появят тук.

— Защо?

Борис му разказа за ключа, който Черкезов трябваше да донесе на Семид Абдул-Кахар по нареждане на „Северий Домна“.

— Оставил си Берия да ти го вземе? — попита Борн.

Борис се изсмя.

— Не че особено ще му послужи. Не е истински, нищо не можеш да отвориш с него. Направен е по модел от видеоигра. — Забеляза изражението на Борн и добави: — Трудно е да се повярва, но някой в „Северий Домна“ има чувство за хумор.

— Странното за вярване е, че ти разбираш нещо от видеоигри.

— Трябва да съм в крак с времето, Джейсън, иначе малките технократчета ще ме прегаят, устремени към властта. Те използват видеоигрите, за да поддържат уменията си и да запазят миризмата на кръв в ноздрите си.

— Ние с теб правим това на живо.

— Тия младоци не ги бива за оперативна работа. Все търсят бързите бутони.

— Към ключовете, с които се отваря следващото ниво.

— Така е. Не мислят с главите си.

Разхлаждащ вятър мина по улицата и донесе миризмата на подправки. Мюзинът подхвана молитвите си през усилвателите и заглуши всички други шумове. Улицата опустя.

— Ключът е бил тест — каза Борн.

— За да видят Дали Черкезов е надежден и послушен — кимна Борис. — Той се е провалил.

— С гръм и трясък. Но Семид Абдул-Кахар не го знае още. А Берия не знае, че го причаквам. — Борис сложи ръката си на гърдите на Борн. — Дръж се. Идват.

Борн видя двама мъже, които се приближаваха. Носеха дълги палта, които стигаха до върховете на обувките им — ясен сигнал, че под тях има оръжие с дълга цев. По-възрастният беше нисък и приличаше на невестулка, а по-младият — по-висок и с лице, което сякаш беше минало през месомелачка. Борн се усмихна, когато си представи как юмруците на Борис се стоварват зловещо върху технократчето.

— Ще ги пречукам тези задници — закани се Борис. — Опитаха се да ме убият.

— Струва ми се, че носят доста сериозни оръжия — отбеляза Борн.

— И аз така виждам.

Борн се приготви, но с крайчеца на окото си видя една фигура с черна роба и фередже да се приближава от другата страна на уличката. Беше Ребека.

* * *

След като се погрижи за охраната на Индиго Ридж, Хендрикс направи точно това, което Скара го беше помолила да не прави — захвана се да я търси. Първо пробва джиясема й, но някакъв китаец го прати на майната му на мандарински диалект. После проведе личен разговор с Джонатан Брей, шефа на ФБР. С Брей се познаваха отдавна и често си правеха услуги.

— Само кажи какво искаш, Крис — каза му Брей, — и ще го получиш.

— Търся някой, който се е покрил — започна да обяснява Хендрикс, изгарящ от срам, унижение и особената болка на отхвърления любовник. — Тя може вече да е напуснала страната. — Спря за секунда. — Влязла е като Маргарет Пенрод, но това е псевдоним. Не се съмнявам, че в момента се подвизава под друго измислено име.

— Имаш ли идея какво може да е?

Ужасните чувства отново налегнаха Хендрикс.

— Не.

— А снимка?

— Ще ти изпратя. — От службата за проверки на персонала би трябвало да имат, помисли си Хендрикс, иначе съвсем ще заприличам на идиот. — Но в момента ми трябват двама от най-добрите ти детективи.

— Дадено — отвърна Брей.

Хендрикс се среща с агентите пред апартамента на Скара. Когато никой не се отзова на звъненето им, те влязоха с извадени оръжия, макар той да им каза, че не е необходимо. Такава е процедурата, отвърнаха му те почти едновременно като роботи. Щом осигуриха периметъра, се върнаха при вратата, както им нареди Хендрикс, охранявайки я като вързани кучета пазачи.

Хендрикс обходи едностайния апартамент. Дневната беше депресиращо празна и излъчваше мирис на запуснато. Нищо не подсказваше, че е живяла тук. Същото се отнасяше и за малката баня, където по тесните полици на шкафчето за лекарства се стелеше само прах. В казанчето нямаше нищо друго освен вода, а ваната беше измита, без утайка или полепнали косми.

Влезе в банята и моментално усети миризмата ѝ. Прерови чекмеджетата на скрина, но те бяха празни. Издърпа ги и ги обърна — търсеше дали няма нещо, залепено за дъното им. В гардероба намери куп закачалки, но нищо повече. В единственото чекмедже на нощната масичка имаше два кламера, визитка с измислената ѝ професия и крайчец на молив.

С тежка въздишка седна на леглото, което поддаде под тежестта му както тялото ѝ. С ръце на коленете, се наведе и се загледа в пода. Липсваше му, не можеше да отрича повече. Някаква дупка се беше отворила в него, а си бе обещал никога повече да не я усеща. Очите му се замъглиха и мислите му се завихриха като оттичаща се в канала вода. И в този момент телефонът му иззвъня.

— Хендрикс.

— Господин министър, обажда се агентът от ЦРУ Тайрон Елкинс.

Думите му бавно проникнаха в замъгления мозък на Хендрикс.

— Откъде имаш номера ми, синко?

— Трябва да ви предам съобщение от Питър Маркс.

Хендрикс се смръщи и усети напрежение в рамената и ръцете си.

— Къде е Питър?

— В безопасност е, сър. Нападнали са го. Иска да говори с вас.

— Ами, добре, дайте му телефона. — Настъпи пауза. — Питър?

— Да, сър.

— Добре ли си?

— Да, сър.

— Какво, по дяволите, стана с теб?

Питър му разказа как се е разминал на косъм със смъртта в гаража и за бягството си от линейката и фалшивия медицински екип.

— Чист късмет си беше, че Тайрон е бил зад мен — завърши Питър.

— Къде си? Ще изпратя хора да...

— С цялото ми уважение, сър, след пробива в сигурността, за който ме предупредихте, и това, което стана в сградата, бих предпочел никой да не знае къде съм в момента. Сорая ме откри чрез Борн.

— Борн ли?

— И двамата със Сорая познават Тайрон, сър. Само толкова мога да ви кажа за момента.

— А Сорая?

— Още е в Париж. Разбрала е кой е убил нейния човек. Бенджамин Ел-Ариан. Той е мъртъв вече. — Питър му предаде информацията, която беше предизвикала нападението срещу него. — Трябва да изпратите екип да доведе Рой Фицуилямс във Вашингтон за разпит възможно най-

скоро. Фицуилямс е бил консултант на сирийската минна компания „Ел-Габал“, но не го е споменал, когато е минавал проверките.

Още един пробив в системата за проверка на персонала, отбеляза си Хендрикс. Цяло чудо беше, че правителството още се крепеше.

— Търсим непосредствена заплаха на територията на САЩ — каза Питър.

„Спомняй си за мен и докато охраняваш Индиго Ридж.“

— Индиго Ридж — тихо повтори Хендрикс.

— Именно.

— Браво, Питър.

— Сър, съжалявам, че ви създадох проблеми. Бяхте прав, когато ми възложихте Индиго Ридж по този индиректен начин.

— Радвам се само, че решението ми не доведе до смъртта ти.

— Работата ви не е лека — отвърна му Питър, — но вие я вършите добре.

— Благодаря. — Хендрикс се замисли. — По съображения за сигурност, докато не разплетем тази ситуация, Тайрон да ми се обажда всеки ден по обед. Ще ти съобщя веднага щом задържим Фицуилямс. Заслужавах да присъстваш на разпита му.

Той затвори и се обади на директора си по оперативните мероприятия в Индиго Ридж, който вече беше подложен на нападките на Данзигер.

— Остави го — каза му Хендрикс. — Искам да вземете един отряд и да арестувате Рой Фицуилямс.

— Сър?

— Чухте ме. Назначете най-добрите си хора да го доведат със самолет във Вашингтон. Незабавно. Ще поръчам да ви чака машина на военновъздушните сили. Искам да го доведете право при мен, ясно ли е?

— Съвсем ясно, сър. Смятайте, че е станало.

Хендрикс се обади на познат генерал от военновъздушните сили и го помоли да разреши използването на самолета. Когато остави мобилния си телефон, погледът му попадна на визитката на Скара, оставена в чекмеджето на нощното шкафче.

„Работата ви не е лека“, беше му казал Питър. В съзнанието му изплува образът на Скара, така както я беше видял в деня, когато се запознаха, клекнала в скромната му градина при лехата с розите.

Взе картичката ѝ. В центъра ѝ беше отпечатана роза. С разтуптяно сърце той скочи и излезе на бегот от апартамента, оставяйки озадачените агенти от ФБР зад себе си.

* * *

Ребека вече не приличаше на стюардеса — излъчваше някаква напрегната съсредоточеност и целеустременост. Очите ѝ пламтяха, а бузите ѝ бяха поруменели, сякаш се канеше да се хвърли срещу съдбата с главата напред. Беше се преобразила в ангел на отмъщението. Очевидно, след като я остави в ресторанта, се беше преоблякла, с което потвърждаваше подозренията му — че има своя мисия по отношение на обитателите на синагогата. Липсвал ѝ беше само някакъв подтик и той ѝ го бе дал, когато ѝ съобщи самоличността на арабина, осквернил еврейския храм, край който беше избрала да живее. Подозираше, че тя е агент на „Мосад“, но в крайна сметка това нямаше значение. Канеше се да проникне в синагогата и да убие Семид Абдул-Кахар. Проблемът беше, че без да иска, щеше да попадне право под смъртоносния кръстосан огън между охраната му и СВР. Трябваше да я спре.

Канеше се да ѝ препречи пътя, но тя промени посоката. Очевидно все пак не отиваше към уличката, водеща за синагогата. Поради прекъснатия им разговор относно вътрешното устройство на храма обаче Борн знаеше къде отива.

Той дръпна Борис и тръгна подир нея, но колегата му се възпротиви.

— Луд ли си? Ще провалиш всичко.

Борн се обърна към него.

— Въпрос на доверие, Борис.

Борн се поколеба за малко, кимна и го последва по уличката вляво, почти паралелна на другата, по която се стигаше до синагогата.

Борн видя как Ребека сви вляво и изчезна. Ускори крачка, следван по петите от Борис. Когато стигна до мястото, където се скри Ребека, видя съвсем тесен проход, колкото за един човек. Впусна се напред, опитвайки се да се спомни плана на древната синагога, така както Ребека му го беше описала.

Изведнъж стигна до края на прохода и се изправи пред празна стена.

— Какво, по дяволите, става, Джейсън? — попита Борис.

— Вървим по петите на агент на „Мосад“, който знае друг вход в синагогата.

— Откъде по-точно? През стената ли е минал?

Отвсякъде ги обгръщаше тъмнина. Борн си повтори всичко, което му беше казала Ребека за синагогата. Знаеше къде се намира по отношение на прохода, затова се обърна наляво и опипа стената, търсейки някакъв лост или дръжка. Нищо. После отстъпи назад една крачка и едва не се блъсна в Борис, но с десния си крак напипа метална решетка.

Двамата отстъпиха, така че Борн да може да клекне и да я опипа с ръце. Беше квадратна и достатъчно голяма, за да се промуши човек през нея. Той провря пръсти през дупките, вдигна я без усилие и я подпря до стената. После пъхна краката си в дупката и обувките му стъпиха на нещо.

— Има стълба — каза той на клекналия до него Борис.

Двамата слязоха един подир друг. Стълбата беше направена от желязо, но бе толкова стара, че се ронеше под пръстите им. Пристигнаха на долното ниво, изсечено в скалата. Борн видя отляво някакъв слаб отблясък, който ги отведе под синагогата. Каменни стълби водеха нагоре и двамата с Борис ги изкачиха, придвижвайки се изключително внимателно.

На върха имаше врата, направена от грубо рендосани дъски, хванати с широки бронзови ленти. Борн внимателно натисна желязното резе и бутна вратата навътре. Минаха през прага и се озоваха в част от синагогата, която още се реставрираше. Плочи от черен камък и набразден с жилки мрамор бяха подпрени на едната стена или сложени върху грубо сковани магарета, приготвени за рязане по размер. Тънки безцветни завеси отделяха работната площадка от останалата част, за да не се разнася прах.

Приблжиха се крадешком почти до завесите. Борн се заслуша да долови звуци от боричкане, но чу само стъпки, приглушени от килими и някоя и друга дума на арабски, изречена тихо, но напрегнато.

Разтвориха завесите и преминаха в централната част, подновена в арабски стил.

— Агентът на „Мосад“ може само да намери смъртта си тук — прошепна Борис.

— „Тя“ е — поправи го Борис. — И се казва Ребека.

— Може да ни провърви и СВР и Семид Абдул-Кахар да се изпотрепят взаимно — измърмори Борис, загледан по средата на помещението.

По тона му обаче си личеше, че не му се вярва много да стане така. Нещата в техния свят никога не се подреждаха толкова добре — имаше твърде много гняв и силни емоции, твърде много вече пролята и чакаща да бъде пролята кръв.

Придвижиха се напред. Огромните пространства, планирани от древните архитекти за синагогата, сега бяха разделени на малки стаи, всичките красиво изрисувани и обзаведени като султански харем. Нямаше нито следа от суровата натура на пустинните араби. Молитвените килимчета бяха пищни, изтъкани от най-фина коприна в сложни форми, подобни на скъпоценни камъни.

— Къде по дяволите, са Берия и неговият лакей? — прошепна Борис.

Борн се питаше къде изобщо са всички. Нямаше идея колко са хората на Семид Абдул-Кахар и доколко тежко са въоръжени. Погледна нагоре и откри безопасен начин да разбере. Конструкцията на стаите беше направена от дебели, дялани на ръка греди от ароматен кедър и стигаше до височина около три метра — доста под истинската височина на сградата. Нямаха тавани, а само кръстосани греди върху вертикалните подпори с праметнати през тях от край до край ивици плат.

Той направи знак на Борис да продължи напред и се изкатери по една греда, намирайки си къде да стъпи по грубо одяланата ѝ повърхност. Гредите бяха масивни и даваха възможност да се качи на тях, докато пълзеше от стая в стая. През тънкия плат се различаваха местоположението и движенията на фигурите в тях. Видя трима от хората на Семид Абдул-Кахар — единият, сам в стаята, се приготвяше за молитва. Нямаше и следа от Ребека или самия Семид Абдул-Кахар. Знаеше, че и тя сигурно търси арабина като него. Мъжете просто бяха временно препятствие.

И изведнъж я видя в петата стая. Беше със Семид, но сцената, на която стана свидетел, изобщо не му хареса.

* * *

Борис се промъкна с малки котешки стъпки, както в стихотворението^[1], което беше научил наизуст като малък и си повтаряше всяка нощ, преди да заспи, сякаш е молитва. Днес обаче в сърцето му имаше мъст и Зачек и Берия не му излизаха от главата. Хрумна му, че работата му се върти около поредица от нанесени обиди и възмездие за тях. На човек му оставаше само да се моли да оцелее... с малки котешки стъпки.

Влезе в стаята и намери мъж, коленичил на молитвено килимче с глава към Мека. До него беше оставена пушка с къса цев. Думите на молитвата, произнесени полугласно, падаха като дъжд от устата му, докато се клатеше напред-назад. Борис изчака челото му да докосне килимчето. После тихо пристъпи към него и с цялата си тежест натисна врата му с крак. Чу се поредица от изпращания, сякаш някой пука балончетата от хартия за увиване на стъкло и тялото на мъжа се отпусна бездиханно.

Борис взе пушката, прекрачи трупа и продължи нататък.

* * *

Зад Ребека имаше двама мъже. Борн не можеше да разбере дали тя го знае, затова скочи от гредата, разкъсвайки плата. Падна на присвити крака. Мъжете се обърнаха, той описа дъга с крака си и удари единия зад коленете. Мъжът се стовари на пода и Борн веднага се нахвърли отгоре му с юмруци.

Ребека удари втория отстрани по главата. Той залитна, но успя да вдигне пушката си и да изстреля порой от куршуми. Тя падна в краката му, той вдигна приклада, канейки се да го

стовари на тила ѝ, но тя го изпревари и заби юмрука си в слабините му. Той се преви на две, а тя извади тънък нож изпод черната си рокля и разпори корема му от край до край.

Очите му се облещиха от шока, но тя вече го прескачаше и се пресягаше към крайчеца на робата на Семид Абдул-Кахар. Той се спъна, но с помощта на кама с широко острие отрязва част от плата, освободи се и изтича извън стаята.

Борн стана от пода и изтича след Ребека, която последва Семид извън харема в същинската част на синагогата.

* * *

Щом чу автоматичната стрелба, Борис се затича. Берия и Зачек, и двамата насочили автомати „Калашников“ пред себе си, стояха разкрачени един до друг и безмилостно забиваха куршумите в шестима от бандитите на Семид Абдул-Кахар.

Зачек забеляза Борис, докато той влизаше през входа, и насочи към него автомата си, стреляйки наред, без да се цели. Борис се скри зад вратата, през която беше дошъл. Стрелбата беше толкова ожесточена, че се принуди да изчака клекнал и с разтуптяно сърце, преди да се покаже отново. Намери само труповете на шестимата мъже, сгърчени и кървящи от многобройните рани. Нямаше и следа от Берия или Зачек.

Сдържайки яда и недоволството си, той огледа стаите една по една, като едновременно се заслушваше. После чу нови изстрели и тръгна наляво. Щом прекоси прага, в левия му прасец се заби куршум. Кракът му се подгъна и той падна на дясното си рамо, претърколи се, изправи се на коляно и отвърна на огъня. За малко да отнесе главата на Зачек, но мизерникът успя да се отдръпне в последния момент.

Борис се премести, въпреки че го заболя и левият глезен не го държеше. Добре че го направи, защото главата и раменете на Зачек се появиха иззад стената и той стреля по мястото, където само малко преди това се намиреше Борис. Карпов завъртя пушката и стреля по ъгъла в стената, зад който се укриваше Зачек. Разхвърчаха се дърво и гипсови отломки и Борис отново се премести, този път в обратната посока, и когато Зачек се появи отново и стреля в мястото, където щеше да се намира Борис, ако беше продължил в същата посока, Борис го гръмна в лявото рамо.

Зачек падна назад, Борис се затича право срещу него, задържайки огъня, докато противникът му не излезе в пълен ръст. Зачек натисна спусъка на автомата си и дъждът от дървени и гипсови парченца временно го ослепи, но въпреки всичко той продължи напред, защото знаеше, че ако остане на едно място, резултатът ще е фатален.

Погледът му се проясни и Борис видя Зачек на пода. Седеше, подпрян на стената, а от разбитото му ляво рамо шуртеше кръв. Отчаяно се опитваше да презареди оръжието си.

Той го усети, вдигна глава и оголи зъби като бясно куче. После се усмихна, хвърли автомата и разпери ръце.

— Предавам се, генерале. Не стреляйте, не съм въоръжен.

Борис зърна малкия пистолет, полускрит в дясната му ръка. Но даже и негодникът да не беше въоръжен, нямаше да има значение. Дръпна спусъка на пушката си и тялото на Зачек за секунди затанцува като марионетка, на която са прерязали конците. А после се отпусна настрани сред локва кръв и очите му се оцъклиха.

* * *

Сигурно се беше случило нещо важно, реши Борис, защото видя, че Берия е тръгнал да бяга от синагогата. Стана му любопитно. Предположи, че Борн е успял някак си да промени безвъзвратно ситуацията и Берия има достатъчно разум в главата си, за да се оттегли, докато е още цял.

Само че нямаше да има този късмет.

Борис го настигна при входното антре, вече осеяно с шест трупа. Берия избра за бягство най-краткото разстояние между себе си и вратата. Маршрутът му минаваше между две от телата. Той се подхлъзна в локва от кръв и затичалият се Борис се вряза с пълна скорост в него. Нещо поддаде в левия му глезен и по крака му мина огнена болка. Куршумът от автомата на Зачек беше минал през мускула на прасеца му, което беше добре, но раната кървеше обилно. Кракът трябваше да се вдигне, а раната — да се превърже. Кракът му поддаде и Борис падна на едно коляно. Прониза го непоносима болка. Берия обаче се беше поосвестил. Заби приклада на автомата си в брадичката на Борис и го събори по гръб.

Насочи оръжието си към него и се нагани да дръпне спусъка, но изведнъж се стресна от дочулите се гласове. Тъй като не искаше да издава местоположението си, като стреля, той се извъртя и побягна презглава от синагогата.

* * *

Борн видя как Семид Абдул-Кахар замахна към Ребека с лъскавата си кама. Тя парира със своя тънък нож, после го нападна и въпреки че той се защитаваше, успя да разпори лявата му буза малко под окото до устата му, която се отвори, но не издаде нито звук. Той я удари отстрани в тялото с юмрук, а после я ритна яко в ребрата и я залепи за стената.

Нахвърли ѝ се с ножа, но и същевременно заровичка под робата си. Ребека се защитаваше от острието му и това ѝ се отдаваше с лекота, но само защото атаката не беше истинска.

Борн видя маузера в ръката на Семид, преди тя да го забележи. Скочи към него, събори го назад и изби пистолета от дланта му. Докато арабинът се отбраняваше от новото нападение, Ребека презрително бутна настрана камата му и заби собствения си нож в тялото на Семид. Острието проникна в гърдите му точно под гръдната кост. Тя го извъртя нагоре и наляво с прецизността на хирург и разпори първо белия му дроб, а после и сърцето му.

Семид изпусна противния си дъх и на устата му излязоха кървави мехурчета. Тя го гледаше вторачено в очите, докато държеше тялото му на върха на ножа в стегнатата си ръка.

— Ребека — повика я Борн.

Младата жена разглеждаше Семид, сякаш е опитно животно, приковано на лабораторната ѝ маса.

— Ребека — повтори Борн още по-меко.

Тя най-после въздъхна и извади ножа си. Тялото падна на земята. Борн очакваше да види победно изражение на лицето ѝ, но когато тя се обърна, там се четеше само отвращение.

Тя го изгледа продължително и Борн се почувства сякаш е изправен пред някакво необикновено създание, което външно е много прецизно регулирано и се владее добре, но притежава неукротим дух и диво сърце в себе си.

— Ти ме заряза — каза тя, докато бършеше ножа си от кръвта, — а сега те намирам тук.

— Какъв късмет. — Той се усмихна. — Само не ми казвай, че си изненадана.

В очите ѝ гореше студена ярост.

— Това е моята територия.

— Има ли значение вече? — спокойно ѝ отговори той, като се опитваше да укроти гнева ѝ.

— Семид Абдул-Кахар е мъртъв.

Тя ритна трупа и той се преобърна по гръб.

— Не знам кой е този — каза тя, — но със сигурност не е Семид Абдул-Кахар.

---

[1] „Мъгла“, Карл Сандбърг. — Бел.прев. ↑

Имаше моменти — и този беше точно такъв, — когато на Хендрикс никак не му беше приятно охраната да се влачи навсякъде след него като сянка. Не искаше някой да обсъжда защо се е прибрал, карайки презглава, в къщата си по средата на работния ден, а още по-малко да го наблюдават иззад затъмнените стъкла как отива в розовата градина, коленичи и започва да рови из нея.

Единият от тях, Ричард май се казваше, излезе от колата и дойде при него.

— Сър, добре ли сте?

— Абсолютно — отвърна разсеяно Хендрикс.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Върнете се в колата си.

— Добре, сър — отвърна след кратка пауза Ричард.

Хендрикс се изправи, хвърли поглед през рамо и го видя как сви рамене, давайки сигнал на колегите си, че си няма представа какво му е скимнало на шефа. Хендрикс отново се зае с работа. Опита се да се успокои, но за свой ужас откри, че ръцете му неудържимо треперят. Щом взе визитката на Скара и видя отпечатаната на нея роза, веднага го обзе убеждението, че я е оставила там, за да я намери. Само той можеше да се досети за смисъла ѝ.

„Това е последното ми пътуване.“

Опасяваше се, че тя ще предприеме някаква фатална стъпка. Не си я представяше като човек, който ще се самоубие, но, от друга, страна знаеше толкова малко за нея. И въпреки това имаше усещането, че я е познавал цял живот. Беше пълна загадка за него как е възможно някой да стане част от живота ти за толкова кратък период от време. Беше се промъкнала под кожата му и отказваше да си отиде. Внезапното ѝ изчезване само изостри усещането му за влиянието, което беше оказала върху живота му.

„Това е последното ми пътуване.“

Дали не се канеше да извърши нещо ужасно, някакъв последен акт, който щеше да прекъсне живота ѝ? Този сценарий го ужасяваше най-много.

„Това е последното ми пътуване.“

Беше убедил сам себе си, че му е оставила следа какво се кани да предприеме, защото иска той да я спаси и само той може да го направи. Ужасно му се искаше да вярва, че и тя е изпитвала същите чувства към него, каквито той имаше към нея. Не му ли го беше казала от екрана? Хранеше обаче съмнения, че записът е нагласена работа и тя не му е разкрила какво всъщност се крие в сърцето ѝ, а сега вече никога нямаше да разбере, защото само до дни или дори часове животът ѝ ще изгасне като пламъче на свещ.

Треперещите му ръце целите бяха в кал, а под ноктите му имаше пръст. Преравяше розовите лехи методично, отляво надясно. Заравяше пръсти в основата на всяко растение с надеждата, че ще открие нещо, което е заровила там, за да го открие, когато тя си отиде. Стигна обаче до последната роза, без да открие каквото и да било.

Седна върху петите си и се подпря на колене, загледан в цветята. Обичаше розите си — цвета им, миризмата им, — но в момента забелязваше само техните бодли. Може би този път зад името не се криеше нищо друго^[1]. Не му се искаше, но трябваше да го повярва, защото нямаше друг избор.

Горчиви сълзи нахлуха в очите му и засрамен и отчаян, той зарови лице в мръсните си шепи.

Борис не се виждаше никъде. Борн прегледа набързо труповете и умиращите и не откри нито него, нещо, за което беше дълбоко благодарен, нито шефа на СВР Константин Берия. Почуди се за миг къде са изчезнали, но имаше други задачи за решаване.

— Преследвам Семид Абдул-Кахар от три години — започна разказа си Ребека, докато излизаха по пътя, по който бяха влезли в синагогата. — Той държи около дванадесетина двойници, които изглеждат като него и имитират говора му. Обикновено тях изпраща на публичните места, където трябва да се яви. Самият Семид Абдул-Кахар може да бъде видян на записите, които хората му периодично изпращат на „Ал Джазира“. Проучила съм ги в най-дребните детайли. Знам как изглежда истинският Семид Абдул-Кахар. На практика никой друг освен помощниците му не може да го разпознае.

Фактът, че арабинът има двойници, коренно промени плановете на Борн. Борис му беше казал, че Семид Абдул-Кахар е в Дамаск. Вече усещаше обаче, че синагогата е само уловка. Ако е така, значи лидерът на „Джамията“ би следвало да е в „Ел-Габал“. От това произтичаха много други последствия и не на последно място предположението, че фазата на планирането на терористичното нападение приключва и започва етапът на извършването му, което му оставя съвсем малко време, за да проникне в „Ел-Габал“, да постави СИМ картите и да задейства взрива, поставен от дон Фернандо в дванадесетте каси с картечни пистолети ФН СКАР-М Мк 20.

Искаше да влезе в „Ел-Габал“ сам, но осъзна, че помощта на Ребека му е абсолютно необходима. Само тя можеше да разпознае Семид Абдул-Кахар. Ако той наистина беше в сградата, Борн нямаше намерение да изпусне възможността да го убие. Арабинът беше истинската заплаха. След смъртта на Ел-Ариан той оставаше сърцето и душата на „Северий Домна“ и без неговата подкрепа организацията щеше толкова да отслабне, че Сорая, Питър и екипът им щяха без проблем да се справят с нея. Но ако Семид оцелеее някак, щеше да я хване с желязна ръка и предвид факта, че членовете ѝ заемаха важни постове в бизнеса и политиката, възможностите му да осъществява терористични актове щяха да нараснат неимоверно — нещо, което Борн не можеше да позволи да се случи.

Докато излязат на улицата, той разказа на Ребека за „Ел-Габал“ и задачата си.

— Мисля, че Семид Абдул-Кахар е там. Знам как да вляза, също както ти знаеше как да влезеш в синагогата, без да те забележат — завърши той. — Или идваш с мен, или пътищата ни се разделят тук.

За нейна чест тя не се поколеба нито за миг. Отидоха с такси до гарата, където той отключи шкафчето и извади раницата, пълна с нужните приспособления, които си беше набавил. Ребека го наблюдаваше с лека усмивка.

— Какво толкова смешно има? — попита Борн, докато излизаха.

— Нищо особено. — Тя сви рамене. — Просто аз се оказах права, а шефовете ми — не. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Няма нищо случайно в това, че обслужвах полета ти от Мадрид.

— „Мосад“ ме следи.

— Смяташ, че съм от „Мосад“ ли?

Без да отговори, той я поведе по широките улици, които отиваха към „Шукри Куатли“ И двамата бяха облечени като сирийци и никой не им обръщаше внимание. Ребека се беше забрала като мюсюлманка.

— Аз те следях — каза тя. — Когато установих връзката между Семид Абдул-Кахар и

„Северий Домна“, разбрах, че пътищата ни ще се пресекат. Измисленото ти име не ме заблуди. Видях те на снимката и те разпознах от фотографиите, която имаме в архивите си.

— Значи не се обиди, че изчезнах и те оставих.

— Честно казано, очаквах нещо такова.

— Дълга ти сметката.

— Смятай, че съм те почерпила.

— Е, аз пък те вземам със себе си.

— Шефовете ми и представа си нямат колко грешат относно теб — изсмя се тя.

— Нека да остане така.

След двадесет минути стигнаха до района около комплекса на „Ел-Габал“. Въпреки че минаваше два часа през нощта, помещенията бяха ярко осветени. Свит в сенките, Борн отбеляза оживената дейност и нарасналия брой пазачи. На рампата и около нея гъмжеше от въоръжени мъже. Камионите още не бяха пристигнали, но по улицата се чуваше шумът от приближаването на първия от тях. Разполагаше с по-кратко време, отколкото си мислеше, най-много час, а може би и по-малко.

Ребека приклекна до него в мрака и попита:

— Сигурен ли си, че можеш да ни вкараш вътре? Сградата е пълна с въоръжени пазачи.

Борн отвори ципа на раницата.

— Само ме наблюдавай — отвърна той.

* * *

Борис седеше в денонощното кафене, вдигнал крак на стола. Докторът, когото беше измъкнал от леглото, за да почисти и превърже раната му, поиска неприлично голям хонорар, въпреки че се познаваха отпреди. На Борис вече му беше все едно.

Когато излезе от синагогата, прекара около половин час, лутайки се безуспешно из лабиринта от улички на „Баб Тума“ в търсене на Берия. В сърцето си усещаше отворена черна яма, в която искаше да погребете директора на СВР. После изведнъж, сякаш с прещракването на някакъв ключ, нещо се промени. Може би заради болката, която беше станала толкова нетърпима, че едва стъпваше на левия си крак, или пък адреналинът се оттегли от кръвта му и почувства изтощението си. Берия щеше да почака — трябваше да се погрижи първо за себе си.

Седнал с чаша гъсто турско кафе, подправено с кардамон, и чинийка лепкави сладки, той сложи хапчетата — болкоуспокояващо и антибиотик — в устата си и намръщвайки се, ги преглътна. С глътка кафе стопли сърцето и душата си и се загледа в непрестанното движение на улицата.

След известни размисления реши, че отказът от преследване не се дължи на болката — случвало се беше да е по-силна и въпреки това той да продължава. Усещаше, че причината за промяната в настроението по-скоро е срещата с Джейсън Борн. За краткото време, прекарано в компанията му, беше осъзнал, че не е задължително животът им — неговият и на Джейсън — да се върти само около поредица от извършени прегрешения и въздаване на възмездие за тях. Всъщност в отношенията им би могло да има дори човешки елемент, защото приятели като Джейсън, нищо че нямаше други, правеха живота по-поносим. За секунда се запита къде ли е той. Нямаше значение, Борис не беше в състояние да му помогне. А и Джейсън работеше най-добре сам.

Борис въздъхна и отхапа от сладкиша, задържа хапката в устата си и остави тънката коричка и меда да се разтопят върху езика му. Не искаше да се превръща в съвременния капитан

Ахав^[2]. Вярно е, че си беше обещал някой неща, но изпълнението им можеше да остане за друг момент и друго място. Нали според поговорката отмъщението било ястие, което е най-добре да се сервира студено?

* * *

Борн извади електрическия кабел и кирката и закачи дръжката ѝ за края на по-дългото руло въже. Изправи се и се отдръпна на няколко крачки от Ребека. И двамата бяха застанали в кръглата сянка на няколко кралски палми. Западната стена на сградата на „Ел-Габал“ се намираще пред тях, палмите бяха зад тях, а зад палмите, тъмна и мрачна, се издигаше сградата на някаква банка. Тъглите на „Ел-Габал“ бяха ярко осветени от прожектори, но по средата ѝ се образуваше тясна тъмна ивица.

Борн започна да върти въжето със закачената за него кирка и Ребека се досети за намеренията му.

— На покрива може да има пазачи — предупреди го тя.

— Надявам се да е така — отвърна ѝ той и тя му хвърли озадачен поглед.

Борн изчака гърменето от ауспуха на камионите да изпълни нощната тишина, завъртя кирката над главата си и я хвърли, наблюдавайки я как се издига нагоре в тъмнината и пада на покрива. Дори и да се вдигна някакъв шум, той беше замаскиран от рева на камионите. Дръпна въжето и придърпа кирката към себе си, докато изкривената ѝ част не се закачи в пукнатината между покрива и ниския парапет. Сложи раницата на гърба си и без да каже нищо повече на Ребека, започна да се изкачва по неосветената ивица на стената.

Когато стигна на средата, тя се хвана за въжето и го последва. Шумът от камионите беше спрял и се налагаше много да внимават, за да не се издадат. Борн стигна до парапета, хвана се за него с една ръка и се надигна, за да надзърне през ръба. Видя двама пазачи. Единият стоеше в центъра на нещо, което приличаше на огромна мишена, нарисувана на плоския покрив. По обиколката ѝ бяха наредени ярко светещи сини диодни лампички. Вторият пазач се беше надвесил над парапета, подпрян на него с две ръце, и наблюдаваше оживлението на рампата.

Борн се прехвърли през парапета и приклепна на покрива. След секунда Ребека се присъедини към него.

— Имат си площадка за хеликоптер — прошепна тя в ухото му. — Сложили са лампичките, защото очакват кацане.

Той кимна.

— Очевидно истинският Семид Абдул-Кахар ще си тръгне оттук.

От едната страна на кръга имаше капак, покрит с трева, достатъчно голям, така че през него да могат да минават хора и да се пренася оборудване от вътрешността на сградата към хеликоптера и обратно. Предоставяше лесен начин да пристигнеш или да си тръгнеш бързо. Борн направи знак на Ребека да се заеме с пазача отзад, а за себе си остави мъжа при площадката за кацане.

Покривът, застлан с чакъл, беше осеян с щрангове, варели за вода, тръби и шахтите на асансьора и системата за вътрешна вентилация. Той пропълзя между тях. Дотук беше лесната част, защото можеше да се движи в сенките им. Осветеният от лампичките кръг беше съвсем друга история. Когато спря да си почине зад шахтата на асансьора, взе камъче от земята и го хвърли по варела с вода на шестдесетина метра от дясната му страна.

Пазачът веднага извърна глава и като свали автомата си, бавно се приближи до мястото,

където камъчето изтрака по варела, и го обиколи. Щом пазачът обърна гръб, Борн притича през отделящото ги пространство, скоочи отгоре му, сграбчи го с ръка през гърлото и му счупи врата. Остави безжизненото тяло на земята и взе автомата от непомръдващите ръце на жертвата си.

Заобиколи на бегом варела и пое към задната част на покрива. Видя другия пазач, проснат на чакъла. Ребека се беше надвесила над него, но не беше сама. Към нея се промъкваше третият пазач, който досега беше останал скрит от погледите им. Понеже не искаше да стреля, Борн изтича насреща му, но докато го наближи на една ръка разстояние, тя се обърна, удари го с дулото на автомата си, заби юмрука си в корема му и го сграбчи за гушата. Пазачът се изви назад, мъчейки се да предупреди с изстрел колегите си на рампата. Ребека се видя принудена да пусне шията му, за да откопчи автомата от неговите ръце. Оръжието издрънча по покрива, но в дланта му проблесна нещо и той замахна. Ребека промуши ръка край тялото му, хвана и рязко извъртя ръката на пазача. Лакътят му изпука, мъжът изстена и падна на колене, тя го удари с ръба на дланта си по основата на носа и хрущялът хлътна в мозъка му. Той се катурна на земята, мъртъв още преди да я докосне.

Борн дотича при Ребека. Тя му се усмихна, а после погледът ѝ се замъгли. Тя се отпусна в ръцете му с провиснала назад глава и обърнато към звездното небе лице. Забеляза тъмното петно по дрехите ѝ и усети топлината на кръвта, която изтичаше от раната в хълбока ѝ. Дишаше задъхано, през полуотворени устни.

Той я остави на земята и разтвори дрехите ѝ, за да се ориентира доколко сериозна е раната.
— Не си прави труд — каза тя. — Имаш да гониш срок. Не искам заради мен да го изпуснеш.

— Млъкни. — Опипа сръчно и вещо раната. Беше дълбока, но не усети да има разкъсани органи, което беше добре, обаче тя продължаваше да губи доста кръв. Ако не вземеше мерки, кръвоизливът щеше да я довърши. Той откъсна ивици плат от робата ѝ, уви ги около нея и пристегна раната, доколкото смееше. Кръвта спря за момент, но после отново потече през плата.

— Чуй ме — настойчиво каза тя, — истинският Семид Абдул-Кахар има тик във външния ъгъл на дясното си око. Ще забележиш, че едно мускулче потреперва. Дубльорите му няма как да го имитират.

Борн кимна и продължа да я увива. Засега само толкова можеше да направи.

— Остави ме вече — настоя тя, но той все пак се поколеба. — Хайде. — Тя му се усмихна смело. — Мога да се погрижа за себе си. Нали съм от „Мосад“.

— Ще се върна да те взема.

Усмивката ѝ придоби ироничен оттенък.

— Няма. Но все пак благодаря.

Той се изправи и надникна през парапетчето. Вратите на склада зад рампата бяха отворени. Трябваше да се добере до касите с оръжие, преди да ги натоварят на камионите. Нямаше време да спори с нея.

Без да се обръща назад, той притича до капандурата, през която се влизаше в сградата. Съблече се и надяна униформата на пазача, когото уби. После отгледа капака. През него се виждаше някакъв склад, потънал, поне за момента, в тъмнина и безлюден. Между пода и тавана имаше подпряна стълба. Не се изненада, когато забеляза кабела на алармената система по края на капака. Моментално разбра, че без вакуумки, с които да хване стъклото и да го задържи на мястото му, след като го среже, няма смисъл да използва резеца. Сложи раницата на земята и извади ножа с широкото острие. Подпъхна го между ръба на капака и чакъла. Връхчето на острието се отчупи и инструментът заприлича на отвертка.

Пантите на капака се намираха срещу противоположната на стълбата страна. С притъпления връх на ножа Борн разви винтовете, така че да може да го повдигне леко. Напипа

жицата, с ножа преряза изолацията на кабела на две места и уви към оголените места краищата на допълнителния кабел, така че да го удължи, без да прекъсва тока. После надигна капака и се пъкна под него. Падна на пода на стаята, отиде при вратата и излезе в дълъг коридор, който се простираше от двете му страни. Право пред него имаше парапет. Надникна през него и видя целия склад под себе си. Потърси с поглед дванадесетте продълговати каси и веднага ги видя отдясно. Отляво се виждаха отворените врати, водещи към рампата. Вече товареха първите каси на камионите. Трябваша му десетина секунди, за да запамети плана на склада, после намери най-близкото стълбище и бързо тръгна да слиза по него.

По горните етажи не срещна проблеми — всички бяха на първия етаж и наблюдаваха товаренето на оръжията. Засега Семид Абдул-Кахар не се виждаше никъде, но Борн не се съмняваше, че е някъде наблизо.

Сблъска се с пазач чак на втория етаж. Той му кимна, но докато минаваше край него, го хвана за ръката.

— Къде ти е оръжието? — попита мъжът.

— Ето тук — отвърна Борн и удари главата му в стената. Пазачът прибели очи и се свлече на земята. Борн взе неговия „Калашников“ и продължи по пътя си. Ако се съдеше по скоростта, с която товареха, разполагаше с по-малко от десет минути, за да постави СИМ картите и да излезе от сградата, преди да изпрати електронния сигнал, който щеше да вдигне всичко във въздуха.

Вторият пазач беше застанал отстрани на стълбището. Кимна му незаинтересовано, докато Борн слизаше по последните стъпала. Борн го подмина, извъртя се и заби приклада на автомата си в корема му. Мъжът се сви на две и Джейсън заби приклада във врата му. Издърпа тялото в сенките и тръгна по маршрута, който най-бързо щеше да го отведе при две купчини каси с оръжие и взрив в тях.

Отдели една безценна минута, за да се слее с хората наоколо. Между касите на дон Фернандо и друга купчина дървени каси от отсрещната страна на циментовия под имаше група мъже. Борн разполагаше с дванадесет еднакви СИМ карти, по една за всяка каса. Дон Фернандо му беше казал съвсем точно къде да ги сложи — отстрани на кутиите. Малките парченца пластмаса имаха лепенки на гърба. Трябваше само да махне покритието им и да ги залепи където трябва. Успя да сложи шест, преди да чуе властен глас, който го вика.

— Ей, пазач! Какво правиш?

Борн се обърна и видя мъж, който приличаше на Семид Абдул-Кахар, да излиза иззад касите, които очевидно не бяха предвидени да бъдат транспортирани тази вечер.

Семид присви очи и му направи знак да се приближи.

— Не те познавам.

— Изпратиха ме тук тази сутрин.

Семид кимна на двама мъже и те застанаха зад Борн. Подкараха го с дулата на автоматите си пред себе си и го заведоха зад стената от дървени каси.

— Никой не е изпращан в „Ел-Габал“ — каза Семид, — нито тази сутрин, нито когато и да било през тази седмица. — Той се приближи, а един от хората му взе оръжието на Борн. — Кой си ти? И по-важното е, как проникна в сградата? — Когато Борн не отговори, арабинът се усмихна. — Е, добре, ще се занимаем с теб веднага щом свършим с товаренето.

В този момент Борн сграбчи пазача от дясната си страна за ръката и като се извъртя от кръста, го накара да загуби равновесие. Нанесе карате удар по китката на другия и обездвижи ръката му, с която се канеше да стреля. Изтръгна му автомата и го удари по главата. Другият пазач си беше стъпил вече на краката и се нахвърли отгоре му с наведена напред глава. Лицето му се срещна с дясното коляно на Борн, нещо изпука и той падна на земята.

Обърна се и се озова право срещу дулото на пистолет „Макаров“, който Семид навря в

устата му. Бяха близо един до друг и лекият тик в крайчеца на дясното му око беше лесно забележим.

— Не мърдай — тихо, но свирепо му нареди той — или главата ти ще стане на парчета. — Претърси го вещо и прецизно. — Ръцете до тялото. — Не намери нищо и приближи лицето си така, че носовете им почти се докосваха. Борн усети силната миризма на чесън. — Нямаш повече работа тук. След пет минути в тази сграда няма да остане никой, освен мъртвеца, когото виждам пред себе си.

Времето изтичаше бързо. Моментът беше сега или никога. Борн се засмя и пхна едната си ръка в джоба.

— Какво правиш? Извади си ръката. — Семид Абдул-Кахар размахна пистолета си пред лицето му. — Бавно.

Борн изпълни нареждането му.

— Отвори си ръката.

Борн се подчини. Когато Семид Абдул-Кахар хвана ръката му и се наведе да я разгледа поотблизо, той натика фалшивия зъб, който носеше със себе си, между зъбите му и в същия момент го удари с длан под брадичката и му затвори устата. Ампулата се счупи и водородният цианид изтече от нея. Семид преглътна несъзнателно, за да не се задави. Очите му незабавно се отвориха широко и той насочи пистолета срещу него, но Борн го очакваше и изрита оръжието от ръката му. Арабинът се опита да се хване за ризата му, но се свлече на колене. Борн отвори пръстите на Семид. По ъгълчетата на устата му изби синя пяна. Издаваше някакви нечленоразделни звуци като в кошмар. После очите му помътняха. Борн го изрита и завлече тялото му в някаква ниша в стената.

Излезе иззад купчината каси и постави последните СИМ карти. Група от четирима мъже се приближаваха към него.

Борн набра 6-6-6 на телефона. След три минути сградата заедно с всички в нея щеше да полети във въздуха.

— Тези каси трябва да се натоварят на камионите — каза Борн на новодошлите.

Водачът им се намръщи.

— Мислех, че остават тук.

— Промяна в плановете — отвърна Борн с ясен и авторитетен глас, който накара войниците автоматично да му се подчинят. — Заповедта идва лично от Семид Абдул-Кахар.

Мъжът сви рамене и направи знак на хората си. Подминаха касите на дон Фернандо и се заеха първо с тези зад тях. Борн трябваше да вземе ключово решение. Имаше възможност да излезе през рампата покрай пазачите и да тръгне по задната улица, но така щеше да изостави Ребека, а не можеше да си го позволи.

Щом мъжете вдигнаха първата каса, Борн се обърна и се върна обратно по пътя си — през халето, нагоре по стълбите и в открития коридор, който водеше до складчето и стълбата, по която се излизаше на покрива, по-дългия, но по-приемлив път към свободата.

Отвори вратата и влезе в стаичката, но се озова срещу дулото на малка берета със сребърна дръжка, калибър 22. Приличаше на оръжието, което Вивека Норен беше извадила срещу него в стокхолмската дискотека преди много години. Намираше се в ръцете на красива русокоса жена. Имаше светлите очи на Вивека и беше пълно копие на Кая, но от заплашителното ѝ изражение и поведението ѝ си личеше, че не е тя. Беше сестра ѝ, близначката с множествената личност, опасната Скара.

---

[1] „Какво е едно име? Туй, което зовем ний «роза», ще ухае сладко под всяко друго име.“ „Ромео и Жулиета“, II действие, втора сцена. — Бел.прев. ↑

[2] Главният герой от „Моби Дик“, роман от Хърман Мелвил. — Бел.прев. ↑

Разпокъсаните лъчи светлина, падащи през рамката на капандурата, пронизваха мрака и осветяваха части от лицето ѝ — бузата, носа, триъгълниче от челото.

— Скара.

— Кой сте вие? — намръщи се тя.

— Познавам сестра ти. Кая.

— Кая. — Тя облиза овалните си устни с връхчето на езика си, сякаш вкусуваше името. —

Тя не е ли мъртва?

Оставаха две минути.

— Скара, трябва да се махаме оттук.

— Аз ще се махна. Заедно с Абдул-Кахар. Ще оставим тази мизерна страна далеч зад себе си. — Тя наклони глава. — Чуваш ли? — Над главите им се носеше шумът от въртящи се перки. Светлината играеше луд танц по лицето ѝ. Очите ѝ присвяткваха. — Това е кацащ хеликоптер. — Тя се усмихна злобно и зъбите ѝ лъснаха. — Звукът, който вещае твоята смърт.

Тежко изтрополяване над главите им отклони за миг вниманието ѝ и Борн се възползва от това. Нападна я, тя стреля и той усети леко парване по лявото рамо. Опита се да ѝ отнеме беретата, но тя беше по-пъргава и силна, отколкото очакваше, и удържа оръжието, дори се опита да го насочи към гърдите му. Той налетя към нея с по-тежкото си и силно тяло и пистолетът остана помежду им. Прасците на краката ѝ опряха в някаква кутия и тя залитна. Борн сграбчи пистолета в ръката ѝ и се опита да го изтръгне.

Сборичкаха се и очите ѝ засвяткаха яростно в полумрака. В тях имаше нещо различно, но и същевременно познато.

— Убий ме — извика тя. — Убий ме и да приключим.

Той се опита да обърне пистолета, насочен под някакъв странен ъгъл, встрани от нея, но тя не му позволи и пръстът ѝ натисна спусъка два пъти един след друг. От тялото ѝ бликна кръв — куршумите бяха прекъснали важни артерии, включително аортата.

— Скара — извика Борн и я придърпа към себе си, но вече беше късно. Тя не можеше да чуе вече никого.

* * *

Еlegantният черен хеликоптер „Сикорски“ С-76С чакаше в центъра на кръга, а перките му вдигаха край себе си малка буря. Борн видя само пилота вътре. Изтича приведен при Ребека, която седеше с гръб към парапета. Очите ѝ бяха затворени и за момент му се стори, че е мъртва, но когато я вдигна в ръцете си, клепачите ѝ потрепнаха. Имаше треска.

— Ти се върна. — Думите се отрониха от устните ѝ като листови хартия, понесени от вихъра, който вдигаха перките. Зъбите ѝ тракаха.

Борн я понесе тичешком, наведен над нея, за да я прикрива с тялото си. Като че ли не беше загубила повече кръв. Пилотът се пресегна и му отвори вратата, но щом видя, че не са пътниците, които очаква, извади оръжието си. Преди да успее да се прицели обаче, Борн го простреля между очите с беретата на Вивека Норен.

Остави Ребека на седалката до пилота, зави я с кашмиреното одеяло, което намери отзад, и ѝ сложи колана. Изтича от другата страна, отвори вратата, извади трупа на пилота и се качи, затръшвайки вратата зад себе си. В този момент на покрива през капандурата се изсипаха

купчина пазачи. Явно бяха намерили Семид или някой от другите трупове. Започнаха да обстрелват хеликоптера.

Борн пое управлението и излетя, като пое посока на запад. От адреналина, който все още циркулираше из тялото му, не усещаше болка в лявото рамо.

Когато се издигнаха високо в небето, се обърна и видя как под тях избухна огнено кълбо и обви цялата сграда на „Ел-Габал“. От удара на взривната вълна тресящият се хеликоптер пропадна и се завъртя, но Борн успя да го овладее. Летеше на възможно най-ниска височина. Ясно му беше, че до минути сирийските бойни самолети ще долетят с вой в района на експлозията, следвани по петите от колите на пожарната, полицията, военните и бърза помощ.

Ребека се размърда и каза нещо, но ревът на моторите го заглуши. Хвана овалното кормило между колената си, наведе се, нахлузи на главата ѝ слушалки, каквито си беше сложил и той, и нагласи микрофона. Вече можеха да си говорят по вътрешната уредба.

— Семид мъртъв ли е? — Въпреки болката и слабостта, предизвикана от загубата на кръв, мозъкът ѝ продължаваше да работи на тази вълна.

— Да.

— Сигурен ли си, че беше той?

— Видях тика.

Тя въздъхна със задоволство.

Полетният план беше залепен над главата му и той го последва докдето можеше, а сетне се насочи на запад.

— Накъде сме тръгнали? — размърда се тя до него.

— Към Ливан.

Тя пак се размърда.

— Тридесет и три, тридесет и две, петдесет и пет, шестдесет и четири на север на тридесет и шест, нула две, нула четири, петдесет на изток.

Даваше му точни географски координати. Той ги въведе и хеликоптерът зави наляво, а после пое в права посока.

— Радарите — обади се Ребека. Гласът ѝ беше слаб и отпаднал.

— Летя съвсем ниско — отвърна ѝ Борн. Сребърната светлина на утрото осветяваше виещата се ограда от бодлива тел под тях, осеяна тук и там с предупредителни надписи за противопехотни мини. — Наближаваме вече.

Нещо присветна в небето над главите им и привлече вниманието му. Самолетът беше твърде високо, за да види дали принадлежи на търговска авиолиния, или е от сирийската армия. Той продължи нататък. Оставаха им само няколкостотин метра. Проблясващата светлина изпълни полезрението му — самолетът се спусна стръмно надолу. Беше военен сирийски самолет.

Още преди да се разнесат първите изстрели от картечницата, той предприе поредица от опасни маневри, за да му избяга. Сирийският самолет бързо го настигаше, но и бодливата тел по границата също вече беше точно под него. Сирийците изстреляха още една лента с надеждата да взривят мините, но хеликоптерът премина границата. Самолетът зави, набра височина и се скри в изгряващото слънце.

— В Ливан сме. — Борн хвърли поглед към нея. Главата ѝ беше клюмнала.

— Ребека?

Очите ѝ се отвориха и тя си пое дълбоко дъх на пресекулки.

— Уморена съм.

— Ребека, прекосихме границата.

По лицето ѝ премина непроницаема като на сфинкс усмивка.

— Червено море се раздели. — Леко посъживена, тя надникна през прозореца към медните отблясъци на безводната пустош отдолу. — Тръгни на югозапад. Насочи се към Дар Ел Ахмар. — Тя му даде новите координати.

Борн видя точки кръв, просмукани в одеялото. Сигурно я беше разтърсил яко с резките си маневри.

— Дръж се — каза той и въведе корекциите в курса. — Ще те откарам за нула време.

Тя се засмя и когато Борн я погледна, каза:

— Стигаш до края на живота си и с кого си? С пълен непознат, който е спасил мисията ти. — Закашля се с раздираща кашлица и почти се задави. — Не мислиш ли, че е смешно?

— Няма да умреш, Ребека.

— От твоите уста в Божиите уши.

— Имам достатъчно опит. Трябва ти само кръвопреливане и добър хирург.

— Ще намерим и двете в Дар. Имаме там база. Ще ти направят рамото като ново.

Изненада се, че е имала хладнокръвието да забележи.

— Рамото ми е наред.

— Няма значение.

— Кое няма значение?

— Имам задължението да се погрижа за здравето ти.

— И аз също.

Непроницаемата усмивка заигра отново по лицето ѝ като топяща се свещ.

Продължаваха да летят. Първите сгради на Дал Ел Ахмар се появиха на хоризонта, подобни на бучки захар под силната, косо падаща сутрешна светлина. Минаха над купчина палми, чиито приличащи на изплезени езици листа се разлюляха от течението, предизвикано от перките. Скоро щяха да кацнат. Рамото му гореше.

— „Ел-Габал“ — потръпна Ребека. — Имах чувството, че е настъпил краят на света.

Борн покри ръката ѝ със своята.

— Ние оцеляхме.

Очите ѝ бяха полузатворени. Изглеждаше съвсем бяла. Черната ѝ коса висеше влажна край бузата ѝ.

— В дългата история на моя народ това има най-голямо значение.

— То е единственото, което има значение — поправи я той.

ЕПИЛОГ

В Стокхолм валеше сняг, точно както последния път, когато беше тук. Свил рамене срещу виелицата, Борн прекоси оживения площад „Стурепан“, център на нощния живот тук.

Пристигна сутринта със самолет в отговор на кратък, но многозначителен текст, който се появи на джиесема му преди три дни:

„У дома след 13 г. @ «Честотите» всяка вечер от 9, докато дойдеш.“

Кая. Пакетчето, което беше изпратил предварително, го чакаше, когато се появи в малкия семеен хотел в Гамла Стан, островчето между същинския град и Съодермалм. Съдържанието му се намираше във вътрешния джоб на подплатеното с кожа палто, докато пресичаше оживената улица и прекрачваше прага на „Честотите“. Електронната музика го блъсна като пневматичен чук в гърдите. Ярки лъчи се кръстосваха на тавана, на претъпкания дансинг се клатушкаха тела в някакъв хипнотичен ритъм, който сякаш извираше от пода, а въздухът трепереше, напоен с миризмата на пот и парфюм.

Дългият, слабоосветен бар беше пренаселен с момчета, тръгнали на лов, и момичета, които ги преценяваха. Цяло чудо беше, че Борн я забеляза сред морето от хора и пулсираща енергия, но тя беше там и очите на майка ѝ светеха на нейното лице. Косата ѝ беше с естествения си рус цвят и тенът ѝ беше напълно избелял. Стоеше на единия край на бара с чаша в ръка, леко дистанцирана от смесената тълпа. Докато Борн отиваше при нея, някой я покани на танц, но тя отказа. Вече беше забелязала Борн и като подаде чашата на озадачения си кавалер, тръгна срещу него. Беше облечена в кафяво — дебели ботуши, дълга кожена пола и вълнено поло с едра шарка.

Срещнаха се насред временно опустяло островче сред въртопа от тела. Безсмислено беше да се опитват да надвикат непоносимия шум. Тя го хвана за ръката и го поведе по периферията на клуба към тоалетните. В помещението с табелка на вратата „Damer“ никой даже не мигна, когато минаха по покрития с плочки под. Младите дами бяха твърде заети да шмъркат кокаин и да си споделят бойните подвизи от дансинга.

Тя отвори вратата на една от кабинките, влязоха в нея и затвориха.

— Кая — каза той, — имам нещо за теб. — Подаде ѝ беретата със сребърна дръжка на майка ѝ.

Тя я разгледа за малко и после пак вдигна очи към него. В нея имаше нещо недоловимо по-различно — може би русата ѝ коса или силната прилика с Вивека Норен. А може би се дължеше на мястото, където се намираха, и пистолета помежду им.

— Не разбирам — отговори тя. — Защо ми го даваш?

— Беше на майка ти, Кая. Тя се опита да ме застреля с него.

— Не съм Кая — каза тя. — Аз съм Скара.

За секунда времето сякаш замря, пулсиращият шум отвън изчезна, а мозъкът му се завъртя в затворен кръг.

— Ти трябва да си Кая — настоя той. — Скара беше в Дамаск със Семид Абдул-Кахар.

— Кая умря при взрива на „Ел-Габал“ — каза жената. — Там беше сестра ми Кая.

Кая. Скара. Една от тях лъжеше, но коя?

— Скара има дисоциативно разстройство, което отговаря на сестрата, която срещнах в Дамаск.

— Е, значи всичко е ясно, нали? Кая имаше дисоциативно разстройство.

Борн се почувства така, сякаш земята пропада под него.

Като че ли доловила объркването му, тя каза:

— Да отидем на по-спокойно място.

* * *

Заведе го в малко кафене на Гамла Стан, пълно с тийнейджъри и млади хора на по двадесет и нещо, възраст, която включваше и нея, ако не грешеше в изчисленията си. Двете живи сестри бяха напуснали Стокхолм на петнадесетгодишна възраст. Отсъствали бяха тринадесет години. Излизаше, че жената срещу него трябва да е на двадесет и осем години.

— Сестра ми обичаше да казва на хората, че аз страдам от дисоциативно разстройство. Това беше част от проблема ѝ.

Поръчката им — кафе и щолен — пристигна и тя се зае да си слага захар и сметана.

— Кая беше изпечена лъжкиня — подхвана тя след първата глътка. — Иначе нямаше как да не ѝ се пръсне главата. Всяка самоличност беше едновременно истинска и лъжлива. — Тя остави чашата и му се усмихна тъжно. — Виждам, че не ми вярваш. Няма нищо, не си единствен. Кая успяваше да заблуди всички.

— Дори дон Фернандо Херера?

— Беше голяма майсторка. Сигурна съм, че щеше да надхитри и детектора на лъжата.

— Защото вярваше в собствените си лъжи.

— Да, абсолютно.

Борн се замисли за секунда. След като вече беше говорил известно време с тази жена, забелязваше някои разлики с онази Кая, която познаваше — или, за да бъдем по-точни, не беше познавал. Все повече се убеждаваше, че жената, която седи срещу него, наистина е Скара. В главата му нахлуха спомените от последната им среща в складчето на „Ел-Габал“. В очите ѝ тогава беше видял нещо различно, нещо болезнено познато. „Убий ме, беше извикала тя, убий ме и да приключим.“ Нима преди края отново се беше превърнала в Кая?

Имаше само един начин да разбере със сигурност.

Борн се наведе към нея.

— Покажи ми врата си.

— Какво каза? — погледна го въпросително тя.

— Кая беше нападната от маргей. Има белези от ноктите ѝ по шията си.

— Добре. — Тя си дръпна полото. Кожата под него беше свежорозова и съвсем чиста. — Е, как е?

Борн се отпусна, но го обзе тъга. „Убий ме и да приключим.“ Горката Кая, измъчвана от кошмара на множествена личност, която не може да контролира.

— Какво търсеше Кая при Семид Абдул-Кахар? — попита най-накрая той.

Скара въздъхна и си намести полото.

— Една от самоличностите ѝ мразеше баща ни. Искаше да му върне за това, че ни напусна.

— Значи поне тук е казвала истината.

Скара го изгледа.

— Преди всичко най-добрите лъжи винаги са вплетени в истината. И на второ място, истината, която ти е казала, не е пълна.

Борн усети студ. Взе чашата си и отпи от горчивото, гъсто, но съживяващо кафе.

— Разкажи ми.

Тя зарея поглед в утайката на дъното на чашата си.

— Не ми се иска.

— Защо? — Борн усети как в него се надига гняв. Чувството, че го манипулират, му беше твърде познато.

— Не съм аз тази, която трябва да ти го разкаже. — Тя се усмихна. — Моля те. Потърпи само до утре сутринта. — Тя извади кожено тefтерче от чантата си, записа някакъв адрес, скъса листа и му го подаде. — Утре в десет сутринта. — Повика с ръка сервитьорката и тя им напълни отново чашите.

Очите ѝ се спряха на лявото му рамо.

— Бил си ранен в Дамаск.

— Нищо ми няма — отвърна Борн. Канеше се да я попита откъде знае какво се е случило в Дамаск, но размисли. Усещаше, че така или иначе скоро ще научи.

— Сега ми кажи за беретата. — Тя смръщи вежди. — Нямах представа, че майка ми е имала оръжие, нито че го е носела, когато е била убита. Ти ли го взе от нея?

— Беше у сестра ти — отвърна той. — Не знам как е изпаднало у нея.

Скара кимна, сякаш този факт ѝ е бил известен през цялото време.

— Очевидно тя го е дала на Вивека. Типично в стила на Кая е.

— На петнадесет години?

— След като баща ми ни напусна, се страхувахме. Възможно е майка ми да го е взела, без да се замисли.

— Има и още нещо, нали?

Скара се усмихна вяло.

— За наше общо съжаление, винаги е така.

* * *

По някое време през нощта спря да вали. И по някое време през нощта Борн се обади на Ребека, която му се видя уморена, но доволна, че го чува. В мрака на хотелската стая тихият разговор, който проведоха, приличаше на сън. По-късно дълбокият, нисък шум на спящия град го унесе. Сънува, че по пустото шосе се носи камион, самотен и изоставен.

Когато настъпи утрото и той излезе от хотела и седна в чакащото го такси, небето беше ясносиньо, обляно в слънце, чиито лъчи сякаш светеха по-ярко в прозрачния мразовит въздух. Той слезе пред модерната сграда на „Биргер Ярлгатан“. Отсреща на улицата се намираше „Голдман Сакс Интърнешънъл“.

Скара го чакаше пред сградата. Хвана го под ръка и влязоха заедно. Целият първи етаж беше зает от „Нимфенбург Ландесбанк“. Пазачите ѝ кимнаха, когато го поведе през мраморния под с шахматни черни и бели полета към асансьора, с който полетяха нагоре. Слязоха от него и стигнаха до поредица от канцеларии, охранявани от две секретарки и трима помощник-управители. През врата с гравирана плочка, на която пишеше „Мартин Сигизмунд, президент“, влязоха в огромно помещение със зашеметяваща гледка към центъра на Стокхолм. Слънцето се отразяваше в реката.

Сигизмунд, висок, красив мъж, строен и с добре поддържано, тяло, права руса коса и сини очи, ги очакваше. Беше облечен в морскосин костюм. Вратовръзката му грееше в огнен цвят. До него стоеше дон Фернандо Херера, облечен с вълнен панталон с ръб и, изненадващо, смокинг.

— А-а, господин Борн, за мен е истинско удоволствие да се запозная с вас — поздрави го Сигизмунд и му протегна ръка. — Дон Фернандо много ви цени.

— Моля ви. — Скара едва не се разсмя. — Господин Борн, нека ви представя баща ми, Кристиан Норен.

Само със секунда закъснение Борн пое ръката му.

— Здраво стискате за умрял човек.

Кристиан се усмихна.

— Завърнах се от другия свят, при това цял-целеничък.

* * *

Четиримата седнаха на разположени един срещу друг дивани в една част от президентския кабинет.

— За всички останали аз съм Мартин Сигизмунд — предупреди Кристиан Норен, — името, с което съм познат от много години.

— Досещаш се — намеси се дон Фернандо, — че „Елмаз“ произведе всичките документи, които му трябваха на Кристиан.

— Значи всичко е дело на „Елмаз“ — заключи Борн.

— Съжалявам, но не мога да ти кажа подробностите — отвърна му дон Фернандо. — Трябва да се съсредоточиш на връзката между „Северий Домна“ и Семид Абдул-Кахар. И поспециално, искаме да отидеш в Дамаск и да им подрежеш краката и ръцете.

— Семид Абдул-Кахар е подготвял въоръжено нападение над „Индиго Ридж“, мина за редки земни минерали в Калифорния — обясни Кристиан. — Имал е свой човек там, Рой Фицуилямс, когото завербувал преди години.

— Значи за там са пътували боеприпасите — досети се Борн.

Дон Фернандо кимна.

— Заедно със специално подбрана група терористи. Родени в Америка мюсюлмани, за съжаление.

Настъпи кратко мълчание.

— Татко? — наруши го Скара.

Кристиан махна с ръка да продължи.

— Господин Борн, дон Фернандо и аз ви дължим огромни благодарности.

— На мен обаче — намеси се Борн — вие ми дължите изчерпателно обяснение.

— И ще го получите. — Изведнъж Норен придоби тъжен вид. — Допуснал съм много грешки в живота си, господин Борн, но никоя не е била по-тежка от това, че изоставих семейството си. Съпругата ми е мъртва, както и две от трите ми деца. Истината е, че преценката ми се оказа много погрешна.

— Не, татко — отвърна развълнувано Скара, — излъгали са те.

Кристиан не изглеждаше склонен да се откаже от отговорността за постъпките си.

— Имах проблеми със „Северий Домна“. Бенджамин Ел-Ариан почваше да ме подозира и затова ме изпрати да убия Алекс Конклин. Пробваше ме.

— И двамата допуснахме грешки — въздъхна дон Фернандо. — Исках да завербувам Конклин в „Елмаз“ и мислех, че задачата на Кристиан ни дава идеалната възможност.

— Ел-Ариан — продължи Кристиан — разбра отнякъде. Изфабрикувах смъртта си, за да няма повод да навреди на семейството ми. И това се оказа ужасна грешка.

Борн поклати глава.

— Но тогава защо Конклин ме изпрати да убия Вивека?

— Още една грешка, чисто и просто. Смятал е, че е шпионка.

— Не — обади се Скара. — Беше работа на Кая.

Борн и дон Фернандо я погледнаха поразени. Кристиан изглеждаше само тъжен.

— Разбрах го едва когато господин Борн ми даде това. — Тя извади пистолета със сребърната дръжка. — Мама го е носела, когато са я убили. Стреляла е по господин Борн, нали?

— Така е — потвърди Борн.

— Кая е дала на мама оръжието — продължи Скара. — Също както една от личностите ѝ е мразела теб, друга е ненавиждала мама.

Кристиан долепи длани като за молитва.

— Кая се превърна в напаст. — В думите му се четеше емоционалният шок, който беше преживял. — Имаше късмета да изглежда три-четири години по-млада от възрастта си. Беше твърде умна за годините си и по някакъв свой начин превъзхождаше другите. Не бях казвал на никого за нея — дори и на вас, дон Фернандо. От една страна, се срамувах и ужасявах, че се опитва да тръгне по моите стъпки. От друга, смятах, че мога да я контролирам. И това ми беше огромната грешка. — Той погледна надолу към пода. — Никой не беше в състояние да контролира Кая.

— Тя използваше както тялото, така и болния си мозък — намеси се и Скара.

Кристиан потръпна.

— Несъмнено си права. — Той сви рамене. — Така или иначе Конклин откри, че съм изпратен да го убия. И мисията се провали. Но дори след като научи за смъртта ми, той все пак ви изпрати, господин Борн.

Скара се наведе напред.

— Заради ужасната лъжа на Кая. — Тя превъртя пистолета в ръцете си.

— Е, поне беретата се отчете — обади се Борн. — Спаси ми живота в Дамаск.

— И слава богу — пламенно каза дон Фернандо.

Отново последва мълчание. Всички думи изглеждаха изречени. Когато Кристиан стана, останалите го последваха. Борн се ръкува с него — не им оставаше да направят нищо друго.

— Скара — предложи Кристиан, — защо не си вземеш свободен ден и не покажеш на господин Борн някои от забележителностите, които е пропуснал миналия път?

Дон Фернандо го прегърна и го разцелува по двете страни.

— Довиждане, Джейсън — каза му той. — Но няма да си вземаме сбогом.

* * *

Когато Борн и Скара излязоха, Кристиан се обърна към дон Фернандо.

— Смяташ ли, че подозира нещо?

— Нито за секунда — отвърна му той. — Но не се съмнявам, че когато се върне във Вашингтон и поговори с Питър Маркс, ще му просветне.

Кристиан се намръщи.

— А това няма ли да бъде проблем?

— Нали така искаме. — Дон Фернандо се усмихна. — Вече си купил толкова акции от „Ниодайм“, че притежаваме контролния пакет на „Индиго Ридж“. Ще станем невъобразимо богати. — Той погледна изпитателно приятеля си. — Прощавам ти, че си ме държал в неведение относно Кая. Планът ти да се възползваш за прикритие от нападението над „Индиго Ридж“, планирано от „Северий Домна“, сработи великолепно. Ръководните лица в американското правителство бяха твърде заети да разплитат замислите на „Северий Домна“, за да обърнат внимание на компаниите, които използвахме, за да изкупим акциите на „Ниодайм“.

Кристиан отиде до прозореца и погледна долу на улицата, където дъщеря му и Борн излязоха от сградата и прекосиха кишавата улица.

— И какво ще направи Борн, когато разбере?

Дон Фернандо се присъедини при него до прозореца. Небето се беше забулило в облаци и скоро отново щеше да завали сняг.

— При него е трудно да се предскаже. Надявам се, че ще се върне, за да си поговорим.

— Имаме нужда от него, нали?

— Да — сериозно отвърна дон Фернандо. — Той е единственият, на когото можем да се доверим.

Издание:

Робърт Лъдълм, Ерик Лустбадер. Господството на Борн

Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2011

Редактор: Марин Гинев

Коректор: Станка Митрополитска

Художник: Буян Филчев

ISBN: 978-954-733-714-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.